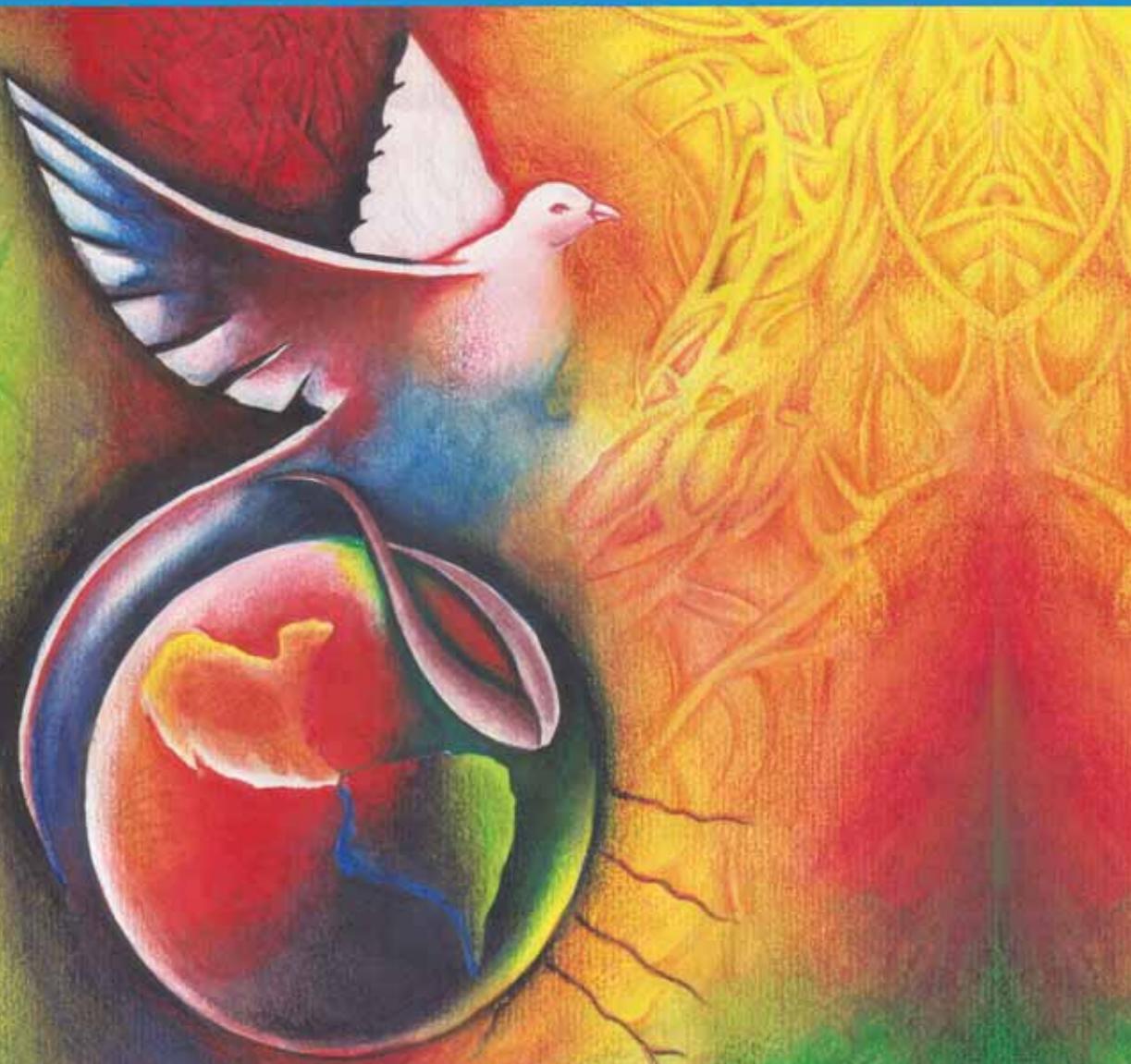

বাধ্ব

অষ্টাবিংশতিতম সংখ্যা, ২০২২

অসম জাতীয় বিদ্যালয়ৰ বহুবেকীয়া প্ৰকাশ

বাখৰ

অসম জাতীয় বিদ্যালয়ৰ বছৰেকীয়া প্ৰকাশ

অষ্টাবিংশতিতম সংখ্যা, ২০২২

(১ জানুৱাৰী, ২০২২—২৮ অক্টোবৰ, ২০২২)

সম্পাদনা সমিতি

অভিলায়া বৰ্মণ	নিবড় বঞ্জন কুমাৰ
কৃপালিনী চাংমা	বৰষাৰাণী কলিতা
শ্যামলীমা পাঠক	খ্যাতিত্বকা দেৱী
জহেব জামান	কুঁৰলী বৰ্মণ
দীক্ষিতা কাশ্যপ	সাক্ষী প্ৰিয়ন্দা
উৎকলিকা ডেকা	জিয়া ভাগৰ
ধূ-বৰ্ণা বৰগোহাত্ৰিঃ	অহেয়া মেধি
	অসীম বৰ্মণ

সম্পাদনা উপদেষ্টা সমিতি

অপৰাজিতা দত্ত	জুলি শইকীয়া
ঞৰ শৰ্মা	পূৰবী ৰাণী বড়া
কবিতা পাটগিৰি	ছায়াস্মিতা বৈশ্য
জিৰি বৰ্মণ	মিথুন ডেকা

ৰঘুনাথ কুমাৰ (আহায়ক)

বাখৰ

BAKHAR : The Annual Journal of Assam Jatiya Bidyalay.

Published by Assam Jatiya Bidyalay, Guwahati 781020.

প্রকাশ

২৯ অক্টোবর, ২০২২

বেটুপাতৰ কথকতা

সেউজ ধৰাখনলৈ কপোজনীয়ে আনিছে শান্তিৰ বতৰা।

উদিত নৰ সূৰ্যযে দিছে আশাৰ বেঙণি

বেটুপাতৰ শিল্পী

দীক্ষিতা কাশ্যপ, নৱম (ক)

সামগ্ৰিক পৰিকল্পনা

সম্পাদনা উপদেষ্টা সমিতি, বাখৰ

অলংকৰণ

পূৰ্বী ৰাণী বড়া, কন্দৰ্পৰ্ণ শৰ্মা, হেমাংগিনী মজুমদাৰ, দীক্ষিতা কাশ্যপ, শ্রুতি কলিতা, লয়দ্বীপ বৰুৱা

ৰঙীন পৃষ্ঠাৰ ডিজাইন

দুলাল বনিয়া

আহি পাঠ

কুলধৰ কলিতা

ডিটিপি

প্ৰশান্ত বৰঠাকুৰ

মুদ্ৰণ

অসম জাতীয় বিদ্যালয় শৈক্ষিক আৰু আৰ্থ-সামাজিক ন্যাসৰ ছপাশাল

নুনমাটি, গুৱাহাটী-৭৮১০২০

কৃতজ্ঞতা

■ অসম জাতীয় বিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ মাননীয় সভাপতি দিলীপ কুমাৰ দত্ত চৌধুৰী,

সচিব ডাঃ নাৰায়ণ শৰ্মা, অসম জাতীয় বিদ্যালয়ৰ মাননীয় বেষ্টিৰ বঞ্জিত নাৰায়ণ ডেকা,

শৈক্ষিক বিষয়াদ্য নৰেন্দ্ৰ মোহন গোস্বামী আৰু ৰোহিনী কুমাৰ গোস্বামী, অধ্যক্ষ ঘনশ্যাম মেধি,

উপাধ্যক্ষদ্য অপৰাজিতা বৰা আৰু বৰীন্দ্ৰ বৰ্মন।

■ অসম জাতীয় বিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বী আৰু কৰ্মচাৰী।

—স.স.বা.।

বাখৰ

বছৰেকীয়া প্ৰকাশ অষ্টাবিংশতিতম সংখ্যা

২০২২

কৰ্ম মোৰ সংস্কৃতি

সূচীপত্ৰ

বিদ্যালয় সংগীত	৮
বিদ্যালয় সংগীতৰ স্বৰলিপি	৯
অধ্যক্ষৰ কলম...	১০

পদ্মলিমুখ

(পৃষ্ঠা ১৭-৪১)

* বৰ্যুণ ক'ব পৰা আহে? আহিলে কি হ্যাঁ?	১৭
* ফুল দেখিছানে? ফুলোৰে কি কি কৰিব পাৰি?	২৬
* আমি ভগৱানক কিয় প্ৰার্থনা কৰিব লাগো? ভগৱান ক'ত থাকে?	২৯
* দলং মানে কি?	৩৬
* বেলিটো নোহোৱা হ'লে আমাৰ কি হ'ব?	৩৯

সম্পাদকীয়

“কামৰূপা মোৰ সুৱাদি সুৰীয়া অসমীয়া ভাষা জগত
সভালৈ যাব,
উজ্জ্বল সুজ্জ্বল কহিবুৰ পিছি
হাঁহি জ্যোতিৰপা হ'ব।”

—ৰূপকোৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৱৰালা

মাত্ৰদুষ্কৰণ মাত্ৰভাষা মাধ্যমত সময়ৰ
আহ্বানত গঢ় লৈ উঠা আলোক সন্ধানীৰ আশাৰ
আলয়ৰ নিভাঁজ দস্তাবেজ হ'ল ‘বাখৰ’। বয়স, ৰোধ,
ৰুচি নিৰ্বিশেষে সমৃহ শিক্ষার্থীৰে মনৰ মাজত লুকাই
থকা ভাবৰ বুৰুৰণিৰ প্ৰকাশৰ এটি পোৱালি মেলা
বাট। বাখৰ আমাৰ জুহাল—য'ত গঢ়াৰ প্ৰয়াস কৰা
শিক্ষার্থীসকলে ভৱিযৎ সৃষ্টিৰ কমাৰশালত ন ন
সন্তাৰেৰে দেশ, জাতি, সমাজক সমৃদ্ধ কৰিব পাৰে।

২৮ বছৰীয়া এক বিৰতিবিহীন বাখৰৰা যাত্রা...।
সপোনৰ পম খেদি আমাৰ প্ৰিয় ‘বাখৰ’খনে ২৮টি
বছৰ পাৰ কৰিলৈ। প্ৰত্যাহ্বানৰ মাজতো সোগালী
সৌৰৱণ, অভিজ্ঞতাৰ নিৰ্যাস, আশা-ভৰসাৰে শিক্ষক-
শিক্ষিয়ত্ৰীসকলৰ শ্ৰমৰ ফচল আমাৰ প্ৰিয় ‘বাখৰ’।
পূৰ্বৰ দৰেই প্ৰতিটো শিতান সজাই তোলাৰ আন্তৰিক
প্ৰয়াস অব্যাহত ৰখা হৈছে। সাহিত্য, খেল, চিনেমা,
বিজ্ঞান আদি সকলো ক্ষেত্ৰৰ প্ৰসংগ শিক্ষার্থীসকলৰ
লেখাৰ যোগেদি প্ৰতিফলিত হৈছে।

প্ৰতিভা বিকাশৰ আধাৰ স্বৰূপ বাখৰে গাই
যাওক অজ্ঞানতাৰ তমসা নশা আলোক ৰেখন
মহাগীত। বাখৰৰ আখবৰোৰ জাতীয় জীৱনৰ দলিল
হৈ অসম আৰু অসমীয়াৰ স্বহিমা বিশ্ব দৰবাৰত
প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আগ বঢ়া প্ৰজন্মক নিৰ্বন্তৰ
অনুপ্ৰাণিত কৰি যাওক। এই প্ৰত্যাশাৰে।

সম্পাদনা সমিতি
অষ্টাবিংশতিতম সংখ্যা, ‘বাখৰ’

বাখি

বাঁহী সূর
(পৃষ্ঠা ৪২-৫৪)

※ ফুল	৪২
※ মোৰ ভণ্টি	৪২
※ ফুল	৪২
※ পথিলা	৪২
※ ঘৰচিৰিকা	৪২
※ আকাশ আৰু তৰা	৪৩
※ আইতা	৪৩
※ ভাইটি	৪৩
※ পথিলা	৪৩
※ মোৰ ফুলনিখনি	৪৪
※ বুদ্ধিমতী কাউৰী	৪৪
※ নতুনকৈ ফুলো ফুল	৪৪
※ আমাৰ বিদ্যালয়	৪৫
※ সপোনৰ বালিঘৰ	৪৫
※ জোনবাই	৪৫
※ অ'ধুন ধূনীয়া	৪৫
※ বাখিৰ	৪৬
※ আমাৰ বিদ্যালয়	৪৬
※ তৰা	৪৬
※ গছ	৪৬
※ আমাৰ দেশ	৪৬
※ মোৰ প্ৰথম কবিতা	৪৭
※ কাজিৰঙাব খবৰ	৪৭
※ মহীয়সী নাৰী	৪৮
※ সময়	৪৮
※ প্ৰকৃতি	৪৮
※ প্ৰকৃতি-বাৰ্তা	৪৯

※ গাঁৱৰ সুবাস	৪৯
※ আশিস বিচাৰি	৪৯
※ সপোনৰ ঠিকনা বিচাৰি	৫০
※ বৰষুণ	৫০
※ আশৈশ্বৰ	৫১
※ উৎপৰিবৰ্তন	৫১
※ দীপ্তিৰ নিৰদেশ	৫২
※ কাব্যকথা	৫৪

স্বপ্ন কমল
(পৃষ্ঠা ৫৫-৯০)

※ পথিলা আৰু মৌ-মাখি	৫৫
※ ৰণজুন আৰু পৰী	৫৫
※ মৰমৰ অনুভৱ	৫৬
※ অকণমানি ছাগলী পোৱালি	৫৭
※ উপলব্ধি	৫৮
※ যাদুৰ বিলৰ বহস্য	৫৮
※ মোৰ প্ৰিয় বিষয়	৫৯
※ ম'বাইল নে কিতাপ ?	৬০
※ ম'হৰ বুদ্ধি	৬১
※ বান	৬২
※ ঘৰচিৰিকাৰ শক্ত	৬৩
※ এজন খনিকৰৰ কাহিনী	৬৪
※ ঠগী বাইৰ কাণ্ড	৬৫
※ পাহৰিব নোৱৰা এটি দিন	৬৭
※ এক হৃদয় সংলগ্ন যন্ত্ৰ	৬৮
※ অনুতাপ	৬৯
※ খিৰিকী	৭০
※ অপ্রত্যাশিত	৭১
※ অনুশোচনা	৭৩

※ ঝৰণা	৭৪
※ আধুনিক সম্পোন	৭৬
※ সময়ৰ এনাজৰী	৭৮
※ আনন্দৰ অাঁতৰি গ'ল	৭৯
※ স্বার্থপৰ	৮১
※ স্বৰ্গদেউৰ হাবিৰ যৱনিকা	৮২
※ স্মৃতিৰ বামধেনু	৮৪
※ মোৰ দেউতা তামৰ	৮৫
※ প্ৰীতম আৰু চিকু	৮৭
※ বিচৰা সময় ঘূৰি নাহে	৮৯
 আন্তৰিক আলাপ (পৃষ্ঠা ৯১-৯৩)	
※ যশস্বী সংগীত শিল্পী সুদক্ষিণা শৰ্মা বাইদেউৰ সৈতে আন্তৰিক আলাপ	৯১
 চিন্তাৰ স্বৰলিপি (পৃষ্ঠা ৯৪-১১৪)	
※ গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা	৯৪
※ ইতিহাস জড়িত বহুদৈ আলি	৯৫
※ ভাৰতৰ শেষ গাঁওখন	৯৬
※ আমাৰ সংগীত (বিভিন্ন স্তৰৰ মাজেদি ডিজিটেল মাধ্যমলৈ)	৯৭
※ কালাগৰ গোন্ধ	৯৯
※ ৰেগিং—এক সামাজিক ব্যাধি	১০০
※ পুৰীৰ জগমাথ মন্দিৰৰ কিছুমান বহস্য	১০১
※ বিশ্বৰ পাঁচখন বৈচিত্ৰ্যময় স্থান	১০২
※ বৈজ্ঞানিক ক্ষেত্ৰলৈ প্ৰাচীন ভাৰতৰ অৱদান	১০৩
※ অসমীয়া নাট্য-সাহিত্য আৰু শংকৰদেৱৰ অৱদান	১০৬

※ শিশু শ্ৰমিক : মানৱ সম্পদ	
গঢ়াৰ এটা প্ৰথান অন্তৰায়	১০৮
※ চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী	১১০
※ এলিয়েনছ... সঁচাকৈয়ে আছেনে ?	১১১
※ সংগীত আৰু জীৱন	১১৩
※ যোগাভ্যাস আৰু মানসিক স্বাস্থ্য	১১৪
 জীৱনৰ বালিখোজ (পৃষ্ঠা ১১৫-১১৯)	
※ লিঅ'নাৰ্ডো-ডা-ভিসি	১১৫
※ আদিকবি মহৰ্মি বাল্মীকি	১১৬
※ লেডি উইথ দ্যা লেস্প	১১৮
 অন্যান্য (পৃষ্ঠা ১২০-১২৮)	
※ বগেজাৰী নৃত্য	১২০
※ ৰবিঙ্গ কিউব	১২১
※ কাঁহৰ বাচন কেনেকৈ তৈয়াৰ কৰা হয় ?	১২২
※ আকাশবাণীত 'কুল ফুলৰ দৰে'	১২৩
※ বামধেনু	১২৪
※ আমি কিয় হাঁহিব লাগে ?	১২৫
※ আমাৰ ঘৰৰ ফুলবোৰ	১২৬
※ যোগেশ দাসৰ উপন্যাস 'জোনাকীৰ জুই'ৰ এটি চমু আলোচনা	১২৭
※ শিপিনী	১২৮
 অনুভৱ (পৃষ্ঠা ১২৯-১৩৮)	
※ ৰঙালী বিহুৰ অভিজ্ঞতা	১২৯
※ মই স্কুলৰেগে কৈছোঁ	১৩০
※ স্মৃতিৰ পটচ অজাৰি	১৩১
※ শেষৰাটি বছৰৰ কিছু টুকুৰা-টুকুৰ অনুভৱ	১৩২

বাখ্য

<ul style="list-style-type: none"> * 'অসম জাতীয় বিদ্যালয়' কেরল নাম নহয়—ই আমাৰ আৱেগ... 138 * এক অমূল্য স্মৃতি 139 * অতীতলৈ এবাৰ ঘূৰি চাওঁচোন 140 * ইটো-সিটো বহুতো 141 * সৌন্দীনাৰহে কথা 142 <p style="text-align: center;">অলিম্পে-গলিয়ে (পৃষ্ঠা ১৩৯-১৪৬)</p> <ul style="list-style-type: none"> * ভাল লগা দিনটো 143 * মানাহৰ স্মৃতি 144 * নতুন ঠাই চোৱাৰ আনন্দ 145 * ডিউগড়ৰ বগীবিল দলং 146 * মোৰ প্ৰিয় ঠাই 147 * কয়াকুজিয়া ইক' পার্কলৈ গৈছিলোঁ 148 * মোৰ মামাৰ ঘৰ 149 * মোৰ মাজুলী ভৱণ 150 * চানড়ুবি ভৱণ 151 * অৰূপাচল ভৱণ 152 * কলহী পাৰৰ অনুপম 153 <p style="text-align: center;">হিন্দী অল্ফাজেঁ (পৃষ্ঠা ১৪৭-১৬১)</p> <ul style="list-style-type: none"> * মেৰে প্যারে পাপা 154 * মেৰা স্কুল 155 * তিতলী 156 * বহ দিন ভী ক্যা দিন থে 157 * সুন্দৰ চিড়িয়া 158 * প্ৰসিদ্ধ লেখিকা সুধা মূৰ্তি 159 * এক মমতাময়ী মাঁ : মদৰ টেৰেসা 160 	<ul style="list-style-type: none"> * ভাৰত কে মশহূৰ গায়ক কৃষ্ণ কুমাৰ কুন্নাথ (কেকে) 150 * ভাৰত কে তীন মহান সংগীতকাৰ : এক আয়াম 151 * জয়শংকৰ প্ৰসাদ জী কী 'কামায়নী' 152 * হিন্দী সাহিত্য মেঁ মহিলা কথাকাৰোঁ কী ভূমিকা 153 * 'পোস্ট বোক্স নং. 203 নালা সোপাৰা' উপন্যাস মেঁ চিত্ৰিত কিন্নৰ জীৱন 154 * তুলসীরাম কে বহুচৰ্চিত আত্মকথা 'মুৰ্দহিয়া' : এক নজৰ 155 * হিন্দী সাহিত্য মেঁ সন্ত কাব্য 156 <p style="text-align: center;">English Corner (পৃষ্ঠা ১৬২-১৮৮)</p> <ul style="list-style-type: none"> * My favourite singer— Bob Marley 162 * Save the earth 163 * A Travel Story 164 * The book 'Diary of a Wimpy Kid' 165 * Importance of the English Language 166 * The Black Hole of Calcutta 167 * Airavat : The legendary white elephant that served as Indra's mount 168 * Egyptian Mythology 169 * Benefits of Walking 170
--	--

※ Most Popular Street	
Food of India	১৭১
※ L.P.G. Cylinder Cap Opener	১৭২
※ The Medelua speaks	১৭৩
※ The Hints	১৭৫
※ Forget me nots	১৭৭
※ One step towards happiness	১৭৯
※ The City Full of Nobodies	১৮১
※ Walking by the street	১৮২
※ Dear 'mom'	১৮২
※ What's Life	১৮২
※ O, Lord	১৮৩
※ Pause for a moment	১৮৩
※ The Glory of Indian Female Writers in the Field of Indian English Literature	১৮৪
※ A Love Story that Stays with You 'Till the End of Time'	১৮৬
※ Artificial Intelligence : Its Advancement in the Society	১৮৮
কাগজে-কলমে (পৃষ্ঠা ১৮৯-১৯০)	
※ ফাঁকেন্টেইন	১৮৯
প্রাতঃসভার চিন্তা (পৃষ্ঠা ১৯১)	
※ আন্তঃবাস্তীয় বুকাব বাঁচা	১৯১

পুথির্ভূলৰ টোকাবহীৰ পৰা (পৃষ্ঠা ১৯২)	
※ অলগ কথা অনেক পোহৰ	১৯২
※ সাহসী জীউৰাম	১৯২
ৰঙীন পৃষ্ঠা (পৃষ্ঠা ১৯৩-২৫৬)	
প্ৰকল্প (পৃষ্ঠা ২৫৭)	
※ বানপানীত জীয়াই থাকিব পৰা শস্য : পৰীক্ষাগাৰৰ পৰা খেতিপথাৰলৈ —এক প্ৰয়াস	২৫৭
বিদ্যালয়ৰ উল্লেখযোগ্য দিন (পৃষ্ঠা ২৫৮-২৫৯)	
বিদ্যালয় সপ্তাহ-২০২২ বৰ্ষৰ (সাহিত্য, নৃত্য, অভিনয়, সংগীত প্রতিযোগিতা আদিৰ ফলাফল) (পৃষ্ঠা ২৬০-২৬৯)	
সাহিত্য দিবস, ২০২২ বৰ্ষৰ বাজ্যিক ভিত্তিত অনুষ্ঠিত প্ৰবন্ধ প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল (পৃষ্ঠা ২৭০)	
২০২২ বৰ্ষৰ বিজ্ঞান দিবসৰ বিভিন্ন প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল (পৃষ্ঠা ২৭০)	
২০২২ বৰ্ষৰ বিজ্ঞান দিবসৰ বাজ্যিক ভিত্তিত অনুষ্ঠিত প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল (পৃষ্ঠা ২৭১)	
বিদ্যালয়ৰ বাহিৰ বিভিন্ন প্রতিযোগিতাত শিক্ষার্থীৰ অংশগ্ৰহণৰ সফলতাৰ খতিয়ান (পৃষ্ঠা ২৭২)	

বিদ্যালয় সংগীত

বচনা : ডাঃ নারায়ণ শর্মা

সুর : বরেন বৰুৱা

অলোক মঙ্গলীৰ অশোৱ আগেম
অসেম জাতীয় বিদ্যালয়।

দুবাস লওঁ আমি কেঁচা মাটিৰ
পৰশ নেৰোঁ আমি ওপজা ভেটিৰ।
পুলৰ সমাজৰ মপোন বাচি
পুজাৰী আমি কৰ্ম-ধৰ্মতিৰ।

অসম-বিশ্বে অৰু সততাৰে
ভাল বিজনৰ সাধনাৰে
জগত সভাতে আমি পোহৰ বিলোম
আই উসমীৰ আমি মুখ উজলাম।

স্বদেশ-স্বজাতিৰ মান বাখিম
নৰ নৰ চিন্তাৰ জোৱাৰে আনিম
অপোৱ দিগন্তত দৃষ্টি বাখি
অধুনিক পৃথিবী আমিয়ে গঢ়িম। ◈

বিদ্যালয় সংগীতৰ স্বৰলিপি

স্থায়ী	ধস :স :স সৰ আলোক স হ্বা নীৰ বি দ্যা লয়	গপ -ধ প গৰ আশাৰ আ ল য	ৰগ :ৰ সৰ গপ অসম জা তী য
অন্তর্বা	পপ :প প পপ সুবাস লওঁ আ মি মপ ধম প - ওপ জাভে টি ব গ গ গ মপ সুন্দৰ সমা জৰ স স ব ব ক ম সং ক্ষ	পথ :প ধ - কেঁচা মা টিৰ মপ মগ ব - সপোন ব চি - গ - - - তি - - -	মম :ম প ধপ পৰশ নে বোঁ আমি নন নপ ন - পুজা বীভা মি - স - - - ৰ - - -
সঞ্চারী	স সপ :ধ প আ আবি শ্বাস আৰু সাধ না বে - ম ম ম পথ জগত্ স ভাত আমি গৰ গপ গ - মুখ উজ লা ম	সস বস ন - সত তা বে - মপ :ম ম পণ পোহৰ বি লা ম বগ :ৰ সৰ গপ আই অ স মীৰ	নৰ :ন ব ব জ্ঞান বি জা নৰ ণধ ধপ পম মগৰ আই অস মীৰ আমি সৰমৰ :স স - মুখ উজ লা ম
২য় অন্তর্বা	পপ :প প পপ স্বদেশ স্ব জা তিৰ মপ ধম প - জোৱাৰ আ নি ম স গ গ মপ অপাৰ দি গ স্তুত স স ব ব আ মি যে গ	পথ প ধ - মান বা ধি ম মপ মগ ব - দ্ব ষ্টি বা ধি গ - - - তি - - -	মম :ম প ধপ নৰ নৰ চি স্তাৰ নন নপ ন ন আধু নিক পৃথি ঝী স - - - ম - - -

অধ্যক্ষৰ কলম

ঘনশ্যাম মেধি

অধ্যক্ষ

২০২২ বৰ্ষত অসম জাতীয় বিদ্যালয়ে ২৮টা বৰ্ষ সম্পূর্ণ কৰি ২৯ সংখ্যক বৰ্ষত প্ৰিবেশ কৰিলৈ। ২০২২ বৰ্ষৰ ১ জানুৱাৰী তাৰিখটো বিদ্যালয়খনৰ উন্নতিশৰ্ক্ষণ প্ৰতিষ্ঠা দিৰস। ক'ভিডসৃষ্ট পৰিস্থিতিৰ বাবে অতি অনুষ্ঠুপীয়াকৈ মাত্ৰ দশম আৰু একাদশ শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থীসকলৰ উপস্থিতিত ইই দিৰস পালন কৰা হয়। পুৱা ৯.০০ বজাৰ পৰা ১১.০০ বজালৈ অনুষ্ঠিত হোৱা এই দিৰসত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে বিশিষ্ট গল্পকাৰ, উপন্যাসিক শ্ৰীযুতা বন্তি শেনছোৱা আৰু বিশিষ্ট অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে গুৱাহাটী পৌৰ নিগমৰ আয়ুক্ত শ্ৰীযুত দেৱাশীয় শৰ্মা।

এই অনুষ্ঠানতে বিদ্যালয়ৰ বাৰ্য্যিক মুখপত্ৰ 'বাখৰ'ৰ সপ্তবিংশতিতম সংখ্যাটো উমোচন কৰা হয়। ক'ভিডসৃষ্ট পৰিবেশৰ বাবে ২০২১ বৰ্ষৰ ডিচেম্বৰ মাহলৈকে বিদ্যালয়ৰ অফলাইন শ্ৰেণীসমূহ নিয়মীয়াকৈ অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা হোৱা নাছিল। চৰকাৰী নিৰ্দেশনা অনুসৰি প্ৰতিটো শ্ৰেণীৰে ৫০ শতাংশ শিক্ষার্থীৰ উপস্থিতিতে সপ্তাহত তিনিদিনকৈ শ্ৰেণী অনুষ্ঠিত হৈ আছিল। ২৭-১২-২০২১ তাৰিখৰ পৰা এনেদৰেই বিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণীসমূহ অনুষ্ঠিত হৈ আছিল। কিন্তু চৰকাৰী নিৰ্দেশনা অনুসৰি ০৮-০১-২০২২ তাৰিখৰ পৰা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰা আষ্টম শ্ৰেণীলৈ অফলাইন শ্ৰেণীসমূহ বন্ধ হয়। পুনৰ ১০-০১-২০২২ তাৰিখৰ পৰা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰা আষ্টম শ্ৰেণীলৈ বিগত বৰ্ষৰ দৰে Google meet appৰ জৰিয়তে অনলাইন শ্ৰেণী আৰম্ভ হয়।

নৰম আৰু একাদশ শ্ৰেণীৰ ৫০ শতাংশ শিক্ষার্থীৰ উপস্থিতিতে অফলাইন শ্ৰেণী অনুষ্ঠিত হৈ থাকে। এইখনি সময়তে অসম জাতীয় বিদ্যালয়ৰ কেইগৰাকীমান শিক্ষক-কৰ্মচাৰী ক'ভিডত আক্ৰান্ত হোৱাৰ বাবে ২০-০১-২০২২ তাৰিখৰ পৰা ৩১-০১-২০২২ তাৰিখলৈ বিদ্যালয়ৰ সকলো অফলাইন শ্ৰেণীৰাতিল কৰা হয়। ইতিমধ্যে জিলা প্ৰশাসনেও

২৬-০১-২০২২ তাৰিখৰ পৰা আমাৰ বিদ্যালয়খন Containment Zone হিচাপে ঘোষণা কৰে।

২২-০১-২০২২ তাৰিখৰ পৰা নৰম আৰু একাদশ শ্ৰেণীৰো Google meet appৰ জৰিয়তে অনলাইন শ্ৰেণী আৰম্ভ হয়। ০২-০২-২০২২ তাৰিখৰ পৰা নৰম আৰু একাদশ শ্ৰেণীৰ সপ্তাহত তিনিদিনকৈ অফলাইন শ্ৰেণী আৰম্ভ হয়। পুনৰ চৰকাৰী নিৰ্দেশনা অনুসৰি অংকুৰ শ্ৰেণীৰ পৰা আষ্টম শ্ৰেণীলৈ সকলো শ্ৰেণীৰে ১৬-০২-২০২২ তাৰিখৰ পৰা বিদ্যালয়ত অফলাইন শ্ৰেণীসমূহ অনুষ্ঠিত হয়। ১৯-০২-২০২২ তাৰিখৰ পৰা বছৰেকীয়া পৰীক্ষাৰ প্ৰস্তুতিৰ বাবে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰা আষ্টম শ্ৰেণীলৈ শ্ৰেণীসমূহ বন্ধ থাকে। ২১-০২-২০২২ তাৰিখৰ পৰা ০৭-০৩-২০২২ তাৰিখলৈ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ বছৰেকীয়া পৰীক্ষা অনুষ্ঠিত হয়।

অংকুৰ আৰু প্ৰাক-পাথমিক শ্ৰেণীৰ শ্ৰেণীসমূহ ১৬ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২২ তাৰিখৰ পৰা ৩০ মাৰ্চ, ২০২২ তাৰিখলৈ অনুষ্ঠিত হয়।

১৭-০৩-২০২২ তাৰিখে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰা আষ্টম শ্ৰেণীলৈ ২০২১-২২ শিক্ষাবৰ্ষৰ বছৰেকীয়া পৰীক্ষাৰ ফলাফল ঘোষণা কৰা হয়। এইবাৰৰ ফলাফলত বিদ্যালয়ৰ উন্নীৰ্ণৰ নীতি অনুসৰি ১.৬৫% শিক্ষার্থী অনুন্নীৰ্ণ হৈছিল যদিও শিক্ষাবৰ্ষটোত ক'ভিডসৃষ্ট পৰিবেশৰ বাবে স্বাভাৱিকভাৱে শ্ৰেণী অনুষ্ঠিত কৰিব নোৱাৰাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত সকলো শিক্ষার্থীকে পৰবৰ্তী শ্ৰেণীলৈ উন্নীৰ্ণ কৰি দিয়া হয়। ইতিমধ্যে পৰিস্থিতি কিছু স্বাভাৱিক হোৱাৰ বাবে ২০২২ বৰ্ষৰ ১ এপ্ৰিলৰ পৰা ২০২২-২৩ শিক্ষাবৰ্ষৰ নিয়মীয়া শ্ৰেণীসমূহ বিদ্যালয়তে অনুষ্ঠিত হয়।

বিগত দুটা বৰ্ষত ক'ভিডসৃষ্ট পৰিবেশৰ বাবে বিদ্যালয়ৰ কেতোৰ নিয়মীয়া কাৰ্য্যসূচী ৰূপায়িত কৰিব পৰা হোৱা নাছিল। ২০২২-২৩ বৰ্ষত পৰিস্থিতি স্বাভাৱিক হোৱাৰ

পৰিপ্ৰেক্ষতত বিদ্যালয়ৰ সকলো নিয়মীয়া কাৰ্যসূচী ৰূপায়িত কৰাৰ পৰিকল্পনা কৰা হয়। এই প্ৰতিবেদন লিখা সময়লৈকে কৰিবলগীয়া সকলো কাৰ্যসূচীও সফলভাৱে ৰূপায়িত কৰা হৈছে। অসম জাতীয় বিদ্যালয়ৰ অন্যতম এটা বৈশিষ্ট্য হ'ল শিক্ষার্থীৰ গৃহ পৰিদৰ্শন। এই বৰ্ষটোত বিদ্যালয়ৰ নিৰ্দৰ্শিত নিয়ম অনুসৰি ৬ জুন, ২০২২ তাৰিখৰ পৰা পৰ্যায়ক্ৰমে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ দ্বাৰা শিক্ষার্থীসকলৰ গৃহ পৰিদৰ্শন কৰোৱা হয়। এই বৰ্ষটোত এতিয়ালৈ সৰ্বমুঠ ৭৮৪ গৰাকী শিক্ষার্থীৰ গৃহ পৰিদৰ্শন সম্পূৰ্ণ কৰা হৈছে। ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ অভিভাৱকৰ সভাসমূহো নিয়মিতভাৱে অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ২০২২ বৰ্ষৰ ২১ মে'ৰ পৰা দশম শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থীসকলক সৰু সৰু গোটত ভাগ কৰি তেওঁলোকৰ অভিভাৱকসকলৰ লগত শিক্ষার্থীসকলৰ শৈক্ষিক অগ্ৰগতিৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হয়।

০৯-০৪-২০২২ তাৰিখে অংকুৰ শ্ৰেণীৰ বাহিৰে অন্যন্য শ্ৰেণীত নতুনকৈ নামভৰ্তি হোৱা শিক্ষার্থীসকলৰ অভিভাৱকসকলৰ লগত সভা অনুষ্ঠিত হয়।

২৮-০৫-২০২২ তাৰিখে অংকুৰ, প্ৰাক-পাঠমিক, পথম আৰু দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থীসকলৰ অভিভাৱকৰ সভা অনুষ্ঠিত হয়।

১১-০৬-২০২২ তাৰিখে তৃতীয়, চতুৰ্থ আৰু পঞ্চম শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থীৰ অভিভাৱকৰ সভা অনুষ্ঠিত হয়।

০২-০৭-২০২২ তাৰিখে ষষ্ঠ আৰু সপ্তম শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থীৰ অভিভাৱকৰ সভা অনুষ্ঠিত হয়।

১৩-০৮-২০২২ তাৰিখে অষ্টম আৰু নৱম শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থীৰ অভিভাৱকৰ সভা অনুষ্ঠিত হয়।

একাদশ আৰু দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থীসকলক সৰু সৰু গোটত ভাগ কৰি তেওঁলোকৰ অভিভাৱকসকলৰ লগত সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

এই বৰ্ষৰ পৰা দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ পৰা অষ্টম শ্ৰেণীলৈ অনুষ্ঠিত কৰিবলগীয়া অসমীয়া, ইংৰাজী আৰু হিন্দী বিষয়ৰ পাঠপত্ৰা আৰু শৃঙ্খলপিৰ পৰীক্ষাসমূহ এটা নিৰ্দৰ্শিত দিনত অনুষ্ঠিত কৰাৰ পৰিবৰ্তে বছৰজোৱা ধাৰাৰাহিক মূল্যায়ন পদ্ধতিৰে অনুষ্ঠিত কৰাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হয়।

এই বৰ্ষত কেতোৰ নিৰ্দিষ্ট শনিবাৰত পূৰ্বৰ বৰ্ষবোৰৰ

শনিবাৰৰ দৰে চাৰিটা পিবিয়ড অনুষ্ঠিত কৰাৰ পৰিবৰ্তে সাতটা পিবিয়ড অনুষ্ঠিত কৰাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হয়। বিগত বৰ্ষ দুটাত বিদ্যালয়ত স্বাভাৱিক শ্ৰেণী সম্পূৰ্ণৰূপে কৰিব নোৱাৰ বাবে এই সিদ্ধান্ত প্ৰহণ কৰা হৈছে।

এই বৰ্ষতে পঞ্চম শ্ৰেণীৰ পৰা অষ্টম শ্ৰেণীলৈ ইচ্ছুক শিক্ষার্থীসকলৰ বাবে কেতোৰ শনিবাৰত গণিত অলিম্পিয়াডৰ শ্ৰেণী লোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়।

এই বৰ্ষটোত নিয়মীয়াকৈ পৰীক্ষাসমূহো অনুষ্ঠিত কৰা হৈছে। এতিয়ালৈ দুটা গোট পৰীক্ষা আৰু ছয়মাহিলি পৰীক্ষা অনুষ্ঠিত হৈ যায়।

প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰা অষ্টম শ্ৰেণীলৈ ২৩-০৫-২০২২ তাৰিখৰ পৰা ৩১-০৫-২০২২ তাৰিখলৈ প্ৰথম গোট পৰীক্ষা, ২৭-০৬-২০২২ তাৰিখৰ পৰা ০৫-০৭-২০২২ তাৰিখলৈ দ্বিতীয় গোট পৰীক্ষা আৰু ১৬-০৯-২০২২ তাৰিখৰ পৰা ২৯-০৯-২০২২ তাৰিখলৈ ছয়মাহিলি পৰীক্ষা অনুষ্ঠিত হয়। নৱম আৰু দশম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম গোট পৰীক্ষা ০১-০৬-২০২২ তাৰিখৰ পৰা ০৭-০৬-২০২২ তাৰিখলৈ আৰু ছয়মাহিলি পৰীক্ষা ২১-০৯-২০২২ তাৰিখৰ পৰা ২৮-০৯-২০২২ তাৰিখলৈ অনুষ্ঠিত হয়। উল্লেখযোগ্য যে এইবাৰৰ ছয়মাহিলি পৰীক্ষাত অসম জাতীয় বিদ্যালয় শিক্ষা সংসদৰ (এজবেক) অন্তৰ্ভুক্ত মুঠ ৪৩৮ খন বিদ্যালয়ক এজবেকৰ ফালৰ পৰা প্ৰশংকাকত যোগান ধৰা হয়।

একাদশ শ্ৰেণীৰ প্ৰথম গোট পৰীক্ষা ২৬-০৮-২০২২ তাৰিখৰ পৰা ০৩-০৯-২০২২ তাৰিখলৈ আৰু দ্বিতীয় গোট পৰীক্ষা ১৭-১০-২০২২ তাৰিখৰ পৰা ২৫-১০-২০২২ তাৰিখলৈ অনুষ্ঠিত হয়।

দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ প্ৰথম গোট পৰীক্ষা ১৭-০৮-২০২২ তাৰিখৰ পৰা ২৫-০৮-২০২২ তাৰিখলৈ আৰু দ্বিতীয় গোট পৰীক্ষা ১৭-১০-২০২২ তাৰিখৰ পৰা ২৬-১০-২০২২ তাৰিখলৈ অনুষ্ঠিত হয়।

নতুন শিক্ষার্থীৰ নামভৰ্তি :

১২-০৩-২০২২ তাৰিখে ২০২২-২৩ শিক্ষাবৰ্ষৰ অংকুৰ শ্ৰেণীত নামভৰ্তিকৰণ অনুষ্ঠিত হয়। এই বৰ্ষত অংকুৰ শ্ৰেণীত মুঠ ১২১ গৰাকী শিশুৰ নামভৰ্তি কৰোৱা হয়। ইয়াৰ উপৰি প্ৰৱেশ পৰীক্ষাৰ যোগেদি প্ৰথম শ্ৰেণীত

বাখ

৫৬ গৰাকী, দিতীয় শ্ৰেণীত ১৯ গৰাকী, তৃতীয় শ্ৰেণীত ০২ গৰাকী, চতুর্থ শ্ৰেণীত ০৫ গৰাকী, পঞ্চম শ্ৰেণীত ০৫ গৰাকী, ষষ্ঠি শ্ৰেণীত ০৬ গৰাকী আৰু অষ্টম শ্ৰেণীত ০২ গৰাকী শিক্ষার্থীয়ে নতুনকৈ নামভৰ্তি কৰে। একাদশ কলা শাখাত ৪২ গৰাকী আৰু বিজ্ঞান শাখাত ৫১ গৰাকীয়ে নামভৰ্তি কৰে। এই বৰ্ষত সৰ্বমুঠ ৩০৯ গৰাকী শিক্ষার্থীয়ে নতুনকৈ নামভৰ্তি কৰে। ০৭-০৭-২০২২ তাৰিখৰ পৰা ৩১-০৭-২০২২ তাৰিখলৈ গ্ৰীষ্ম বন্ধ অনুষ্ঠিত হয়। গ্ৰীষ্ম বন্ধৰ সময়ছোৱাত দশম আৰু দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ বিশেষ শ্ৰেণী অনুষ্ঠিত হয়।

এই বৰ্ষৰ অষ্টম মাহৰ পৰা বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকলৰ বাবে House System প্ৰৱৰ্তন কৰাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হয়। সেই অনুসৰি শিক্ষার্থীসকলক Raimona House, Kaziranga House, Patkai House আৰু Jatinga House এই চাৰিটা Houseত বিভক্ত কৰা হয়।

বিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক ফলাফল :

০৭-০৬-২০২২ তাৰিখে ঘোষিত ২০২২ বৰ্ষৰ হাইস্কুল শিক্ষাস্ত পৰীক্ষাৰ ফলাফল অনুসৰি বিদ্যালয়খনে ১০০ শতাংশ উন্নীৰ্ণৰ হাৰেৰে সাফল্যৰ ধাৰা অব্যহত ৰাখিবলৈ সক্ষম হয়। বিদ্যালয়খনৰ মুঠ ১৩৩ গৰাকী পৰীক্ষার্থীৰ ভিতৰত ১২৫ গৰাকীয়ে প্ৰথম বিভাগ, ৭ গৰাকীয়ে দিতীয় বিভাগ আৰু এগৰাকীয়ে তৃতীয় বিভাগ লাভ কৰে। ইয়াৰে ৫৭ গৰাকীয়ে ডিস্টিংচন, ৩৪ গৰাকীয়ে ষ্টাৰ নম্বৰ লাভ কৰে আৰু এগৰাকী শিক্ষার্থী সৌৰভ বৰ্মণে ৯৮ শতাংশ নম্বৰ লাভ কৰি ৰাজ্যখনৰ ভিতৰত দশম ষ্টান লাভ কৰি বিদ্যালয়খনলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনে। ইয়াৰ উপৰি ২০ গৰাকীয়ে সাধাৰণ গণিতত (১০০), ১২ গৰাকীয়ে উচ্চ গণিত (১০০), ৯ গৰাকীয়ে ইংৰাজী (১০০) আৰু ৮ গৰাকীয়ে সাধাৰণ বিজ্ঞান (১০০) বিষয়ত ৰাজ্যৰ ভিতৰত সৰ্বোচ্চ নম্বৰ লাভ কৰে। মুঠতে ৪৯ গৰাকী পৰীক্ষার্থীয়ে ৰাজ্যৰ ভিতৰত সৰ্বোচ্চ নম্বৰ লাভ কৰে। এই বৰ্ষটোত বিভিন্ন বিষয়ত মুঠ লেটাৰ সংখ্যা ৪৭৩। ইয়াৰে অসমীয়া বিষয়ত ৬৪ গৰাকী, ইংৰাজী বিষয়ত ৮৭ গৰাকী, সাধাৰণ গণিতত ৭০ গৰাকী, সাধাৰণ বিজ্ঞানত ৬৪ গৰাকী, সমাজ বিজ্ঞানত ৭৫ গৰাকীয়ে লেটাৰ নম্বৰ লাভ কৰে। ঐচ্ছিক

বিষয়সমূহৰ ভিতৰত উচ্চ গণিতত ২৯ গৰাকীৰ ভিতৰত ২৮ গৰাকী, কম্পিউটাৰ বিজ্ঞানত ৪৩ গৰাকীৰ ভিতৰত ৩০ গৰাকী, ভূগোল বিষয়ত ১৫ গৰাকীৰ ভিতৰত ১৪ গৰাকী, কৃষি সংগীতত এগৰাকীৰ ভিতৰত দুয়োগৰাকী, নৃত্য বিষয়ত ৯ গৰাকীৰ আটাইকেইগৰাকী, সুকুমাৰ কলাত ১০ গৰাকীৰ ভিতৰত আটাইকেইগৰাকী, হিন্দী বিষয়ত ২০ গৰাকীৰ ভিতৰত ১৭ গৰাকী আৰু ইতিহাস বিষয়ত ৫ গৰাকীৰ ভিতৰত ৩ গৰাকীয়ে লেটাৰ নম্বৰ লাভ কৰে।

২৭-০৬-২০২২ তাৰিখে উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাৰ ফলাফল ঘোষণা কৰা হয়। এই বৰ্ষত কলা শাখাত মুঠ পৰীক্ষার্থী আছিল ২৪ গৰাকী। ইয়াৰে ২৪ গৰাকীয়েই উন্নীৰ্ণ হৈ বিদ্যালয়খনৰ ১০০ শতাংশ উন্নীৰ্ণৰ ধাৰা অক্ষুণ্ণ ৰাখে। ২৪ গৰাকী পৰীক্ষার্থীৰ ২৩ গৰাকীয়ে প্ৰথম বিভাগত আৰু এগৰাকীয়ে দিতীয় বিভাগত উন্নীৰ্ণ হয়। ইয়াৰ ভিতৰত ০৬ গৰাকীয়ে ৮৫ শতাংশৰ ওপৰত আৰু ১৩ গৰাকীয়ে ষ্টাৰ নম্বৰ লাভ কৰে। তদুপৰি অসমীয়াত ০৮, বৈকল্পিক ইংৰাজীত ০২, ইংৰাজীত ১৩, অথনীতিত ১১, তৰ্কশাস্ত্রত ০৭, বাজনীতি বিজ্ঞানত ০৮, শিক্ষা বিষয়ত ০৭, ইতিহাস বিষয়ত ০১, পৰিসংখ্যা বিজ্ঞানত ০২ আৰু গণিতত এগৰাকীয়ে লেটাৰ নম্বৰ লাভ কৰে। বিজ্ঞান শাখাত মুঠ পৰীক্ষার্থী আছিল ৩১ গৰাকী। ইয়াৰে ৩১ গৰাকীয়ে উন্নীৰ্ণ হৈ ১০০ শতাংশ উন্নীৰ্ণৰ ধাৰাৰাহিকতা অক্ষুণ্ণ ৰাখে। ইয়াৰ ২৮ গৰাকীয়ে প্ৰথম বিভাগ আৰু ৩ গৰাকীয়ে দিতীয় বিভাগত উন্নীৰ্ণ হয়। ইয়াৰে ভিতৰত ০৬ গৰাকীয়ে ষ্টাৰ নম্বৰ লাভ কৰে। তদুপৰি অসমীয়াত ১৭, বৈকল্পিক ইংৰাজীত ০৪, ইংৰাজীত ১০, পদার্থবিজ্ঞানত ০৫, বসায়নবিজ্ঞানত ০৩, গণিতত ০২, জীৱবিজ্ঞানত এগৰাকীয়ে লেটাৰ নম্বৰ লাভ কৰে।

এই বৰ্ষটোত অসম জাতীয় বিদ্যালয়ৰ লগতে অসম জাতীয় বিদ্যালয় শিক্ষা সংসদৰ (চমুকে এজবেক) অন্তৰ্ভুক্ত বিদ্যালয়সমূহৰ বাবে এটা অতি ভাল লগা খবৰ হ'ল অসমৰ মাননীয় ৰাজ্যপাল অধ্যাপক জগদীশ মুখী মহোদয়ে এজবেকৰ অন্তৰ্ভুক্ত বিদ্যালয়সমূহৰ মেধাৰী শিক্ষার্থীৰ বাবে ঘোষণা কৰা ‘ৰাজ্যপালৰ উৎকৰ্ষ বঁটা’ (Governor's Award for Excellence to Meritorious Stu-

dents)। ১১-০১-২০২২ তারিখে বাজ্যপালৰ সচিবালয়ৰ ফালৰ পৰা এই বঁটাৰ বাবে আনুষ্ঠানিকভাৱে আমাৰ বিদ্যালয়লৈ পত্ৰ প্ৰেৰণ কৰে। এজবেকৰ অস্তৰ্ভুক্ত জাতীয় বিদ্যালয়সমূহৰ দশম শ্ৰেণীৰ হাইস্কুল শিক্ষাস্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা শ্ৰেষ্ঠ কেইগৰাকীমান শিক্ষার্থীক এই বঁটা প্ৰদান কৰা হ'ব। মাননীয় বাজ্যপাল মহোদয়ে প্ৰদান কৰা মূল ধনবাশিৰ বাৰ্ষিক সুত্ৰ ধনেৰে প্ৰতি বছৰে এই বঁটা প্ৰদান কৰা হ'ব।

বিদ্যালয়ত পালন কৰিবলগীয়া বিভিন্ন দিৱস :

প্ৰতি বছৰে অসম জাতীয় বিদ্যালয়ত বিদ্যালয়ৰ নিয়মীয়া শৈক্ষিক কাৰ্যসূচীৰ লগতে কেতোৰো দিৱস আৰু অন্যান্য প্ৰয়োজনীয় বিভিন্ন কাৰ্যসূচী পালন কৰি আহা হৈছে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৰ্বাংগীণ বিকাশৰ বাবে এনে ধৰণৰ কাৰ্যসূচীসমূহকো অতি প্ৰয়োজনীয় বুলি বিবেচনা কৰি আহা হৈছে। এই কাৰ্যসূচীসমূহে পঢ়া-শুনাৰ বাহিৰেও শিক্ষার্থীসকলৰ অন্যান্য সুপু প্ৰতিভা বিকশিত হোৱাত সহায় কৰে। কিন্তু ক'ভিডসৃষ্ট পৰিবেশৰ বাবে বিগত দুটা বৰ্ষত এনে ধৰণৰ দিৱস আৰু কাৰ্যসূচীসমূহ নিয়মিতভাৱে অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা নগ'ল। ২০২২ৰ বৰ্ষতো ১২-০১-২০২২ তারিখে অনুষ্ঠিত হ'বলগীয়া ভোগালী চ'ৰা, ১৭-০১-২০২২ তারিখে অনুষ্ঠিত হ'বলগীয়া শিল্পী দিৱস আৰু ০৫-০২-২০২২ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হ'বলগীয়া সৰস্বতী পূজা অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা নগ'ল। তথাপি ও ৭ জনুৱাৰী তাৰিখে বিদ্যালয়ত ৰূপকোঁৰৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাদেৱৰ সোঁৰৰণত একাংশ শিক্ষক-কৰ্মচাৰীৰ উপস্থিতি অতি অনুসূচীয়াকৈ শিল্পী দিৱস পালন কৰা হয়। বিদ্যালয়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি শ্ৰীযুত দিলীপ কুমাৰ দন্ত চৌধুৰীৰ লগতে একাংশ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰীয়ে ৰূপকোঁৰৰ প্ৰতিকৃতিৰ সন্মুখত বস্তি প্ৰজ্ঞালন আৰু পুষ্পাঞ্জলি অপৰণ কৰি মহান শিল্পীগৰাকীক শ্ৰদ্ধাবে সোঁৰৰে। শিল্পী দিৱস উপলক্ষে শিক্ষার্থীসকলৰ মাজত প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ক'ভিড সংক্ৰমণৰ বাবে ২০২১-২২ শিক্ষাবৰ্ষত হ'বলগীয়া বিভিন্ন শ্ৰেণীৰ শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ বাতিল কৰা হয়।

২০২২ বৰ্ষৰ ২২ আৰু ২৩ মাৰ্চ তাৰিখে দুদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে আমাৰ বিদ্যালয়ত অসম জাতীয় বিদ্যালয় শিক্ষা সংসদ, চমুকে এজবেকৰ কৰ্মশালা আৰু সাধাৰণ পৰিবহন

সভা অনুষ্ঠিত হয়। সভাত 'বাস্তীয় শিক্ষানীতি ২০২০' কে ধৰি বিভিন্ন শৈক্ষিক বিষয় আলোচনা কৰা হয়। ৯ আৰু ১০ এপ্ৰিল, ২০২২ তাৰিখে আমাৰ বিদ্যালয়ত ২০২২ শিক্ষাবৰ্ষৰ হাইস্কুল শিক্ষাস্ত পৰীক্ষাৰ পৰীক্ষার্থীসকলৰ বাবে দুদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে অভিজ্ঞান শিবিৰ আৰু ১০ এপ্ৰিল, ২০২০ তাৰিখে উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়াস্ত পৰীক্ষাৰ পৰীক্ষার্থীসকলৰ বাবে অভিজ্ঞান সভা অনুষ্ঠিত হয়। এই কাৰ্যসূচীত সমল ব্যক্তি হিচাপে উপস্থিত থাকে মনোৰোগ বিশেষজ্ঞ ড° মৈথিলী হাজৰিকা আৰু কেৰিয়াৰ পৰামৰ্শদাতা ড° গোৱাঙ্গ কুমাৰ শৰ্মা। ১০ এপ্ৰিল, ২০২২ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা অভিজ্ঞান শিবিৰ আৰু অভিজ্ঞান সভাৰ মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে অসম চৰকাৰৰ শিক্ষা বিভাগৰ উপদেষ্টা ড° ননী গোপাল মহন্ত। ১৩ এপ্ৰিল, ২০২২ তাৰিখে বিদ্যালয়ৰ বাকবিত বঙালী চ'ৰা উদ্ঘাপন কৰা হয়। এই অনুষ্ঠানত বিদ্যালয়ৰ প্ৰায় দুই শতাধিক শিক্ষার্থী, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰীয়ে বিহুৰ গীত-নৃত্যত অংশগ্ৰহণ কৰে। ২০২২ বৰ্ষৰ ২৮ এপ্ৰিলৰ পৰা ২ মেলৈকে ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ বিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাহিত্য, নৃত্য, অভিনয়, সংগীত আদি বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হয়। এইবৰ্ষত বিভিন্ন ধৰণৰ সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক প্ৰতিযোগিতাত সৰহসৎক্ষেত্ৰ শিক্ষার্থীয়ে অতি আগ্ৰহেৰে অংশগ্ৰহণ কৰে। এই বৰ্ষতে আমাৰ বিদ্যালয়ত ইংৰাজী ভাষা শিক্ষণ প্ৰণালীটো অধিক সবল কৰিবলৈ ইংৰাজী ভাষা প্ৰয়োগশালা (English Language Laboratory) এটা প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। লগতে স্মাৰ্ট শ্ৰেণীকোঠাৰ (Smart Classroom) ব্যৱস্থা কৰা হয়। ৩০ এপ্ৰিল, ২০২২ তাৰিখে এই প্ৰয়োগশালা আৰু স্মাৰ্ট শ্ৰেণীকোঠাৰ দ্বাৰা আনুষ্ঠানিকভাৱে মুকলি কৰে অসমৰ মাননীয় শিক্ষামন্ত্ৰী ডাৰ্বোজ পেণ্ড ডাঙৰীয়াই। ০৭-০৫-২০২২ তাৰিখে বিদ্যালয়ৰ মুকলি মথওত বিদ্যালয়ৰ সহ-পাঠ্যক্ৰম বিভাগৰ ছবি বিষয়ৰ জ্যেষ্ঠ শিক্ষক তথা অসমৰ এগৰাকী প্ৰবীণ চিৰশিল্পী শ্ৰীযুত শৰৎ বৰুৱাক বিদ্যায় সন্তানণ জনোৱা হয়।

৮ মে', ২০২২ তাৰিখে আমাৰ বিদ্যালয়ত এজবেকৰ এই বৰ্ষৰ প্ৰথমখন প্ৰতিনিধি সভা অনুষ্ঠিত হয়। সভাত ২৩৭ গৰাকী প্ৰতিনিধি উপস্থিত থাকে।

বাখ

১৫-০৫-২০২২ তারিখে আমাৰ বিদ্যালয়ত
এজবেকৰ দ্বিতীয়খন প্ৰতিনিধি সভা অনুষ্ঠিত হয়। সভাত
অসমৰ বিভিন্ন জিলাৰ জাতীয় বিদ্যালয়ৰ ৩১৭ গৰাকী
প্ৰতিনিধিয়েই অংশগ্ৰহণ কৰে।

১৭-০৫-২০২২ তারিখে বিদ্যালয়ত মহাপুৰুষ
মাধৰদেৱৰ ৫৩০সংখ্যক আৱৰ্ভৰ তিথিৰ লগত সংগতি
ৰাখি মহাপুৰুষ দিৰস পালন কৰা হয়। এই অনুষ্ঠানত মহাপুৰুষ
শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ, মাধৰদেৱ, দামোদৰদেৱ আৰু হৰিদেৱ
এই চাৰিগৰাকী মহাপুৰুষক শ্ৰদ্ধাৰে সৌৰণ্য কৰা হয়।
মহাপুৰুষ দিৰস উপলক্ষে শিক্ষার্থীসকলৰ মাজত দুটা শাখাত
ৰচনা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এই অনুষ্ঠানত
শিক্ষার্থীসকলে বৰগীত, কামৰূপীয়া লোকগীত আৰু
শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্ৰী, কৰ্মচাৰীসকলে নাম-প্ৰসংগ পৰিবেশন
কৰে। ২০ জুন তাৰিখৰ বিষ্ণুৰাভা দিৰসৰ লগত সংগতি
ৰাখি অনুষ্ঠিত কৰিবলগীয়া সদৌ অসম ভিত্তি আয়োজিত
বিষ্ণুৰাভা সংগীত প্ৰতিযোগিতাখন প্ৰতিকূল বতৰৰ বাবে
উক্ত দিনটোত অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা নগ'ল। ইয়াৰ পৰিবৰ্তে
উক্ত প্ৰতিযোগিতাখনত অসমৰ ২০ খন জিলাৰ
৪১ গৰাকী প্ৰতিযোগীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰে। প্ৰতিযোগিতাৰ
বিচাৰকৰ দায়িত্বত আছিল অসমৰ বিশিষ্ট সংগীতজ্ঞ শ্ৰীযুত
ৰমেন বৰুৱা, শ্ৰীযুত ৰমেন চৌধুৰী আৰু আনেক চক্ৰবৰ্তী।
অনুষ্ঠানৰ লগত সংগতি ৰাখি গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ
অধ্যাপক তথা বিশিষ্ট নাট্যকাৰ নৰেন পাটগিৰিয়ে ‘ৰাভাৰ
চিন্তা সুত্তি সংগীতৰ সেন্দূৰীয়া সোঁত’ শীৰ্ষক এটি সুন্দৰ
বক্তৃতা প্ৰদান কৰে।

১৫-০৮-২০২২ তারিখে বিদ্যালয়ত দেশৰ
৭৬সংখ্যক স্বাধীনতা দিৰস পালন কৰা হয়। পুৱা ৭.৩০
বজাত বাস্তুয়া পতাকা উত্তোলনেৰে আৰস্ত হোৱা দিৰসৰ
কাৰ্যসূচীত শিক্ষার্থীসকলে বিভিন্ন ধৰণৰ দেশপ্ৰেমমূলক
গীত-মাত, নৃত্য পৰিবেশন কৰে। বিগত বৰ্ষবোৰত ২৮
ফেব্ৰুৱাৰী দিনটোত বাস্তুয়া বিজ্ঞান দিৰসৰ লগত সংগতি
ৰাখি আমাৰ বিদ্যালয়ত বাজ্যক ভিত্তি বিজ্ঞান প্ৰদৰ্শনীৰ
প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰি আহা হৈছে। এই বৰ্ষটোত
ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰ শেষৰ সপ্তাহৰ ফালে বছৰেকীয়া পৰীক্ষাৰ

সময় হোৱাৰ বাবে উক্ত দিৰস উক্ত দিনটোত পালন কৰিব
পৰা নগ'ল। উক্ত দিৰসৰ লগত সংগতি ৰাখি ২০-০৮-
২০২২ তাৰিখে উক্ত বিজ্ঞান প্ৰদৰ্শনী-প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত
কৰা হয়। এই অনুষ্ঠানত মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকি
প্ৰদৰ্শনীৰ দ্বাৰা উন্মোচন কৰে আই.আই.টি. গুৱাহাটীৰ গণিত
বিভাগৰ অধ্যাপক ৰেংলাৰ অনুপম শইকীয়াই। এই
প্ৰতিযোগিতাত বাজ্যখনৰ বিভিন্ন প্রাপ্ত ১৪ খন বিদ্যালয়ৰ
১০৯ গৰাকী শিক্ষার্থীয়ে অংশগ্ৰহণ কৰে। ০৪-০৯-২০২২
তাৰিখে বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকলৰ তক আৰু বক্তৃতা বিষয়ক
এখন কৰ্মশালাৰ আয়োজন কৰা হয়। এই কৰ্মশালাত সমল
ব্যক্তি হিচাপে উপস্থিত থাকে আমাৰ অসম কাকতৰ জ্যেষ্ঠ
সাংবাদিক শ্ৰীযুত গৌতম শৰ্মা আৰু কৃষকক্ষত সন্দিকৈ
বাজ্যক মুক্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পঞ্জীয়ক, সুবক্তা ড°
অৰাপজ্যোতি চৌধুৰী। ০৫-০৯-২০২২ তাৰিখে বিদ্যালয়ত
শিক্ষক দিৰস উদ্যাপন কৰা হয়। এই বৰ্ষৰ শিক্ষক দিৰসত
অসমৰ মাননীয় বাজ্যপাল অধ্যাপক জগদীশ মুখী ডাঙৰীয়া
উপস্থিত থাকি অনুষ্ঠানটোক এক অনন্য মাত্ৰা প্ৰদান কৰে।
এই বৰ্ষৰ শিক্ষক দিৰসত অসমৰ এগৰাকী বিশিষ্ট শিক্ষক
কঠন মহাবিদ্যালয়ৰ গণিত বিভাগৰ অৱসৰপ্রাপ্ত অধ্যাপক
ড° তাৰকেশ্বৰ চৌধুৰীক সম্বৰ্দ্ধনা জনোৱা হয়।

১৩-০৯-২০২২ তাৰিখে বিদ্যালয়ত শিক্ষক-
শিক্ষিয়ত্ৰীসকলৰ বাবে দিকবলন কাৰ্যসূচী অনুষ্ঠিত হয়।
এই অনুষ্ঠানত সমল ব্যক্তি হিচাপে উপস্থিত থাকি বিশিষ্ট
সাংবাদিক বিতোপন বৰবৰাদেৱেৰ বিবৰণৰ পথত দৃশ্য-শাৰ্য
শিল্প মাধ্যম শীৰ্ষক বক্তৃতা প্ৰদান কৰে। এই অনুষ্ঠানত আন
এগৰাকী সমল ব্যক্তি গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভূগোল
বিভাগৰ অৱসৰপ্রাপ্ত অধ্যাপক ড° অৱনী কুমাৰ ভাগৱতীয়ে
পৰিবৰ্তি পৰিস্থিতিত মানুহ আৰু পৰিবেশ শীৰ্ষক বক্তৃতা
প্ৰদান কৰে। ১৪-০৯-২০২২ তাৰিখে বিদ্যালয়ত এজবেক
শৈক্ষিক পৰিয়দৰ সভা অনুষ্ঠিত হয়। সভাত বিভিন্ন বিষয়ৰ
অভিজ্ঞ শিক্ষাবিদ আৰু শৈক্ষিক পৰিয়দৰ সদস্যসকল
উপস্থিত থাকে।

১৪-১০-২০২২ তাৰিখে আমাৰ বিদ্যালয়ত সাহিত্য
দিৰস পালন কৰা হয়। সাহিত্যৰথী ৰসৱাজ লক্ষ্মীনাথ
বেজৱৰুৱাৰ জন্ম দিৰসৰ লগত সংগতি ৰাখি বিদ্যালয়ৰ

বসৰাজ সাহিত্য চ'ৰাৰ উদ্যোগত এই দিৱস পালন কৰা হয়। দিৱসৰ লগত সংগতি ৰাখি ৰাজ্যিক ভিত্তিত অনুষ্ঠিত কৰা সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাৰ বিজয়ীসকলক পুৰস্কৃত কৰা হয়। সাহিত্য দিৱসৰ মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে অসমৰ এগৰাকী বিশিষ্ট গল্পকাৰ, ঔপন্যাসিক ড° অৰূপা পটংগীয়া কলিতা।

শিক্ষক প্ৰশিক্ষণ কাৰ্যসূচী :

প্ৰতি বছৰে অসম জাতীয় বিদ্যালয়ত এজৰেকৰ উদ্যোগত বিভিন্ন বিষয়ৰ শিক্ষক প্ৰশিক্ষণ অনুষ্ঠিত কৰি আহা হৈছে। এই বৰ্ষত কেইবাটাও পৰ্যায়ত শিক্ষক প্ৰশিক্ষণ অনুষ্ঠিত কৰাৰ সিদ্ধান্ত লোৱা হয়। প্ৰথম পৰ্যায়ত মাণিগন্ডি ভিত্তিত প্ৰাক- বিদ্যালয় শাখাৰ শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ বাবে প্ৰশিক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। সেই অনুসৰি ২০২২ বৰ্ষৰ ৭ মে'ৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ১৯ জুনলৈ আঠটা মণ্ডলৰ প্ৰতিটোতে দুদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে প্ৰশিক্ষণ অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

দ্বিতীয় পৰ্যায়ত অসম জাতীয় বিদ্যালয়ত ১৫ আৰু ১৬ অক্টোবৰ, ২০২২ তাৰিখে দুদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে বিদ্যালয়ৰ

তিনিটা ভিন্ন স্থানত ইংৰাজী, সমাজ বিজ্ঞান আৰু গণিত— এই তিনিটা বিষয়ৰ প্ৰশিক্ষণ অনুষ্ঠিত হয়।

তৃতীয় পৰ্যায়ত একে থৰণে দুদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে ২২ আৰু ২৩ অক্টোবৰ, ২০২২ তাৰিখে অসমীয়া, বিজ্ঞান, হিন্দী আৰু সুকুমাৰ কলা বিষয়ৰ প্ৰশিক্ষণ অনুষ্ঠিত হয়।

এই প্ৰশিক্ষণ কাৰ্যসূচীত অসম জাতীয় বিদ্যালয়ৰ জেন্যেষ্ঠ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলৰ লগতে বাজ্যখনৰ বিভিন্ন বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় আৰু শৈক্ষিক প্ৰতিষ্ঠানৰ অভিভূত শিক্ষক আৰু অধ্যাপকে সমল ব্যক্তি হিচাপে অংশগ্ৰহণ কৰে।

অসম জাতীয় বিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সদস্যসকলৰ লগতে বিদ্যালয়খনৰ প্ৰতিগৰাকী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰীয়ে অতি নিষ্ঠা আৰু আন্তৰিকতাৰে বিদ্যালয়ৰ অগ্ৰগতিৰ বাবে অহৰহ নিজৰ দায়িত্বৰে পালন কৰি আহিছে আৰু বিদ্যালয়খনৰ মূল শক্তি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ উন্নয়নৰ বাবে পঢ়েষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে। আমাৰ এই যাত্ৰা আৰু অধিক শক্তিশালী হওক। তাৰেই কামনাৰে—

২৪ অক্টোবৰ, ২০২২

ঘনশ্যাম মেধি

অধ্যক্ষ

অসম জাতীয় বিদ্যালয়

বাখর

শ্রদ্ধাঞ্জলি

২০২২ চনৰ ১৮ অক্টোবৰ তাৰিখে আমাৰ বিদ্যালয়ৰ একাদশ
(কলা) শাখাৰ শিক্ষার্থী প্ৰিয়ম অনুৱাগে আমাক সকলোকে
অকালতে এৰি হৈ স্বৰ্গগামী হয়। তেওঁৰ আত্মাৰ সদগতি
কামনা কৰি গভীৰ শ্রদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিবলৈ।

প্ৰিয়ম অনুৱাগ

জন্ম : ২৬ জুলাই, ২০০৬

মৃত্যু : ১৮ অক্টোবৰ, ২০২২

বৰষুণ ক'ৰ পৰা আহে? আহিলে কি হয়?

শিশুসকলৰ অনুসন্ধিৎসু মনবোৰৰ উমান ল'বলৈ শ্ৰেণীকোঠাত বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰশ্ন অৱতাৰণা
কৰা হয় আৰু তেনে এটি প্ৰাকৃতিক পৰিঘাটনা বৰষুণৰ বিষয়ে সোধাত শিশুসকলে
কোৱা হৰহ উতৰসমূহ তুলি ধৰা হ'ল।

অংকুৰ ক শাখা

নাঁঁ অভিজ্ঞী পিয়া গঁগে : আকাশৰ পৰা আহে বৰষুণ।

আহিয়ে থাকে বৰষুণ। এদিন ভিতৰত বৰষুণ
দিছিল। এনেকে এনেকে... (ভংগিমা কৰি) বহুত
জোৰত দিয়ে। তেতিয়া আমি ৰমতে থাকোঁ। বৰ
ঠাণ্ডা লাগে। জ্বৰ হয়।

অনুমিতা দাস : বৰষুণ আকাশৰ পৰা আহে। বৰষুণ
দিলে জ্বৰ হয়, হাকচু হয়। বৰষুণ দিলে ভিজি যায়
আৰু ৰেইনকোট পিঢ়িব লাগে। তেতিয়াহে
নিভিজে। তাৰ পিছত আমি মাহঁতৰ ঘৰত যাব

লাগে। তাৰ পিছত কালাৰ কৰি থাকিব লাগে।
কালাৰ কৰি নমো কৰি হৈ দিব লাগে। হামুও দিব
লাগে। কালিতো স্কুল খোলা, সেইকাৰণে হামু
দিব লাগে।

বৰ্ণিকা জে. গৌতম : বৰষুণ আকাশৰ পৰা আহে।
বৰষুণ দিলে ছাতি লয়। মোৰ পিংক কালাৰ ছাতি
আহে। বৰষুণ আহিলে পানী হৈ যায়। গাড়ীবোৰে
যাবই নোৱাৰে।

বেনাজিৰ ইছলাম : বৰষুণ আকাশৰ পৰা আহে।
বৰষুণ দিলে চার্দি হয়। বহুত ঠাণ্ডা লাগে। ঠাণ্ডা

বাথৰ ::::::::::::::: পদুলিমুখ

লাগিলে মোৰ কাহ হয়। মই ঔষধ খাওঁ। তেতিয়া
ভাল হৈ যায়। বৰষুণ দিলে বহুত বানপানীও হৈ
যায়। আমাৰ ঘৰত বহুত বানপানী হৈছিল।
পানীবিলাক ধৰিছিল। মই বাচত আহিছিলোঁ।
আজি আমাৰ দাদিমা আহিছে। মোৰ কাৰণে
সোলা বনাইছে। বহুত ভাল লাগিছে। দাদুও
আহিছে। মই নিজে ছবি আঁকিব পাৰোঁ। চৰাই
আঁকিব পাৰোঁ। বেঙেনা গছ আঁকিব পাৰোঁ।

ভাগ্যম আৰ্য বৈশ্য : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে।
বৰষুণ আহিলে বানপানী হয়। বানপানী হ'লে
ঘৰতো পানী সোমায়। ভয় লাগে। আমি মৰি
যাম।

বিভান জ্যোতি শৰ্মা : বৰষুণ আকাশৰ পৰা আহে।
বতাহ মাৰে। তেতিয়া ঠাণ্ডা লাগে। বিৰ-বিৰকৈ
বৰষুণ দিয়ে। গাত গছ পৰি যাব, তেতিয়া আমি
ঘৰতে থাকিম। বৰষুণ দিলে বানপানী হয়।
বানপানীৰে ঘৰ ভিজি যায়। আমাৰ ঘৰ নিভিজে।
আমাৰ গাঁৱত বহুত বানপানী হৈছিল। আমি যাব
নোৱাৰিলোঁ। আমাৰ গাঁৱত বহুত গৰু আছে। মই
বহুত খেলিছোঁ। গৰুৰে ঘাঁহ খাই থাকে। মাছ
আছিল বহুত পানীত। বৰষুণ দিলে আমি নাহোঁ
স্কুলত। পাপাই লৈ যায় স্কুলৰ পৰা। মায়ে নাহে,
মাৰ পেটৰ বিষ।

ধিমান জ্যোতি ডেকা : বৰষুণ দিলে জৰু হয়।
বেমাৰো হয়। তেতিয়া ডাক্তৰৰ তাত লৈ যায়।
ডাক্তৰে বেজি দিয়ে। একদম...একদম...একদম
ডাঙৰ বেজী দিয়ে। সেইকাৰণে বৰষুণত
নিভিজোঁ। ডাক্তৰে ঔষধো দিয়ে। ঔষধ খালে
ভাল পাওঁ। ভাত খাওঁ, গাঢ়ীৰ খালে ভাল হৈ
যায়।

ধাৰ্তী দাস : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। ঢেৰেকণি
মাৰে বহুত। মোৰ বহুত ভয় লাগে। মই বৰষুণত
নিভিজোঁ নহ'লে জৰু হ'ব নহয় বৰষুণত

ভিজিলে। তেতিয়া ডাক্তৰে বেজি দিবনে...
নেদিয়ো? (ভংগিমাবে) দিব। বেজি দিলে কিন্তু
দুখ পাৰ। বেঞ্জেজো দিব। জৰু ভাল হৈ যাব।
ঔষধো খাৰ লাগে। বৰষুণ দিলে পানী হ'লে
বোকা হয়। বহুত বোকা হ'লে পিছলি পৰি যায়।
হিঃ হিঃ হিঃ...।

দীক্ষা গঁগে : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। বহুত
জোৱাকৈ দিয়ে। ঠাণ্ডা লাগে মোৰ। মায়ে কম্বল
উৰাই দিয়ে। কম্বল লৈ শুই থাকোঁ। বৰষুণ দিলে
বহুত পানী হৈ যায়। জৰু উঠে। তিতি যায়। কালি
লিজাবাৰ লগত ফুফু যাওঁতে বৰষুণ আহিছিল।
তেতিয়া আকৌ অট'ত আহিলোঁ। আকৌ ছাতি
লৈ ঘূৰি আহিলোঁ ঘৰত।

দিতিৰ্বৰ্ণা হাজৰিকা : বৰষুণ...বৰষুণ আকাশৰ পৰা
আহে। বিজুলী মাৰে। ভয় নালাগে মোৰ। মই
ঠাণ্ডা বতৰ ভালপাওঁ যে। গোটেই বানপানী হৈ
যায়। গোটেই গাড়ীবিলাক সোমাই যায়
বানপানীত। মানুহবিলাকে দুখ পায়। বৰষুণ দিলে
ঠাণ্ডা লাগিলে মই কম্বল নলওঁ। এনেকে থাকোঁ।
মই যে ঠাণ্ডা ভালপাওঁ। স্কুলত যদি বৰষুণ দিয়ে
মই এৰোপ্লেনত ঘৰলৈ যাম।

ইয়ান কাশ্যপ : বৰষুণ দিলে জেকেট পিঙ্কে। টুপী
পিঙ্কে। চচ্মাও পিঙ্কে আৰু মাস্ক পিঙ্কে। তাৰ
পিছত হেলমেট পিঙ্কে। হেলমেট... মোৰ হ্রাইট
কালাৰ আহে।

কৃষ্ণংগী বাজৰংশী : বৰষুণ...বৰষুণ তাত আহে।
ঠিকছে বৰষুণ আহে। মই দেখিছিলোঁ। হামা
দেখিছোঁ হাতী দেখিছোঁ ছব দেখিছোঁ। বৰষুণ
দিলে মোৰ ঠাণ্ডা লাগে। তেতিয়া কাপোৰ মেৰাই
হামু দি থাকোঁ।

কুঁহি কলিতা : বৰষুণ আকাশৰ পৰা আহে। বহুত
ঠাণ্ডা লাগে বৰষুণ দিলে। জৰু উঠে মোৰ। ডাক্তৰ
আহে, বেজি দিয়ে আৰু ঔষধ দিয়ে। তেতিয়া

ପଦ୍ମଲିଙ୍ଗୁଥ ୧୫୫ ବାଖର

জুব ভাল হৈ যায়। বৰষুণ দিলে বানপানীও হয়।
ৰাস্তাবিলাক ভাঙি যায়। বাইকবিলাক জাপ্পাই
থাকে। বৰ দুখ পায়। আৰু ঠাণ্ডা লাগিলে
ৰেইনকোট পিঙ্কো। পিংক কালাৰ ৰেইনকোট
আছে মোৰ। আৰু ছাতিও আছে মোৰ।

ମହାର୍ଣ୍ଣ ନାଥ : ବର୍ଷାଗ ଆକାଶର ପରା ଆହେ । ବିଜୁଲୀ
ମାରେ । (ଭଂଗିମାରେ)...ବହୁତ... ଧୂମକେ ମାରେ । ଭୟ
ଲାଗେ ମୋର । ବର୍ଷାଗ ଭାଲ ନାଲାଗେ । ବାନପାନୀ ହୈ
ଯାଏ । ତେତିଆ ମହି ସ୍କୁଲତ ନାହିଁ । ଏଦିନ...
ବାଇଦେଉ... ଏଦିନ ବର୍ଷାଗ ଦିନେ ତେ ଆମାର ତାତ ବଗା
ବଗା ଗୁଡ଼ି ଓଲାଇଛିଲ ।

মনজোৎস্না ডেকা : বৰষুণ আকাশৰ পৰা আহে।
বৰষুণ দিলে ভূমিকম্পও আহে। বহুত ভয় লাগে।
পানী পৰি যায়। তেতিয়া মায়ে কাপোৰবিলাক লৈ
আহে। মায়ে সদায় ৰাতিপুৱা কাপোৰ ধুৱে। আৰু
বাইদেউ বৰষুণ দিলে বানপানী হয়। ঘৰবিলাক
উটি যায় পানীত। মই টিভিত দেখিছোঁ।
মানুহবিলাকে খোজ কাঢ়ি যায়। গাড়ীবিলাক
পানীত ফঢ়ি যায়।

ময়ূরীকা মজুমদার : ব্রহ্মণ আকাশৰ পৰা আহে। পিন
পিন ব্ৰহ্মণ দিয়ে আমাৰ তাত। তেতিয়া ঠাণ্ডা
লাগে। জুৰ হয়। জুৰ হ'লে ORS খাব লাগে।
ব্রহ্মণ দিলে বহুত পানী আহি যায়। মায়ে বাল্টি
দিয়ে। বহুত পানী হৈ যায়। পানীখনি বাল্টিত
ক'লা হৈ যায়।

মৌকগর্ণিকা ভৰালী : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে।
বানপানী হৈ যায় বহুত। ঘৰবোৰ ডুবি যায়।
চিভিত দেখা পাইছো মই। আমাৰ গঁৰতো পানী
হৈছিল। (দুখ মনে)....। বেয়া লাগে মোৰ। আমাৰ
মণি খুৰাই দুটা মাছ পাইছে। মোক দিয়া
নাই....আমি গুৱাহাটীত আছিলোঁ যে।

ନୈସର୍ଗ ଗୋଷ୍ଠୀ : ଆମାର ସବ୍ରତ କାଇଲେ ଆହିଛିଲ

ବସୁଣ । ବାନପାନୀ ହେ ଗୈଛିଲ... ବହତ ବାନପାନୀ ।
ଏକଦମ...ଏକଦମ ବୋକା ବାନପାନୀ । ମାନୁହେ
ବାନପାନୀତ ଚୁଁଚବି ଚୁଁଚବି ଯାଯ । ବାନପାନୀ ଶୁକାଇ
ଗଲେ ଆକୌ ଖୋଜ କାଢ଼ି ଯାଯ । ମହି ବାନପାନୀ
ହଲେ ବାଇକତ ଯାଓ ।

চিন্ময় বৈশ্য : বর্ষণ ওপরের পরা আহে আক মাটিতে
পৰি যায়। বানপানী হয়। বানপানী হ'লে ঘৰোৱা
ভাণ্ডি যায়। ম'বাইলত দেখা পাইছো মই। মই
বহুত ম'বাইল চাওঁ। দেউতাই মোক ম'বাইল
দিয়ে। গেম দেখা পাইছো ম'বাইলত। চাইকেল
গেম খেলোঁ মই।

নভ্যনীল ভৰদ্বাজ : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। বৰষুণ
আহিলে কাহ হয়, চৰ্দি আহি যায়। তেতিয়া মায়ে
খেলা বস্তু দিয়ে। তাৰ পিছত... তাৰ পিছত
কিতাপ দিয়ে। বৰষুণ দিলে বেইনকোট পিন্ধিৰ
লাগে।

পাৰ্থ প্ৰতীম চৌধুৰী : বৰষুণ খিৰিকীৰ পৰা আহে।
গিৰজনি দিয়ে... তাৰ পিছত ঢেৰেকনি দিয়ে। ভয়
লাগে বহুত। ঠাণ্ডাত কস্বল উৰোঁ। তাৰ পিছত শুই
থাকোঁ। তাৰ পিছত 'উঠা...উঠা স্কুল যাব হৈছে'
বুলি মায়ে কৈ থাকে। বৰষুণ দিলে বহুত বানপানী
হৈ যায়। পানীবোৰ গাঢ়ীয়ে খচি খচি যায়।
(ভংগিমাৰে) ...কিমান ছিটকি যায়।

প্রতিদর্শনা শর্মা : ওপৰৰ পৰা আহে বৰষুণ। বৰষুণ
ওপৰৰ পৰা আহি মূৰত ঢালি দিয়ে পানীবিলাক...
(ভংগিমাৰে)... এনেকে এনেকে পৰে। মাথাত
পৰিলে তেজ ওলায় আৰু খেলিলেও তেজ
ওলায়।

ବ୍ୟାକ : ଆକାଶର ପରା ଆହେ
ବର୍ଷାଗିରିକାଳ । ପାନୀ ପରେ... ବାନପାନୀ ହୁଏ । ଏଦିନ
ଆମାର ସବୁ ବରଫ ଆହିଛି । ତେତିଆ ବଣ ଦାଦା
ଆକୁ ମହି କଷଳ ଲୈ ଶୁଇ ଆଛିଲୋ । ବଣ ଦାଦାଇ
ଛେଣେଲ ପିଣ୍ଡି ବରଫ ଆନିବ ତୈଛିଲ । ମୋକ ହାତତ

বাখৰ ::::::::::::::: পদুলিমুখ :::::::::::::::

দিছিল আনি। মই (ভংগিমাবে)... এনেকে এনেকে কঁপি আছিলোঁ।

বিয়াখ বর্মন : আকাশৰ পৰা আহে আৰু আৰু কমি যায় বৰষুণটো। মনটো বেয়া লাগে। বস্তুবিলাক পৰি যায়... সতৰ পৰি যায়। পেকেট...চকলেট সতৰ পৰি যায়। বৰষুণ দিলে হালধীয়া ছাতি লওঁ মই। বহুত বানপানী হয়। টিভিত দেখা পাইছোঁ মই বাইদেউ। গাড়ীবিলাক উটি যায়।

বিয়া শৰ্মা : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। বানপানী হয় বৰষুণ দিলে। বানপানী আমি খঠোঁ। আমি আতাঠেৰ বানপানী খচিৰ গৈছিলোঁ। আতাঠেৰ ঘৰত একদিন বহুত বানপানী উঠিছিল। মই গুৱাহাটীত আছিলোঁ। দেকান সব বন্ধ আছিল। বৰষুণ দিলে বহুত ঠাণ্ডা লাগে যে মোৰ চাৰ্দি হ'ব। সেইকাৰণে বিছাতে শুই থাকোঁ।

শোভাকৰ মুদিয়াৰ : ওপৰৰ পৰা (আঙুলিৰে ভংগিমা কৰি)... এনকে এনকে আহে বৰষুণ। ঢেৰেকনি দিয়ে। ভয় লাগে। ভয় লাগিলে মই হামু দি থাকোঁ। অ' বাইদেউ মূৰত পৰিব বুলি আজি মই মূৰত বাল্টি লৈছিলোঁ (ভংগিমাবে) আৰু বৰষুণ দিলে মই বেইনকোট পিছো। বওঁ আৰু কমলা আৰু সেউজীয়া বঙৰ। বৰষুণত মোৰ বেইনকোটটো ভিজি যায়। chair (চেয়েৰত) মেলি দিব লাগে। তাৰ পিছত শুকে যায়।

তামাঙ্গা তানজিম : আমাৰ তাত আহে বৰষুণ। পানী থাকে আমাৰ তাত। বৰষুণ আহিলে ছাতি লওঁ আমি। মা নিব আহে মোক। আৰোৱাৰ লগত স্কুলত আহোঁ। বৰষুণ দিলে আনি নাই আমাকে স্কুলে।

ভিয়ান শংকৰ ৰাজখোৱা : বৰষুণ আকাশৰ পৰা আহে। আমাৰ তাত আছে। বৰষুণ দিলে জৰু উঠে, হেক্টি হয়, চাৰ্দি হয়। বহুত ঠাণ্ডা লাগে। ৱেংকেট লৈ শুই থাকোঁ মই।

হৰ্ষিত কাশ্যপ : বৰষুণ আমাৰ ঘৰৰ পৰা আহে। আমি ঘৰত থাকোঁ। নহ'লে আমাৰ গা বেয়া হ'ব। গা বেয়া হ'লে বেমাৰ হৈ যাব। ঠাণ্ডা পানী ওলাব যে। ৰাতি শুই থাকিলে আকৌ ৰাতিপুৱা হৈ যায়। ভাল লাগে। খেলোঁ মই। আগতে আইচ পৰিছিল আমাৰ ঘৰত। তেতিয়া মই হাতত দিছিলোঁ আইচ। ইমান ঠাণ্ডা আছিল। তাৰ পিছত মই ফ্ৰিজত হৈ দিছিলোঁ।

অম্বিকা তামুলী : (হাতেৰে দেখুৱাই) এনেকে আহে।

বায়ন দাস : পানী পে হে। হো...হো.... বিষ্টি....বিষ্টি.....।

অভ্যুদয় কাশ্যপ : বৰষুণ আকাশৰ পৰা আহে। বৰষুণ দিলে জৰু হয় তেতিয়া ডাক্তৰৰ তাত যায়। ডাক্তৰে বেজি দিয়ে আৰু তেতিয়া মানুহে দুখ পায়। দুখ পালে মানুহে দৌৰি থাকে। তেতিয়া হাচিও হৈ যায়। জৰু হ'লে গাখীৰ খাব লাগে... গাখীৰ খালে বেমাৰটো ভাল হৈ যায়।

বৈদেহী শৰ্মা : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। জোৰ জোৰকে বৰষুণ আহে। আমাৰ তাতে বহুত জোৰকে বৰষুণ আহে। চাৰ্দি লাগে বহুত... অসুখ হয়। বেছি বেমাৰ হ'লৈ মায়ে শুই দিব দিয়ে। কালি আমি ডাক্তৰৰ তাত গৈছিলোঁ। আমাৰ ঘৰতো আহে ডাক্তৰ। ডাক্তৰ আহি মাক চাইছে। দেউতাক চাইছে আৰু আইতাকো চাইছে। এনেকে এনেকে... (ভংগিমাবে) এনেকে হাতত বাঞ্ছি দিছে। চাই পেলে ঠিক কৰি দিছে।

বৰ্যাংশ কলিতা : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। তেতিয়া আমাৰ জৰু হয়। জৰু হ'লে বেমাৰ হৈ যায়। বেমাৰ হ'লে হেক্টি লাগে আৰু সিয়ান ওলায়। তাৰ পিছত আমি বৰষুণ নিভিজো। তেতিয়া আমি বেইনকোট পিছি যাওঁ। আমি স্কুলত যাওঁ। ঠাণ্ডা লাগে। বৰষুণ দিলে পানী হয়... পানী মানে বিৰাট পানী হয়।

ପଦ୍ମଲିଙ୍ଗଥ ଶ୍ରୀ କାନ୍ତିଚନ୍ଦ୍ର ପାତ୍ର

ମିଭାନ କଲିତା : ବର୍ଷାଗ ଆକାଶତ ଥାକେ । ବର୍ଷାଗ କାଳି
ଆହିବ ! ଜିକିବ ! ବର୍ଷାଗ ଆହିଲେ ବାନପାନୀ ଆହି
ଯାବ । ଏଟା ସରତ ବାନପାନୀ ଆହିଛି... ମାଟେ ଫୋନତ
ଦେଖିଛେ । ଖୁବାବ ସରତ ଡାକ୍ତର ଆହି ଗୈଛିଲ ।
ଏତିଯା ଭାଲ ପାଇଛେ । ଭରିବ ବିଷ ହୈଛିଲ । କକାଲର
ବିଷ ହୈଛିଲ ।

অংকুর থ শাখা

ଆଦିତ୍ୟମ ଦୀପକ ବରଗୟାରୀ : ବରସୁଣ ବାଦାଲର ପରା
ଆହେ । ଯେତିରା ବ୍ରଦ୍ଧ ଦିଯେ ପାନୀ ଉଠି ଯାଇ ଆର
ବରସୁଣ ପରି ଥାକେ । ବରସୁଣ ଆହିଲେ ସବର ଭିତରତେ
ଥାକିବ ଲାଗେ । ଖେଳିବ ନାଲାଗେ । ଫୁରିବ ଯାବ
ନାଲାଗେ କ'ତୋ । ଆର ବରସୁଣ ଆହିଲେ ବତାହ ଆହି
ଥାକେ, ସବ ଭାଙ୍ଗି ଯାଯ । ଆର ଚାଇକେଳର ପାମୋ
ଭରା ଯାବ ନାଲାଗେ ।

ଆଯାଂଶ୍ ବରା : ବରସୁଣ ଓପରର ପରା ଆହେ । ବାଦାଲ
ଆହେ ତାର ପରା ଆହି ଯାଇ । ବତବରୋର ବେଯା ହଲେ
ବାଦାଲବୋର ଆହେ ତାର ପିଛତ ବରସୁଣ ଆହେ ।
ବରସୁଣ ଆହିଲେ ଖୋଜ କାଢ଼ି ଗାଡ଼ି ଗୁଚ୍ଛ ଘାଁଠ ।
ଇମାନ ରେଛିକେ ବରସୁଣ ଦିଯେ । ବହୁତ ପାନୀ ହୈ ଯାଇ ।
ବନ୍ଦ ଦିଲେ ପାନୀବୋର ନାଇକିଯା ହୈ ଯାଇ ।

বিমৃশা ব্যাপ্তি কলিতা : বৰষুণ মেঘৰ পৰা আহে।
মেঘবোৰ ওপৰত থাকে। বৰষুণ দিলে আমাৰ
ৰাস্তা বোকা হৈ গৈছিল। বৰষুণ আহিলে ভিজি
যায়। পানী হৈ যাই ৰাস্তাত। মানুহবিলাকৰ ভৱি
দখন ভিজি যায়।

ময়ুর চৌধুরী : বৰষুণ টিঙের পৰা আহে। টিঙের পৰা
বাহিৰত পৰি যায়। বৰষুণ দিলে তিতি যায় মানুহ।
ভিজিলে গাত পানী পৰি যাব। বৰষুণ দিলে
মানুহৰ তাতে পানী পৰে।

বিবান বৰঞ্চা : আকাশৰ পৰা আহে। বৰষুণ আহিলে
ভিজি যায়। বৰষুণ দিলে ছাতি আৰু বেইনকেট
ল'ব লাগে। বাটকত উঠি স্কলত যাব লাগে।

জাগ্রু বৰপঞ্জাৰী : বৰষুণ মেঘৰ পৰা আহে। খেলিব
নাপাৰে। বৰষুণ বন্ধ হ'লে খেলিব পাৰে। বৰষুণ
দিন্তে ছবে ভয় খাই যায়। মইতো ভয় খাই
যাওঁ। গাঢ়ীটো নিজে নিজে বাজি থাকে, পুৱাতে
মই ভয় খাই যাওঁ।

ঞ্চিতা দাস : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। মেঘব
ওপৰৰ পৰা। বৰষুণ আহিলে গিৰ গিৰ হয়। বৰষুণ
আহিলে ছাতি লৈ যায়।

চৈয়দা আফরিনা বহমান : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আছে।
বতৰটো বেয়া থাকিলে বৰষুণ আছে। বৰষুণ
আহিলে জ্বৰ হয়। বৰষুণ আহিলে বানপানী হয়।
বানপানী হ'লে পৰৱৰা হয়। কালি আৰু আৰু মই
গৈছিলোঁ কাপোৰ কিনিবলৈ তেতিয়া পৰৱৰা
ওলাই ছিল।

ডিয়ান বহুমান : বৰষুণ আকাশৰ পৰা আছে। আমি
হামো দিওঁতে আছে। বৰষুণ দিলে জৰু উঠে।
ভিজিলে জৰু উঠে। বৰষুণত ভিজিলে ঠাণ্ডা
লাগে।

अद्विती चौथुर्वी : बरबुग बताहते आहि थाके। बरबुग आहिले रेहिनकोट पिण्डिव लागे। क'लाके आहि थाके बरबुग दि थाके। बरबुग आहिले धमुहा बताह आहे। बरबुग दिले गाउतीत गै थाकँ।

গীতাঞ্জলি ওজা : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। গুম গুম
আহে। মোৰ বাৰি ছাতি আছে। মোৰ ছাতিটোত
বৰষুণ এনকে পৰি থাকে।

আৰাধ্যা দন্ত : বৰষুণ আকাশৰ পৰা আহে। দৰা মাৰি
আহে। বৰষুণ আহিলে ছাতি লয়। বৰষুণ আহিলে
পানী হয়, বৰষণ দিলে ভেঙ্গলী আহে।

শান্তনু ডেকা : বৰষুণ নমোঁ ঘৰৰ পৰা আহে। নমোৱে
কৈ থাকে আৰু বৰষুণ দি থাকে। বৰষুণ দিলে
পানী পৰি থাকে। বৰষণ দিলে ঘৰটো ভাঙি যায়।

দর্শিত ডেকা : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। বৰষুণ

বাখৰ ::::::::::::::: পদুলিমুখ :::::::::::::::

আহিলে ভিজি যায়। পেণ্ট ভিজি যায়। ছাতি
লওঁ।

ছামিউর রহমান : বৰষুণ তাৰ পৰা আহে (বাহিৰলৈ
আঙুলিৰে দেখুৱাই দিয়ে) মাথাত রেইন পৰি
যায়। বৰষুণ দিলে ছাতি ল'ব লাগে। ইমান দূৰত
ঘৰত গুচি যায়। গাড়ী লৈ কিনে ঘৰত গুচি যায়।

সুশাস্ত কুমাৰ নাথ : আকাশৰ পৰা বৰষুণ আহে।
আকাশৰ পৰা পানী আহে। বৰষুণ দি দিয়ে।
বৰষুণ দিলে ছাতি লয়। বৰষুণ দিলে মানুহ ঘৰত
থাকে। বৰষুণ দিলে মানুহ ভিজি যায়। ভিজিলে
অসুখ হৈ যায়। অসুখ হ'লে জ্বৰ হয়।

বিয়ান জ্যোতি মজুমদাৰ : বৰষুণ আকাশৰ পৰা
আহে। বৰষুণ আহিলে আমি জিকোঁ। বৰষুণ
আহিলে ছাতা লৈ ঘৰত যাওঁ। বৰষুণ আহিলে
বানপানী হয়। ভিতৰত বানপানী সোমাই যায়।

খুচি কলিতা : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। বৰষুণ
আহিলে মানুহ ভিজি যায়। বৰষুণ আহিলে আমি
ভিতৰত থাকিব লাগে। ঘৰত নাথাকিলে মানুহ
ভিজি যাব।

বিদিষ্ঠা ডেকা : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। বৰষুণ
দিলে মানুহ ছাতি লৈ যায়। ছাতি নল'লে জ্বৰ
উঠে। আমাৰ তাত বৰষুণ আহে ওপৰৰ পৰা।
আমি যে ফুৰৰা যাওঁ ছাতি লৈ যাওঁ। জিকি যাই
কাপোৰ-চাপোৰ।

ধ্যানতি ডেকা : মেঘৰ পৰা বৰষুণ দিয়ে। বৰষুণ
দিলে মানুহ জিকে। আৰু বৰষুণ আহিলে বতাহ-
বৰষুণ হয়। মেঘে মেঘে লগ লাগিলে বৰষুণ
আহে। বৰষুণ দিলে ৰ'দ দিয়ে। বৰষুণ শেষ হয়।

নৈখতি বি. মজুমদাৰ : বৰষুণ আকাশৰ পৰা আহে।
বতাহ দিলে বৰষুণ আহে। বৰষুণ আহিলে বিজুলী
মাৰে। বানপানী হয়। বানপানী হ'লে লেতেৰা
পানী হয়।

তানৰীৰ ভৰ্তেইন : ৰাতি আহিছিল আমাৰ বৰষুণ।
বহুত দূৰৰ পৰা আহিছিল। বতাহ-ধূমহা দিছিল
তেতিয়া আহিছিল। আৰু পাহাৰ ভাঙ্গিছিল।
বৰষুণ দিলে পাহাৰৰ ওপৰৰ ঘৰ ভাঙ্গি যায়।
বৰষুণ দিলে পাথৰগিলা আহি ঘৰত সোমেই
গেইছি।

মেহেক হক : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। বৰষুণ
আহিলে ভৃত আহে। বৰষুণ দিলি জ্বৰ হ'ব। আৰু
চাৰ্দি লাগে। বৰষুণ দিলে ছাতি লওঁ। মাকৰা এটা
আহিছি।

দিশাস্ত আহমেদ : বৰষুণ আমাৰ ঘৰত পৰা আহে।
আমাৰ ঘৰত বৰষুণ দি আছে। ওপৰৰ পৰা বৰষুণ
দি আছে। বৰষুণ দিলে বতাহ আহে। বাস্তাত বকা
হয়।

নিবিড় পৰাশৰ : ওপৰৰ পৰা বৰষুণ আহে। বৰষুণ
আহিলে জ্বৰ হয়। বৰষুণ আহিলে চাৰ্দি লাগে।
বৰষুণ দিলে ছাতি ল'ব লাগে আৰু ঘৰত থাকিব
লাগে।

চিম্যাবৈশ্য : ওপৰৰ পৰা আহে। বৰষুণ পৰে। বৰষুণ
ধূমকে দিয়ে।

জিৰল কাশ্যপ ডেকা : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহিছিল।
ভিজি যায়। বৰষুণ দিলে বেইনকোট পিন্ধি যাওঁ।
বৰষুণ আহিলে বোকা হৈ যায়। আমি ৰাস্তাত
খেলা বস্তু দেখা পাওঁ।

ৰাহুল বৰা : ইয়াৰ ওপৰৰ পৰা আহে বৰষুণ। বৰষুণ
আহিলে জ্বৰ হয়। কাহ আহে।

হৃদীতা বাচ্যস : বৰষুণ দিওঁতে লিপাষ্টিত লগাইছিলোঁ
আৰু কাজলো লগাইছিলোঁ। এই কেইদিন বৰষুণ
দিয়া নাই।

অংকুৰ গ শাখা

খত বি. পাঠক : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। কান্দি
কান্দি আহে। ডারবটো লাগি যায়, দুখ পায়,

ପଦ୍ମଲିଙ୍ଗଥ ଶ୍ରୀ କାନ୍ତିଚନ୍ଦ୍ର ପାତ୍ର

সেইকারণে কান্দি কান্দি আহে। বৰষুণত গা ধুলে
জ্বর হয়। গাড়ীটো তিতি যায়। গাড়ীটো দুইটা
এনেকৈ দিয়ে (উইপারৰ কথা কৈছে), তেতিয়া
গাড়ীখন চাফা হৈ যায়। বানপানী হৈ যায়।
বৰষুণটো লাগি নাযায়।

ମୟୁଖ ଟୈଶନ ନାଥ : ଆକାଶର ପରା । ବାସ୍ତ୍ଵ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇ ।
ବରଯୁଗ ଦିଲେ ନାରତ ଯାଇ ମାନୁହ । ଗାଡ଼ି ଭିଜେ ।
ଗଛବିଲାକେ ପାନୀ ଥାଇ । ବିଜ୍ଲମୀ ମାରେ । ମାନୁହ ତିତି
ଯାଇ ।

প্রগোদ্ধিত মেধি : আকাশৰ পৰা। বিজুলী মাৰে। পানী
হয়। ডুবি যায়। ঘৰ ডুবি যায়।

তাপসী কলিতা : ক'ব পৰা আহে নাজানো। কিন্তু
জিকি যায়। মায়ে কাপোৰ মেলি হৈ দিয়ে তাৰ
পিছত ভিজি যায়। বৰষুণ দিলে স্কুল নাহোঁ। ঘৰত
এনে থাকোঁ।

কংকনা তালুকদার : ইয়াত আহে। বানপানী হৈছিল।
আমাৰ ঘৰৰ ভিতৰত বানপানী হৈছিল। টিভিত
দেখিছেঁ। ককাক টিভিত দেখিছিলোঁ তাত পানী
তৈচিল যে

হাসিকা ৰাণী মেধি : এইটোৱ পৰা বৰষুণ আহিছিল
(ওপৰত দেখৰাই)। মেঘে কানদিছে। পানী খঢ়ো।

হৰ্ষিত মেধি : আমাৰ গুৱাহাটীত আহে। পাঞ্জাবীৰ
কলাক্ষেত্ৰ থাকে। মই বৰষুণ দিলে ব্লকচ খেলোঁ।
বৰষুণ বতৰত তলত আহিব নিদিয়ে। তিতিলে
জুৰ উঠি গেলি চাৰ্দি লাগি গেলি মোৰ মা আৰু
পাপাই ডাক্তৰে বেজি দি দিব। যেতিয়া বৰষুণ
কমে তেতিয়া মা হেতি ফুৰৰ যাওঁ। পাপাও যাই
মোৰ লগত।

অভিনন্দন শৰ্মা : তলত আছে। জুব হয়। চার্দি আৰু
জুব হয়। আৰু মেঘে কান্দি থাকে। বৰষুণ দি
থাকিলে কান্দি থাকে মেঘে। তেতিয়া পাপাই
মোৰ লগত ফৱিব হায়। মট পাপার লগত বৰতো।

ବାହିଲ ଆହମେଦ : ବିଜଳୀ...ଏହି ବନ୍ଦ ନିଦିଯେ ଯେ ବନ୍ଦ ନିଦିଲେ ବର୍ଷଣ ଆହେ। ଆଙ୍ଗା ମାନୁହେ ବନ୍ଦ ଦିଯେ। ଆଜି ଆଙ୍ଗା ମାନୁହେ ବନ୍ଦ ଦିଛେ ବର୍ଷଣ ନାହେ। ବର୍ଷଣ ଦିଲେ ବାସ୍ତା ବେଯା ହେ ଯାବ ପାନୀ ପାନୀ ହେ ଯାବ। ବର୍ଷଣ ଦିଲେ ଗାଡ଼ିଓ ଭିଜି ଯାଯା। କାଲି ବାତିପୁରା ବର୍ଷଣ ଦିଛି ଆମି ଆହବାଇ ନବଲୁ। ସବରେ ଟିଫିନ୍ ଖାଇଛୋ। ବର୍ଷଣ ନିଦିଲେଇ ଭାଲ। ବାସ୍ତାଟୋ ଭତ୍ତି ହୁଲେ ତୋମାର ସବର ଆହବାଇ ନରେ।

প্রিয়ানুজ দত্ত : ওপর পৰা। বৰষুণ আহিলে গাড়ী
খেলি থাকোঁ, বল খেলি থাকোঁ। মায়ে যে
ভিতৰত থাকিব দিয়ে।

বিয়াধি মহন্তি : পথাবৰ পৰা আছে। বাহিৰত থাকোঁ।
বং কৰোঁ। চকী জাপোঁ।

বিচার্ড বফি : আকাশৰ পৰা। দীঘল দীঘল আহে।
শিল আহে। শিল দিলে হাতত লয়। হাতটো ঠাণ্ডা
ঠাণ্ডা... এদিন কিবাকিবি খাই থাকোঁতে শিল
দিচ্ছিল হাতটো ঠাণ্ডা হৈ যায়। শিলাবিলাক বগা।

पलाश प्रतीम शर्मा : ताते आहे (ওपरॅलै देखुराइ) ओपरॅत आहे। भिजि यावा तुमि। मई तोमाक धर्बि दिम। फेन दिम। शुकाई यावा।

ନିଶାନଜିତ ଦାସ : ଆକାଶର ପରା । ବୈ ବୈ ଯାଯ । ବୈ ବୈ
ଯାଯ କେନେ ପାଇପତ ସୋମାଇ ଯାଯ ଆକୁ ଓଲାଇ
ଆହେ । ଆକୁ ମାନୁହବ ସରତ ସୋମାଇ ଯାଯ । ବାନପାନୀ
ହୈ ଯାଯ । ମାନୁହଥିନି ନାଓ ଲୈ ଯାଯ । ମାନୁହଥିନିର
ଦିଗଦାର ହୟ । ପାନୀଥିନି ଗେଲାଇ ଦିଯେ । ନାଲାତ
ପରି ଯାଯ । ତାର ପିଛତ ମାନୁହି ଗା ଧୁଇ ।

ନୟନିତ୍ୟମ ଦର୍ଶନ ବରଚା : ଆତାତର ପରା ଆହେ । ତିତି
ଯାଯ । ଭିତରତ ଥାକୋ । ଖେଳା ବଞ୍ଚି ଆଛେ ଆକୁ ଗଈ
ପାଠି ଥାକୋ ।

মন্মহাংগী চৌধুরী : আকাশৰ পৰা দীঘল দীঘল বেঁকা
বেঁকাকৈ আহে। বৰষণ আছিলে জৰ হয়। বৰষণ

বাখৰ ::::::::::::::: পদুলিমুখ :::::::::::::::

দিলে মায়ে ছাতি দি লৈ যায়। মই খোজ কাঢ়ি
যাওঁ।

জানবী ইছলাম : আঞ্জাই ওপৰৰ পৰা পানী দিয়ে। মই
ঘৰত গা ধুওঁ, বাহিৰত গা ধুব নালাগে। গুম গুম
গুম কৈ আহে।

ভব্যম কলিতা : ওপৰৰ পৰা আহে। কেতিয়াবা
একটুপ একটুপকৈ আহে, কেতিয়াবা বেছি
বেছিকৈ আহে। বেছিকৈ আহিলে বেয়া লাগি
যাই। আকৌ ঘৰতে যাওঁ যাওঁ লাগে। বিজুলী
কেতিয়াবা মাৰে। বিজুলী মাৰিলে চেৰেকনি
মাৰিলে মই ভিতৰত সোমাই থাকোঁ। বিজুলী
মাৰিলে গাটো বেয়া লাগি যায়।

অলংকৃতা হাজৰিকা : চোতালৰ পৰা আহে। আজি
চিঞ্চিৰি চিঞ্চিৰি বৰষুণ আহিছে। মোৰ ভয়
লাগিছে। মই দৰ্জা কাষত লুকাই থাকোঁ। নহ'লৈ
যে মিথু দাদাই বৰষুণ দেখাই দিব। মোৰ লগত
বৰষুণত খেলে। বৰষুণে ফুলত পানী দিওঁ। এহ
তাতে যে বৰষুণ দিছে... মই, মিথু বৰষুণত খেলি
থাকোঁতে তুমি দেখিছা নে?

ভাস্কৰ ডেকা : এনেকৈ আহে (হাতেৰে দেখুৱাই)
আমাৰ ঘৰত পানী সোমাইছিলে বাতিপুৱা। বৰষুণ
দিছিলে ডাঙৰ ডাঙৰ। মই বিস্কুট খাই আছিলোঁ।
পানী আহচে বৰষুণত। গাথীৰ দি ভিজাই বিস্কুট
খাই আছিলোঁ। বাহিৰত পানী হৈছি। বাবাঙ্গাত
বোকা হৈছিল।

দেৰোৎপল কাশ্যপ : বৰষুণ দিওঁতে জৰ উঠিছিলে।
সেইকাৰণে অহা নাছিলোঁ। দেউতাই ছাতি নানে।
আজি বৰষুণ দিয়া নাই। জোৰছে বৰষুণ দিলে জৰ
উঠে কাৰণে সেইদিনা অহা নাছিলোঁ। মাই ছাতি
আনে। মোক সেইদিনা বেইনকোট দিছিলে।

বনশ্বিতা কলিতা : আকাশৰ পৰা নাচি নাচি আহে।

চেৰেকনি আহিছিল। মোৰ ভয় লাগিছিল। মই
পাপাৰ লগত শুই আছিলোঁ। তেতিয়া মই উঠি
গৈঁছো গা পা ধুই দেউতাক জগাই দিঁছো। মই
গেটেদি বৰষুণ চাই চাই আছিলোঁ। তাৰ পিছত
পাপাই মাতি দিলে।

জিয়ৎ গোস্বামী : আকাশৰ পৰা এনেকৈ (হাতেৰে
দেখুৱাই) অঁচ অঁচকৈ আহে। তিতি যায় আৰু
জৰু হয়। আজি নহয় বাতিপুৱা বিজলী মাৰিছিল।
আজি নহয় বেলেগ বাস্তাইদি আহিছোঁ। দুটা বাস্তা
আছে, সদায় অহা বাস্তাদি অহা নাই। বোকা
আছে, জংঘল আছে। জে-চি-পিয়ে দি কাম কৰি
আহে। বৰষুণ দিলে চোতালত বোকা হয়। খেলিব
নোৱাৰোঁ ছেঁগেলত বোকা লাগে। মোৰ এখন
চাইকেল আছে, বোকা হ'লে খেলিব নোৱাৰোঁ
বোকা লাগি যায়। মোৰ চাইকেলখনৰ নাম হিৰো
চাইকেল।

সংস্কৃতি কলিতা : বৰষুণ আহলি পানী ৰাখি থওঁ
বাল্টিটোত। পানী ভৰাই থওঁ। মোৰ চৰ্দি হৈ
থাকে কাৰণে গৰম পানী দি ধুই দিয়ে। অলপ
কাহটো আছে চৰ্দি ভাল হৈছে। আমাৰ তিনটা
বাল্টিত ভৰাই থয়। দেউতাই বৰষুণৰ পানী দি গা
ধোৱে। বৰষুণ আহিলি দৰ্জাখন মাৰি তৈ দেওঁ। দি
বাল্টি পাতি দেওঁ নহ'লি বৰষুণ ভিতৰত আহে।
তাৰ পিছত পানীখিনি ভিতৰত আনো।

অত্ৰৈয়ী শৰ্মা : আকাশৰ পৰা। এনেকৈ এনেকৈ
(হাতেৰে দেখুৱাই) পৰি থাকে বৰষুণটো। বৰষুণ
দিলে ঘৰত বহি থাকোঁ। মা বহি থাকে মোৰ
লগত।

ধৰাণু কাশ্যপ : ওপৰৰ পৰা। ৰাতি আহে আৰু মানুহ
তিতি যায়। এ... মই জিকি জিকি যাওঁ ঘৰত। জৰ
উঠে। হামু দি থাকোঁ।

ପଦ୍ମଲିଙ୍ଗୁଥ ୧୫୩ ବାଖର

অদ্বিতীয় পৰী শহিকীয়া : ডারৰ আহে। ডারৰ গুচ্ছ
গ'লে ব'দ আহে। ডারৰে জোৰত বৰষুণ দিয়ে।
বৰষুণ দিলে গাটো বেয়া হৈ যায়। বৰষুণ দিলে
বৰফ পৰে। বৰষুণ আহিলে ভণ্টিৰ লগত মই
থাকোঁ। ভণ্টি বৰষুণ দিলে কান্দিছিলে। তাৰ
পিতৃত মা আহিলে ভণ্টিয়ে গাখীৰ খায়। মা
আহিলে ভণ্টি, মই শুই থাকোঁ।

আৰয়ান শংকৰ দত্ত : ডাবৰৰ পৰা আহে। মই নহয়
বেইন বেইনটো গাইছিলোঁ। মই পানীত যাম যাম
কৈ থাকোঁ, তাতে বেইন বেইনটো গাওঁ। পানীত
জাঁপ জাঁপ খেলোঁ। পানীবিলাক ওপৰত গুচি
যায়। কাপোৰত পৰি যায়, বেছিকে তিতি যায়।
বেলেগ কাপোৰ পিঙ্কো আকো যাওঁ। আকো
পানীত তিতি যায়। মেলি দিয়ে। শুকাই যায়।

অর্চিত কাশ্যপ হাজৰিকা : এনেকে আহে। (হাতেৰে
দেখুৱাই) ভিজি গেছু মই। ভয় খাই যাওঁ। মা-
নাই, দানা নাই, মই অকলে হামু দি আছোঁ। লাইট
নাই ভয় খাইছোঁ।

পৰম বায় : ওপৰৰ পৰা এনেকৈ (হাতেৰে দেখুৱাই) আহিছে। ছাতি লওঁ। বৰযুণত সাঁতুৰি সাঁতুৰি যায়।

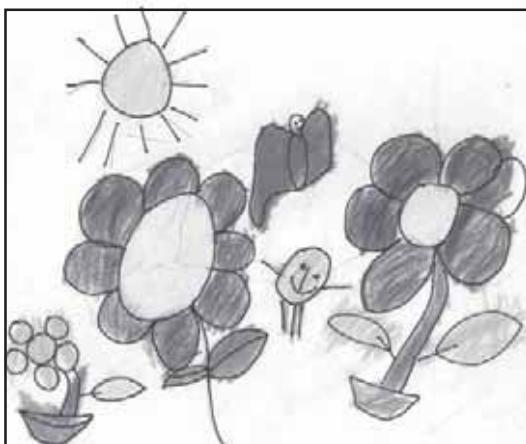
সুবাসিনী সূত : আকাশের পৰা আহে। পানী হয়
ৰাস্তাত। ঘৰ তিতে। পানীত বৰষুণত তিতি যায়।

সমীক্ষা হাতীমুরীয়া : চোতালত আহে ববষুণ।
ববষুণত ভিজিলে বেজি দিব।

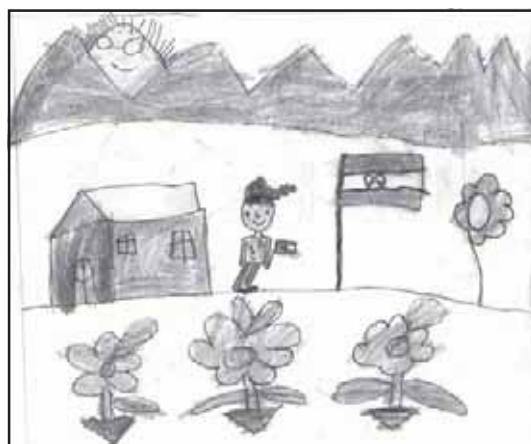
তিতিক্ষা ডেকা : বৰষুণ ওপৰৰ পৰা আহে। তিভি চাই
থাকেৰ বৰষুণ দিলে। মাৰ লগত চিনেমা চাওঁ।
হিন্দী চিনেমা। মই অসমীয়া চিনেমা ভাল পাওঁ।
চিনেমাত কথা পাতে। বৰষুণ দিলে এটি পাওঁ
মই। গৰম হ'লে... হারা নাহে... যে বৰষুণ দিলে
এটি পাওঁ। ভাল লাগে। দেউতাই যে বাতৰি চাই
থাকে...। সেই বাতৰিৰটোত কথা পাতি থাকে।

ভিয়োনা কাকতী : আকাশৰ পৰা আহি যায়। মেঘে
খুন্দাই দিলে, কান্দি দিছে। গুঁচি আহোঁ মামাহাত্তৰ
তাতে। ৰাতি হৈ যায়। বৰষণৰ দি শব্দ কৰি দে।

ভিপাথ্যী কাকতী : আকাশৰ পৰা। তাৰ পিছত খুন্দা
লগে দিছি মেঘে। বৰষুণ আহি গেল। ◎

বর্ণিকা জে. গৌতম, অংকুর শ্রেণী

প্রগোদ্ধি মেধি, অংকুর শ্রেণী

ফুল দেখিছানে? ফুলেরে কি কি কৰিব পাৰি?

ফুল শিণুৰ বৰ প্ৰিয়। শিণুৰ মনতনো ফুলৰ বিষয়ে কি ধাৰণা
তাৰে উতৰ বিচাৰি এই প্ৰশ্নটি সোধা হৈছিল।

অংকুৰ ক শাখা

কিষ্টিকা ৰাভা : অ' ফুলৰোৰ দেখা পাওঁ মই। ফুলৰ
ওপৰত উঠি যাওঁ মই। গছে কাটো মই। দা লগত
গচ কাটি দিওঁ মই। ফুলেৰে মই খেলি থাকোঁ।
হালধীয়া, ৰঙা বহুত ফুল আছে মোৰ। দুটা...
(ভংগিমাৰে) দুটা ফুল আছে মোৰ। ৰঙা ফুল
বহুত ভাল লাগে মোৰ।

প্ৰাঞ্জিকা পাটোৱাৰী : ফুল দেখিছোঁ মই। পথিলাৰ
যেতিয়া ভোক লাগে তেতিয়া ফুলবিলাক খায়
দিয়ে। পথিলাটোক চৰায়ে মস্ত মৰম কৰে। বহুত

ফুল আছে... হালধীয়া, হুৱাইট কালাৰ,
সেউজীয়া। হালধীয়া ফুল মোৰ ভাল লাগে।
পথিলাই উৰি উৰি পাহাৰত গুটি যায়। ফুল
নমোক দিওঁ আমি। মই ফুল দিওঁ, পাপাই পাত
দিয়ে। পিছত ফুল দিয়ে, পানী দিয়ে, সব দিয়ে।

সোণমণি কলিতা : গচত থাকে ফুল। মই ভাল পাওঁ।
ফুল বিচাৰি বিচাৰি মই খেলি থাকোঁ। মাটিত
আকো ফুল বনাওঁ। এনকে। (ভংগিমাৰে)...
আলপনা। ভাতো বনাওঁ ফুলেৰে। মই ফুল

ପଦୁଲିମୁଥ ବାଖର

ନିଛିଙ୍ଗୋ । ତଳତ ପରି ଥାକେ...ମହି ଚାଇ ଚାଇ ଆନୋ ।
ଫୁଲକ ମହି ଗାଥୀର ଦିଓ ।

ପଣରୀ ବାଗା ଭ୍ରାଣ୍ଟା : ଫୁଲ ଭାଲ ପାଓ ମହି । ହାଲଧୀଯା
ଆକୁ ବଞ୍ଚା ଦୁଟା ଫୁଲ ଆଛେ ଆମାର । ଏଟା ସରୁ ଆକୁ
ଏଟା ଡାଙ୍ଗର । ମହି ଡାଙ୍ଗାରଟୋ ଭାଲ ପାଓ...ବଞ୍ଚା । ମହି
ଫୁଲକ ପାନୀ ଦେଓ । ପାନୀ ଦିଲି ଫୁଲଟୋ ଡାଙ୍ଗର ହୈ
ଯାଯ । ମହି ନିଛିଙ୍ଗୋତ । ଛିଣ୍ଡି ଦିଲେ ଫୁଲେ ଦୁଖ ପାଇ
ଯାଯ । କେତେବା କେତେବା ମହି ପାନୀ ଦିଓ... ଆକୁ
ଏକଦିନ ପାନୀ ଦିଛିଲୋ । ଫୁଲ ମହି ନମୋକ
(ଭଂଗିମାରେ)... ଏନକେ ଏନକେ ଦେଓ ଆକୁ ନମୋ
କରୋ । ଆବୁ ଆହିଛିଲ ଆକୁ ଗେଲ । ଆବୁ ଆଛିଲ
ଏତେ ଇତା ଗେଲ...ଆର ନାହେ । ତାତେ ମୁନୁବା ଆଛେ
ନହ୍ୟ ସେଇକାରଣେ । ମରୋ ମୁନୁବାକ ଭାଲ ପାଓ । ଏଟା
ଲଗ ଥାକଲି ମହି ଖେଲବା ପାଞ୍ଜ୍ଲୋ ହୈ । ଏତେ ନାହି ।
ଦେଉତାଇ ଆନବ ବ'ବା । ଆବୁର ଲଗତ ଖେଲି
ଆଛିଲୋ ମହି ।

ଅଂକୁର ଖ ଶାଖା

ପ୍ରାଜିତା ଏଚ କାଶ୍ୟପ : ଫୁଲ ଦେଖିଛୋ । ଫୁଲଟୋ ଓପରତ
ଦେଖିଛୋ । ଫୁଲକ ମରମ କରୋ । ଫୁଲର ତାତେ ପାନୀ
ଦିଓ । ଫୁଲଟୋ ଫୁଲି ଯାଯ । ଫୁଲଟୋ ମରି ଯାଯ, ପାନୀ
ନିଦିଲେ । ଫୁଲଟୋ ପାନୀ ଦିଲେ ଉଠି ଯାଯ । ଫୁଲଟୋ
ଭାଲ ଲାଗେ ।

ନେହାନ୍ତୀ ମେଧି : ଫୁଲ ଦେଖିଛୋ । ଆମାର ସରତ ଗୋଲାପ
ଫୁଲ ଆଛେ । ଫୁଲେରେ ଆମି ନମୋ କରୋ । ଆକୁ
ନମୋକ ଫୁଲେରେ ପାନୀ ଛିଟାଇ ଦିଓ ।

ଆଶିସ କାଶ୍ୟପ : ଫୁଲ ଦେଖିଛୋ । ଗାଛତ ଦେଖିଛୋ ।
ଫୁଲତ ପାନୀ ଦିଓ । ଫୁଲ ଛିଣ୍ଡିବ ନାଲାଗେ । ଫୁଲ
ଛିଣ୍ଡିଲେ ଫୁଲେ ଦୁଖ ପାଯ ।

କ୍ଷିତିଜ ରାଜ ଶ୍ରୀକୀଯା : ଫୁଲ ଦେଖିଛୋ । ଫୁଲତ ପାନୀ
ଦିଓ । ଫୁଲକ ମରମ କରୋ । ଫୁଲ ଛିଣ୍ଡିବ ନକରେ ।

କନିଙ୍କା ଶ୍ରୀକୀଯା : ବାନ୍ତାତ ଫୁଲ ଦେଖିଛୋ । ଗାଛତ ଯେ

ଫୁଲ ଥାକେ ତାତେ ଦେଖିଛୋ । ଫୁଲେରେ ନମୋ କରୋ ।
ଆଜି ଆମାର ସରତ ନମୋ ହବ ସେଇକାରଣେ ଫୁଲ
ଆନବ । ମାୟେ ଯେ ନମୋ ଯେ କରେ ସେଇକାରଣେ ଫୁଲ
ଛିଙ୍ଗେ । ସ୍କୁଲତ ଦରମୁଖତ ଯେ ନମୋ ଥାକେ ତାତେ
ଦେଓ । ଗାଡ଼ିତ ଯାଓତେ ନମୋ ଦେଖା ପାଇଛିଲୋ ।

ପୂର୍ବିକା ବର୍ତ୍ତରା : ଫୁଲ ଗଛବ ଓପରତ ଦେଖିଛୋ । ଆମାର
ଦୁଟା ଫୁଲର ଗଛ ଆଛିଲେ । ଫୁଲେରେ ଖେଲୋ । ଖେଲା
ବଞ୍ଚ ପାତି କେନେ ବନାଓ ମହି । ମହି ପିଜା ବନାଓ ।
ଜେଠୀମାଇ ଫୁଲ ଛିଣ୍ଡି ପେଲେ ମନ୍ଦିଲତ ଦିଯେ ।
ବର୍ବୁଣ୍ଟ ଆମାର ଫୁଲଟୋ ଭାଙ୍ଗି ଗୈତେ ।

ପ୍ରିୟାଳ୍ମି ମଜୁମଦାର : ମହି ଜଂଘଲତ ଫୁଲ ଦେଖିଛୋ ।
କକାହିଁବ ସରତ ଫୁଲ ଦେଖିଛୋ । ଫୁଲେରେ ଖେଲୋ ।
କର୍ବବାତ ଲଗାଇ ଦିଓ । ଏଟା ଗାମଲାତ ଲଗାଇ ଦିଓ ।
ବହୁତ ଡାଙ୍ଗର ହୈ ଯାଯ ଫୁଲବିଲାକ । ଏଟା ଗଛ ହୈ ଯାଯ
ତାର ପିଛତ ଫୁଲ ହୈ ଯାଯ ।

ମୃତ୍ତିକା ତାଲୁକଦାର : ମାମାଘରତ ଫୁଲ ଦେଖିଛୋ ।
ଗୋଲାପ ଫୁଲ ଫୁଲି ଆଛିଲ । ଫୁଲକ ମହି ମରମ
କରୋ । ଗଛକୋ ମରମ କରୋ । ବିହୁ ଫୁଲ ନାଚେ ।

ମ୍ରଗାମ୍ୟ ତାଲୁକଦାର : ଗହୁତ ଫୁଲ ଦେଖିଛୋ । ଫୁଲେରେ
ଖେଲୋ । ଫୁଲତ ପାନୀତ ଦିଯେ । ଏତିଯା ଯାଇ ପିନେ
ଫୁଲତ ପାନୀ ଦିଓ ।

ବୈଭବ ବୈଶ୍ୟ : ଫୁଲ ଛିଙ୍ଗୋ । ମାଲା ଗାଁଠୋ ।

ଅଂକୁର ଗ ଶାଖା

ଜେଚିକା ମେଧି : ମହି ଫୁଲତ ପାନୀ ଦିଓ । ଆମାର ସରତ
ଚିରି ଆଛେ ଯେ ତାତେ ଆଇତା ଆକୁ ମହି ବହୁତ
ଫୁଲତ ପାନୀ ଦିଓ । ତାତେ ବହୁତ ଫୁଲ ଆଛେ । ଶୁକାଇ
ଗଲେ ଆକୁ ପାନୀ ଦିଓ ତେତିଯା ଶୁକାଇ ନାଯାଁ ।
(ହାତେରେ ଦେଖୁରାଇ) ଇମାନ ଫୁଲ ଆଛେ ଆମାର
ସରତ । ଏଟା ପିନ କାଲାବ ଆକୁ ଏଟା ଇସଲୋ କାଲାବ
ଆଛେ । ଏଟା ଧୂନୀଯା ପିଂକ କାଲାବ ଆଛେ । ଲେତେବା
ହଙ୍ଗେଓ ଆଇତାଇ ଆକୁ ମହି ଚାଫା କରୋ । ଆକୁ
ବାରାଙ୍ଗାତୋ ଫୁଲ ଆଛେ ବହୁତ... ତାତେ ପାନୀ ଦିଓ ।

বাখৰ ::::::::::::::: পদুলিমুখ :::::::::::::::

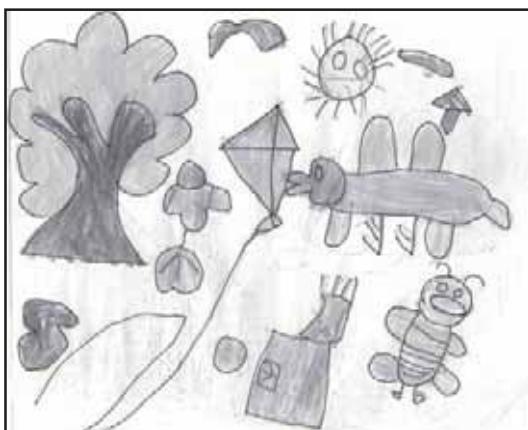
প্ৰিয়াক্ষী মহস্ত : ফুলেদি পানী দিব পাৰি। পানী
তালিলে ফুল ফুলে। তাৰ পিছত ফুলৰ পৰা মৌ
ওলায়। মৌ খায়। মই ফুল চাওঁ। ভাল পাওঁ।

শিবাংশী শ্বারঙ্গী শৰ্মা : মই আজি পার্তত গৈছিলোঁ।
বেৰী বা দেখিছোঁ। তাতে ফুল আছে। ফুলেদি মই
থৈ দিওঁ। হৈ দি পেলাই মৰম তৰোঁ। আৰু তিবা
তৰোঁ। মায়ে নমো তৰে ফুল দিয়ে। মই বেয়া
নতৰোঁ ফুলবিলাক।

ধিয়া কলিতা : ফুলেদি চুলিত ঘঁহোঁ। ফুল ফুলি

থাকে। দেউতাই ফুল ছিঙি দিছে আৰু মোক দি
দিছে। মই খেলি আছোঁ। মই নমো কৰোঁ।

অনিমেশ শৰ্মা : ফুলে বতাহ দিব পাৰে। মই ফুল
ভাল পাওঁ। মই গোলাপ ফুল ভাল পাওঁ, পদুম
ফুল ভাল পাওঁ, মানুহে ছিঙেও, ছিঙিব নালাগে।
ফুলত পিপৰা থাকে। চুলে হাতত উঠিব। পিপৰাই
কামোৰেও। ফুলত ফৰিং পৰা দেখিছিলোঁ। ফুলৰ
পাতবিলাক খাই আছিল। ফুল ছিঙিলে ফৰিঙে
কামোৰে। ◎

মযুখ টৈশান নাথ, অংকুৰ শ্ৰেণী

জিয়ু গোস্বামী, অংকুৰ শ্ৰেণী

ଆମି ଭଗରାନକ କିଯ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବ ଲାଗେ ?

ଭଗରାନ କ'ତ ଥାକେ ?

ପାଇଁବୋର ଅକଣିଯେ ପୁରା-ଗଧୁଳି ସବତ ଲଗତେ ବିଦ୍ୟାଲୟାଙ୍କେ ଆହିଓ ଭଗରାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ ।
ତେଁଲୋକର ଦୃଷ୍ଟି ଭଗରାନନୋ କି ବା ଭଗରାନ କ'ତ ଥାକେ ତାବେ ଉତ୍ତରବୋର ଅସମ୍ପାଦିତ କୃପତ
ଲିଖି ଉଲିଓରା ଛଳ ।

ପ୍ରାକ-ପ୍ରାଥମିକ କ ଶାଖା

ନିପେକ୍ଷା ମହନ୍ତି : ଭଗରାନେ ଚାଉଲ ଦିଯେ । ଆମି ଯେ
ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଁ ତେତିଆ ଆମାକ ଚାଉଲ ଦି ଦିଯେ ।
ଭଗରାନେ ଯୋନବିଲାକର ବଞ୍ଚ-ଚଞ୍ଚ ଏକୋ ନାଥାକେ

ସେଇବିଲାକକୋ ବଞ୍ଚ ଦିଯେ । ଭଗରାନ ମନ୍ଦିରତ ଆର
ଆକାଶତ ଥାକେ । ଭଗରାନକ ନମୋ ନମୋ ଘର ବନାଇ
ଦିଯେ ସରକୈ । ତାତେ ଥାକେ ନହିଁଲେ ଆକାଶତ
ଥାକେ ।

বাখির পদুলিমুখ

দিক্ষিতা ডেকা : ভগৱানে আমাক চাই দিয়ে প্রার্থনা করিলে। তেতিয়া আমাৰ ছব ভাল হয়। তেতিয়া বতাহ দিব। ভগৱান আকাশত থাকে। তেতিয়া নমো কৰিব পাৰি।

লাকিমা শৰ্মা দলৈ : যদি প্ৰার্থনা নকৰোঁ ভগৱানে বেয়া পাৰ। ভগৱানে বেয়া পালে ডাঙোৰে কৰি নিদিব। তেতিয়া সৰু হৈয়ে থাকিব লাগিব। ভগৱান ওপৰত থাকে। এতে নাথাকে না তলত। সেইকাৰণে ওপৰত থাকে।

জাগৃতি শৰ্মা : পঢ়িব পৰা কৰি দিবৰ কাৰণে প্রার্থনা কৰিব লাগে। আমাক চাকৰি কৰিব দিব ভাল হ'ব, এইবিলাকৰ কাৰণে নমো কৰিব লাগে। ভগৱান মন্দিৰত থাকে।

আদিশ ভৰমাজ : ভগৱানে তেতিয়াহে মাহনুক হেল্প কৰে। নহ'লে ভগৱানে যিকোনো মাহনুকে বেয়া পায়। বেয়া পালে মাহনুৰ বেমাৰ হ'ব। ভগৱান আকাশত থাকে। তলত থাকিলে সকলোৱে গম পাৰ। লগ পাৰ আহিব। পূজা নাথাকিলে সেৱা কৰিব আহিব। ভগৱানে সদায় সেৱা কৰিব আহিলে বেয়াই পায়। এদিন-দুদিন আহিব লাগে। সেইকাৰণে আকাশত কোনোই দেখা নাপাৰ আকাশত থাকে। তাতে থাকি ভাল পায়।

নিতান্তী শৰ্মা : ভগৱানক আমি শক্তি প্রার্থনা কৰোঁ। শিক্ষা দিবলৈ নমো কৰোঁ। তেতিয়া ধূনীয়াকৈ পঢ়িব পাৰে। ভগৱান নামঘৰত থাকে। নহ'লে বৰষুণ দিলে অসুবিধা হ'ব। আমাৰ ঘৰতো আছে। আগতে আমি পূজা কৰোঁতে সেইটো দাঙি আনিছিল। তাৰ পিছত আকো কিবা এখন পাতি তলত হৈ আহিলে। মোৰ বাৰ্থডেতে তেনে কৰিছিল। সেইটো গণেশ নমো। সেইদিনা মামা, মামীও আহিছিল। আইতাও আহিছিল। মামাৰ এজনী ছোৱালী আছে তায়ো আহিছিল।

গার্গ্য খণ্ডি গোস্বামী : ভগৱানক প্রার্থনা কৰিলে

আমাক পঢ়িব পাৰা, খেলিব পাৰা কৰি দিয়ে আৰু নিজে নিজে ভাত খাব পাৰা কৰি দিয়ে, অকলে অকলে ফুৰিব যাৰ পাৰা কৰি দিয়ে। নমো আকাশত থাকে। ঘৰতো থাকে। মানুহৰ ঘৰত ঘূৰি ঘূৰি যায়। দেখা নাপায়।

কৃপজ্যোতি শৰ্মা : নমো কৰিব লাগে। স্কুলৰ পৰাই 'অ' মোৰ আপোনাৰ দেশ' গাই কিনে নমো কৰিব লাগে। নমো এনেই কৰিব লাগে। ভগৱান আকাশত থাকে। মেঘ থাকে যে তাৰ তলত থাকে। আমি দেখা নাপাওঁ। বহুত দুৰত আছে কাৰণে দেখা নাপাওঁ।

জাষ্টিকা শৰ্মা : সদায় নমো কৰোঁ। মায়ে চাকি দিয়ে। নমো ওপৰত থাকে।

কার্তিক ডেকা : নমো কৰোঁ। আজি নমোৰ বাৰ্থডে আছিল (জন্মাষ্টমীৰ পিছদিনা সোধা হৈছিল)। মই কল খোৱা নাই। মই বুট খাইছোঁ। কৃষ্ণ বুলি কৈছোঁ। শিৰ ভগৱানকো কৃষ্ণ বুলি কয়। নমো ওপৰত থাকে। ইয়াত ঘৰ নাই কাৰণে ওপৰত থাকে।

জিচান বৰ্মন : কণ কণ শিশু আমি গাওঁ। প্ৰিয়াংশুই নাগায়। নমোক মোৰ গাটো ভাল কৰি দিবলৈ কওঁ। গাঁৱত যাওঁতে মোৰ দাঁতটো পোকা খাইছে। বহুত বেছি হৈছিল। দাঁতত কিবা লগাই দিছিল। তেতিয়া নমোক দাঁতটো ভাল কৰি দিয়া বুলি কৈছোঁ। নমো চেয়াৰত বহি থাকে। নমো ঘৰত চেয়াৰ আছে। মন্দিৰত ঘৰ। তাত চেয়াৰ আছে। তাতে থাকে।

কন্তুৰী ডেকা : ভগৱানক নমো কৰোঁ। মায়ে গান গাই। ভগৱান মন্দিৰত থাকে। বহি থাকে।

হৰ্ষিতা শৰ্মা : সেৱা কৰোঁ। সেৱা কৰি মই একো নকওঁ। ভগৱান ওপৰত থাকে।

অভিজ্ঞান বাভা : শিৰ বাৰা নমো। কৃষ্ণ নমো। অভিজ্ঞান কৰে।

ପଦ୍ମଲିଙ୍ଗୁଥ ୧୫୫ ବାଖର

କାମାକ୍ଷି ବରୁବା : ମହି ଥେଂକ ଇଉ ଭଗରାନ ବୁଲି କଣ୍ଠୀ ।
ଥେଂକ ଇଉ ନକ'ଲୈ ଭଗରାନେ ମନତ ଦୁଖ ପାବ ।
ତେତିଆ ଭଗରାନେ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଗୁଡ଼ି ଯାବ । ନମୋ
କରୋତେ ଚାକି ଜୁଲାବ ଲାଗେ । ନମୋର ଭୋକ ଲାଗେ ।
କାମାକ୍ଷିର ମାକେ ଆକୁ ଆଇତାଇ ତେଲ ଦିଯେ । ନମୋ
ଓପରତ ଥାକେ । କାଇଲେ କକାବ ଶାନ୍ଦ ଆଛେ । ମୋର
ଫ୍ରେଇଗୁଡ଼କ ମାତିଛୋ । ଜାଗୃତି, ଅଧିବାଜ, ଗାର୍ଗ୍ୟ
ଖସି ସକଳୋକେ । କକା ଢୁକାଇଛେ ସେ ନମୋର ଲଗତେ
ଓପରତ ଥାକେ ।

কৌশিক ভুঞ্জা : কৃষও বুলি কওঁ। আমাৰ মাই কয়।
 আমাৰ মায়ে ভগৱানক কয়—অ' ভগৱান বুলি
 কয়। নমো ওপৰত থাকে। আমি সিৱা (সেৱা)
 কৰোঁ। পাপা দোকানত যায় কাৰণে সিৱা নকৰে।
 মই ‘মতু পাতলু’ চাই থাকোঁ। মায়ে ধূপ জলাই
 সিৱা কৰে, ময়ো সিৱা কৰোঁ।

ଲହର ଦାସ : ଭଗବାନକ ପଡ଼ିବ ପାରା କବି ଦିଯା ଆଖ
ମୋକ ଭାଲ କବି ବାଖା, ତବଳା ବଜୋରା କବିବ ପାରା
କବି ଦିଯାର କାରଣେ ନମୋ କରୁଁ । ନମୋ ଆକାଶତ
ଥାକେ । ମାନୁହ ମରି ଗଲେ ଆକାଶତ ଯାଇ । ମୋର
ଦାଦା ଏଟା ଆଛେ । ସେଇ ଦାଦାର କକାଟୋକ ନମୋରେ
ଓପରାଇଁ ତୈ ଗୈଛେ ।

শ্রেয়াস শর্মা : ভগৱানক ডাঙুর কবি দিব, সেইকাবণে
পূজা করোঁ। আমাৰ ঘৰত কি কি ভগৱান আছে
জানা...বহুত ভগৱান আছে। ভগৱান ওপৰতে
থাকে। আমাৰ আইতাই নমো কৰে। সেইকাবণে
আমাৰ ঘৰত নমো আছে। আমাৰ আইতাই প্ৰাৰ্থনা
শেষ হ'লে লাইটটো বন্ধ নকৰে। আগতে বন্ধ
কৰিছিল। অলপ পিছতহে বন্ধ কৰে। লাইটটো
বন্ধ নকৰিলে ভগৱানটো শুৰ গোৱাৰে।

ପାର୍ଥିର ପ୍ରତିମ ବରଗୋହାଁଇ : ନମକାବ ଦିଗ୍ନ୍ତ । ହେଲ୍ଲ' ବୁଲି
କଣ୍ଠ । ନମୋଘରତ ଭଗରାନ ଥାକେ । ପ୍ରାର୍ଥନାତ ନମୋ
ଥାକେ ।

শিরাশিস হালে : ভগৱানে আমাক ভাল হ'ব দিয়ে,
সেইকারণে আমি ভাল হওঁ। ভগৱন মোর কাহ-

ହେ ଆଛେ, ମୋକ ଠିକ କବି ଦିଯା—ତେତିଆ ଠିକ କବି ଦିଯେ । ମାର ଜୁବ ହଲେ ଭଗରାନକ ଭାଲ କବି ଦିବ କଣ୍ଠ । ମହି ଚାହ କବି ଦିବ ପାରୋ, କିନ୍ତୁ ମାଯେ ତେତିଆ ଭାଲ ପାଲେ । ଭଗରାନକ କୋନୋବାଇ ବାତି କିବା ଖାବ ମାତିଲେ ଖାବ ଯାଯ । ତେତିଆ ଆମାର ସରତ ନାଥାକେ । ତେତିଆ ଆମି ଭାଲକୈ ଥାକିବ ଲାଗେ । କୋନୋବାଇ ଭୋଗ ଦିଲେ ଭୋଗ ଖାବ ଯାଯ । ତେତିଆ ଆମାର ସରତ ବଦମାଚବିଲାକ ଆହି ଯାବ ପାରେ । ଏଦିନ ମହି ପରିଓ ଗୈଛିଲୋ । ବାତିପୁରା ହଲେ ଲାକୁ ଦିବ ଲାଗେ । ଆମାର ଶୁଡା ଫିନିଛ ହେ ଗଲ୍ । ଅର୍ଦ୍ଦାର ଦିଛେ ଆଗଷ୍ଟତେ । ଅହାଇ ନାଇ । ଭଗରାନ ମନ୍ଦିରତ ଥାକେ । କାଳି ପିଠୀ ବନାବ ତେତିଆ ଥାକିବହି ବୋଲେ ଆମାର ସରତ ।

প্রীতম দাস : কৃষ্ণ বুলি কওঁ আৰু একো নকওঁ। মোৰ
মায়ে মোৰ টেবুলৰ ওপৰত নমোৰ বস্তুটো লগাই
দিছে। কৃষ্ণ প্ৰভু ভগৱান তাতে থাকে। মই জয়
জয়টো গাওঁ। নমো ওপৰত থাকে। ওপৰত থকা
নমো চাই চাই মানুহবোৰে বনাই। সেই নমো
তলত বিক্ৰী কৰিছে। আমি কলনীত কিনিব
গৈছিলোঁ, তাত পালোঁ কাৰণে লৈ ল'লোঁ। মই, মা
আৰু পাপা গৈছিলোঁ নমো কিনিবলৈ।

প্রিয়াভী চৌধুরী : ঘৰত মই ‘জয় জয়’ কওঁ। গা ধূই
উঠি পানী দিওঁ ফুলত আৰু নমোকো পানী
খাবলৈ দিওঁ। আগতেও কৰিছিলোঁ, এতিয়াও
কৰোঁ। মায়ে মনে মনে কিবা কয় নমোক। শুনাই
নাপাওঁ, দেউতায়ো মনে মনে কয়। নমো ওপৰত
থাকে, আকাশত। আকাশত গৈছিলোঁ। গাড়ীত
গৈছিলোঁ। পিছল খোৱাও নাই। মানে আমি প্লেন
কৰিছিলোঁ। জৈবের আৰু মই কৰিছিলোঁ।
জৈষবৰক জিছু আৰু জেজি বুলিও মাতিব পাৰোঁ।
তাৰ একো খেলা বস্ত নাই। মোৰ বস্তৰেই খেলে।
অভ্যন্তীল ডেকা : প্ৰার্থনা নকৰিলে ভগৱানে বেয়া
পায়। আমি ‘কৃপাৰ সাগৰ দৈৱকী নন্দন পুৰায়
মনৰ কাম’ (সম্পৰ্ণকে প্ৰার্থনাটো গাইছে) গাৰ্ডঁ।

বাখির পদুলিমুখ

অলপমান চাহ খাই গধুলি প্রার্থনা করোঁ। নহ'লে
লক্ষ্মী গোসাঁইয়ে বেয়া পায়। ভগৱান আকাশত
থাকে। আমাক চাই থাকিবলৈ নমো ঘৰতো
ভগৱান থাকে। গোসাঁই ঘৰটো মায়ে সদায়
কাপোৰেৰে মচে। সন্ধিয়া ধূনা দিয়ে। তেতিয়া
ভাল গোকু ওলালে নমোৰে থাকিব ভাল পায়।

প্রাগনীল বৰ্যাকুৰ : মই পূজাত মাৰ লগত নমো
করোঁ। নমক্ষাৰ বুলি কওঁ। আমাৰ ঘৰত পূজা
থাকে। সদায় পূজা থাকে। মাই মোক শুৱাই
দিয়ে, মায়ো শুই দিয়ে নমোৰ ওচৰত। আঁঠু কাঢ়ি
শুই দিয়ে। পূজাত নমো থাকে আৰু আকাশত
নমো থাকে।

প্ৰিয়াৎঙ্গ বৰুৱা : নমোক পানী দিওঁ, সেই নমো পানী
মোক খাৰ দিয়ে। কিয় নাজানো। ওপৰত নমো
থাকে। আমাৰ ঘৰত থাকে।

অধিৰাজ ফুকন : ভগৱানে প্রার্থনা নকৰিলে বেয়া
পায়। ভগৱান আকাশৰ ওপৰত থাকে। আমাৰ
ঘৰত নমো নমো থাকে। আইতা আছে। টিভি
কৰ্মতো নমো আছে। সেইকেইটা ভগৱান নহয়।
ভগৱান আৰু নমো একে নহয়। কিন্তু কি বেলেগ
ময়ো নাজানো। দেওবাৰে মই কপালত আৰু
ভিড়িত ফোট লওঁ। নমো ফোটহে লওঁ।
সোমবাৰে আকৌ স্বুলত আহোঁ।

ধীমান আৰ্য বৈশ্য : ফোটৰ কাৰণে প্রার্থনা করোঁ।
বেমাৰ নহওক বুলি কওঁ। ভগৱান ক'ত থাকে
নাজানো নহয়। দেখো নাপাওঁ যে।

মায়াৎক কাশ্যপ : কিয় বা নমো কৰো নাজানো।
আমাৰ নমোটো ঘৰৰ কাষত থাকে। মন্দিৰ আছে
তাত। মায়ো ভাল পাই মন্দিৰত থ'লে। মই নমো
নকৰোঁ। মই প্লেটটো ধৰি দিওঁ। মই প্লেটটো ধৰি
মাক হেল্ল কৰি দিওঁ। প্লেটত অকল নমো কৃষ্ণই
খোৱা বস্তু থাকে। ফ্লাৱাৰ থাকে আৰু চাকি
জ্বলোৱা বস্তুটো থাকে। বাকচত থাকে
(দিয়াচলাইৰ কথা কৈছে)। প্লেটটো পিছত ঘূৱাই

দিব লাগে। নমোৰ লগতে এটা লায়নো থাকে
আমাৰ মন্দিৰত। কিয় থাকেনো বাইদেউ?

বৰ্ণিল বৰ্মন : 'সৰগৰ পৰা তুমি থাকা যেন চাই' বুলি
প্রার্থনা করোঁ। প্রার্থনা কৰিব লাগে। ভগৱানে
নহ'লে বেয়া পায়। আমাৰ শিৱ মন্দিৰটোতে
ভগৱান থাকে। বহি থাকে। নমোৰ ঠাইথিনিতে
বহি থাকে। নোশোৱে। ভগৱানে মোক সহায় কৰি
দিয়ে। মই মাৰ লগত শিৱ নমোৰ ওচৰত
গৈছিলোঁ। তাতে প্রার্থনা নকৰে। মনে মনে নমো
কৰে।

অশ্থ আয়ুষ্মান শৰ্মা : ভালকৈ বাখা বুলি কওঁ।
মায়োও মোক ভালকে বাখিবলৈ কয় ভগৱানক।
ভগৱান আকাশত থাকে। মন্দিৰতো থাকে।
কেনেকেবা থাকে দুঠাইত!

জিয়ান জ্যোতি বৈশ্য : নমোক প্রার্থনা করোঁ। বেয়া
তাম তৰিলে মালে। পেলাই দিয়ে। আটুত দুখ
পায়। সেইতাৰণে নমো তৰিব লাদে। ভগৱান
ওপলত থাতে। আইতাৰ মন্দিলতো নমো থাতে।

হৰ্ষিমিতা ডেকা : মই নমো কৰোঁতে মোক ডাঙৰ হ'ব
পাৰা কৰি দিয়া আৰু পঢ়িব পাৰা কৰি দিয়া, পাপা
আৰু মা বৃঢ়া হ'লে মোক কিবা কৰিব পাৰা কৰি
দিয়া, ঔষধ দিব পাৰা কৰি দিয়া বুলি কওঁ।
ফলমূল-চলমূল আনিব লাগিব যে, পহচা লাগিব।
নমোবিলাক যবে মন্দিৰত যাওঁ তাতে থাকে।

জনশ্রুতি তামুলী : মই নকৰোঁ নমো। মাই চাকি
জ্বলাই নমো কৰি এইটো (টিলিঙাৰ কথা গৈছে)
বজাই কিনে গুচি যায়। সদায় গধুলি গধুলি নমো
কৰে। চাকিটো নিজে নিজেই নুমাই যায়। আমাৰ
ঘৰত এটা নমো আছে। নমো আকাশৰ ওপৰত
থাকে। আমাৰটো ঘৰৰ ভিতৰত থাকে। আমি
নমো মন্দিৰ বনাই দিছোঁ। লাইট এটা আছে,
ইয়েল্ল' কালাৰৰ। এটা বাকচ বনাই দিছোঁ। তাৰ
পৰাই ওলাই নাহে কিয় জানা? সেইটো সঁচা
নহয়—মিছ। আকাশতহে সঁচা নমো থাকে।

ପଦ୍ମଲିଙ୍ଗୁଥ ୧୫୫ ବାଖର

যিপ্যা ফে গঁগে : অ' মোৰ আপোনাৰ দেশ গাঁও
প্ৰাৰ্থনা কৰোঁতে। আমি ভালকে থাকিবৰ বাবে
প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ। গা ধুৱাওঁ, কাপোৰ পিঞ্চাওঁ। ফুকৰ
নিচিনা কাপোৰ। কৃষওৰ নাম নমো। নমো ওপৰত
থাকে। আকাশৰ ওপৰত।

ତ୍ରିନାତ ବର୍କରା : ଭାଲ ମାନୁହ ହବ ବୁଲି କଣ୍ଠ ନମୋକ ।
ମାୟେ କି କଯ ଶୁଣା ନାପାଣ୍ଡ । ମନେ ମନେ କଯ ।
ଭଗରାନ ଛସରେ ଗାତ ଥାକେ ।

শ্রেয়াস তামুলী : নমো মায়ে করে। চাকি দিয়ে।
জন্মদিনত মায়ে মন্দিরত যায়। ময়ো গৈছিলো,
মাতু গৈছিল। ভগৱান অ' তাতে অ'... গহাটীত
থাকে। গহাটীর মন্দিরত থাকে।

কুয়াশ্ব জে. বৰুৱা : নমো কৰোঁ। নমঃ শি বুলি কওঁ।
মনিব কাৰণে ক'ব লাগে। ভাল হ'বলৈ নমো
কৰোঁ। নমো মনিবত থাকে। নহ'লৈ আমি বিচাৰি
নাপাই যে নমো কৰিবলৈ'।

ମୁଦୁଃପଳ ଭଟ୍ଟାଚାର୍ୟ : କି କଂମ ନାଜାନୋ । ଏନେଯେ ନମୋ
କରଁବୁ । ସବର ଆମାର ନମୋ ଏଥିନ ଆଛେ । ତାତେ
ତେଲ ଆଛେ । ସେଇ ତେଲବିଲାକ ଦିବଲେ ଆଛେ
ଆକୌ । ଆମାର ମାଟୀନା ଏଟା ଆନିଲେ । ନମୋର ପରା
ଅନା ନାହିଁ କିଷ୍ଟ । ଡାକ୍ତରର ପରାହେ ଆନିଲେ । ନାମ
ବାଖିଲୋଁ ବିପାଞ୍ଚି ଭଟ୍ଟାଚାର୍ୟ । ଖୁବୀମାଯେ ବାଖିଲେ
ନାମଟୋ । ନମୋ ମନ୍ଦିରତ ଥାତେ । ତଙ୍ତତ ଏଥିନ ମନ୍ଦିର
ଆଛେ । ସେଇଥିନ ଉଠାଇ ନିଳୋ ଓପରଲେ । ଆମି
ନିଯା ନାହିଁ । ମିଶ୍ରିଯେ ନିଲେ ।

প্রিয়াঙ্কী বৰগোহাঁই : নমোক গাটো ঠিক কৰি দিবলৈ
কওঁ। নমো বাবাঙ্গাতে থাকে। ষ্টেচ হৈ থাকে।

প্রাক-প্রাথমিক খ শাখা

অভিনব শৰ্মা : ভগৱানক প্রার্থনা করিলে শাস্তি নিদিয়ে
আৰু পাপ নিদিয়ে আৰু মোক নমোৰে বহী দিয়ে
বক্ষ দিয়ে। ভগৱান দেখিবলৈ হালধীয়া আৰু
কাপোৰ পিঞ্জি থাকে।

অভিশ্রী গোস্বামী : আমি গা ধর্ত উঠি ভগৱানক

ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବ ଲାଗେ । ଭଗାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଲେ
ଭଗାନେ ପଡ଼ାତ ‘ହେଲ୍’ କବି ଦିଯେ । ଭଗାନକ
ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଲେ ‘ଗିଫଟ’ ଦିଯେ, ‘ଚକଳେଟ’ ଦିଯେ ।

ଆରାଧ୍ୟା କୃଷ୍ଣ : ଆମାକ ବନ୍ଧୁ କରିବିଲେ ଆମାର ମନଟୋ
ଭାଲେ ସାଥିବିଲେ, ଆମାକ ଶାନ୍ତି ଦିବିଲେ । ଭଗରାନେ
ଆମାକ ବିଦ୍ୟା ଦିଯେ ଆରୁ ଆମାର ଐନଟୋ sharp
କରେ । ଭଗରାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଲେ ଆମାକ ଆରୁ
ଭାଲ ଭାଲ ସନ୍ତ ଦିଯେ ।

অংকিত কাশ্যপ : ভগৱানক প্রার্থনা কবিলে আমাৰ
শক্তি হয়। আমি ভালদৰে পঢ়িব পাৰোঁ। বেয়া
কাম নকৰোঁ। আমি ভাল কথা কওঁ। ভালকে
থাকিব পাৰোঁ। ফুৰিব পাৰোঁ। আমাক ছবি
আঁকিবলৈ দিয়ে।

ଅର୍ଥନ ଦାସ : ଭଗବାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଲେ ପଢା-ଶୁଣାତ
ଭାଲ କରି ଦିଯେ । 'ବ' ଲିଖିବ ପାରେ । ବଂ କରିବ
ପାରେ ଆଜୁ ସଂଖ୍ୟାତ ବଂ ଭାଲକେ ଦିବ ପାରି ।
ଭଗବାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଲେ ମନଟୋ ଭାଲ ଲାଗେ ।
ଭାଲକେ କାମ କରିବିଲେ ମନ ଯାଯ । ଗଧୁଳି ପଢାର
ଆଗତ ଭଗବାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେଁ ।

বৰণ্য কাশ্যপ : ভগৱানক প্রার্থনা কৰিলে মন ভাল
লাগে। প্রার্থনা কৰিলে ‘ব’ লিখিব পাবে, ছবি
আঁকিব পাবে, কবিতা গাব পাবে। কালি আমাৰ
ঘৰত ভগৱান আহিছিল। বহিৰ দিলোঁ। আমাক
পত্ৰি কৈছে। দষ্ট কৰিব মানা কৈছে।

ଚିନ୍ମୟନୀଲ ଦାସ : ଆମି ଭଗରାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବ ଲାଗେ ।
ଭଗରାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଲେ ବାର୍ଥତେ ହୟ । ବାର୍ଥତେ
ହୁଲେ ବସ୍ତ ପାୟ । ଭଗରାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଲେ ଯି ବସ୍ତ
ଲାଗେ ତାକେ ଦିଯେ । କାଳି ମୋର ବକ୍ରତ ପେଣ୍ଠିଲ
ନାହିଁଲ ଆରୁ ମହି ଭଗରାନକ ଭାବି ଆଛିଲୋ ଆରୁ
ତାବ ପିଛତ ଦେଖିଲୋ ମୋର ବକ୍ରତ ପେଣ୍ଠିଲ ଆହି
ଗଲ । ଆକୌ କି ଜାନା ୮ ସଂଟା ଭଗରାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା
କରିଲେ ପଢା ବସ୍ତ ଦିଯେ ଆରୁ ୨୦ ସଂଟାମାନ ପ୍ରାର୍ଥନା
କରିଲେ ଖେଲାବସ୍ତ, ଚାଇକେଳ ଆଦି ଦିଯେ । ବେଛି
ଦାମୀ ବସ୍ତ ହୁଲେ ପଇଚା ଦି କିନିବେଣ ଲାଗେ ।

বাখির পদুলিমুথ

প্রকারিক শর্মা : ভগরানে আমাক আশীর্বাদ দিয়ে।

ভগরানে আমাক ভাল ফল দিয়ে। ভাল কাম করিবলৈ দিয়ে। আমি পুরা-গঢ়লি ভগরানক নমো করিব লাগে। মই সৰু হৈ থাকেতে ভগরানক লগ পাইছিলোঁ। মা, দাদা আৰু মই সন্ধিয়াও নমো কৰোঁ, দেউতাই কিষ্ট বাতিপুৱাহে নমো কৰে। নমো কৰিলে বেয়া গুণবোৰ নথকা হৈ যায়।

দৃষ্টি নন্দনা হালৈ : ভগরানে আমাক মৰম কৰে। আমি নমো কৰোঁ। খেলা বস্ত দিয়ে। আমাৰ পঢ়া ভাল কৰি দিয়ে। ছবি ভাল কৰি দিয়ে। দুষ্টবোৰ নাইকিয়া কৰি দিয়ে।

হৃদান বৰদলৈ : আমি ভগরানক প্রার্থনা কৰিব লাগে, ভগরানে আমাক চুমো দিয়ে। ভগরানক প্রার্থনা কৰিলে আমাক গাড়ী দিয়ে, ভগরানে মোৰ গিফ্টবোৰ লুকাই হৈ দিয়ে আৰু মায়ে মোক মনে মনে দি দিয়ে। ভগরানক গা ধূই নমো কৰিব লাগে।

জ্যোতিষ্ঠান শর্মা : ভগরানে আমাক ভাল কৰি দিয়ে আৰু বস্ত দিয়ে। আমি ভাল পাওঁ। মাহঁতক একে নিদিয়ে। আমি ধূপ দিওঁ।

জ্যোতিলিন নাথ : ভগরানক প্রার্থনা কৰিলে আমাক কিতাপ-বহী, পেন্সিল, ৰাবাৰৰ যোগান ধৰে। ভগরানে মানুহক পৰিলে উঠাই দিয়ে আৰু মাহঁতে মলম লগাই দিয়ে। মই আৰু মা টুলৰ ওপৰত উঠি প্রার্থনা দিয়ে, গা-পা ধূই নমো প্রার্থনা কৰোঁ।

কৃতিকা পৰাশৰ : ভগরানক আমি নমো কৰোঁ। নমোৱে আমাক খেলাৰস্ত দিয়ে। মিঠাই আৰু ডালিম দিয়ে। মই, মা আৰু দেউতায়ে থাওঁ। আমাৰ ঘৰলে ভগরান আহিছিল। আহোতে পিংক বঙ্গৰ ফুক আৰু বাৰী চহমা পিঞ্জি আহিছিল। মোক বহুত নতুন নতুন খেলাৰস্ত দিছিল।

পৰিধী গান্ধীয়া : সকলোকে ভালো-কুশলে ৰাখিব, সকলোকে চকু মেলি চাৰলৈ ভগরানক প্রার্থনা

কৰিব লাগে। ঘৰৰ মানুহবোৰে ভগরানক সেৱা কৰিব লাগে। ভগরানে মানুহক সহায় কৰে। ভগরানে ভাল মানুহক ভাল পায় আৰু বেয়া মানুহক বেয়া পায়।

তন্ময় বাজবঞ্চী : ভগরানক প্রার্থনা কৰিলে আমাক ভাল কৰি দিয়ে। ভগরানক প্রার্থনা কৰিলে আমাক ভাল চাকৰি দিয়ে। মা-দেউতায়ো আমাক কষ্ট কৰি পচুৱাইছে আৰু দেউতাহাঁতকো আইতাহাঁতে কষ্ট কৰি পচুৱাইছে। ভগরানক নমো কৰিলে আমাৰ কষ্ট কমাই দিয়ে। যদি বাস্তাত মানুহে দুখ পায় ভগরানে তাক ভাল কৰি দিয়ে।

উদ্বালক আৰুণিক শর্মা : গা ভাল লাগে, জৰু নুঠে। ভগরানক প্রার্থনা কৰিলে জ্ঞান দিয়ে। প্রার্থনা কৰিলে ভগরানে ভাল পায়। ভগরানক প্রার্থনা কৰিলে আমাক নতুন নতুন বস্ত দিয়ে। ভগরান ওপৰত থাকে। ওপৰৰ পৰা চাই থাকে কোনে কোনে ভালকে থাকে কোনে কোনে বদমাচি কৰি থাকে।

নৈংখ্য নিশান পৰাশৰ : ভগরানক প্রার্থনা কৰিলে আমাক চকলেট দিয়ে, লালিপপ দিয়ে। ভগরানে ভাল ভাল বিস্কুট দিয়ে। ভগরান দুর্গা পূজাত থাকে।

জিঙ্গাস কাশ্যপ : ভগরানে আমাক কল, নাৰিকল আৰু আপেল দিয়ে। ভগরান দেখিবলৈ চকলেট বঙ্গৰ।

প্রাক-প্রার্থনিক গ শাখা

প্ৰিয়াঞ্চী মেধি : ভগরানক লগ পালে গা ধূব দিম, পূজা কৰিব লাগিব ন। গা নুধুলে পূজা নহ'ব ন? ময়ো গা ধূম ভগরানেও গা ধূব। ভগরান, ভগরান, মোক ক্ষমা কৰি দিয়া। মই যে মন্দিৰত যাওঁতে ধূপকাঠী খচি দিছিলোঁ। নেদেখাতে ধূপকাঠী খচি দিলোঁ। তেতিয়া মোক ক্ষমা কৰি দিবা।

ପଦ୍ମଲିଙ୍ଗୁଥ ୧୫୫ ବାଖର

ବୋହିତ ଶର୍ମା : ମହି ଭଗରାନକ ସେରା କରିମ । କ'ମ ମୋକ
ଡାଙ୍ଗ ହ'ଲେ ଏଥନ ବାଇକ ଦିବା । ବାଇକ ଲୈ
ମେଡିକେଲ ଡାଙ୍ଗଗୁଡ଼ିତ ଯାମ ଆରୁ କାରୋବାର ଯଦି
ଏକଚିଟେଣ୍ଟ ହୁଯ ମହି ବାଇକତ ମେଡିକେଲତ ଲୈ ଯାମ
ଆରୁ ଭଗରାନକ କି କ'ମ ଜାନା ? ମାକ କେତିଆଓ
ମ'ବାଇଲ ଚାବ ନିଦିବା । ବହୁତ ମ'ବାଇଲ ଚାଯ ମାଯେ ।
ଭଗରାନକ କ'ମ ଡାଙ୍ଗ ହ'ଲେ ଦେଉତାକ ଏହୋବ
ଜୋତା କିନି ଦିମ । ଭଗରାନ, ମୋକ ପହଚା ଦିବା
ଦେଇ ।

ନିବିଡ୍‌ପ୍ରାଣ ଆଲେମନ : ମନ୍ଦିରତ ଭଗରାନ ଲଗ ପାଇଛୋ ।
ଗଣେଶ ମନ୍ଦିରତ ଗଣେଶ ବାବାକ ଦେଖା ପାଇଛିଲୋ ।
ଗଣେଶ ବାବାକ ଦେଖିଲେ ନମୋ କରୋ । ମଈ ଭଗରାନକ
ନମୋ କରିଲେ କଣ୍ଠ ତୁମି କିଯ ତଳିଲେ ନାହା,
ତୋମାକ ଇମାନ ମାଟେ । ଭଗରାନ ନାହେଇ ।

নিকিতা কলিতা : আমার ঘৰত মিছা ভগৱান আছে
মাটিৰ ভগৱান আৰু ফটোৰ ভগৱান। সঁচাসঁচি
ভগৱান আহিলে আমাৰ ঘৰত ছোফাত বহিব
দিম। কিন্তু আমাৰ ঘৰত ভগৱান নাহে কিয় জানা
আমি লেতেৰা কৰি দিওঁ ঘৰ। বেৰত যে আঁকোঁ।
লেতেৰা ঘৰত ভগৱান নাহে নহয়। মই কৃষ্ণ
ভগৱান আৰু ৰাধাক বহুত ভাল পাওঁ।

শাস্তনু বেজবৰুৱা : ভগৱানক দেখা পাইছোঁ।
ভগৱানে মোক পঢ়িব দিছে। আমাৰ ঘৰত কৃষ্ণ
ভগৱান আছে। নমোক মায়ে বুট দিছে। ভগৱানৰ
ঘৰ ককাই বনাই দিছে। তাতে ভগৱান থাকে।
ভগৱানে সোণৰ চোলা পিঞ্জি থাকে। গা ধুই
ভগৱানক গায়া কৰিলে ভগৱানে ভাল পায়।

দৃষ্টিশিখা শর্মা : আমাৰ ঘৰৰ পাকঘৰত ভগৱান
আছে। কাণফুলি পিঙ্গে ভগৱানে, ফোটা লয়,
গলত মুকুতা পিঙ্গে। বহুত ধূনীয়া ভগৱান। স্কুল
যেতিয়া বন্ধ থাকে তেতিয়া মই মাক দেখো নমো
কৰা। স্কুললৈ আহোতে ময়ো নমো কৰোঁ
ভগৱানক।

সুহান দত্ত : মই টিভিত ভগৱান দেখিছোঁ। ভগৱানটো
নীলা। পাকঘরৰ ওচৰতে আমাৰ ঘৰত ভগৱান
আছে। আমি কৃষ্ণ নমো কৰোঁ। চিনেমাখন
চাইছিলোঁ ভগৱানৰ তাত ভগৱানে মাটি
খাইছিলে। কিন্তু মুখ মেলোঁতে সূর্যক দেখা
পালে। তেতিয়া কিন্তু ভগৱান বেবী হৈ আছিলে।
আকো দুষ্ট কৰা কাৰণে বেবী ভগৱানক মায়ে
বাঞ্ছি থৈছিল।

উৎকর্ষা ডি. কাশ্যপ : ফট'তহে ভগৱানক দেখা
পাইছে। এতিয়া লগ পোরা নাই। যেতিয়া সব
আছিলো ভগৱানৰ কাষতেই আছিলোতো।
ভগৱানৰ ওচৰ পৰা মায়ে লৈ আনিলো।
সেইকাৰণে মায়ে নমো কৰে। ময়ো মাজে মাজে
নমো কৰোঁ মানে প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ।

প্রিয়াংশু তালুকদাবি : আমাৰ ঘৰত যে মন্দিৰ আছে
তাতেই প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ। প্ৰাৰ্থনা কৰিলে ভগৱান
আহে। ভগৱান মহাদেৱ আছিলে আগতে।
মহাদেৱ নাই এতিয়া। কিন্তু কালীমা আছে।
ভগৱানক তাতেই লগ পাওঁ। ভগৱানে মোক ভাল
কৰি দিব। ছবি আঁকিব পৰা কৰি দিব প্ৰাৰ্থনা
কৰিলে।

সাগৰ বৰ্মন : ভগৱানক দেখা পাৰলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰিব
লাগে। ভগৱানে নহয় দুখ পালে ভাল কৰি দিয়ে।
আমাৰ ঘৰত বহুত ভগৱান আছে আৰু সৰস্বতী
মাও আছে, কৃষ্ণ ভগৱান আৰু গণেশ বাবা আছে।
এটি ভগৱানবোৱে আমাৰ পত্ৰি পৰা কৰি দিয়ে।

তন্ময় দাস : প্রার্থনা করিলে নমোয়ে ভালে বাখে।
ভগবানক প্রার্থনা করিলে লগ পায় ভগবানক।
সন্ধিয়া চকি দিয়ে মাঘে।

ନିଶ୍ଚିତା କଲିତା : ପ୍ରାର୍ଥନା କବି ମହି ଭାଲ ପାଣ୍ଡି ।
ଭଗବାନେ ବହୁତ ଭାଲ ପାଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କବିଲେ । ନମୋରେ
ମସ୍ତ ଭାଲ ପାଯ । ଖୋଲିବ ଦିଯେ ନମୋରେ । ନମୋ ସର
ଆଛେ ଆମାର ସରତ । ଲାତି (ବାତି) ନମୋରେ ଶୁଇ
ଥାକେ । ୧

দলং মানে কি?

দলং শব্দটো কোনো কোনো শিশুর বাবে পরিচিত এটি শব্দ, আকো কিছুমান বাবে হয়তো একেবাবেই এক অপরিচিত শব্দ। দলং সম্পর্কে কণ কণ অকণিষ্ঠতে কোরা কথাবোৰ অসম্পাদিত ৰূপত তুলি দিয়া হ'ল।

প্রাক-প্রাথমিক গ শাখা

অনুরাগ দাস : দলং মানে ব্রিজ (Bridge)। তলত যে পানী থাকে সেইকাৰণে দলং থাকে। মই শৰাইঘাট দলং দেখা পাইছোঁ। মোৰ জেষ্টীৰ ঘৰত যাওঁতে শৰাইঘাট দলং দেখা পাইছোঁ। শৰাইঘাট দলং ওচৰতে জেষ্টীৰ ঘৰ। শৰাইঘাট গাঁৱত আমাৰ জেষ্টীৰ ঘৰ।

অংশুমান দেউৰী : দলং পানীত থাকে। ক’ৰোনা থাকোঁতে মাহীয়ে লৈ গৈছিল দলঙ্গৰ ওপৰেনি। আমি খোজ কাঢ়ি পাৰ হৈছোঁ। কাঠৰ দলং আঢ়িল।

আৰাধ্যা তালুকদাৰ : দলং কি জানা ব্রিজ। মই অকল এটা ব্রিজহে দেখা পাইছোঁ। নাও চলে ব্রিজৰ তলত। পানী থাকে কাৰণে ব্রিজ থাকে। পানীৰ তলত বহুত মাছ থাকে।

অর্জিত লহৰ কলিতা : দলং দেখা পাইছোঁ। আমাৰ গাঁৱৰ ঘৰত কাঠৰ দলং দেখা পাইছোঁ। আমাৰ গাঁৱত সৰু সৰু দলং আছে, অ' বাইদেউ পাহৰিছোঁ আচলতে আমাৰ গাঁৱত গছ-গছনি আছে, দলং নাই। ঘৰহে আছে। বহুত ভাল লাগে।

অৰ্ণৱ বৰ্মন : ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীত দলং দেখা পাইছোঁ। সেইখন বহুত দীঘল দলং। ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীত দৌল গোবিন্দ মন্দিৰ আছে। দীঘল দলং পাৰ হৈ যাব লাগে তেতিয়া দৌল গোবিন্দ মন্দিৰ পাই যায়। তাতে পায়স খাৰ দিয়ে, তাতে কিচমিচ থাকে। মায়ে কিচমিচ নানে। কিচমিচটো আঙুৰ শুকাই যায় তেতিয়া কিচমিচ পাই যায়।

আয়ুস দন্ত : আমি দলং দেখা পাইছোঁ। মোৰ খুৰা, পাপা আৰু মাৰ লগত যাওঁতে দেখা পাইছোঁ। বায়েও দেখা পাইছে। দলং নাথাকিলে মানুহবোৰ ক’তো যাব নোৱাৰে।

ପଦ୍ମଲିଙ୍ଗୁଥ ୧୫୫ ବାଖର

বর্ণিলজ্যোতি দাস : বাইদেউ দলং আছে আমাৰ ঘৰৱ
ওচৰত গাঁৰৰ দলং। কাঠৰ দলং। দলংখনৰ তলত
মাছ আছে। দলংখন আমাৰ দেউতাই বনাইছে।
নহ'লে মানহ পৰি যাব যে।

ভার্গৰ বৰ্ণন : পাৰ্কত দলং আছে। মোক মায়ে এখন
পাৰ্কত লৈ গৈছিল ঝুলনা খেলিবলৈ। এখন ডঙৰ
পাৰ্কত। আমি কিন্তু দলখনত উঠা নাই।
ব্ৰহ্মাপুত্ৰ ওপৰত যে দলং আছে তাত বহুত পানী
সেইকাৰণে ডলফিন আছে আৰু মাছো আছে।

ভার্না দাস : দলং দেখা পাইছো। দলংবোর নাথাকিলে
মানুহবোর গাঁৰত যাব নোৱাৰিব। মিঞ্চিয়ে বহুত
কষ্ট কৰি দলং বনাই দিয়ো।

দর্শিল দন্ত : দলং দেখা পাইছো বাইডেউ কাঠৰ দলং।
তামোলপুৰত বণ আৰু চিকু থাকে। বণৰ
দেউতাক মোৰ মামা। তামোলপুৰতেই কাঠৰ
দলং আছে। চিকৰ দেউতাক মোৰ ভাইটি মামা।

দিপ্রাণ কাশ্যপ : মই দলং দেখা নাই। মাই বোলে
এইবাব মামাহঁতৰ ঘৰ (বাথান)ত যাওঁতে দেখাই
দিব।

ঈশান বর্মণ : দলং দেখা নাই। বিজ দেখা পাইছে।
জাম হয় যে বহুত গাড়ী বখি যায় সেইকারণে
বিজ দিয়ে। স্কলত আহোতে দেখা পাওঁ বিজখন।

ହାର୍ଦିକ ଟୋଥୁରୀ : ମାନୁହ ଉଠା ଦଲଂ ଦେଖିଛେ । ଏହ ମାନେ
ଗାଡ଼ି ନାୟା ପୁଲିଚେ କୈଛେ ଗାଡ଼ି ଲୈ ଉଠିଲେ
ବୋଲେ ଦଲଂ ଭାଙ୍ଗି ମାନୁହ ମରି ଯାଯ । ମାଯେ ଦୌରି
ଦୌରି ଦଲଙ୍କତ ଉଠିଛେ ।

হেমৰাজ কলিতা : মানুহ যোৱা দলং। দলঙ্গত মানুহ
যায়। দলঙ্গের তলত পানী থাকে। আমাৰ ঘৰত
এটা ছোৱালী আহিছিল তাহিৰ নাম মিনতি।
সিহঁতৰ ঘৰত দলং আছে। আমি বাৰ্থডে পাতিলে
যাওঁ দলঙ্গেদি। দটা দলং আছে।

কৃতিকা দাস : দলঃ মানে ব্রিজ। শ্বিলঙ্গত যাওঁতে

দেখা পাইছোঁ। তলত পানী থাকে। পানী
খাইছিলোঁ, আমি ক'বাত যাওঁতে দেবি হৈ
গেছে।

ହୁମାଇବା ଆଫରିଣ : ପବିତ୍ରବାତ ଦଲଂ ଦେଖିଛେ । ଆମି
ହାତୀ ଦେଖିବ ଗୈଛିଲୋ । ତେତିଆ ହାତୀ ଦେଖା ନାଇ
ତେତିଆ ଆମି ଦଲଙ୍କତ ଫଟୋ ତୁଳିଲୋ । ନଦୀତ
ଦଲଂଥିନ ଯୋରା ଯେନ ଦେଖିଛିଲୋ । କିନ୍ତୁ ଯୋରା ନାଇ ।
ସାଗରଟୋ ଯାଯ ଆଛେ କାବଣେ ତେନେକରା ଲାଗିଛେ ।

କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମୀ ଦତ୍ତ : ଏବାର ଗୁରାହାଟୀ ଆହୋତେ ଦଲଂ ଦେଖା
ପାଇଛେ । ଦଳଂଖନତ ପାହାରର ନିଚିନା ଆଛିଲ ଆର୍କ
ଗୋଲ ଆଛିଲ । ଏଟା ନଦୀଓ ଦେଖିଛେ । ନଦୀତ ନାଓ
ଆଛେ । ମାନୁହ ନାହିଁ । ମାନୁହଟୋ କ'ବାତ ଫୁରିବ
ଗୈଛେ । ମହି ମାକ କୈଛେ । ଆମି ଗୁରାହାଟୀତ
ଆହିଲେ ଆର୍କ ନଳବାରୀତ ଆହିଲେଓ ଦଲଂ ଦେଖା
ପାଓ ଦେଖୋନ । ମାଯେ ଏନେକେ କୈଛେ ।

কাব্যনীল ভট্টাচার্য : গণেশ নগরত পাৰ হ'বৰ বাবে
এটা দলং আছে। তাত এটা দলং দেখো পাৰ হৈ
আহো। স্কুলত আহোতে দলঙ্গি নাহো, বাস্তাইদি
আহো।

কৃষ্ণিকা ভট্টাচার্য : ট্রেইনত যাই থাকে তে এখন দলং
দেখা পাইছিলোঁ। দলঙ্গত ট্রেইন চল্চি তেওয়া
দেখা পাইছোঁ। গাঁবত যে ককা-আইতা আছিলে
খুবা আছিলে চাব গৈছিলোঁ। আমাৰ দুখন গাঁও
আছে, এখন নলবাৰী ককা-আইতা আৰু এখন
বাটচৰত। বাটচৰত পুখুৰী আছে। তাত দলংখন
নাই।

ଲନିବାନ ଶର୍ମା : ବିଜ ଦେଖା ପାଇଛୋ ମାନେ ଦଲେ ।
ଗଣେଶଙ୍କରିତ ବିଜ ଦେଖା ପାଇଛୋ । ଶରୀରାଟ
ଦଲଙ୍କେ ଦେଖା ପାଇଛୋ । ଶରୀର ଦଲଂଖନ ବହୁତ
ଦୀଘଳ । ଟ୍ରେଇନର ନିଚିନା ଦୀଘଳ । ମାମାର ଲଗତ
ଶରୀରାଟ ଦଲେ ଗୈଛିଲୋ । କାଲି ଚାଓମିନ ଥାଲୋ
ମାମାର ଲଗତ । ହାକ୍କା ନଦଳଛ ଥାଲୋ । ପନୀର ଥକା
ନଦଳଛ ।

বাখির পদুলিমুখ

ময়ুখ কাশ্যপ : আমি ক'বাত যাওঁতে দলং দেখা
পাইছোঁ। শৰাইঘাট দলং। তলত নদী থাকে।
গাড়ীবোৰ দলঙ্গৰ ওপৰেনি যায়। নহ'লে নদীত
যে গাড়ী পৰি যাব। মানুহতো নারত যাব পাৰে।
গাড়ীবোৰতো নদীত যাব নোৱাৰে।

নায়েশা গোস্বামী : ম'বাইলত দলং দেখা পাইছোঁ।
মায়ে ম'বাইলত দলং দেখাইছে। মাৰ ম'বাইলটো
আকাশী নীলা। দলঙ্গত কি থাকে নাজানো।

নিৰাঞ্জনা শৰ্মা : আমাৰ মংগলদৈত আমি জাহাজেৰে
যাওঁতে দলং দেখা পাইছোঁ। দলঙ্গৰ তলত পানী
থাকে। আমাৰ মংগলদৈত আইতা থাকে। মই
অকল ব্ৰহ্মপুত্ৰে দলং দেখিছোঁ। তাত বহুত গাড়ী
যায় ভিতৰত সোমাই যায় বহুত দীঘল।

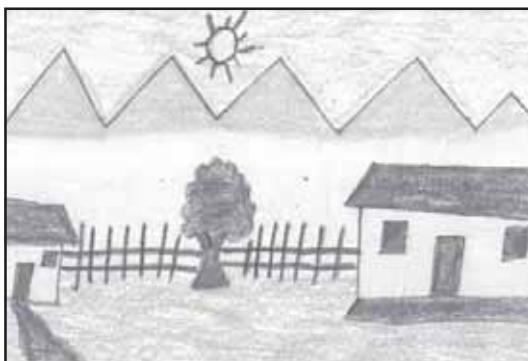
প্ৰজ্ঞানজ্যোতি চহৰীয়া : আমি ঘৰত যাওঁতে দলং
দেখা পাওঁ ছিপাকাৰ আৰু নামখলাত। নামখলা
ক'ত জানা আঠীয়াবাৰীত। আমি যাওঁতে ব্ৰহ্মপুত্ৰ
দলং দেখা পাওঁ। ব্ৰহ্মপুত্ৰ দলং। ব্ৰহ্মপুত্ৰ দলং
বহুত দীঘল। নামখলাত আইতা আছে, ককা
আছে। ব্ৰহ্মপুত্ৰ দলঙ্গত লোহাৰ চাত আছে, তলত
পানী থাকে। পানী থকা ডাঙৰ নদী। নদীখনৰ

নাম কিবা। অ' বাইদেউ শিলঙ্গতো দলং আছে।
নাম নাজানো। দেউতাই মোক নদীখনৰ নাম
শিকোৱা নাই।

প্ৰিয়ম বৈশ্য : আমাৰ জেঠীমাহঁতৰ ঘৰত যাওঁতে
দলং দেখা পায়। বহুত দীঘল দলং। আমাৰ
গাঁৰতো দলং আছে। ককাৰ ঘৰত পুখুৰী যে আছে
তাত লাঠী লাঠী থকা দলং আছে। পুখুৰীটোত
মাছ আছে। ককাই পুখুৰীৰ পৰা মাছ আনে।
মায়েও মাছ বাক্সে। আইতাই মাছটো কাটে।

দৰ্শিতা দাস : বহুত দীঘল শৰাইঘাট দলং দেখা
পাইছোঁ। গাড়ী দেউতাই চলাইছিলে। ভাইটি
পিছত বহিছিলে। দীঘল দলংখনৰ তলত পানী
থাকে। মিৰ্জা যাওঁতে দীঘল দলং পাৰ হ'ব লাগে।

ত্ৰিয়াংশু ডেকা : দলং দেখা নাই। ব্ৰিজহে দেখা
পাইছোঁ। গাঁৰৰ ব্ৰিজ দেখা পাইছোঁ। নলবাৰীত।
ব্ৰিজৰ তলত পানী থাকে, ট্ৰেইন যায় তলদি
আকো ট্ৰেইনৰ তলদি পানী যায়। মই দেখা
পাইছোঁ। মই যে নলবাৰীত যাওঁতে দেউতাৰ
লগত বাছেনি যাওঁতো আৰু নহয় আহোঁতে
ট্ৰেইনদি আহোঁ, সেইকাৰণে মই ট্ৰেইনৰ তলেদি
পানী যায় থকা দেখা পাওঁ। ◎

অগ্নিভ বৰ্মন, প্ৰথম শ্ৰেণী

পাৰ্থপ্ৰতীম ডেকা, প্ৰথম শ্ৰেণী

বেলিটো নোহোৱা হ'লে আমাৰ কি হ'ব?

শিশুর বৌদ্ধিক বিকাশের প্রতিফলন ঘটে চিন্তা উদ্দেককারী কিছুমান প্রশ্নের যোগে। এনে এটি প্রশ্ন—“বেলিটো নোহোরা হ'লে আমাৰ কি হ'ব?” শিশুসকলে দিয়া উত্তৰসমূহ অসম্পাদিত কৃপত তুলি ধৰা হ'ল।

প্রাক-প্রাথমিক এ শাখা

ଆবିର ଆଲମ : ସଦି ବେଳିଟୋ ନୋହୋରା ହୈ ଯାଇ
ଆମାର ବହୁତ ଦିଗଦାର ହୈ ଯାବ । ଆନ୍ଧାର ହୈ ଯାବ
ଆରୁ ତେତିଯା ମହି ଚାଇକେଳ ଚଲାବ ନୋରାବିମ ଆରୁ
ଲିଖିବ ନୋରାବିମ, ପଢ଼ିବ ନୋରାବିମ । ମାଯେ କାପୋର
ଧୂବ ନୋରାବିର ଆରୁ ଭାତ ବାନ୍ଧିବ ନୋରାବିବ । ମହି
ନେଦେଖା ହୈ ଯାମ ।

ହେମାଂଗ ଭବନ୍ଦାଜ : ବେଳିଟୋ ନୋହୋରା ହୁଲେ ଆନ୍ଧାର
ହୈ ଯାବ ଆକୁ ତେତିଆ ବାତି ହୈ ଯାବ । ବାତି ହୁଲେ
ମହି ନମୋ କରୋ ଆକୁ ମାକ କାମତ ସହାୟ କରି
ଦିନ୍ତୁ । ଭାତ ବନାଓନ୍ତେ ଚବଜି କାଟି ଦିନ୍ତୁ, ବଟଳତ

ପାନୀ ଭରାଇ ଦିଲ୍ଲୋ । ମହି ଛବ କାମ କବି ଦିଲ୍ଲୋ ।
ହସିଲ କଲିତା : ବେଳିଟୋ ନୋହୋରା ହଲେ ଆନ୍ଧାର ହୈ
ଯାବ ଆରୁ ଆନ୍ଧାର ହଲେ ବର୍ଷଣ ଦିବ । ବର୍ଷଣ ଦିଲେ
ମହି ଛାତି ଲମ୍ବ ଆରୁ ହାଚି ହାଚି କମ୍ବ । ବେଳିଟୋ
ନାଇକିଯା ହଲେ ମୋର ବେୟା ଲାଗିବ ।

ମୃଗ୍ନୟ ତାଲୁକଦାର : ବେଳିଟୋ ନହିଁଲେ ଡାରବ ହିଁବ । ଡାରବ
ହିଁଲେ ଆନ୍ଧାର ହିଁବ ଆର୍କ ପୋହର ନାଥାକିବ । ପୋହର
ନାଥାକିଲେ ଶୁଇ ଥାକିବ ଲାଗିବ । ସ୍କୁଲ ଆହିବ
ନୋରାବିମ । ପଡ଼ା-ଶୁନା କରିବ ନୋରାବିମ । ବେଳି
ନହିଁଲେ ମାଯେ ତିତା କାପୋରବୋର ବାହିବର ପରା
ଆନିବ ନୋରାବିବ । ଦେଉତା ଦୁପରୀଯା ଦୋକାନର ପରା

বাখ

পদুলিমুখ

ঘৰলৈ আহিব নোৱাৰিব। বেলি নহ'লে মই বেয়া
পাওঁ।

নিৰ্ণক নিত্যম : বেলিটো নহ'লে ৰাতি হ'ব। ৰাতি
হ'লে ঘুমাৰ লাগিব। ৰাতি ভাত খাব লাগিব।
বেলি নহ'লে ঢিভি চাব নোৱাৰিম। বেলি নহ'লে
স্কুল আহিব নোৱাৰোঁ। বেলি নহ'লে ছবি আঁকিব
নোৱাৰিম আৰু আখৰ লেখিব নোৱাৰিম।

নৈৰ্ধতী ডেকা : বেলিটো নাইকিয়া হৈ গ'লে এঙ্কাৰ
হৈ যাব। আকো এটা নতুন বেলি ওলাব। বেলি
নহ'লে মোৰ ঘৰৰ কাষৰ ভাইটিটোৰ লগত
ফুটবল খেলিব নোৱাৰিম। সি বৰ দুষ্ট। আমাৰ
ফিল্টাৰটো খুলি খুলি দিয়ো। বেলি নহ'লে মই
ফুৰিবও যাব নোৱাৰিম আৰু স্কুলত আহি
বেগবোৰো থ'ব নোৱাৰিম।

প্রাংগনা কলিতা : বেলিটো নহ'লে বতৰটো ঠাণ্ডা হয়
আৰু বৰষুণ দিয়ে। বেলিটো নহ'লে গা ধুলে
গাটো শুকাই নাযায়, চুলিত পানী থাকে, চাৰ্দি হয়,
হাঁচি আহে। বেলি নহ'লে ঠাণ্ডা হয় তেতিয়া
গাজৰ আৰু কবিবোৰ পৰি পৰি যায়। বেলি
নহ'লে বৰষুণ দিয়ে আৰু তেতিয়া মানুহবোৰ
ৰাস্তাত আহিব নোৱাৰে।

শিৰম কৌশিক ডেকা : বেলিটো নহ'লে এঙ্কাৰ হ'ব
আৰু বাদচাবিলাকে ভয় খাব। মই ৰাতি বাইক
চলাব নোৱাৰিম আৰু গাড়ী চলাব নোৱাৰিম।
আমাৰ খুৰীমা এটাৰ ঘৰত বাবু এটা আছে তাৰ
ঘৰত ৰাতি যাব নোৱাৰিম। বেলি নাথাকিলে
বিজুলী আহিব তেতিয়া আখৰ লিখিব নোৱাৰিম।

শিৱম তালুকদাৰ : বেলিটো নাইকিয়া হৈ গ'লে
দিগদাৰ হ'ব। আৰু কি হ'ব মায়ে মোক কোৱাই
নাই। বেলি নহ'লে খেলিব নোৱাৰিম। মোৰ
বাঞ্জনীয়ে মোক ঘৰত দিগদাৰ কৰি থাকে। অ'
বেলি নহ'লে ৰাতি হৈ যাব। ৰাতি হ'লে আকো
দিন হৈ যাব।

স্বাধীন ঝাতুপৰ্ণ দাস : বেলিটো নহ'লে বহুতো
'প্ৰবলেম' হ'ব। মষ্টি কৰিব নোৱাৰিম। লেপটপ,
ডিভি লগাই কার্টুন চাব নোৱাৰিম। ৰ'দ নাথাকিলে
জংঘলৰ পৰা ভেৰিয়া আহিব মই ঢিভিত
দেখিছোঁ।

তন্ময় শৰ্মা : বেলিটো নহ'লে কাপোৰ মেলিলে
শুকাই নাযাব। বেলি নহ'লে খেলিব নোৱাৰিম।
দেখা নাপাম। মই আন্ধাৰত পঢ়িব নোৱাৰিম।

ত্ৰাণ গঁগৈ : বেলিটো নহ'লে আমি খেলিব
নোৱাৰিম, মাম খাব নোৱাৰিম, জোতা পিঞ্জিৰ
নোৱাৰিম, আমি হামু কৰিব নোৱাৰিম, দৌৰিব
নোৱাৰিম, থিয় হ'ব নোৱাৰিম।

সাগৰজিৎ তালুকদাৰ : বেলিটো নহ'লে গছটো ডাঙৰ
নহ'ব। বৰষুণ দিব। আমি ভিজি যাম। ৰ'দ
থাকিলে ফুলবোৰ বেয়া হৈ যাব। বেলিটো
থাকলে আমাৰ মস্ত গৰম লাগব'। বেলিটো
নাথাকিলে আমাৰ পিয়াহ লাগি থাকব'। বেলি
নাথাকিলে পাপাই হেলমেট পিঙ্কোতে গৰম
নাপাব। বেলি নাথাকিলে গছৰ পাতবোৰ পৰি
যাব।

দিব্যাংশু কলিতা : বেলিটো নাইকিয়া হৈ গ'লে
আমাৰ দিগদাৰ হ'ব। আমি লাইট জ্বলাই ঘৰলৈ
যাব লাগিব। ফুলবিলাক হালিব নোৱাৰিম। মই
খেলব যাব নোৱাৰিম।

অংকিত শৰ্মা : বেলিটো নহ'লে আন্ধাৰ হৈ যাব, পানী
গৰম নহ'ব আৰু ঠাণ্ডা পানী খাব লাগিব। বেলি
নহ'লে আমি দেখা নাপাম, ফুল মৰি যাব, জুই
নজ্বলিব। মোৰ আন্ধাৰ বেয়া লাগে। আন্ধাৰত
নালাবিলাক দেখা নাপাওঁ, ভবিবোৰত দুখ পাওঁ।

একাজ়ঁলী আশৰী বৰুৱা : বেলি নাইকিয়া হ'লে
জোনবাই দেখি যাম। ৰ'দ নোলাব। গৰম নুঠে।
বেলি নহ'লে ৰাতি হৈ যাব। ৰাতি হ'লে তৰা
দেখিম। বেলি নহ'লে গধুলি বুলি ভাবি থাকিম।

ପଦ୍ମଲିଙ୍ଗୁଥ ୧୫୫ ବାର

ବେଳି ନହିଁଲେ ସ୍କୁଲ ଯାବ ନୋରାବିମ ଆକୁ ଖେଳିବ
ନୋରାବିମ ।

ଆୟୁଷ୍ମି ପାଠକ : ବେଲିଟୋ ନୋହୋରା ହଲେ ଆମି
ପୋହର ନାପାମ, ଖେଲିବ ନୋରାବିମ ଆକୁ ମୋର ଭାଲ
ନାଲାଗିବ ।

ଅର୍ଣ୍ଣ ଚହରୀଯା : ବେଳିଟୋ ନହିଁଲେ ବେଯା ଲାଗିବ । ବେଳି
ନହିଁଲେ ଜୋନବାଈ ଓଲାବ । ମାଯେ ସଂଦତ କାପୋର
ଶୁକାବ ନୋରାବିବ । ଖେଳିବ ନୋରାବିମ ଆର୍କ ଫୁଲ
ଆହିବ ନୋରାବିମ ।

বর্ণিল কাশ্যপ : বেলিটো নহ'লে পোহৰ নাহিব, মোৰ
বেয়া লাগিব। দৌৰিব নোৱাৰিম আৰু স্কুলত যাব
নোৱাৰিম। মায়ে ঘৰ ঝাৰু দিব নোৱাৰিব, কাপোৰ
ৰ'দত দিব নোৱাৰিব। গছ আৰু ফুলত পানী দিব
নোৱাৰিব।

ধূতিমান নাথ : বেলি নোলালে রাতি হ'ব। আন্ধাৰ

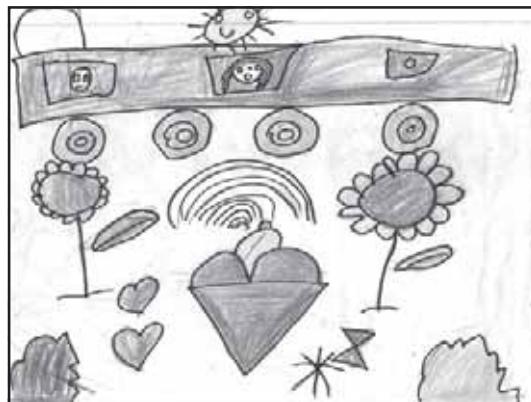
হ'ব। স্কুলত যাব নোরাবিম আৰু আহিবও
নোরাবিম। ভিতৰত লাইট জুলাব পাৰিম। ৰাতি
হ'লে ঘৰতে থাকিব লাগিব।

ନିବିର ଶାଲେ : ସୂର୍ଯ୍ୟ ନାଥାକିଲେ ଆମି ନାଇକିଯା ହେ
ଯାମ । ସୂର୍ଯ୍ୟ ନାଥାକିଲେ ଫେଳ ନୁଘୁରେ ଆରୁ ଫେଳ
ବେଯା ହେ ଯାବ । ବାହିରତ ଯାବ ନୋରାବିମ । ବେଲିଟୋ
ନହଁଲେ କ୍ଷୁଲତ ଯାବ ନୋରାବିମ ଆରୁ ଆନ୍ଧାର ହଁଲେ
ଖେଳିବ ନୋରାବିମ ।

নিয়ৰ নিমিষা পাটোৱাৰী : বেলি নহ'লে আমি স্কুল
যাব নোৱাৰিম আৰু খেলিব নোৱাৰিম। বেলিটো
নাইকিয়া হৈ নাযায়। বেলি নহ'লে বৰষুণ দিব
আৰু বৰষুণ কমিলে ব'দ আহিব। আঞ্চাৰ হ'লে
পাৰ্কত যাব নোৱাৰিম। পুজাত কিন্তু ৰাতি যাব
পাৰি। বেলি নহ'লে বেয়া লাগে। ◎

ହର୍ଷିତ ମେଧି, ଅଂକୁର ଶ୍ରେଣୀ

আবাধ্যা দত্ত, অংকুর শ্রেণী

বাখির বাঁহী যুব

ফুল

❖ বিয়ানৰাজ কাশ্যপ
দ্বিতীয় শ্রেণী

ফুল ফুল নানান ফুল
হালি-জালি ফুলি আছে
বিবিধ ফুল
ৰঙা, নীলা, হালধীয়া
কিমান যে বৎ
ধূনীয়া ফুলবোৰে
ধূনীয়া কৰে মন। ◎

মোৰ ভণ্টি

❖ হিয়ান কাশ্যপ
দ্বিতীয় শ্রেণী

মোৰ এজনী ভণ্টি আছে
তাইৰ নাম মইনা।
খেলি ভাল পায় তাই
পুতলাৰে দৰা-কইনা।
তাইৰ পিয় বাঞ্ছৰী বীম।
দুয়োৱে আকৌ খাই ভাল পায় আইচক্রীম।
ভাত নাখালে মায়ে দিয়ে গালি
দেউতাৰ মৰমত বাঢ়ি যায়
তাইৰ অতপালি।
ভণ্টিক সহায় কৰি মই
বৰ ভাল পাওঁ
বিদ্যালয়লৈ আমি দুয়ো
একেলগে যাওঁ। ◎

ফুল

❖ কাব্যম ডেকা
দ্বিতীয় শ্রেণী

ফুল ফুল ফুল
নানাৰঞ্জী ফুল
ফুলবোৰ দেখি
মই যাওঁ ভোল।
ফুলি থাকে ফুলনিত
নানাৰঞ্জী ফুল
তগৰ, নাজী, জবা
গোলাপ, বকুল।
ফুল ফুল ফুল
নানাৰঞ্জী ফুল
ফুলবোৰ মিলি
গোঁফে আমোলমোল। ◎

পখিলা

❖ নীৰবজ্যেতি ৰাজবংশী
দ্বিতীয় শ্রেণী

পখিলাই পাখি মেলি
নাচে উৰি উৰি,
আধাফুলা কলিটিক
চায় ঘূৰি ঘূৰি।
একেলগে খেলোঁ বুলি
কলিটিক ক'লে,
ভাল পাই কলিটিয়ে
পাহি মেলি দিলে।
পাহি মেলি কলিটিয়ে
জকমক কৰে,
উলাহতে পখিলাৰ
মন ভৰি পৰে। ◎

ঘৰচিৰিকা

❖ মেঘনা দাস
তৃতীয় শ্রেণী

ঘৰচিৰিকা ঘৰচিৰিকা
তুমি থাকা বাহত
মই থাকোঁ ঘৰত
তোমাক দেখা পাৰলৈ
চাই থাকোঁ চোতালত।
তোমাক অকণ খুদকণ দিৰলৈ
বৰ মন যায়
তোমাৰ লগত খেলিবলৈ
মোৰ ভণ্টিয়ে মজা পায়।
অকণমানি ঠোঁটটোৰে কিনো বাক খোৱা
ধৰোঁ বুলি ভাৰোঁতেই কিয় উৰি যোৱা? ◎

আকাশ আৰু তৰা

❖ নৈঞ্চনিক মেধি

তৃতীয় শ্ৰেণী

আকাশ আকাশ বিশাল আকাশ
কোনে বাৰু সাজিলে
আকাশৰ তৰাবোৰ
কোনে বাৰু আঁকিলে ?
তৰা তৰা তৰা
তুমি বাৰু বাতি হ'লে
আকাশত কিনো কাম কৰা ?
তুমি বাৰু খেলা নেকি
জোনৰ লগত লুকা-ভাকু ?
অকণিৰ মাজলে আহাচোন
গচি দিছোঁ
জিকমিক সাঁকো। ◎

ভাইটি

❖ জ্ঞানশ্রী কাশ্যপ

তৃতীয় শ্ৰেণী

মোৰ এটা ভাইটি আছে
নাম তাৰ ঐনিতম
সি বৰ দুষ্ট
খাই ভাল পায় চকলেট
খেলি ভাল পায় গাঢ়ী
কিন্তু পঢ়িব দিলে তাৰ
লাগে টোপনি। ◎

পথিলা

❖ হিমবৰষা দাস

তৃতীয় শ্ৰেণী

ৰঙা নীলা হালধীয়া
সৰু পথিলা
মোৰ ফুলনিত আহি
তুমি কিনো খেলি থাকা ?
মৌ খোৱা বেণু খোৱা
আৰু কিনো খোৱা ?
মই ধৰিবলৈ গ'লৈ তুমি
উৰি গুচি ঘোৱা।
ইমান ভাল লাগে তোমাক
তোমাৰ খেলা চাই
কোৱাচোন পথিলা তুমি
ক'তনো তোমাৰ ঠাই ? ◎

আইতা

❖ বিয়ান চক্ৰবৰ্তী

তৃতীয় শ্ৰেণী

মোৰ এজনী আইতা আছে
নাম সৰলা
আইতাই খাই ভাল পায়
ডাঙৰ ডাঙৰ বসগোল্লা।
আইতাৰ লগত যুঁজি মোৰ
বৰ ভাল লাগে
মই যুঁজ কৰিলে আইতাই
বৰ খৎ কৰে।
তথাপিও কিন্তু আইতাই মোক
বৰ মৰম কৰে
মই কিবা খুজিলে
তৎক্ষণাৎ দিয়ে।

স্কুললৈ গ'লে সদায় আইতাই
মোৰ জোতাৰ লেছ মাৰে
মোৰ মৰমৰ আইতাজনীয়ে
মোক বৰ মৰম কৰে।
আইতাই ক'বৰালৈ গ'লে মোৰ
বৰ খৎ উঠে
সদায় থাকিবা আইতা তুমি
মোৰ লগত
তুমি থাকিলে মোৰ
বৰ ভাল লাগে। ◎

ବାଖର ବାହୀ ମୁଦ୍ରଣ

ମୋର ଫୁଲନିଖନ

❖ जिमि शर्मा

ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ

ନୃତ୍ୟକୈ ଫୁଲା ଫୁଲ

❖ হর্ষিতা কলিতা

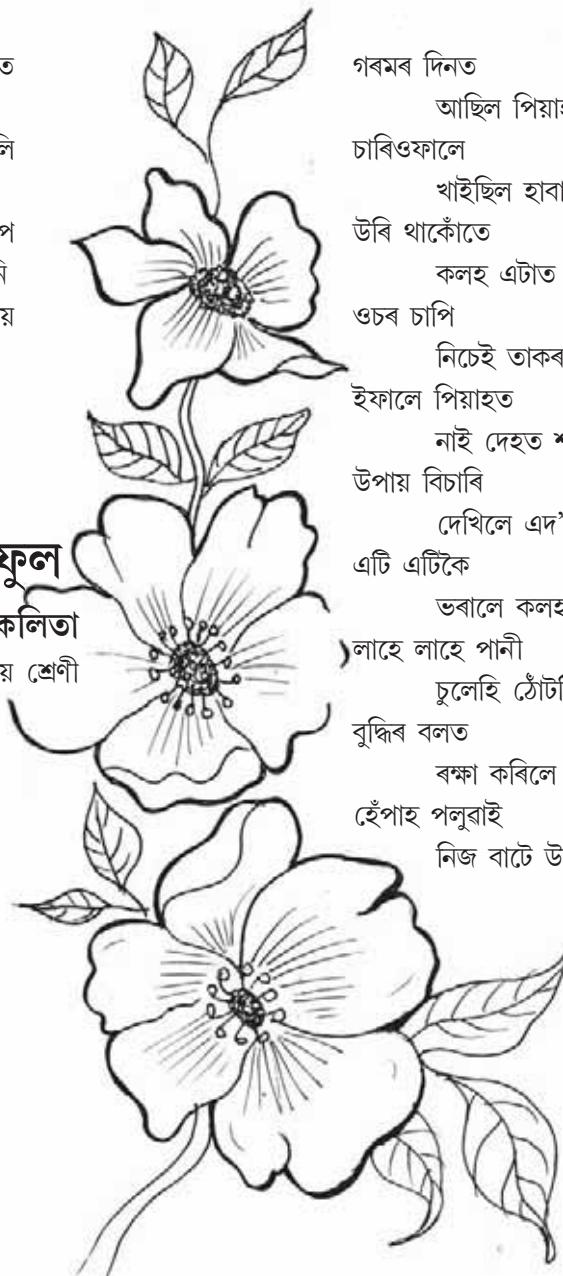
ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ

নতুনকে ফুলা ফুলপাহ
দেখিবলৈ কিমান যে ধূনীয়া
গচ্ছজোগার লগত হালি-জালি
ডাঙৰ হয় সেই ফুলপাহ।
ঠিক তেনেকৈ আমিও সেই
ফুলপাহৰ দৰে
সৰুবৰে পৰা হাঁহি-ধেমালিৰে
হওঁ যে ডাঙৰ
এদিন সেই ফুলপাহ সৱি
মাটিৰ লগত মিহলি হৈ যাব
ঠিক তেনেদৰে আমিও এদিন
সেই ফুলপাহৰ দৰে মাটিৰ
লগত মিহলি হৈ যাম। ◎

ବୁଦ୍ଧିମତୀ କାଉରୀ

◇ জ্যোতির চৌখাম

চতুর্থ শ্রেণী

আমাৰ বিদ্যালয়

❖ সুপ্ৰতীক সঞ্জীৰ ডেকা

চতুর্থ শ্ৰেণী

আমাৰ বিদ্যালয় দেখিবলৈ

অতি মনোমোহা

বিদ্যালয়ৰ ছাৰ-বাইদেউসকল

আমাৰ পৰম পূজনীয়।

আমাৰ বিদ্যালয়ত আছে নানা গছ শাৰী শাৰী

তাকে দেখি আমাৰ মনবোৰ থাকে ভৰি।

বিদ্যালয়লৈ আহি আমি

মনোযোগেৰে পঢ়া-শুনা কৰোঁ

ভৱিষ্যতে ভাল মানুহ হ'ই বুলি

নিষ্ঠাৰে পণ ল'লোঁ। ◎

জোনবাই

❖ বিয়ান দাস

চতুর্থ শ্ৰেণী

জোনবাই

অ' জোনবাই

তুমি ইমান ধূনীয়া

তোমাৰ নিমল পোহৰে

দিয়ে মোক অতি আনন্দ।

মায়ে কৈছে

তুমি বৰ শান্ত

চাৰলৈ মন যায়

দেখিম কেতিয়াৰা ওচৰৰ পৰা

কি যে ভাল লগা।

চাই চাই পৃথিবীৰ পৰা

মেঘৰ আঁৰে আঁৰে যোৱা যে আগ বাঢ়ি

লুকা-ভাকু খেলি খেলি

মেঘবোৰ ঠেলি ঠেলি। ◎

সপোনৰ বালিঘৰ

❖ কৰণ জিৎ তালুকদাৰ

চতুর্থ শ্ৰেণী

কিয় আহিছিলা

মোৰ ধূনীয়া গাঁওখনলৈ

তুমি চাগে' নাজানা

তাতেই ৰাচিছিলোঁ

আমাৰ সপোনবোৰ।

আকাশত শুভ্র জোনাক

ভৰি আছিল

শেৱালিজোপাই হালি

জালি নাচিছিল

চাৰিওফালে যে

সুগন্ধি এ সুগন্ধি। ◎

অ' ধূন ধূনীয়া

❖ কাৰ্বণ্যান কাশ্যপ

চতুর্থ শ্ৰেণী

ধূন ধূনীয়া

অ' মোৰ বুকুৰ চৰাইজনী

নীল আকাশৰ নীলাবোৰ বুকুত সাবটি

কিনো কৰিছা হালি-জালি।

কঁহুৰা কোমল মেঘৰ মায়া

তোমাৰ লগতে মোকো লৈ যোৱা

নাচি-বাগি ঘূৰি ফুৰিম

মনৰ আনন্দতে উমলি থাকিম

যেনি-তেনি চেনেহ বুটলিম

দুখ-ভাগৰ সকলো পাহৰিম

ধূন ধূনীয়া মোৰ চৰাইজনী

নাযাবা মোক অকলশৰীয়া কৰি। ◎

মোৰ প্ৰথম কবিতা

❖ প্ৰণামী মেধি

ষষ্ঠ শ্ৰেণী

নাজানো কেনেকৈ লিখিম
 মোৰ এই প্ৰথম কবিতা
 এখিলা বগা কাগজত
 আৰস্ত কৰিলোঁ লিখিবলৈ
 মোৰ এই প্ৰথম কবিতা।
 এটা ভাল লগা কবিতা লিখিবলৈ
 বহু চেষ্টা কৰিলোঁ
 তথাপিও দেখোন লিখিব নোৱাবিলোঁ
 এটি অৰ্থপূৰ্ণ কবিতা।
 যেনে-তেনে লিখিলোঁ এটি অৰ্থবিহীন
 অন্ত নথকা কবিতা
 নাজানো শেষ হ'ব নে নহয়
 মোৰ এই প্ৰথম কবিতা।
 ভাৰিছিলোঁ ভাল ভাল শব্দৰে
 লিখিম মোৰ প্ৰথম কবিতা
 কিন্তু টেবুলত আহি লিখিব নোৱাবিলোঁ
 এটাও ভাল কবিতা।
 মোৰ এই কবিতাটিৰ নাম কি দিম
 বিচাৰি নাপালোঁ
 তথাপিও এটি নাম দিলোঁ
 মোৰ প্ৰথম কবিতা। ◎

কাজিৰঙাৰ খবৰ

❖ শিৱাংগী কলিতা

সপ্তম শ্ৰেণী

কাজিৰঙাৰ খবৰ কোনোবাই

লৈছানে বাক,

ওলট-পালট সকলোবোৰ

কিনো ক'ম আৰু

বনৰ ৰজা সিংহই

পাণ্ডলিছে ঘাঁহ,

হৰিণই মাংস চোৰাই

লৈছে বাহ বাহ।

শিয়ালে গছত উঠি

খাইছে গছৰ ফল,

বান্দৰ বপুৰাই হাঁহ খাবলৈ

গঁৰাললৈ গ'ল।

বাঘে জানা,

বিলত নামি সাঁতুৰি ফুৰিছে

মাটিলৈ আহি মাছবোৰে

আনন্দত নাচিছে,

সাপ আৰু নেউলৰ কথা

কিনো ক'ম ভাই,

তেওঁলোকৰ দৰে বন্ধু

যেন ক'তো নাই,

কাজিৰঙাৰ খবৰ মই

এইখিনিয়েই দিলোঁ,

ইমানতেই মই

অন্ত পেলালোঁ। ◎

বাখির বাঁহী যুৰ

মহীয়সী নাৰী

❖ অবিনাশ কলিতা

অষ্টম শ্ৰেণী

হাতত পতাকা লৈ
তুমি গহপুৰ থানালৈ গ'লা
পুলিচৰ বাধা নেওচি
তুমি আগুৱাই গ'লা
পুলিচৰ গুলীয়ে তোমাৰ বুকু ভেদি নিলে
সকলোৱে 'বন্দে মাতৰম' বুলি ক'বলৈ ধৰিলে
হাতৰ পতাকাত তুমি ধূলি
লাগিবলৈ নিদিলা
পতাকাখন তুলি মুকুন্দক দিলা
ওঠৰ বছৰ বয়সত তুমি শ্বহীদ হ'লা
সকলোৱে মনত তুমি জিলিকি থাকিলা। ◎

সময়

❖ হৰ্ষিতা মেধি

অষ্টম শ্ৰেণী

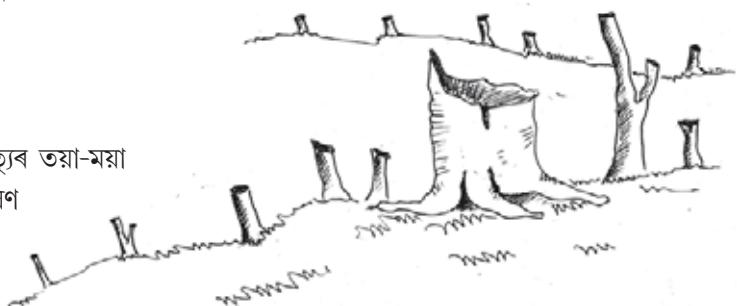
দিন বাতি
সময়ৰ মাপকাঠী
ঘড়ীটোৱ টিক্টিকে
সময়ৰ কথা কয়,
ছেকেঙু, মিনিট, ঘণ্টা
সময়ৰ লগত বন্ধা
সপ্তাহ, পঘেক
ছয় খুতু, বাৰ মাহ
বছৰে বাগৰ সলায়।
ৰাতিপুৱা, দুপৰীয়া, আবেলি, গধুলি
সময়ে দিয়ে বুজাই
গৈ থকা সময়ে কালৈকো নবয়
সময়ৰ কাম সময়ত কৰি
নিজৰ কৰ্তব্যত দিয়া মন
সময়ৰ স'তে যোৱা আগুৱাই
তেতিয়াহে পাবা জীৱনৰ অমিয়া ধন। ◎

প্ৰকৃতি

❖ বিশাল চৌধুৰী

অষ্টম শ্ৰেণী

প্ৰকৃতিৰ পৰাই হৈছে জীৱৰ সৃষ্টি
কিন্তু প্ৰকৃতিত পৰিছে বেয়া মানুহৰ দৃষ্টি
ধৰংস হ'ল বহুতো অৱণ্য, লুপ্ত হ'ল বহুতো জীৱ
নিজৰ এই বেয়া কৰ্মৰ বাবে মানুহেই এদিন ভুগিব
প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি উঠিছে ধৰংসৰ জোৱাৰ
য'ত থাকিব লাগিছিল উদ্বিদ, অৱণ্য
আছে তাত মানুহৰ ঘৰ-দুৱাৰ
প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি নাই মানুহৰ মৰম-দয়া
প্ৰকৃতি নাথাকিলে মানুহৰ লাগিব মৃত্যুৰ তয়া-ময়া
প্ৰকৃতি ধৰংসৰ সকীয়নি আহিছে ভীষণ
প্ৰকৃতিক বক্ষা কৰিবলৈ হ'লৈ সলনি
কৰিব লাগিব আমি আমাৰ মন। ◎

প্ৰকৃতি-বাৰ্তা

❖ মূল হিন্দী : সোহনলাল দ্বিৰেদী

❖ অনুবাদ : নিষ্ঠা বৰগোহাঁই

বষ্ট শ্ৰেণী

মূৰ তুলি পৰ্বতে কয়—
তুমিও এই উচ্চতা প্ৰাপ্ত কৰা,
লহৰ তুলি সাগৰে কয়—
চেতনাক গভীৰতৰ কৰা।
বুজিব পাৰিছানে কি কৈ আছে
চথল লহৰে উঠানমা কৰি?
ভৰাই লোৱা তুমি মনত তোমাৰ
আশা আৰু উছাহৰ মাধুৰী।
ধৰণীয়ে কয়—ধৈৰ্য নেহেৰুৱাৰ
যিমানেই হওক তোমাৰ মূৰত ভাৰ,
বিশাল আকাশে কয়—ব্যাপ্ত হোৱা তুমি
সামৰি লোৱা সমগ্ৰ সংসাৰ। ◎

গাঁৱৰ সুবাস

❖ অভিজিৎ দাস

দাদশ শ্ৰেণী

মোৰ গাঁৱৰ সেই হিয়া জুৰোৱা

মলয়া বতাহ

ইয়াতচোন কেৱল হৰা-দুৱা

আৰু গাড়ীৰ ধোঁৱা।

গ্ৰীষ্ম কালৰ কৃষঞ্জড়া গছৰ

শীতল ছায়া

কিনো বুজিব চহৰীয়া লোকে

বাৰিযা কালত মাছ ধৰা

বুজিব জানো সি

যিয়ে মাছ কিনি আনে বজাৰৰ পৰা

মোৰ মাৰ মুখত শুনা সেই নিচুকনি গীত

পাহৰিয়ে পেলালেঁচোন চহৰলৈ আহি

তিতাৰ মাজত মিঠা বিচাৰি

হৈ পৰিণোঁ আজি মই চহৰৰ নিবাসী। ◎

আশিস বিচাৰি

❖ ডেনিচ তহবিলদাৰ

দশম শ্ৰেণী

মোৰ মন উৰি যায়
সুদূৰ ক'ৰবালৈ
য'ত আছে
হাঁহিৰ হিঙ্গোল
ভগৱানৰ অস্তিত্ব আৰু
জ্ঞানৰ প্ৰাচুৰ্য
য'ত নাই
অষ্টাচাৰ
অনাচাৰ
দুৰ্নীতিৰ পোহাৰ আৰু
মিছাৰ পয়োভৰ
তাৰেই আশিস বিচাৰি। ◎

সপোনৰ ঠিকনা

বিচাৰি

❖ সাগৱিকা চহৰীয়া

একাদশ শ্ৰেণী

সপোন হয়তো সকলোৱে দেখে

নিদামগৰ সপোন।

সপোন ময়ো দেখিছোঁ

নিদাবিহীন সপোন।

সপোনৰ পৃষ্ঠাবোৰ বঙীন কৰি

নতুনত্বৰ কপ দিয়াই মোৰ লক্ষ্য।

সপোন বাস্তৱ নহয় মানে

স্থবিৰ নহয় মোৰ খোজ।

মুকলি আকাশৰ তলত উন্মুক্তভাৱে

উৰাৰ সপোন মোৰো আছে

সপোনৰ ডেউকা মেলি

এতিয়া মাঠোঁ মই বিচাৰি ফুৰিছোঁ

মোৰ সপোনৰ ঠিকনা। ◎

বৰষুণ

❖ বিমান কলিতা

অষ্টম শ্ৰেণী

টোপ টোপ কৰি

সৱে যে মুৰতা মণি

হাদয় যে জুৰাই দিয়ে

ই সৰগৰ মণি

ই বৰষুণে মুঞ্চ কৰে

সকলোৱে মন শৰীৰ

ই যে নাথাকিলে

নাথাকিব এই পুখুৰী

এই বৰষুণ বৰষিলে

ভৱে নদী, জান-জুৰি

এই পৰিত্ব হিমবাহ নামিলে

নদীত নাচে মাছ শিঙি। ◎

আশেশৱ

❖ অপৰাজিতা বৰা
শিক্ষয়িত্বী, অসমীয়া বিভাগ

মধুবিতামৰ গোঁফে
আমোলমোল
বাট ঘাট মোৰ
সোগালী শৈশৱৰ,
এইবাটে নাথাবি দুনাই
অ' মোৰ পিতা
আছনে শুই কটো হোলাত
নাই নাই
মোৰা নাই মই
সেই বাটে
দুনাই।
সজাত বন্দী বনৰ
বিহগ
বুকু চমেচমাই
যায়
কুৰৰা বতাহে জলোৱা
ভুই
নুনুমায়
নুনুমায়। ◎

বি.দ্র. : কটো হোলা : মানৰ আক্ৰমণৰ সময়ত মানৰ হৈ
চোৰাংচোৱাগিৰি কৰাৰ অপৰাধত বাইজে জীৱন্তে
ডিঙিলৈকে থিয়ৈ থিয়ৈ গাঁতত পুতি মৰা কটো নামৰ
লোকজনৰ নামেৰে হোৱা এটা হোলা।

উৎপৰিবৰ্তন

❖ পংকজ দত্ত
শিক্ষক, বিজ্ঞান বিভাগ

শিলঞ্চিটিৰ নিজা ঘৰ নাথাকে
শিলঞ্চিটিয়ে ঘৰ সাজে

এনেয়ে ঠিকনাবিহীন শিলঞ্চি এটা
বৰ বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ নহয়
মান অভিমানো তেনেকৈ নাই
ফমুটিয়াবলৈ শিলঞ্চি
ৰোকাত পাৰিবলৈও শিলঞ্চি
প্রাচীন কাজিয়াৰ হাথিয়াৰো শিলঞ্চি
ছেৱালীহাঁতৰ হাতৰ ঠিয়াৰত চঞ্চল হৈ পৰে
লাচ গুটিৰ শিলঞ্চি
চহৰৰ পৰা নিলগৰ
মোৰ আগোন ঘৰলৈ যোৱা বাস্তাতো শিলঞ্চি

শিলঞ্চিবোৰ আগতে শিলঞ্চি নাছিল

শিলবোৰ পাহাৰ আছিল
অৱণ্যৰ বখীয়া আছিল।

খোপনি হেৰুৱাই নামি আহা শিল ভাঁঙে
নৈব বুকুৱেদি পানীৰ স'তে বৈ নিমজ হয়
ব'দ-বৰষুণ
জাৰ-জহ
সকলো সহ্য কৰি শিল শিলঞ্চি হয়
এই শিলঞ্চি নাভাঁঙে
ভাঙিলে ধাৰ হয়
ভাঙিলে জোঙা হয়। ◎

বাখৰ :::: বাঁহী যুৰ ::::

দীপ্তিৰ নিষ্ঠদেশ

◆ প্রতৰ শৰ্মা

শিক্ষক, সমাজ বিজ্ঞান বিভাগ

দীপ্তিক কোনোবাই দেখিছিল নেকি ?
চিনি পায়নে দীপ্তিক ?
বিচাৰি চলাথ কৰিছোঁ। ময়ো বিচাৰি পোৱা নাই।
দীপ্তিৰ আকৃষিক অৰ্থ জানেই নহয় !
পোহৰ।
পোহৰ আকৌ নিষ্ঠদেশ !
কিবা যেন অথইন সংবাদ।

কাতিতে কঙাল নহয় !
ৰঙালীতো কঙাল ঘৰ।
কঙালতো দীপ্তি আমাৰ লগতে আছিল।
দীপ্তি আমাৰ ছাঁৰ দৰে আছিল।
নহয় ! আমিহে দীপ্তিৰ ছাঁ আছিলোঁ।

মনত নাই
দীপ্তি কেতিয়া আহিছিল
পিতাই আনিছিল ক'ৰবাৰ পৰা
তজবজীয়াতে দীপ্তিক দেখাই নাছিলোঁ।

মই দেখা দীপ্তিৰ দেহৰ ৰং কেনে আছিল বাৰু ?
ক'লা-মটিয়া ৰঙৰে আছিল।
এনেয়ে দীপ্তি বগা ৰঙৰ হ'ব লাগে !
অৰ্থয়ো তাকেই কয়।
দেখা নাই। নাজানো।
দীপ্তিৰ জন্মগত ৰং কেনে !

আমাৰ মাজতে থাকে দীপ্তিজনী।
দিনটো ক'ত থাকে নাজানো
ঘৰতে থাকে ক'ৰবাত
বেলি ডুবে। আন্ধাৰ নামে।
দীপ্তিও নামি আহে ক'ৰবাৰ পৰা
আন্ধাৰ নাশিবলৈ।
আন্ধাৰে আৱৰি বখা পঁজাঘৰ ইয়ৎ পোহৰ হয়।
আন্ধাৰ খেদি খেদি দীপ্তি নিজে আন্ধাৰ হ'ল।
আমি পোহৰ বিচাৰি পালোঁ।
পোহৰ মানে জীৱনৰ পোহৰ।
জীৱনে আন্ধাৰ গচকি পোহৰ বিচাৰি পালে।
কিন্তু বেচেৰী দীপ্তিৰ কি হ'ল ?

দীপ্তিৰ পোহৰত আমি আঞ্চুৱালোঁ।
জীৱনৰ বাটত বহুৰূ !
কিন্তু নিজে এলাগী হ'ল !
আমাৰ কিনো দোষ !
আমিবোৰ অকৃতজ্ঞ নেকি ?
আজীৱন খণ্ণী দীপ্তিৰ ওচৰত।
সেয়ে বিচাৰি চলাথ কৰিছোঁ দীপ্তিক।

দীপ্তি ক'ত ?
খৰৰ পালে জনাব দেই। এয়া মিনতি।

দীপ্তিৰ কথাবোৰে বৰকৈ আমনি কৰে।
ক'ত আছে ? কেনে আছে দীপ্তি !
থানৰ দেৱতাৰ দৰে থানে থানে আহিলোঁ ওলাই।
খৰৰ নকৰাকৈয়ে এৰি আহিলোঁ দীপ্তিক।

ঘাঁথী যুব ঘাঁথ

দীপ্তি বহুদিনলৈ ঘৰতেই আছিল।
আন্ধাৰ নাশি ঘৰখন পোহৰাই ৰাখিছিল।
দীপ্তি অৱহেলাত পৰিল !
আদৰো নকৰা হ'ল।
দীপ্তিক বাখিব নোৱাৰিলোঁ।

আদৰ-যতন লোৱা মানুহৰ ওচৰতে দীপ্তি অস্পৃশ্য হ'ল !
পোহৰ বিলাই যেন দীপ্তি ভাগৰি পৰিল !
যন্ত্ৰণাকাতৰ দীপ্তিৰ আক্ষেপ নাই। নকৰেও।
ঘৰতে দীপ্তি ঠিকনাবহীন হ'ল।
অৱহেলাত অ'ত-ত'ত পৰি থাকে দীপ্তি।
জহিছে-সহিছে দিনে দিনে।
ক্ষণ গণিছে পোহৰ হেৰুৱাই আন্ধাৰৰ বুকুত জহিবলৈ !

ইমান উভতি চাইছোঁ...
তথাপি দীপ্তিক নেদেখোঁচোন ?
দীপ্তিয়ে আলোকময় কৰিলে। জীৱনক।
দীপ্তিৰ ব্যথা হেঁচি ৰাখিছোঁ। বুকুত।

কেউদিশে বিচাৰিছোঁ...
ক'ৰবাত পাওঁ নেকি দীপ্তিক !
নাই ! কোনো স্থিতিয়ে নাই !
আচাৰিত ! দীপ্তিৰে যদি স্থিতি নাই !

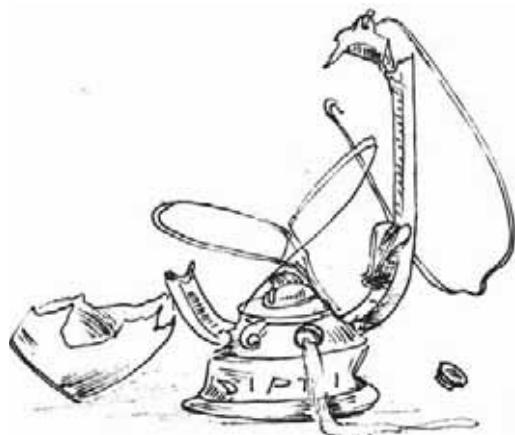
দীপ্তি ! ভুল নুবুজিবি।
এৰোঁ বুলিয়ে তোক এৰা নাই !

তোৰ স্মৃতি এতিয়াও আমাতে সজীৱ।
জন্ম-জন্মাস্তৰলৈ থাকিবি বুকুত।

দীপ্তি ! সহিব লাগিব প্ৰত্যাহ্বান !
পাখি লগা সময়ৰে আহ্বান।

দীপ্তি, কাৰৌ কৰিছোঁ
অকৃতজ্ঞ বুলি নাভাৰিবি
আন্ধাৰৰ বুকুত তয়েই আছিলি সভ্যতাৰ চমক।

বিন্দু অনুৰোধ...
বাটে-ঘাটে, হাটে-বজাৰে
আপুনি কেতিয়াৰা পাৰও পাৰে দীপ্তিক !
খবৰ দিব।
আপোনালোকৰে শপত !
দীপ্তি এতিয়াও আমাৰ বুকুৰে আপোন। ◎

কাব্যকথা

❖ অসীম কৃষ্ণ বৰুৱা
শিক্ষক, সমাজ বিজ্ঞান বিভাগ

দুঃশাসনে সেই ভুলটোকে কৰিলে
যিটো আজিও বেয়া পাই আছোঁ
দ্রৌপদীয়ে দুখতে চুলি মুকলিকৈ বাখিলে
দুঃশাসনৰ তেজেৰে ভীমে দ্রৌপদীৰ চুলি শুনি কৰিলে
সয়ম্বৰলৈ অৰ্জুন নোয়োৱা হ'লে
যুধিষ্ঠিৰহত্তৰ দ্রৌপদীক পোৱাৰ সাধ্য নাছিল
এইবোৰ ভীম-দ্রোগাচার্যৰ সমুখতে ঘটিছিল,
দ্রোগাচার্যই প্ৰতিবাদ নকৰাটো বাক স্বাভাৱিক
পিতামহ ভীমক বেয়া পাই আছোঁ
কুকুৰ বৎশৰ বাজসিংহাসন বক্ষাৰ প্ৰতিজ্ঞা
তাৰো সময়সীমা এটা থাকিব লাগিছিল
জনী বিদুৰ অকলশৰীয়া হৈ থাকিল
বৃহৎ ধৰ্মসলীলাৰ পাছত বজা হৈছিল যুধিষ্ঠিৰ
মহাযুদ্ধৰ বাবে সৰ্বজনপ্রাপ্ত
দোষী হ'লগৈ বেচেৰা শুকুনি
কিনো প্ৰয়োজন আছিল প্ৰতিশোধ পূৰণৰ
শ্ৰীকৃষ্ণ নথকাহেঁতেন পাণুৱৰে পৰাজয় আছিল নিশ্চিত
পাৰ্থক্যটোৰ নাম আছিল কৰ্ণ
সিদ্ধান্তৰ পক্ষ শুন্দ হোৱা হ'লে
মহাভাৰতৰ নায়ক হ'লহেঁতেন কৰ্ণ
দ্রোগাচার্যৰ ভুলৰ নাম অশ্বথামা
একলব্যৰ অভিশাপত
আজিও জীৱিত অশ্বথামা
ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে যুদ্ধ অৱশ্যভাৱী
কাৰ আছিল সেই সিদ্ধান্ত
কাৰ হাড়েৰে সজা হৈছিল পাশা
কুন্তীয়ে জানিছিলনে গান্ধাৰীয়ে
পাণু-ধৰ্মতাৰ্ত্তী খবৰ বাখিছিলনে
গোটেইবোৰ ভুলেৰেই আৰস্ত হৈছিল

সেই যে সন্নাট শান্তনু-মৎস্যগন্ধা
দুখীয়া প্ৰজাৰ কন্যা বজাই কিয় বিয়া কৰাই
প্ৰতিবাদ আকাঙ্ক্ষিত অতিথিৰ অভ্যৰ্থনাৰে
কুন্তীয়েতো জানি-শুনি কৰিছিল ভুল
গান্ধাৰীৰ প্ৰতিবাদ আছিলনে সঠিক
চৰুত পাতি বাঞ্ছিলেই নেদেখি নেকি সত্য
ধৰ্ম-অধৰ্ম ন্যায়-অন্যায়
প্ৰাপ্তি-অপ্রাপ্তিৰ দৰ্শ
“ইমান পাপ কি পৃথিৱীয়ে সহ্য কৰিব পাৰে...”
বৎশ ধৰ্ম হ'ল বাসুদেৱ শ্ৰীকৃষ্ণৰ
হাৰি জিকি গ'ল জিকি হাৰি গ'ল কোন
জয়-পৰাজয়ে নিৰ্ণয় কৰে সময়
যুদ্ধ শেষ হ'ল জয়-পৰাজয় একাকাৰ হ'ল
থাকি গ'ল এটা কুকুৰ
স্বৰ্গীৰোহণৰ পথত ঢলি পৰিল
নকুল-সহদেৱ-অৰ্জুন-ভীম
বৈ কিয় গ'ল যুধিষ্ঠিৰ
সৰ্ব ধৰ্ম পৰিতাজ্য মামেকং শৰণং ব্ৰজঃ
অতীত-বৰ্তমানৰ ভৱিষ্যৎ জানে কোনে
কোৰৱে নে পাণুৱে? ◎

পাখিলা আৰু মৌ-মাখি

❖ পৰিধি প্ৰজাৰঞ্জনী মানব
দ্বিতীয় শ্ৰেণী

এজনী পাখিলা আছিল। তাইৰ নাম আছিল নিয়া। তাই মৌ খাই ভাল পায়। এদিন নিয়াই মৌ খাই থাকোঁতে মৌ-মাখি আৰু পদুম ফুল দেখিলে। পদুম ফুল দেখি নিয়াৰ পদুমৰ মৌ খাবলৈ মন গ'ল। তেতিয়া মৌ-মাখিয়ে ক'লে, “তুমি পদুমৰ মৌ খাবলৈ নাহিবা।” পদুমৰ মৌ খাবলৈ নাপাই নিয়াই কানিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া মৌ-মাখিটোৱ অকলে অকলে মৌ খাই খাই ভাগৰ লাগিল। মৌ-মাখিটোৱে ভাৰিলে, “মই নিয়াক মৌ খাবলৈ মাতিব লাগিছিল।” লগে লগে মৌ-মাখিটোৱে নিয়াক মৌ খাবলৈ মাতিলৈ। ◎

ৰণজুন আৰু পৰী

❖ ৰশ্মিনন্দা কলিতা
দ্বিতীয় শ্ৰেণী

বহু বছৰ আগতে এখন গাঁৱত এজনী ছোৱালী আছিল। তাই পৰীৰ দেশৰ সাধু সদায় পঢ়িছিল আৰু পৰীৰ দেশলৈ যোৱাৰ কথাও ভাবিছিল। তাইৰ মনত সদায় দুখ লাগিছিল। কাৰণ তাই পৰীৰ দেশলৈ যাব পৰা নাছিল। এদিন পৰীৰ দেশৰ সাধু পঢ়ি আছিল। তেতিয়া তাই উজ্জ্বল পোহৰ এটা দেখিলে। সেই পোহৰৰ পৰা এজনী পৰী ওলাই আহিল। ৰণজুনে অলগ ভয় থালে। তথাপি তাই সাহস কৰি পৰীজনীক সুধিলে—“তুমি কোন আৰু তুমি কিয় আহিছা?” পৰীয়ে ক'লে—“মই এজনী পৰী। তুমি পৰীৰ দেশখন চাব বিচাবা নেকি?” ৰণজুনে ক'লে—“হয়, মই পৰীৰ দেশ চাব বিচাবো।” পৰীয়ে তাইক হাতত ধৰি পৰীৰ দেশলৈ লৈ গ'ল। পৰীৰ দেশত বহুত ভাল খাদ্য আৰু

ধূনীয়া পুতলা আছে। তাই খাদ্যবোৰ খালে আৰু পাছত পুতলা খেলিলে। তাৰ পাছত পৰীৰ পৰা বিদায় লৈ ঘৰলৈ গ'ল। পাছদিনা পৰীয়ে আকৌ আহি ৰণজুনক পৰীৰ দেশলৈ লৈ গ'ল আৰু ক'লে—“অনুগ্রহ কৰি কৈছোঁ, তুমি আজিৰ পৰা পৰীৰ দেশত থাকিব লাগিব আৰু কেতিয়াও যাব নোৱাৰা। যদিহে তুমি নাথাকা, আমাৰ পৰীৰ মহলত থকা ৰাণী পৰীয়ে তোমাক চৰাই সজাই দিব।” ৰণজুনৰ মনটো ভাল লাগি গ'ল আৰু পৰীৰ কথাত তাই মাস্তি হ'ল। ৰণজুনে সেইদিনা বাতি ভালকৈ টোপনি মাৰিলে। কিন্তু পাছদিনা ৰণজুনে বাতি বহুত কানিলে, টোপনিও নামাৰিলে। তাইৰ ঘৰলৈ বৰকৈ মনত পৰিল। এনেকৈয়ে বহু দিন গ'ল। তাৰ পাছত পৰী ৰাণীয়ে তাইক ঘৰলৈ যাবলৈ অনুমতি দিলে

আৰু ক'লে, “তুমি কিন্তু সদায় পৰীৰ দেশলৈ ফুৰিবলৈ
আহিব লাগিব। তোমাক লগ কৰা পৰীয়ে আনিবলৈ
যাব।”

ৰঞ্জনে স্ফূর্তিৰে ঘৰলৈ উভতি আহিল আৰু
তাই বুজি পালে যে নিজৰ ঠাইখনৰ সমান আপোন ঠাই
ক'তো নাই। ◎

মৰমৰ অনুভৱ

❖ মল্লিকা ডেকা
তৃতীয় শ্ৰেণী

সেইদিনা খুব সোনকালেই শুই উঠিছিলোঁ।
কাৰণ, সেইদিনা মই প্ৰথম বিদ্যালয়লৈ যাম। বাতিপুৱা
গা-পা ধূই উঠাৰ পাছত মায়ে ইউনিফৰ্ময়োৰ পিঙ্কাই
দিয়াত মোৰ ইমান ভাল লাগিছিল, বাৰে বাৰে
আইনাখনলৈ চাই আছিলোঁ, মাক কৈ আছিলোঁ, ‘ব’লা
মা, যাওঁ...ব’লা মা যাওঁ।’ মা-দেউতা দুয়োজনে গৈছিল
থ’বলৈ। মনত কি যে আনন্দ ! বিদ্যালয় গৈ পোৱাত কি
যে ভাল লাগিছিল, লগবৰোৰক দেখি আৰু বেছি ভাল
লাগিছিল। কিন্তু যেতিয়া বাইদেউহাঁতে আহিল আৰু
মাহাঁতক আঁতৰি আহিবলৈ ক'লে, অলপ ভয় ভয়

লাগিছিল। দুই-এজনে কান্দিবলৈ ল'লে। তাৰ পাছত
এজন-দুজনকৈ আটাইবোৰে কান্দিলৈ আৰু ময়ো
কান্দিলোঁ। সেইদিনা সকলোৰে কান্দোতেই গ’ল, ঘৰলৈ
গৈ থাকোঁতে মায়ে ক'লে, ‘কালিলৈ নাকান্দিবা,
বাইদেউহাঁতে মৰম কৰিব নহয়, কান্দিলৈ বেয়া পাব।’
কিন্তু লগবৰোৰক কন্দা দেখি ময়ো কান্দি দিওঁ।
কেইদিনমান যোৱাৰ পাছত ভাল লগা হ’ল। সকলোৰে
কান্দিবলৈ এবিলে। বাঃ, কি যে মজা লাগে, বাইদেৱে
গান গাই গাই শিকায় আৰু বাজনাও বজায়। ভবাই
নাছিলোঁ, মাৰ বাহিৰেও যে ইমান মৰম কোনোবাই
কৰিব। বাইদেউহাঁতে ইমান মৰম কৰে—জুৰি বাইদেউ,
জুলি বাইদেউ, উৎপলা বাইদেউ, অলকা বাইদেউ,
মধুস্মিতা বাইদেউ...। মোৰ শাখাত জুৰি বাইদেউ
আহিল। ইমান মৰম কৰিছিল, জুৰি বাইদেউক মোৰ বৰ
ভাল লাগে। আমাৰ ঘৰলৈও আহিছিল, তেতিয়া মই
শুই আছিলোঁ। লগ নাপালোঁ, ইমান বেয়া লাগিছিল।
বাইদেউহাঁতক তুমি বুলি মাতিছিলোঁ। নাজানিছিলোঁৰে
যে আপুনি বুলি যে ক’ব লাগে। আজিকালি আপুনি
বুলি কওঁ। গেটত বৈ থকা খুৰাকেইজনকো ভাল
লাগিছিল, নামবোৰ ভালকৈ নাজানিছিলোঁ, এতিয়া
জানো নামবোৰ।

এতিয়াও বাইদেউহাঁতে আমাক বহুত মৰম কৰে,
কিন্তু সেই দিনকেইটা যে বেছি ভাল লাগিছিল আৰু
যদি পালোঁহেঁতেন সেই দিনবোৰ...। ◎

অকণমানি ছাগলী পোরালি

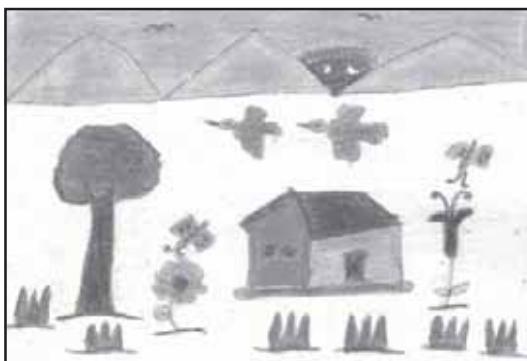
❖ ধান্যাতা তামুলী তৃতীয় শ্রেণী

এখন গাঁরত এঘব মানুহৰ ঘৰত দুজনী ছাগলী
আছিল। এজনীৰ নাম ক'লামণি আৰু আনজনীৰ নাম
গুণামণি। ছাগলী দুজনীক গিৰিহঁতে বৰ ভাল পাইছিল।
বৰ আদৰ-হত্ত কৰি ৰাখিছিল। কেইদিনমান পাছত
ক'লামণিৰ তিনিটা আৰু গুণামণিৰ দুটা পোৱালি হ'ল।
ক'লামণিয়ে দুজনী পোৱালিকহে ভাল পায়, মৰম কৰে।
ডাঙৰজনীক মৰম নকৰে। তাইক গিৰিহঁতে ডাঙৰ-
দীঘল কৰিবলৈ ধৰিলৈ। তাইৰ স্থান্ধ বাকী দুজনীতকৈ
বেয়া আছিল। সেইবাবে মাক ক'লামণিয়ে নিজৰ গাথীৰ
খাবলৈ দিয়া নাছিল আৰু তাইক বেয়াও পাইছিল।
সেইকাৰণে গুণামণিৰ পোৱালি দুটা আৰু ক'লামণিৰ

ଦୁଟା ପୋରାଲିହେ ମିଳି-ଜୁଲି ଆଛିଲ । କ'ଲାମଣିର ଡାଙ୍ଗେ
ପୋରାଲିଟୋକ ଗିରିହିଁତେ ସରତେ ବାଖିଛିଲ ।

এদিনাখনৰ কথা। ছাগলী পোৱালিবোৰে পথাৰত
ঘাঁহ খাই আছিল। সন্ধিয়া সময়ত হঠাৎ এটা শিয়ালে সিঁহত
আটাই কেই জনীক খাবলৈ আহিল। ক'লামণিৰ
ডাঙৰজনীয়ে দেখা পালে। তাই ভাবিলে, “মোৰ ভাইটি-
ভট্টিহঁতক শিয়ালে খাৰ নোৱাৰে। কিবা এটা বুদ্ধি কৰিব
লাগিব।” তাই গৈ শিয়ালক ক'লে, “মৰাৰ আগতে মই
এটা গাব পাৰিমনে?” শিয়ালটোৱে পাৰিবা বুলি ক'লে।
বুদ্ধিমতে তাই বেবাবলৈ ধৰিলে। তাইৰ মাতত গিৰিহঁত
দৌৰি আহিল। গিৰিহঁতক দেখি শিয়ালটো তাৰ পৰা পলাই
গ'ল। এইদৰে ক'লামণিৰ ডাঙৰ পোৱালিটোৱে বাকী
পোৱালিকেইজনীক বচালে। এই সকলোৰে মাক
ক'লামণিয়ে দূৰৰ পৰা দেখি আছিল। তাই বৰ লাজ পালে।
তাই ভাবিলে, “মই মোৰ ডাঙৰ পোৱালিটো বেয়া পাওঁ
কাৰণে আজি তাই মোক নামাতি গিৰিহঁতক মাতিলে। মই
ভুল কাম কৰিছিলোঁ। অকণমানি আৰু দুৰ্বল কাৰণে মই
তাইক বেয়া পাইছিলোঁ। আজিৰ পৰা মই মোৰ তিনিওটা
পোৱালিকে সমানে মৰম কৰিম।” এইভুলি ক'লামণিয়ে
পোৱালিকেইটিক সাবটি ধৰিলে। ◎

ନୈବେଦୀ ଶର୍ମା, ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ

ତନଭୀ ଭାବାଲୀ, ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ

উপলক্ষ্মী

❖ নেইমা গোস্বামী
তৃতীয় শ্রেণী

এজন ল'বা আছিল। তার নাম আছিল মিটু। সি অনবরতে ম'বাইল চাই থাকে, পাঢ়া-শুনা নকরে। পাছদিনখন তার পৰীক্ষা আছিল। তাক মাকে ক'লে, “বোপাই অকণমান পঢ়াইগৈ। নহ'লে কাইলৈর পৰীক্ষা বেয়া হ'ব।” ল'বাটোৱে মাকৰ কথা নুগুনিলে, সি ম'বাইলত গেম খেলি থাকিল। তার কৰ্মকাণ্ডত মাকে

মনত কষ্ট পালে। সি গোটেই দিনটো ম'বাইলত গেম খেলি থাকিল আৰু ভাৰিলে যে সি ৰাতি পঢ়িব। নিশা জোৰকৈ বতাহ-বৰষুণ আছিল। সেইবাবে সেই অঞ্চলৰ বিদ্যুতৰ যোগাযোগ কাটি দিলে। তেতিয়া মিটুৱে বৰ ভয় খালে আৰু জোৰ জোৰকৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে। সেইবাবে আমি সময়ৰ কাম সময়ত কৰিব লাগে। ◎

যাদুৰ বিলৰ বহস্য

❖ ৰাজশ্রী দাস
তৃতীয় শ্রেণী

এখন গভীৰ হাবি আছিল। হাবিখনৰ কাষত এখন প্ৰকাণ্ড বিল আছিল। সেই বিলখনক মানুহে যাদুৰ বিল বুলিছিল, কাৰণ বিলখনৰ মাছবোৰ সোণৰ আছিল। বিলখনৰ মাছবোৰ কোনো মানুহে নাখায়। কিন্তু এজন বৰ লুভীয়া মানুহ আছিল। সি ভাৰি থাকে—“বিলখনৰ মাছবোৰ ডাঙৰ আৰু তেজাল, কেনেবাকৈ খাব পাৰিলে ভাল আছিল।”

সি এদিন তাৰ বন্ধু এজনৰ ঘৰলৈ গ'ল। কিন্তু একো লাভ নহ'ল। সি তাক মানা কৰি ক'লে, “নাই নাই, বন্ধু, সেইখন বিলৰ মাছ খাব নোৱাৰি।” বন্ধুজনৰ কথা শুনি লুভীয়া মানুহজনৰ বৰ খৎ উঠিল আৰু তাৰ পৰা গুচি আছিল। সি অকলেই কামটো কৰিম বুলি ভাৰিলে।

এদিন ৰাতি সি এখন জাল আৰু এটা লেম্প লৈ বিলখনৰ কাষ চাপিল। এটা সময়ত জালখন পানীত পেলোৱাৰ লগে লগে সি এটা সোণৰ মাছ হৈ গ'ল।

গতিকে, গম পালানে সোণৰ মাছবোৰ আচলতে কোন? এয়ে হ'ল যাদুৰ বিলৰ বহস্য। ◎

ମୋର ପ୍ରିୟ ବିଷୟ

◇ দ্রুপদ নৃপতি কাশ্যপ

চতুর্থ শ্রেণী

এদিন মই ভাবিলোঁ—
মোৰ প্ৰিয় বিষয়টোনো কি?
মোৰ আটাইতকৈ প্ৰিয় বিষয়
হ'ল ইংৰাজী। ইংৰাজী পঢ়ি মই
বৰ ভাল পাওঁ। ওদালগুৰিত
থাকোতে মই ইংৰাজী স্কুলত
পঢ়িছিলোঁ। মায়েও সৰুৰে পৰাই
ইংৰাজী শিকাইছিল। সেয়ে
তেতিয়াৰ পৰাই ইংৰাজী মোৰ
অতি প্ৰিয় বিষয়। চতুর্থ শ্ৰেণীত
মিঠুন ছাৰে পঢ়েৱাৰ পৰা
বিজ্ঞানো মোৰ এটি প্ৰিয় বিষয় হৈ পৰিছে। দিনটোৱ
প্ৰথম শ্ৰেণীটোৱেই মিঠুন ছাৰৰ। ছাৰ অহাৰ লগে লগেই
মনটো ভাল লাগি যায়। ছাৰে পঢ়েৱা সকলোৰে কথা
যেন লগে লগেই মনত থাকি যায়। তৃতীয় শ্ৰেণীৰ
অনলাইন ক্লাচ্চত ছায়াস্মিতা বাইদেৱে পঢ়েৱা বল-
কাৰ্য-শক্তি, আকাশৰ কথা, পৃথিবীৰ কথা, খেতি-বাতি
আদিৰোৱ মোৰ মনত আছেই, এতিয়া মিঠুন ছাৰে
পঢ়েৱা পদাৰ্থৰ কথা আৰু শিল, মাটি আদিৰ কথাই
আমাৰ জ্ঞান আৰু বৃঢ়াইছে।

অসমীয়া পঢ়িও মই ভাল পাওঁ। তৃতীয় শ্রেণীত
কবিতা পাটগিৰি বাইদেউৰ অনলাইনত কৰা
শ্ৰেণীকেইটা যে বৰ বসাল আছিল। পাঠৰ লগে লগে
বাইদেৱে কোৱা আনবোৰ জ্ঞানমূলক কথাও বৰ ভাল
লাগিছিল। তৃতীয় শ্রেণীত সমাজ বিজ্ঞনৰ শ্ৰেণীটোত
সমাজত পালন কৰা বিভিন্ন উৎসৱ, আমাৰ শাসন
ব্যৱস্থা, আমাৰ যাতায়াত আৰু যোগাযোগ ব্যৱস্থা
আদিৰ বিষয়ে মানসী বাইদেউৰ পৰা শুনি ভাল লগা
মাত্তোৰে বহুত কথা শিকিবলৈ পাইছিলোঁ। এতিয়া
চতুৰ্থ শ্রেণীত অসম ৰাজ্য আৰু ইয়াৰ জিলাসমূহৰ
বিষয়ে জনিব পাৰি মোৰ বহুত কথা জনাৰ আগ্রহ যেন
বাঢ়ি গৈছে। শিল্পকলা আৰু ছবিৰ শ্ৰেণী দুটাৰ কথা যেন

କୈ ଶେଷ କରିବ ନୋରାବି । ଶିଳ୍ପ-
କଳାତ କାଗଜେରେ ହାଁହ, ଉବା-
ଜାହାଜ, ଜାପାନୀ ଚାମୁରାଇ, ଟୁପୀ
ଆଦିବୋର ନିଜେ ସାଜିବ ପାରିଲେ
ମୋର ବର ସ୍ଫୁର୍ତ୍ତି ଲାଗେ । ଠିକ
ତେନେଦରେଇ ଛବିର ଶ୍ରେଣୀତ
କାଠଗେଲିଲ ଆରୁ ବଂ ପେସିଲର
ମହାୟତ ଯେତିଆ କୋଣେ ବଞ୍ଚିର ଛବି
ବା ପ୍ରାକୃତିକ ଦୃଶ୍ୟ ଏଟା ଆଁକି
ତୁଳିବ ପାରୋ, ତେତିଆ ମୋର
ମନଟୋ ଆନନ୍ଦେରେ ଭବି ଯାଯ ।

আচল বিয়টোলৈ এতিয়াহে আহিছোঁ। সেইটো হ'ল
অংক মানে গণিত। অংক কৰি মই ভালেই পাওঁ, কিন্তু
দুখৰ কথা যে পৰীক্ষাত মোৰ অংক ভুল হয়। অংকৰ
বাবেই পৰীক্ষাত মোৰ মুঠ নম্বৰ কমি যায়। আহা
পৰীক্ষাত মই গণিতত ভাল নম্বৰ পাবলৈ যথেষ্ট কষ্ট
কৰিম।

এতিয়া আন এটা কথালৈ আহিছোঁ। বিদ্যালয়ত
শনিবারৰ দিনটো মোৰ বৰ প্ৰিয়। মই গান গাই বৰ ভাল
পাণ্ডঁ। ঘৰত মাজে মাজে মা আৰু মই লগ লাগি গান
গাণ্ডঁ। শনিবারৰ দিনা মোৰ কষ্ট সংগ্ৰীতৰ শ্ৰেণী হয়।
লগতে সাহিত্য চ'ৰা, বিজ্ঞান চ'ৰা, ব্যক্তিত্ব বিকাশ আদি
শ্ৰেণীবোৰো বৰ আমোদজনক। ই কি? মইচোন
গোটেইবোৰ বিষয়েই ভাল পাণ্ডঁ। অ' আচলতে মোৰ
বিদ্যালয়খনেই অতি প্ৰিয়। প্ৰথম শ্ৰেণীত যদিও মই
বিদ্যালয়লৈ গৈ কান্দিছিলোঁ, এতিয়া কিন্তু সেই
বিদ্যালয়খনেই মোৰ বাবে জ্ঞান, আমোদ তথা স্মৃতিৰ
এক সমাহাৰ হৈ পৰিছে।

“দাদা, অ’ দাদা, দাদা”—হঠাৎ যেন কাবোবাৰ
মাতত মোৰ ছঁচ আহিল। অ’—এয়াচেন মোৰ
ভাইটিয়ে মোক টেপনিৰ পৰা জগাই আছে। তাৰ মানে
ইমান সময়ে মই এটা ধূনীয়া সপোনহে দেখি আছিলোঁ।
যি হওক, সপোনটোৱ কথা মনত পৰাত মোৰ মনটো
কি যে ভাল লাগি গল্প। ◎

ম'বাইল নে কিতাপ?

❖ চতুর্থী শিরম
চতুর্থ শ্রেণী

নীল, অংকু, তগৰ, তৰা আৰু অত্ৰি বৰ ভাল বন্ধু।
এদিন অত্ৰিৰ ঘৰলৈ আটায়ে থকাকৈ আহিল।
পাছদিনাখন ৰাতিপুৱা নীল, তগৰ, তৰা আৰু অংকু
আটায়ে ম'বাইলত ব্যস্ত হ'ল। অংকু আৰু নীলে
ম'বাইল চাই আছে; তৰাই বহীত ম'বাইল চাই চাই
কিবাকিবি লিখি আছে, তগৰে টিভি চাই আছে। অত্ৰি
কিতাপ পঢ়ি ভাল পোৱা ছোৱালী। সেয়ে তাই সিহঁত
থকা ৰুমলৈ কিতাপ এখন বিচাৰি সোমাই আহিল।

অত্ৰি : ঐ অংকু, বিষুপ্রসাদ ৰাভাদেৱৰ কবিতাৰ
কিতাপখন দেখিছ নেকি?

অংকু : নাই দেখা। মই এনেকুৱা নাম প্রথম
শুনিছোঁ। পঢ়াতো দূৰৰে কথা, মই এইবোৰ দেখাই নাই।
নীলক সোধ।

অত্ৰি : নীল, ঐ নীল, বিষুপ্রসাদ ৰাভাদেৱৰ
কবিতাৰ কিতাপখন দেখিছ নেকি?

নীল : নাই নাই। এইবোৰ কিতাপৰ নাম মই
শুনাই নাই। তৰাক সোধ।

অত্ৰি : ঐ তৰা, বিষুপ্রসাদ
ৰাভাদেৱৰ কবিতাৰ কিতাপখন দেখিছ
নেকি?

তৰা : এইখন কিতাপৰ নাম
শুনা শুনা যেন লাগিছে। ৰ ম'বাইলত
চাওঁ।

অত্ৰি : তই ম'বাইলত কি চাই
দিবি? তাতকৈ মই তগৰকে সোধোঁ।

তৰা : হ'ব দে সোধ।

অত্ৰি : ঐ তগৰ, শুনচোন,
বিষুপ্রসাদ ৰাভাদেৱৰ কবিতাৰ কিতাপখন দেখিছ?

তগৰ : নাজানো। দেখা নাই, মই টিভি চাই
আছোঁ। অশাস্তি নিদিবি।

অত্ৰি : তহঁত এটাইও কিতাপৰ মূল্য বুজি নাপাৰ।
(আটায়ে অত্ৰিৰ ফালে ঘূৰি চায়)

অত্ৰি : কিতাপৰ বহুত মূল্য আছে। কিতাপৰ পৰা
আমি বহুত জ্ঞান আহৰণ কৰোঁ। কিতাপ পঢ়লৈ আমাৰ
শৰীৰৰ একো ক্ষতি নহয়। কিন্তু ম'বাইল চালে চকুৰ
লগতে শৰীৰৰো বহুত ক্ষতি হয়। কিতাপৰ দৰে বিশ্বাসী
বন্ধু নাই।

তৰা আৰু তগৰে ক'লে, “হয় হয়, ম'বাইল
চাওঁতে চাওঁতে আমাৰ বহুত ক্ষতি হৈছে। আমিও
কিতাপখন বিচাৰি দিওঁ ব।”

অংকু আৰু নীলে ক'লে, “হয় হয়, আমাৰো
ম'বাইল চাওঁতে বহুত ক্ষতি হৈছে। আমিও বিচাৰিম।”

এইবুলি সকলোৱে কিতাপখন একেলগে
বিচাৰিবলৈ লাগি গ'ল। ③

ম'হৰ বুদ্ধি

❖ জিভাসা শৰ্মা

চতুর্থ শ্ৰেণী

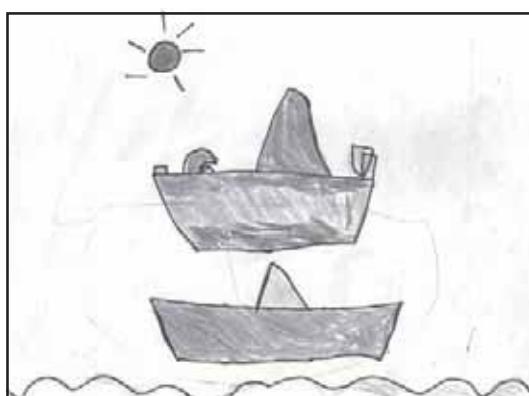
এজন মানুহে এখন দেশৰ পৰা আন এখন দেশত
বেচিৰলৈ এজাক ছাগলী লৈ গৈ আছিল। মানুহজনে
ছাগলীবোৰক পথাৰত ঘাঁহ খাৰলৈ এৰি দিলে।
ছাগলীবোৰক ঘাঁহ খাৰলৈ দি মানুহজন গুঁচি গ'ল।
এনেতে এটা ছাগলীয়ে দেখিলে যে এটা বাঘে সিহাংক
খাৰলৈ আছিছে। ছাগলীটোৱে সকলো ছাগলীক ক'লে,
“বাঘ আছিছে, পলোৱা পলোৱা।” ছাগলীটোৰ কথা
শুনি সকলো ছাগলীয়ে দৌৰিবলৈ ধৰিলে। আগে আগে
ছাগলীবোৰ, পিছে পিছে বাঘটো। এনেদৰে সিহাংতে
দৌৰি দৌৰি এখন পাহাৰ পালেগৈ। পাহাৰৰ পিছফালে
যাৰ নোৱাৰে বাবে ছাগলীবোৰ বৈ গ'ল। সিহাং বৈ
যোৱা দেখি বাঘটোৱে ছাগলীবোৰক খাৰলৈ আগ
বাঢ়িল। সেই ঠাইখিনিত দুটা ম'হে ঘাঁহ খাই আছিল।
এটা ম'হ মতা আৰু আনটো মাইকী ম'হ। ঘাঁহ খাই
থাকোতে মাইকী ম'হটোৱে দেখিলে যে ছাগলীবোৰক
বাঘ এটাই খাৰলৈ আছিছে। মাইকী ম'হটোৱে লগে
লগে মতা ম'হটোক ক'লে, “হেৰি দেখিছে,
ছাগলীবোৰক বাঘটোৱে খাৰলৈ আছিছে। আমি যদি

ছাগলীবোৰক নবচাওঁ, তেতিয়াহ'লে কোনোৱা এটা
ছাগলীৰ প্রাণ যাৰ।” মাইকী ম'হটোৰ কথা শুনি মতা
ম'হটোৱে ক'লে, “তুমি ঠিকেই কৈছা। কিন্তু বাঘটোৱে
আমাক ডিঙিত কামুৰি মাৰি পেলাব। মোৰ মনলৈ এটা
বুদ্ধি আছিছে।” মতা ম'হটোৰ কথা শুনি মাইকী
ম'হটোৱে সুধিলে, “কি বুদ্ধি?”

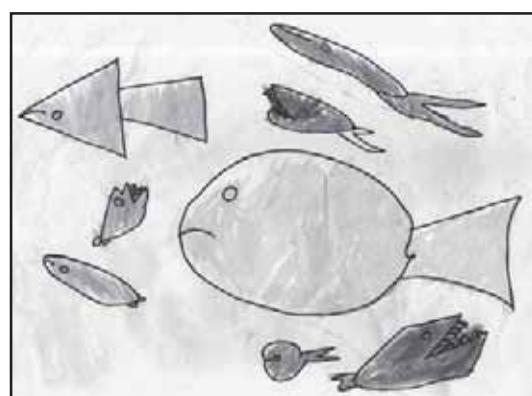
“শুনা।” মতা ম'হটোৱে মাইকী ম'হটোক কাগৰ
কায়ত মনলৈ অহা বুদ্ধিটোৰ কথাখিনি ক'লে।

“বাঘিয়া বুদ্ধি।” ইপিনে ছাগলীবোৰ ভয়তে কঁপি
আছে। বাঘ আহি সিহাংৰ সন্মুখ পাওঁ পাওঁ হৈছে। সেই
সময়তে মতা ম'হটোৱে আগফালৰ পৰা আহি বাঘটোক
শিং দুটাৰে খঁচ মাৰি দিলে। পিছফালৰ পৰা মাইকী
ম'হটোৱেও খঁচ দিলে। বাঘটোৱে তাৰ পৰা কোনোমতে
প্রাণ লৈ পলাই পত্ৰং দিলে।

ছাগলীবোৰে ক'লে, “ধন্যবাদ। তোমালোকৰ এই
উপকাৰ আমি কেতিয়াও নাপাহৰোঁ।” এনেতে মানুহজনে
ছাগলীকেইটা বিচাৰি বিচাৰি তালৈ আছিল। মানুহজনক
দেখি ম'হ দুটা তাৰ পৰা গুঁচি গ'ল। মানুহজনে ছাগলীবোৰ
লৈ আকো যাত্রা আৰস্ত কৰিলে। ◎

তানৰীৰ ভুছেইন, অংকুৰ শ্ৰেণী

জাগ্ৰ বৰপূজাৰী, অংকুৰ শ্ৰেণী

বান

❖ বাস্তুর দাস

পঞ্চম শ্রেণী

সিদিনা কিবা কথাত ঠেহ লাগি তই ওফন্দি
উঠিছিলি আৰু নিমিষতে গিলি পেলাইছিলি আমাৰ
সেউজীয়া গাঁওখন !

লুইত অ' ! তোৰ বুকুৰ যিথিনি ঠাইত এতিয়া
ৰ'ন্দে তিবিবিইছেহি, ঠিক সেইথিনি ঠাইতে আছিল
আমাৰ ঘৰখন। দুজোপা নাৰিকল, এজোপা বৰাব টেঙা,
মধুৰিআম, তামোল, কঁঠাল আৰু যে কত কি !
সেইথিনিতে আছিল পথাৰখন। খেতিয়ক ককাইতৰ
সেউজীয়া সপোনবোৰ ফুটাই তোলা পথাৰখন।
সৌখিনিতে আছিল আমাৰ পঢ়াশালি, য'ত চিএৰি
চিএৰি মাতিছিলোঁ নেওতা—‘একৰ এক গ'ল থাকিল
শূন্য; দুইৰ এক গ'ল থাকিল এক’...

দুপৰীয়া সময়ত ভাত খোৱাৰ পাছত যেতিয়া মা
ত্ত'তৰ পাটত বহে, মনে মনে বাৰীলৈ লৰ মাৰিছিলোঁ
আৰু তলসৰা ফলবোৰ বুটলি খাইছিলোঁ। লগত আছিল
মিকি, মোৰ মৰমৰ মেকুৰী পোৱালিটো। গধুলি
নামযৰত দৰা বাজে আৰু মোৰ কলাফুলত চেকনিৰ
কোৰ পৰে। দুচকুৰে বৈ আহিব খোজা আৱেগবোৰ

বুকুতে সামৰি মিকিক কোলাত লৈ তোৰ কাবলৈ
দৌৰ মাৰিছিলোঁ লুইত। তোৰ পাৰত বহি বলাগি
চাইছিলোঁ জেতুকাবুলীয়া আকাশখনলৈ। সেঁ-
সেঁৱাই বলা বতাহজাকৰ বিপৰীতে উৰি যোৱা
ঘৰমুৰা চৰাইজাক চাই চাই পাহাৰি পেলাইছিলোঁ
মোৰ সমস্ত দুখ। সাক্ষী হৈ বৈছিল মোৰ
মিকিজনী, তোৰে-মোৰে মাজত গঢ়ি উঠা সেই
অনামী সম্পর্কৰ...।

কিন্তু সিদিনা বাতি, কিবা কথাত ঠেহ লাগি
তই ওফন্দি উঠিছিলি আৰু যেতিয়া বাতি
পুৱাইছিল, আমাৰ গজগজীয়া গাঁওখন তাত আৰু
নাছিল। লাম-লাকটুবোৰ বুকুত সাৰটি ভঙ্গ
মথাউৰিটোত জুম বান্ধি বৈ আছিল মানুহবোৰ।

চকুত অসহায়তাৰ কৰণ দৃষ্টি। বোকা খচি খচি বৰকৈ
বিচাৰিছিলোঁ মোৰ কিতাপকেইখন। কিন্তু বিচাৰিয়েই
নাপালোঁ। মাক বাবে বাবে কৈছিলোঁ—“ভোক লাগিছে,
মা, কিবা খাবলৈ দে।” মায়ে একোকে মতা নাছিল।
মার্থো চাদৰৰ আঁচলৰে চকুলো মচিছিল।

হঠাৎ মোৰ মনলৈ আহিল মোৰ মেকুৰী
পোৱালিটোচোন নাই। তাইক নাম ধৰি চিএৰি চিএৰি
মাতিলোঁহে মাতিলোঁ, কিন্তু তাইৰ কোনো উম-ঘাম
নাপালোঁ। মিকি নিশ্চয় পানীৰ মাজত আছে। কিন্তু
তাইতো সাঁতুৰিব নাজানে, গতিকে মই বচাবলৈ যাবাই
লাগিব। দৌৰ মাৰি নদীৰ ওচৰলৈ যাব খোঁজাতেই
পিছফালৰ পৰা কোনোবাই মোৰ হাতখনত থাপ মাৰি
ধৰিলে। ঘৰি চাই দেখিলোঁ, মা। “মা, মোক যাবলৈ দে।
মই মিকিক বচাবাই লাগিব।” হাতখন টান মাৰি এৰৱাব
খুজিছিলোঁ। মায়ে মোৰ পিঠিত এচাপৰ মাৰি মোক
বুকুৰ মাজত সাৰটি ল'লৈ আৰু মার্থো উচুপিলোঁ। সেই
মুহূৰ্তত মোৰো দুচকুৰে নামি আহিছিল বাৰিয়াৰ
বান...। ◎

ঘৰচিৰিকাৰ শক্তি

❖ শোভিক শৰ্মা

পথওম শ্ৰেণী

ৰাতিপুৱা শুই উঠিয়েই বাপুকণৰ চোতালখনলৈ যোৱাটো এটা অভ্যাস। মাকে চোতালখন ধূনীয়াকৈ সাৰি থৈ দিয়ে আৰু বাপুকণে এমুঠি চাউল আনি ছটিয়াই দিয়ে। চাউল খাবলৈ কপো চৰাই এহাল, ঘৰচিৰিকাৰ জাক এটা আৰু সিহঁতৰ ঘৰত থকা পোহনীয়া পাৰ চৰাইকেইটা আহে, তাৰ বৰ আনন্দ লাগে। সি সকলোতকৈ ঘৰচিৰিকাৰ জাকটোক বেছি ভাল পায়। সিহঁতে যে সৰু সৰু ঠোঁটকেইটাৰে ইমান ধূনীয়াকৈ খায় আৰু পাৰকেইটা ওচৰলৈ গ'লে ভুৰংকৈ উৰা মাৰে।

অইন দিনাৰ দৰে সিদিনাও বাপুকণে চাউল ছটিয়াই দিলে, কিন্তু ঘৰচিৰিকা কেইটামানহে আহিল। সি হঠাতে বাৰাণাখনৰ ওপৰত থকা কাৰ্ত্ত মাজত কিবা এটা বাহ যেন দেখিলে। ঘৰচিৰিকা কেইটামানে ওচৰতে থকা বগৰী আৰু মধুৰিজোপাৰ পৰা শুকান পাত আৰু ঠাবি আনি বাহটোলৈ লৈ গৈ আছে। বাপুকণে মাকক মাতিলে, “আ’ মা আহাচোন, চৰাইকেইটাই কিয় সৰু সৰু ডাল-পাত আনিছে চোৱাহি!” “আ’ বাপুকণ, ঘৰচিৰিকাকেইটাই সেইটো বাহ সাজিছে আৰু সেইবোৰ আনি সিহঁতে কণী পাৰিব। কণী পাৰি উমনি দি পোৱালি জগাব।” “আ’ হয় নেকি?” বাপুকণৰ কথাটো জানি মনত বৰ বং লাগিল। সি বহু কথাই ভাবিলে। ঘৰচিৰিকা চৰাই কিন্তু বৰ বুধিয়ক। বৰষুণ আহিলেও সিহঁতৰ বাহত নপৰে। ইমান নিৰাপদ ঠাইত ঘৰ সাজিছে। সিদিনাৰ পৰা বাপুকণে বিদ্যালয়ৰ পৰা আহিও চায় আৰু ৰাতিপুৱা বেছিকে চাউল দিয়ে। কাৰণ পোৱালি হ'লে সিহঁতক খুৰাব লাগিব যে! সি মাকক নানান প্ৰশ্ন কৰে আজিকালি। কেতিয়া পোৱালি হ'ব?

কেতিয়া ওলাই আহিব? ঘৰচিৰিকা পোৱালি-কেইটাক সি ঘৰৰ ভিতৰলৈ আনিব পাৰিবনে? ইত্যাদি ইত্যাদি। মাকে বহুত কথা বুজাই দিয়ে। সি দেউতাকক খাটনি ধৰি টিনৰ ওপৰত উঠি হাউলি চাবলৈ দিয়ে বাহৰ ভিতৰত পোৱালি জগিছে নে নাই? দেউতাকে ধমক দি তাক “নাপায় নহয়, চাবলৈ গ'লে উমনি দি থকা চৰাইকেইটা উৰি যাব আৰু কণীবোৰ নষ্ট হৈ যাব” বুলি কয়। সি মানি লয়, কাৰণ তাৰ বৰ হেঁপাহ পোৱালিকেইটা চাবলৈ।

কিন্তু বাপুকণৰ ইচ্ছা পূৰণ নহ'ল। অইনদিনাৰ দৰে সিদিনাও ৰাতিপুৱা শুই উঠিয়েই হাতত চাউল এমুঠি লৈ চোতাললৈ দৌৰিব খোজোঁতেই সি থমকি বৈ গ'ল—বাৰাণাখনত বাহটো ভাঙি ছেদেলি-ভেদেলি হৈ পৰি আছে আৰু চাৰিটা পোৱালি (নিচেই কগমনি বঙা বঙা) পৰি আছে। মধুৰিজোপাত পৰি ঘৰচিৰিকা-কেইটাই চিৰিক চিৰিককৈ চিঞ্চি আছে। “মা, আ’ মা, কি হ'ল চোৱাহিচোন।” মাকেও দৌৰি গৈ চাই দেখে “ইচ্ছাৰাম! বান্দৰকেইটা আহিছিল যে অলপ আগতে বাৰীৰ ফল-মূল খাই শেষ কৰিলেই, চৰাইৰ বাহটোও ভাঙি নষ্ট কৰিলে।” “মা, পোৱালিকেইটাৰ কি হ'ব?” “বাপুকণ আ’, পোৱালিকেইটা ইমান ওপৰৰ পৰা পৰিল যে মৰি গ'ল অ’ বাবা।” বাপুকণে মাকক সাবটি ধৰি কান্দি দিলে। সি মাকক ক'লে, “মা, তুমি যে সাধুটো কৈছিলা সিদিনা বান্দৰে নিজেতো বাহ সাজিব নাজানেই, বেলেগ চৰাইৰ বাহবোৰো নষ্ট কৰি পেলায়। আজি মই প্ৰমাণ পাই গ'লোঁ। ঘৰচিৰিকাজাকৰ শক্ত এই বান্দৰকেইটাক মই এসেকা দিম, মা” বুলি কৈ ঘৰৰ ভিতৰলৈ বাপুকণ সোমাই গ'ল। ◎

এজন খনিকৰৰ কাহিনী

❖ প্রত্যাশা শৰ্মা
সপ্তম শ্রেণী

এখন গাঁৱত ৰতন নামৰ এজন ল'বা আছিল। মাক-দেউতাকৰ লগতে তাৰ দুজন ভায়েকো আছিল। ঘৰৰ পৰা প্ৰত্যেকদিনে মাক-দেউতাকৰ লগত ভায়েক দুটা কাম কৰিবলৈ ওলাই গৈছিল। ৰতনৰ ভৰি এখন নথকাৰ বাবে সি সদায় ঘৰতে থাকিবলগীয়া হৈছিল। এদিনাখন সন্ধিয়া সময়ত দেউতাকে মাকক কোৱা শুনিলো—“ৰতনলৈ চিন্তাই লাগে, আমিও বুঢ়া হৈ আহিছোঁ, আমি নাথাকিলে তাৰ কি হ'ব? সিতো একো কৰি খাব নোৱাৰিব।” মাকে দেউতাকৰ কথা শুনি চকুলো টুকিলে। কথাখিনি শুনি ৰতনেও মনত বৰ দুখ পালে। সি ভাবিলে আজি ৰাতিয়ে ঘৰৰ পৰা ওলাই যাব। ভৰা মতে সকলোৱে শোৱাত সি চুঁচৰি চুঁচৰি বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল আৰু এনেকৈয়ে এখন জংঘল পালে। জংঘলত সি ৰাতি জীৱ-জন্মবিলাকৰ মাত শুনি বহুত ভয় খালে। ভয়তে এটা শিলৰ আঁৰত সি লুকাই থাকিল আৰু মাকলৈ মনত পৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। ৰাতি পুৱালত সি ওচৰতে পৰি থকা এটুকুৰা মাটিৰে শিলটোত মাকৰ ছবি এখন আঁকিলে। ভঙ্গ শিল এটুকুৰাবে সি মনৰ খঙ্গে-দুখে ছবি আঁকা শিলটো অলপ অলপকৈ ভাঙি যাবলৈ ধৰিলে। এনেকৈয়ে অলপ দিন পাছত শিলটোত এটা ধূনীয়া মূৰ্তি খোদিত হ'ল। ৰতনে জংঘলতে সৰি পৰা এটা-দুটা ফলৰ বাহিৰে বেছি একো খাব পোৱা নাছিল। সেইবাবে ভোকে-পিয়াহে সি মূৰ্তিটোৰ ওচৰতে অচেতন হৈ পৰিল। কিছু সময় পাছতে সেইখিনি ঠাইলৈ এজন সন্ধ্যাসী আছিল। সন্ধ্যাসীজনে ৰতনক তেনেকৈ তাত পৰি থকা দেখি হাতত থকা কমণ্ডুৰ পৰা পানী ছটিয়াই দি তাক উঠালে আৰু তাৰ পৰিচয় ল'লে। সি সন্ধ্যাসীজনক সকলো কথা বিবৰি ক'লে। সন্ধ্যাসীজনে তাৰ কথা শুনি ক'লে, “বাছা, তুমি দুখ নকৰিব। পৃথিৱীৰ প্রতিটো

জীৱকে ঈশ্বৰে জীৱন ধাৰণৰ বাবে বুদ্ধি-বৃত্তি দিছে। আমি তাক কেৱল উপলব্ধি কৰিব পাৰিব লাগিব। আমি মানুহৰোৱা জীৱ শ্ৰেষ্ঠ। পৃথিৱীৰ প্ৰতিজন মানুহৰে কিবা নহয় কিবা এটা গুণ আছে। সেই গুণ আয়ত্ত কৰিবলৈ যত্ন আৰু অধ্যৱসায় অৰ্থাৎ সাধনৰ প্ৰয়োজন। তুমি প্ৰতিবাধৰ। তোমাৰ মাজত প্ৰতিভা আছে বাবেই তুমি এই মূৰ্তিটো সাজিছা। এটা কথা জানিবা, প্ৰতিজন মানুহ নিজেই নিজৰ খনিকৰ। তুমি ভাবিছা তোমাৰ এখন ভৰি নাই, এয়া তোমাৰ জীৱনৰ হেঞ্জৰ হ'ব নোৱাৰে। তুমি তোমাৰ এই পথৰ সাধনা কৰা, দেখিবা এদিন তুমি এজন বিশ্ববিখ্যাত খনিকৰ হৈছা, আপোন মানুহৰ গৌৰৰ হৈ পৰিছা। এতিয়া তুমি অলপ ফল-মূল খাই ঘৰলৈ যোৱা।” ইয়াকে ‘কৈ সন্ধ্যাসীজনে ৰতনক তেওঁ গোটোৱা অলপ ফল-মূল দি গুচি গ'ল। ৰতনেও সন্ধ্যাসীজনৰ কথাখিনি বুজি পালে আৰু ঘৰলৈ আছিল। সি দুণ্ডণ উৎসাহেৰে নিজৰ কামত লাগিল। লাহে লাহে ৰতন এজন খনিকৰ হিচাপে পৰিচিত হ'ল। ◎

ঠগী বাইর কাণ্ড

❖ গহনা চক্রবর্তী

সপ্তম শ্রেণী

আজি বাতিপুরাবে পৰা গাঁৱত উখল-মাখল
পৰিবেশ। মাটিৰ পঁজাৰোৱেও আজি যেন হাঁহিবলৈ
আৰম্ভ কৰিলে। গাঁৱৰ পূৰ্ব প্ৰান্তত থকা টপেশ্বৰ
মহাজনৰ ঘৰত আজি পূজা। বস্ত-বাহানিৰ যোগাৰ কৰা
প্ৰায় শেয়েই হৈছে বুলি ক'ব পাৰি। গোটেইখিনিৰ ভাৰ
আকো ঠগী বাইটিক দিছে নহয়। গাঁৱৰ সকলোৱে
তাইক ঠগী বাই বুলিহে জানে। অনৱৰতে বেলেগক
ঠগাই ফুৰে। অৱশ্যে নিজেও কেতিয়াবা ঠগ খায়।
আজি মহাজনৰ কামৰ ভাৰ পাই তাই উলাহৰ মাদেলী
হৈ পৰিছে। কিয়নো নহ'ব, কামখিনি কৰি দিয়াৰ পাছত
তাই যিমানখিনি ধন পাব তাৰেই এমাহৰ বাবে চলি
যায়। সেইকাৰণে আজি তাই গাঁৱৰ সকলোকে নিমন্ত্ৰণ
দিবলৈ আহিছে। “অ’ মামণি বাইদেউ, শুনিছেনে? মই
ঠগী বাই। আজি মহাজন দেউতাৰ ঘৰত পূজা। তাকে
নিমন্ত্ৰণ দিবলৈ আহিলোঁ। যাব দেই। আপোনালোকৰ
ঘৰত চাহ-গানী কিবা আছে যদি খাবলৈ দিয়কচোন।”

সন্ধিয়া হ'বলৈ ধৰিছে। নিমন্ত্ৰিত অতিথিবোৰ
লাহে লাহে আহিবলৈ ধৰিলৈ। ঠগী বায়ে সকলোকে
বহিবলৈ দি চাহ-বিস্কুট-মিঠাই আৰু পূজাৰ প্ৰসাদ
খাবলৈ দিলৈ। অলপ পাছত যেতিয়া ঠগী বাই পূজাৰ
লাড়ু আনিবলৈ বুলি ওপৰ মহলালৈ গ'ল, তেতিয়া তাই
কোনোৰা এটা কোঠাত কোনোবাই নাৰিকল ৰকি থকা
শুনিবলৈ পালে। ভালদৰে জুমি চাই দেখে মহাজনৰ
ঘৰত কাম কৰা বেৱতীয়ে লাড়ু বাঞ্ছি আছে। তাইবলো
লাড়ু বন্ধা শেয়েই হোৱা নাইনে? নহ'বতো, কম মানুহ
আহিছেনে? গাইপতি সকলোকে দুটাকৈ লাড়ু দিছে
ঠগী বাই নিজেই। বেৱতীয়ে একমনে নাৰিকল চুৰুকি
আছে। ঠগী বাই আহা তাই গমেই পোৱা নাই। নিজান
ৰাতি, সেই সময়ত ঠগী বাইৰ বাহিৰে তাত কোনো
নাই। ঠগী বায়ে মনতে ভাৰিলৈ, আজি এইকে ভয়
খুৱাওঁ বহ। এইবুলি তাই মনে মনে গৈ তাইৰ হাতখন
বেৱতীৰ আগত দাঙি দিলৈ। বেৱতীয়ে হাতখন দেখি
ভাৰিলৈ এতিয়াতো ইয়াত কোনো নাই, এইটো ভূতেই
হ'ব। ই মোৰ পৰা চাঁগৈ লাড়ু খাব আহিছে। এইবুলি
ভাৰি বেৱতীয়ে চিএৰত গগন ফালিলৈ। “অই মোক
ভূতে ধৰিলৈ ঐ। কোন ক'ত আছ বচা, মোক বচা ঐ।”
তাই নাৰিকলৰ খোলা, লাড়ু-চাড়ু সোপাকে দলিয়াই
ভয়তে মুছকঁছ গ'ল। ইপিনে তাইৰ চিএৰ শুনি টপেশ্বৰ
মহাজন আৰু তেওঁৰ লগত কথা-বতৰা হৈ থকা
মানুহবোৰ দৌৰি আহিল। ঠগী বায়ে মহাজনক দেখি কি
কাণ্ড কৰিলোঁ বুলি ভয়তে বিতত হ'ল। তাই পিৰিক-
পাৰাককৈ ইফালে-সিফালে চাবলৈ ধৰিলৈ। দুবাৰমান
সেপো ঢুকিলৈ তাই। বেৱতীয়ে যিমান জোৰেৰে চিএৰে
মাৰিছিল তাইৰ কাষত জুলি থকা লেম্পটোও নুমাই
গ'ল। ইপিনে আঙ্কাৰে-মুঞ্চাৰে আহা মহাজনে ঠগী বাইৰ

বাখৰ :::::::::::::::::::::স্বপ্ন বশমল

গাত খুন্দা খালে। ঠঁগী বাইর বুকুখন হমাতকে উঠিল। এতিয়া কি হ'ব? মহাজনে গম পালে তাইক কি কৰিব? ইপিনে মহাজনে খুন্দা খাই “কোন অ’ এইটো?” বুলি সুধিলে। ঠঁগী বায়ে ভয়তে সাপৰ নিচিনাকৈ সৰু সৰু মাতেৰে ফেঁচ ফেঁচ কৰি আছিল। মহাজনে তাইৰ মাত শুনি এইটো সাপেই হ'ব বুলি ভাবিলে আৰু লগত অনা টোকেনভালেৰে তাইক উধাই-মৃধাই কোবাবলৈ ধৰিলে। বিষত তত নাপাই ঠঁগী বায়ে চিঞ্চিৰিলৈ ধৰিলে, “তাই মই ঠঁগী বাই। মোক নামাৰিবি অই।” তাইৰ মাত শুনি মহাজন হতভম্ব। কি হ'ল বুলি নতুনকে লেম্প এটা জলাই দেখে ঠঁগী বাই। তাইৰ ওচৰতে বেৱতী মৃছকঁছ গৈ মাটিত পৰি আছে। মহাজনে আচৰিত হৈ অলপ খঙ্গেৰেই সুধিলে, “হেৰো ঠঁগী, তোক মই বাক এই কাণ-কাৰখানাবোৰ কৰিবলৈ আটাইবোৰ কামৰ ভাৰ দিছিলোঁ নেকি অ’? মই দেখোন জনিছিলোঁ তাই কাম এটা অতি নিয়াৰিকৈ আৰু সুন্দৰকৈ কৰিব পাৰ। কিন্তু আজি মই এইবোৰ কি দেখিছোঁ হা। অই কোন ক’ত আছ এঘটী পানী আনি এইক জগাই দে।” মহাজনৰ আদেশ পাই সকলোৱে পানী আনি তাইৰ মুখত ছটিয়াই দিলে, মূৰে-গায়ে মালিচ কৰি দিলে। অলপ সময় পাছত বেৱতী সাৰ পাই

উঠি বহিল। তেতিয়াও তাইৰ হাত-ভৰি ভয়তে কঁপি আছিল। মহাজনে তাইক সুধিলে, “তোৰ এই দশা কোনে কৰিলে বাৰু?” তেতিয়া বেৱতীয়ে মহাজনক সকলো কথা ক’লে। মহাজনে খং আৰু দুখ মিহলি সুৰত ক’লে, “ঠঁগী, তই সঁচাই এটা ঠঁগ, বিশ্বাসঘাতক। তোক মই যিমান মৰম কৰিছিলোঁ তাৰ আজি তাই সঁচা প্ৰতিদানকে দিলি। এই ভয়তে আজি হাটফেল কৰিলে কি হ'ল হয়? কি অঘটন ঘটিল হয়? এবাৰ বাৰু ভাৰি চাইছনে? আজিৰ পৰা তাই আৰু আমাৰ তালৈ আছিব নালাগো। নহ’লে আৰু কাৰ কি কৰ একো ঠিক নাই। এতিয়া যা ইয়াৰ পৰা!” ঠঁগী বায়ে মহাজনৰ কথা শুনি মনত বৰ দুখ পালে। এক দোষী দোষী ভাৰেৰে তাই কৈ উঠিল, “মহাজন দেউতা, মোক ক্ষমা কৰি দিয়ক। মই আৰু এনে কাম কেতিয়াও নকৰোঁ।” এইবুলি তাই মহাজনৰ ভৱিধন সাবটি ধৰিলে। মহাজনে ক’লে, “হ'ব বাৰু হ'ব, উঠ এতিয়া। মই তোক ক্ষমা কৰি দিলোঁ। আজিৰ পৰা নকৰিবি কিন্তু।” তাই “হ'ব নকৰোঁ” বুলি ক’লে। তাৰ পাছত সকলোকে মহাজনে ক’লে, “ব’লক বাইজ, আজিলৈ আমি এইখিনিতে ঘটনাটো এৰি পূজাৰ ভোগ গ্ৰহণ কৰোঁহ’ক।” সকলোৱে ভোগঘৰলৈ বুলি খোজ ল’লে। ◎

বিতোপন কলিতা, প্রথম শ্ৰেণী

সেউজ সপোন লহকৰ, প্রথম শ্ৰেণী

পাহৰিব নোৱা এটি দিন

❖ পূজা বৰ্মণ
সপ্তম শ্ৰেণী

আজি অনন্যাৰ মেট্ৰিকৰ বিজাল্ট দিব। সেয়েহে তাই আনন্দিনাতকৈ আজি অলপ সোনকালে উঠিল। তাই কোঠাটোৰ খিৰিকী খুলি বাহিৰলৈ চালে। চৰাই-চিৰিকটিৰোৱে ৰাতিপুৰাৰ শুৱলা গীত জুবিছে। তাইৰ আজি মেট্ৰিকৰ বিজাল্ট দিব, মনটোত বহুত ভয় লাগি আছে। তাই পঢ়াত চোকা আছিল যদিও ইমান ডাঙৰ পৰীক্ষাটোৰ বিজাল্ট দিব, তাই বহুত ভয় খাই আছে। লাহে লাহে সময়ৰোৰ পাৰ হৈ গৈ আছে। যিমানে সময়ৰোৰ পাৰ হৈ গৈ আছে সিমানে তাইৰ মনত ভয় বাঢ়ি আছিছে।

ন বাজিল আৰু বিজাল্ট দিলে। তাইৰ বিজাল্ট বহুত ভাল হ'ল। গোটেইকেইটা বিয়তে লেটাৰ নম্বৰ পালে আৰু তাই ৮৫ শতাংশ পালে। তাইৰ মাক-দেউতাক আজি বহুত সুখী। তাই গা-পা ধুই মাক-দেউতাকক সেৱা কৰি স্কুললৈ গ'ল আৰু দেউতাকে মিঠাই আনিবলৈ ওচৰৰ বজাৰখনলৈ গ'ল।

দেউতাকে ঘৰৰ পৰা ওলাই যোৱাৰ অলপ সময়ৰ পাছতে ওচৰৰ বজাৰখনত এটা ডাঙৰকৈ শব্দ শুনা গ'ল। কিছু সময় পাছত অনন্যাৰ মাকে গম পালে যে ওচৰৰ বজাৰখনত বোমা বিস্ফোৰণ হৈছে আৰু

কেইবাজনো মানুহৰ মৃত্যু হৈছে আৰু বহুকেইজন আঘাতপোষ হৈছে।

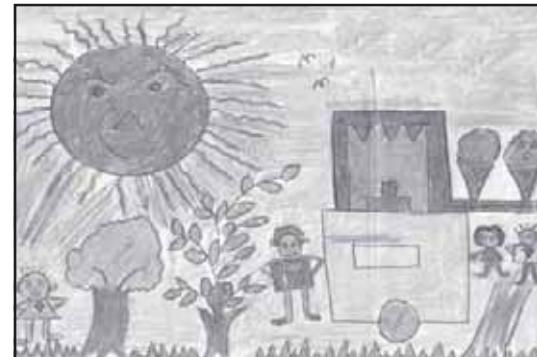
বিস্ফোৰণৰ অলপ সময়ৰ পাছত অনন্যাৰ মাকে বাটত এখন গাড়ী বখোৱাৰ শব্দ শুনিলে। ঠিক তেনেতে অনন্যাৰ মাকে দৌৰি গৈ দেখে যে গাড়ী এখনৰ পৰা কেইজনমান মানুহে অনন্যাৰ দেউতাকক বগা কাপোৰেৰে ঢাকি চোতাললৈ লৈ আহিল। ওচৰ-চুৰুৰীয়া মানুহ সিহঁতৰ ঘৰত গোট খালে।

তেনেতে অনন্যাইও স্কুলৰ পৰা আহি দেখিলে যে সিহঁতৰ ঘৰৰ সন্মুখত এখন গাড়ী। তাই লাহে লাহে আহি গেট খুলি দেখিলে যে সিহঁতৰ চোতালত বহুত মানুহ জুম বাঞ্ছি আছে। তাই মানুহৰোৰ ওচৰলৈ লাহে লাহে গৈ দেখে যে তাইৰ দেউতাকক বগা কাপোৰেৰে ঢাকি চোতালত শুৱাই হৈছে। কাষত মাকে কান্দি কান্দি দেউতাকৰ গাৰ ওপৰত পৰি আছে। তাই এই দৃশ্য দেখা পোৱাৰ পাছত তাইৰ হাদয় কান্দি উঠিছিল। দেউতাকক হেৰুওৱাৰ কষ্টত তাই ছাটফটাইছিল।

যিদিনা অনন্যাৰ মাক-দেউতাকে তাইৰ বিজাল্টৰ স্ফূর্তি কৰিব লাগে, সিদিনাই তাইৰ দেউতাকক নিষ্ঠুৰ সময়ে তাইৰ পৰা কাঢ়ি লৈ গ'ল। সময় বৰ নিষ্ঠুৰ। ◎

ঞ্চৰজ্যোতি দাস, প্রথম শ্ৰেণী

অংকুশ ডেকা, প্রথম শ্ৰেণী

এক হৃদয় সংলগ্ন যন্ত্র

❖ জিলমিল জোনাক

অষ্টম শ্রেণী

“আস্ত আকাশৰে
সপোন বহণ সানি।”

পুরোদি উদয় হোৱা সূর্য লাহে লাহে অস্তগামী হ'বলৈ ধৰিছে। অস্তগামী সূৰয়ে গধুলিৰ আকাশখনত এক বেলেগ বহণ সানিছে। পথীকুলে গৃহ অভিমুখে যাত্রা কৰিছে। আকাশৰ অ'ত-ত'ত ক'লা ডাৰৰ সিঁচৰতি হৈ আছে। ৰাতিলৈ হয়তো বৰষুণ দিব পাৰে। গোটেই দিনটো বতৰ গোমা হৈ আছিল যদিও এতিয়া বতৰ আগতকৈ অলপ ফৰকাল। হাতত একাপ গৰম চাহ লৈ ওলাই আছিল তেওঁ। বাৰাঙ্গাতে তেওঁৰ আটাইতকৈ ভাল তথা প্ৰিয় ঠাইডোখৰত এখন আৰামী চকী লৈ বহিল। তেওঁ আকাশখনলৈ চালে যদিও ক্ষন্তেক পাছতে চকু অইন ফালে ঘূৰালো। চাহকাপ বৰ গৰম হোৱা বাবে কাষৰ টেবুলখনতে থ'লে। হেডফন্ডাল কাণত লগাই ল'লে আৰু তেওঁৰ প্ৰিয় গায়িকা তৰালী শৰ্মাৰ ‘হেঙুলীয়া’ গানটো প্লে কৰিলো। বাহিৰ মলয়া বতাহে তেওঁৰ দেহ-মন জুৰ পেলালো। তেওঁ চকু দুটা জপাই দিলো। বহুতো কথাই তেওঁৰ মনত অগা-ডেৱা কৰিলো। স্মৃতিবোৰে যেন পুনৰ আমনি কৰিবলৈ ধৰিলো। উভতি গ'ল তেওঁ পুনৰ অতীতলৈ, উলটি গ'ল তেওঁৰ শৈশৱৰ মধুৰ দিনবোৰলৈ।

এটি নৰজাতকক এখন ঘৰলৈ আদৰি অনা হৈছে। ল'বাটো বৰ মৰম লগা। তাৰ মোহসনা সেই হাঁহিটো, হাঁহিলে ডিম্পল উঠা গাল দুখন, অকণি অকণি মোলায়েম, সকলোকে একেবাৰতে মোহিত কৰি পেলাইছে। থুপুক-থাপাককৈ অকণিটো খোজ কাঢ়িৰ পৰা হ'ল। আধাফুটা মাতটোৰে গোটেই ঘৰখনকে সি তত নোহোৱা কৰি দিছে। এবাৰ বোলে অ'ত এবাৰ বোলে ত'ত। মুঠৰ ওপৰত খোজ কাঢ়িৰ পৰা হোৱাৰে পৰা তাৰ দুষ্টলি বাঢ়িছে। কণমানিটো স্কুললৈ গৈছে।

মাকৰ লগ নেৰা ল'বাটোৱে এতিয়া সহপাঠীসকলৰ লগত অধিকাংশ সময় কঠোৱা হ'ল। নিজৰ বন্ধু-বান্ধুৰীসকলৰ লগত একেলগে খেলা-ধূলা কৰিব পৰা হ'ল, ভোজন গ্ৰহণৰ টিফিনো ভাগ-বতৰা কৰি খোৱা হ'ল। এনেদেৰে এটা এটাকৈ সি স্কুলীয়া জীৱনৰ পৰীক্ষাত উন্নীৰ্গ হ'বলৈ ধৰিলে আৰু অৱশ্যেত সি অৱতীৰ্ণ হ'ল আটাইতকৈ বিশেষ পৰীক্ষা মেট্ৰিক পৰীক্ষাত।

“পৰীক্ষালৈ আৰু বেছিমাহ নায়েই। মই যিমান পাৰি সিমান কষ্ট কৰিব লাগিব। পৰীক্ষাত ভাল ফলাফল দেখুৰাবই লাগিব।” সংকল্প লৈছিল আৰু সি তাৰ সংকল্প বক্ষত জয়ীও হৈছিল। অতি সুখ্যাতিৰে সি মেট্ৰিক পৰীক্ষা পাছ কৰিলো। এতিয়া তাৰ সপোন সার্থক কৰাৰ সময়। সি নিজৰ সপোন বাস্তৱায়িত কৰাৰ মানসেৰে ক'লা শাখাত নামতৰি কৰি অথনাতিবিজ্ঞান পঢ়িলে আৰু এতিয়া সি অৰ্থাৎ তেওঁ অসমৰ আগশাৰীৰ এখন মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক ড° অবিনাশ বৰুৱা। ব্যস্ততাৰে ভৰা জীৱন। যান্ত্ৰিক পৃথিৱীখনত থকা মানুহৰোৰো যেন যান্ত্ৰিক হৈ পৰিছে। আনকি নিজৰ আপোন মানুহবিলাকৰ বাবেও আজিকালি সময়ৰ অভাৱ। ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱনৰ মাজতো কিন্তু ড° বৰুৱাই নিজৰ বাবে অকণ সময় উলিয়ায়। আজিৰি পালেই তেওঁ মন পছন্দৰ কিতাপ পঢ়ে, গান শুনে, বাৰাঙ্গাতে বহি সূৰ্যাস্ত উপভোগ কৰে। মনত গেলায় পুৰণি দিনবোৰলৈ য'ত তেওঁ নিজক বিচাৰি পাইছিল।

“অহ ! তাৰ মানে তুমি ইয়াতে বহি আছা, দেতা ? মই তোমাক গোটেই ঘৰটোতে বিচাৰি আছিলোঁ। ব'লা ভিতৰলৈ, গধুলি হ'ল নহয়।” কণমানি জীউৰ মাততহে ড° বৰুৱাই সম্বৰ্ধ ঘূৰাই পালে। তেওঁ কণমানি জীউক কোলাত লৈ ঘৰৰ ভিতৰলৈ সোমাল। চেঁচা চাহকাপ তাতেই পৰি ব'ল। ◎

অনুত্তপ

❖ অংকুরণ কৌশিক শর্মা

অষ্টম শ্রেণী

প্রশাস্তর মনত বৰ আনন্দ। আজি দেওবাৰ। বন্ধৰ দিনত সি পঢ়া-শুনা কৰিবলৈ অকগো ইচ্ছা নকৰে। তাৰ মতে পঢ়াটো এটা আতি আমনিদায়ক কাম। স্কুল খোলা থাকিলৈও সি স্কুললৈ নাযায়। সি কেতিয়াবা পেটৰ বিষ, কেতিয়াবা জৰু হোৱা আদি কথা কৈ নানা অজুহাত দেখুৱায়। কেতিয়াবা স্কুললৈ গ'লেও লগৰীয়াৰ লগত কাজিয়া কৰে, শ্ৰেণীত টেবুলৰ তলত লুকাই শুই থাকে। প্রশাস্তৰ এইবিলাক স্বত্তৰৰ বাবেই তাক কোনেও দেখিবই নোৱাৰে। এদিন সি ক্লাছত বাইদেৱে পাঠ বুজাই থাকোঁতে তাৰ বৰ আমনি লগাত সি প্ৰথম মহলাৰ পৰা পানীৰ পাইপেৰে তললৈ নামি ঘৰ গৈ ওলাইছিল। এনেদেৱে হঠাতং ঘৰলৈ গৈ ওলাওঁতে আচৰিত হৈ মাকে তাক সোধাত সি কৈছিল, “কিবা বিশেষ কাৰণত আজি আমাৰ স্কুল আধাতে ছুটি দিছে?” ঘৰত সি কেৱল গেম খেলি থাকে। আনকি এদিন ম'বাইলত গেম খেলোঁতে খেলোঁতে সি গমেই নাপালে কেনেদেৱে বাতি পুৱাল। এদিন গেম খেলি খেলি সি ভাত খাবই পাহৰিছিল। এইবোৰ দেখি দেখি দেউতাকৰ তাৰ ওপৰত বহুত খৎ উঠিছিল। তেওঁ নিজৰ মনক শাস্ত কৰি প্রশাস্তক এটা ভাল শিক্ষা দিবলৈ সাজু হ'ল। তেওঁ নিজৰ বুদ্ধিটোৰ বিষয়ে স্কুলৰ শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বীসকলক ক'লে।

শিক্ষকসকলেও প্রশাস্তৰ ভাৰিয়তৰ বিষয়ে চিন্তা কৰি কামটো কৰিবলৈ সাজু হ'ল। তেতিয়াৰ পৰাই দেউতাকে তাক পঢ়িবলৈ নিদি সদায় ফুটবল খেলাবলৈ নিয়ে। এনেদেৱে এদিন পৰীক্ষা আহিল, কিন্তু প্রশাস্তই একো পঢ়া নাছিল। ফলত সি পৰীক্ষাত কেৱল শতকৰা ৪৩ নম্বৰ পালে। ইয়াৰ কিছুদিনৰ পাছত শিক্ষকসকলে

সকলো ছা৤-ছা৤ীক জানিবলৈ দিলে যে পৰীক্ষাত শতকৰা ৫০ৰ ওপৰত পোৱা শিক্ষার্থীসকলক বিদ্যালয়ৰ ফালৰ পৰা পৰিতৰা অভয়াৰণ্যলৈ ভ্ৰমণৰ বাবে নিব, কিন্তু শতকৰা ৫০ৰ তলত পোৱা শিক্ষার্থীসকলে বিদ্যালয়ত নিয়মীয়া শ্ৰেণী কৰিব লাগিব। এই কথাটো শুনি প্রশাস্তৰ বৰ দুখ লাগিল। তাৰ নিজৰ ওপৰতে খৎ উঠিবলৈ ধৰিলে। যদি সি প্ৰথমৰ পৰা ভালকৈ পঢ়া-শুনা কৰিলেহেঁতেন, তেন্তে সি আজি পৰিতৰা অভয়াৰণ্য ভ্ৰমণলৈ যাব পাৰিলেহেঁতেন। সেইদিনৰ পৰাই সি মনপুতি পঢ়িবলৈ আৰস্ত কৰিলে। এনেদেৱে পঢ়ি পঢ়ি সি নিজকে এদিন এজন আগশাৰীৰ উদ্যোগপতি হিচাপে গঢ়িবলৈ সক্ষম হ'ল। বৰ্তমান প্রশাস্ত বুলি ক'লে সকলোৱে এজন আগশাৰীৰ উদ্যোগপতি বুলি জানে। প্রশাস্তই এতিয়া কয়, “সেই শিক্ষা যদি মই নাপালোঁহেঁতেন, তেন্তে আজি মই এই স্থানত উপনীত হ'ব নোৱাৰিলোঁহেঁতেন।” ◎

খিরিকী

❖ সপ্তার্ষি বৰদলৈ

অষ্টম শ্ৰেণী

(১)

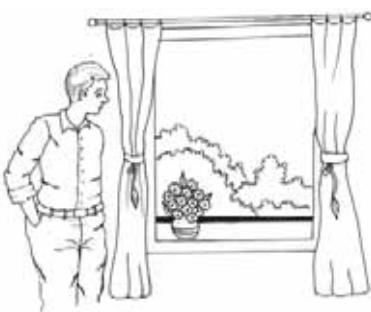
সূৰ্যৰ নিৰিবিলি পোহৰে
কোঠাটো উজ্জল কৰি তুলিছে।
কোঠাটোৰ খিৰিকীখনৰ মাজেৰে
অহা সেই পোহৰখিনিয়ে আজি
যেন এক বিশেষ অৰ্থ বহন
কৰিছে। পুৱাই উঠি খিৰিকীখনৰ
সিপাৰে চালে সৃষ্টি হয় মনত এক
অসাধাৰণ অনুভৱ। মন-প্রাণ আপ্নুত কৰি খিৰিকীখনে
পুৱাই লৈ যায় যেন স্বৰ্গপুৰীলৈ। ৰঙা, হালধীয়া
ফুলবোৰে পুৱাই লৈ আহে এনে এক পৱিত্ৰতা, যি
পৱিত্ৰতাই সকলো প্রতিবন্ধকাক পৰাস্ত কৰিবলৈ এক
প্ৰেৰণা দিয়ে। এনেদৰে এটা কোঠাৰ মাজেৰে আৰস্ত হয়
ব্যক্তিজনৰ জীৱন।

(২)

ৰাতিপুৱাই বাতৰিকাকত পঢ়াটো প্ৰীতমৰ এটা
অভ্যাস। কিন্তু আজি এক বিশেষ কাৰণত তাৰ
বাতৰিকাকতখনো পঢ়িবলৈ মন যোৱা নাই। আজি তাৰ
মনত বিৰাজ কৰিছে এক অদ্ভুত বিশৃংখলতা। অতীতৰ
কিছুমান কথাই তাক যেন বিচলিত কৰিছে। তাৰ
দুচকুৰে চকুলো বৈ আহিছে। সি তাৰ কোঠাটোলৈ গ'ল
অলপ আঘাসন্ত্বিষ্টিৰ কাৰণে। খিৰিকীখনৰ পৰা বৈ অহা
মলয়া বতাহজাকে তাক চুই গ'ল। লগে লগে অতীতৰ
কিছুমান স্মৃতি তাৰ স্মৰণ হ'ল এনেদৰে...

(৩)

“আই প্ৰীতম, স্কুললৈ নায়াৰ? উঠ, দেৱি হ'ল
নহয়। সোনকাল কৰ।”—এই কথায়াৰ তাৰ আজিও
মুখস্থ। ৰাতিপুৱা সদায় মাকে কোৱা এই কথায়াৰৰ সি
যেন আজি গুৰুত্ব অনুভৱ কৰিছে। অতি গহীন-
গস্তীৰভাৱে বাতৰিকাকত পঢ়ি থকা দেউতাক

দেখিলে তাৰ যেন মনত সৃষ্টি হয়
গভীৰ শ্ৰদ্ধা। সদায়ে কোৱা
কথাবোৰ, যেনে—“আজি দেউতা
বীজগণিত বুজাৰ লাগিব দৈই”, “x,
y আদিবোৰ চলক”, “দেউতা,
সমীকৰণটো বুজিব পৰা নাই”—
আজি তাৰ বৰকৈ মনত পৰিষে।
নিজৰ পুত্ৰৰ কাৰণে সকলো কৰা ‘মা-

দেউতা’ বুলি কোৱা মানুহ এজন বৰ্তমান তাৰ ওচৰত
নাই। গভীৰ অৰণ্যত মুক্ত মনেৰে চিত্ৰণি থকা
জন্মবোৰলৈ যেন তাৰ আজি ঈৰ্ষা জনিছে। মাৰ মৰম,
দেউতাৰ মৰম, কঠোৰতা আদি কথাবোৰে তাক যেন
আজি লৈ গৈছে এখন অচিন দেশলৈ।

(৪)

বানপানীত বিধ্বস্ত হোৱা গাঁওখনৰ এখন নদীত
উটি গৈছিল প্ৰীতমৰ মাক-দেউতাক। তেড়িয়াৰ পৰা
আজিলৈকে সি অকলশৰীয়া। বৰ্তমান তাৰ বয়স ১৫
বছৰ। আজি তাৰ মাক-দেউতাকৰ মৃত্যু দিন। তাক যেন
এক অজান দেশৰ পৰা আশীৰ্বাদ দি আছে মাক-
দেউতাকে। নিজৰ সপোনক বাস্তৱ কৃপ দিবলৈ, বিচ্ছিন্ন
তাৰ মনটোক শৃংখল কৰিবলৈ সি দৃঢ় সংকল্পবদ্ধ হ'ল।

(৫)

আই.পি.এছ. প্ৰীতম বৰুৱা। বৰ্তমান অৰ্থাৎ
২০২২ চনৰ সি আই.পি.এছ। জীৱনত অহা
প্রতিবন্ধকাকত পৰাস্ত কৰিবলৈ সি সক্ষম হ'ল। তাক
যেন মাক-দেউতাকে কৈছে, “বোগাই, তই সফল
হ'লি।” এনেদৰে সি নিজৰ কোঠালৈ ঘূৰি আহিল আৰু
খিৰিকীখন চাই চাই গুণগুণালে—

“মৃত্যু যদি শিঙ্গ হয়...”

এয়াই চাগে’ খিৰিকীখনৰ মহেন্দ্ৰ। ◎

ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ

ବିରିଖ କ୍ଷତ୍ରିୟ

ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀ

ৰাতি পুৱাল। ভাৰ্গৱৰ দেউতাকে মুখ ধুই চাহ
খাই দোকান খুলিবলৈ ওলাই গ'ল। দেউতাকৰ দোকান
মহানগৰীৰ ফুটপাথৰ কাষতেই। এখন চাহৰ দোকান।
চাহৰ দোকানখনেৰে তেওঁ পৰিয়ালটো চলাই আছে।
বহু কষ্ট কৰি সাঁচতীয়া পইচাৰে ভাৰ্গৱৰ দেউতাকে
পাহাৰৰ নামনিত ঘৰ এটা সাজিলৈ। এটা তর্জৰ ঘৰ।
ভাৰ্গৱ তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ। ভাৰ্গৱক লৈ মাক-
দেউতাকৰ বহু আশা। ভাৰ্গৱ এজন ভাল মানুহ
হোৱাটোকে বিচাৰে তেওঁলোকে। তাৰ বাবে মাক-
দেউতাকে খুবেই কষ্ট কৰে। ভাৰ্গৱৰ চাৰি বছৰমানত
দেউতাকে তাক ঘৰৰ ওচৰতে থকা চৰকাৰী বিদ্যালয়
এখনত নাম লগাই দিলৈ। এনেকৈয়ে এবছৰ পাৰ হ'ল।
দেউতাকে ভাৰ্গৱক মাজে-সময়ে মন কৰি থাকে যে
ৰেডিঅ'ত বজা সকলো গানৰ তালত তাল মিলাই
ভাৰ্গৱে টেবুলত তবলাৰ দৰে বজাই থাকে।

এদিন ভাগৰক দেউতাকে স্কুলত হৈ অহাৰ
পাছত ৰাস্তাতে ভাগৰহঁতিৰ পৰা অলগ দূৰৈত থকা
তবলাৰ শিক্ষকজনক লগ পালে। তবলাৰ শিক্ষকজনে
ক'লে, “ভাগৰৰ কথা এটা মন কৰিছেনে? সি কিন্তু
তবলা বজাব পাৰিব। তাৰ হাতৰ আঙুলিবোৰ দীঘল।”
তবলাৰ শিক্ষকজনৰ কথাত ভাগৰৰ দেউতাকে
হাঁহিলে। ঘৰলৈ আহি কথাটো এবাৰ ভাবিলে। সিদিনাই
ৰাতি ভাত খাই থাক্কাতে দেউতাকে ভাগৰক সুধিলে,
“ভাগৰ, তোৱ তবলা শিকিবলৈ মন আছে নেকি?”
ভাগৰে এ্যাৰতে আছে বুলি ক'লে। সেয়েহে পাছদিনা
দেউতাকে তবলাৰ শিক্ষকজনক লগ ধৰিলে। তাৰ
পাছত দেউতাকে ক'লে, “মই ভাগৰক কালি কথাটো
সুধিছিলোঁ। ভাগৰে তবলা শিকিম বলিয়েই কৈছে।

আপুনিয়েই তাক শিকাব লাগিব।” তবলাৰ ছাৰজনে
শিকাই দিম বুলিয়েই ক'লে। পাছদিনাখন তবলাৰ
ছাৰজনেই নিজৰ পুৰণা তবলায়োৰ ভাগৰক বজাৰলৈ
দিছিল। তবলায়োৰ পুৰণাহে হৈছিল, বেয়া হোৱা
নাছিল। এনেকৈয়ে এবছৰ, দুবছৰ পাৰ হ'ল। লাহে
লাহে ভাৰ্গৱে তবলা ভালকৈ বজাৰ পৰা হৈ গ'ল। তাৰ
বয়স বৰ্তমান এঘাৰ। ভাৰ্গৱে বিভিন্ন প্রতিযোগিতাত
ভাগো লৈছে। পুৰস্কাৰো পাইছে। দেউতাকে গোটেই
দিনটো কষ্ট কৰি ঘৰত সোমোৱাৰ সময়তে কেতিয়াৰা
ভাৰ্গৱে তবলা বজাই থকা শুনে। তবলাৰ তাল শুনি
দেউতাকৰ মন জুৰ পৰি যায়, ভাগৱ নোহোৱা হয়।

এদিন তবলাৰ শিক্ষকজনে ভাগৱহত্তৰ ঘৰলৈ আহি তবলা প্রতিযোগিতাৰ কথা ক'লে। দেউতাকক ক'লে, “ভাগৱক প্রতিযোগিতাখনত অংশগ্রহণ কৰিবলৈ দিব লাগিব। ময়ে তাক লৈ যাম। পুৰস্কাৰটো ডাঙৰ নহয় যদিও এখন ডাঙৰ প্রতিযোগিতাত অংশগ্রহণ কৰাটো ডাঙৰ কথা।” দেউতাকে ক'লে, “মইনো কি ক'ম? আপুনি যি ভাল দেখে।”

অসম ভিত্তিত অনুষ্ঠিত প্রতিযোগিতা। তাৰ অভিজ্ঞতা অলপ হ'ব। প্রতিযোগিতাৰ বাবে ২০০ টকা ভৱ্তি মাচুলো আছে। সেইটো ময়ে দি দিম।”

প্রতিযোগিতাখনত অংশগ্রহণ কৰিব ভাগৱে। অসমৰ বিভিন্ন স্থানৰ পৰা প্রতিযোগী আহিব। ভাৰিলেই ভাগৱে ভয় লাগে। সি বাক পাৰিবনে? প্রতিযোগিতাৰ বাবে সাজু কৰিবলৈ তবলাৰ শিক্ষকজনে ভাগৱহত্তৰ ঘৰলৈ সঘনাই আহিছে। তবলাৰ শিক্ষকজনৰ তাৰ প্রতি বিশ্বাস এটা আছে।

প্রতিযোগিতাখনলৈ মাজত মাঠোঁ এটা দিন। স্কুলৰ পৰা আহিয়েই ভাগৱে তবলাৰ অভ্যাস কৰিবলৈ ধৰিলে। আজি তবলাটো বজাই ভাগৱে ভাল পোৱা নাই। তবলাটো সেমেকিছে। কালি ৰাতি বৰযুগ দিছিল। তিনপাত্ৰ মাজেৰে বৰযুগৰ পানী তবলাত পৰিছিল। তথাপি সি ছাবে শিকোৱা তালটো বজাই আছে।

বতৰটো বেয়া। বৰযুগৰ বাবে তবলাৰ শিক্ষকজন ভাগৱহত্তৰ ঘৰলৈ আহিব নোৱাৰিলে।

পাছদিন প্রতিযোগিতা। ভাগৱে অলপ ভয় লাগিছে। সি পুৰা স্কুললৈ যাবলৈ ওলাল। তেতিয়া কিনকিনকৈ বৰযুগ দি আছে। প্রতিযোগিতাৰ বাবে ভাগৱক বিদ্যালয়ত সকলোৱে শুভেচ্ছা জনাইছে। সহপাঠীসকলে তাক উৎসাহ দিছে। বিদ্যালয়ৰ সকলোৱে পৰা শুভেচ্ছা লৈ সি ঘৰ পালে। বৰযুগত তিতি আহিছে সি। ৰাহিৰত ধাৰায়াৰ বৰযুগ। সিদিনা গোটেই দিনটোৱেই বৰযুগ দি থাকিল। আনকি নিশাও। ভাগৱহত্তে ৰাতিৰ আহাৰ খাই

শুবলৈ গ'ল। কিন্তু ভাগৱে টোপনি নাহিল। পাছদিনাখন অনুষ্ঠিত হ'বলগীয়া প্রতিযোগিতাৰ কথাই ভাৰি থাকিল সি। ইমান ডাঙৰ প্রতিযোগিতাত সি পাৰিবনে? তাৰ যদি ভুল হৈ যায়! বহু দৰ্শকৰ সম্মুখত সি বাক নাৰ্ভাছ হ'ব নেকি? কাৰণ, ৰবীন্দ্ৰ ভৱনত সি আজিলৈকে তবলা বজোৱা নাই। তাতে আৰু দৰ্শক বহু থাকিব। ভাগৱে কেতিয়াও ইমান ডাঙৰ প্রতিযোগিতাত অংশগ্রহণ কৰা নাই। এনে ধৰণৰ কথা তাৰ মনলৈ আহি থাকিল। আৰু কথাৰোৰ ভাৰি ভাৰি কেতিয়ানো টোপনি গ'ল গমেই নাপালে। মাজৰাতি এটা প্ৰচণ্ড শব্দও হ'ল। ভাগৱে সাৰ পালে আৰু দেউতাকক জোৰকে সাবটি ধৰিলে। তাৰ পাছত সি আৰু একো ক'ব নোৱাৰে।

পাছদিন ভাগৱে যেতিয়া সন্ধিৎ দূৰাই পালে, তেতিয়া নিজকে সি চিকিৎসালয়ত আৰিষ্ফাৰ কৰিলে। সোঁহাতখনত সি বিষ অনুভৱ কৰাত এবাৰ হাতখনৰ ফালে চালে। গোটেই হাতখন প্লাষ্টাৰ কৰা। মূৰতো বেণ্ণেজ। সি চাৰিওফালে চালে এবাৰ। মাক-দেউতাক কাষতে আছে। মাকৰ দুচকুত পানী। দেউতাকৰো হাত আৰু মুখত বেণ্ণেজ।

“দেউতা, মই কিয় ইয়াত? কালি ৰাতি কি হৈছিল?” ভাগৱে সুধিলে। দেউতাকে তাক চমুকৈ ক'লে, কালি ৰাতিৰ ভূমিষ্ঠলনৰ কথা। পাহাৰৰ মাটিয়ে কিদিবে সিঁতৰ ঘৰটোৰ একাংশ হেঁচি ধৰিছিল। কথাখনি কৈ থাকোতে দেউতাকৰ চকুপানী ওলাল।

“দেউতা, আজিতো তবলাৰ প্রতিযোগিতা আছিল।” ভাগৱে মূৰত হাত ফুৰাই দেউতাকে ক'লে, “সেইবোৰ ভাৰি নাথাকিব। জীৱনত বহু প্রতিযোগিতা আহিব।” ভাগৱ বহু সময় নীৰবে থাকিল। সি এবাৰ তাৰ প্লাষ্টাৰ কৰা হাতখনলৈ চালে। ক'ব নোৱাৰকে তাৰ দুগালেৰে বৈ আহিল লোতক। তাৰ মনৰ মাজত বাজি থাকিল প্রতিযোগিতাত বজাবলগীয়া ‘ত্ৰিতাল’। ◎

ଅନୁଶୋଚନା

ଶ୍ରୀ ହରିତା ମେଧି
ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀ

এসময়ত দগ্গাঁও নামেরে এখন গাঁও আছিল। সেই গাঁৱতে বৰাকান্ত নামৰ ঐজন ধনী খেতিয়ক আছিল। তেওঁ বৰ পৰিশ্ৰমী খেতিয়ক আছিল, সেয়ে দোপতদোপে তেওঁৰ উন্নতি হৈছিল। তেওঁৰ দুজন পুত্ৰ—ডাঙৰ পুত্ৰ দেবেন দেউতাকৰ দৰেই পৰিশ্ৰমী, নস্ত। সি গোটেই দিনটো দেউতাকৰ লগত পথাৰত কাম কৰে, কিন্তু সৰু ল'ৰা হৰেণ একেবাৰে এলেৰুৱা, কাম কৰিবলৈ ভাল নাপায়, শুই-বহি থাকি সময় কটায়। তাক সুন্দৰ কাপোৰ পিঞ্জিৰলৈ লাগে, ভাল ভাল খাবলৈ লাগে। বাপেক আৰু ককায়েক দেবেনে নানা কথাৰে উপদেশ দিয়ে, কিন্তু সি সেইবোৰ কথালৈ মন-কাণ নিদিয়ে। এদিন হৰেণে দেউতাকক উদ্দেশ্য ক'লে, “সম্পত্তিৰ এটা ভাগ মোক দিয়া, মই চহৰলৈ গৈ নিজে ব্যৱসায় কৰিম।” বাপেকে বুজালে, কিন্তু সি কোনো কথা নুঞ্জনিলে। উপায় নাপাই দেউতাকে তাক সম্পত্তিৰ এটা ভাগ দি দিলে। সম্পত্তি পাই হৰেণ আনন্দত আঘাতহাৰা হ'ল। সি ব্যৱসায় কৰিবলৈ গাঁৱৰ খেতি মাটি সকলো বিক্ৰী কৰি যি টকা পালে, সেই টকা লৈ চহৰলৈ গ'ল।

হৰেণ চহৰলৈ গৈ আমোদ-প্ৰমোদত মচগুল
হ'ল। হৰেণৰ টকা দেখি চহৰত বহুত বন্ধু তাৰ ওচৰ
চাপি আহিল। বন্ধুবিলাকৰ লগত অবাৰত টকা খৰচ
কৰাৰ বাবদ খুব সোনকালে তাৰ সকলো টকা শেষ
হ'ল। টকা শেষ হোৱাৰ লগে লগে বন্ধুও নাইকিয়া
হ'ল। হৰেণৰ অৱস্থা লাহে লাহে বেয়া হ'বলৈ ধৰিলে।
সি পৰিশ্ৰমী নোহোৱাৰ বাবে একো কাম কৰিব
নোৱাৰে। বাচন ধোৱা কামত সোমাল। হোটেলত কাম
কৰাৰ অভ্যাস নথকাৰ বাবে বাচনো ভালকৈ ধুব
নোৱাৰিলে। মালিকৰ কাম পচন্দ নহ'ল, কামৰ পৰা
খেদা খালে। সি চহৰত অনাই-বনাই ঘৰি ফুৰিবলৈ

ধরিলে। ভোকত অস্থির হৈ পৰিল। ভোকত থাকিব
নোৱাৰি হৰেণে বাস্তুৰ কাষতে থকা ডাষ্টিবিনৰ খাদ্যবস্তু
বুটিল খাবলৈ বহিল। কিন্তু হৰেণে সেই লেতোৰা বস্তু
কোনোমতে মুখলৈ নিব নোৱাৰিলে, দুখ-শোকত সি
কান্দিবলৈ ধৰিলে। তাৰ অস্তৰ দহি গ'ল। সি চিন্তা
কৰিলে এনে খাদ্য কুকুৰকো খাবলৈ নিদিয়ে। তাৰ অস্তৰ
অনুতাপৰ জুয়ে এনেকুৱাকৈ পুৰিলে যে সি আকৌ
নিজৰ গাঁৱলৈ উভতি যাবলৈ ঠিক কৰিলে।

বহুত ভাবি-চিন্তি হৰেণ এখোজ-দুখোজকে ঘৰলৈ
বুলি বাওনা হ'ল। ইতিমধ্যে তাৰ কানি-কাপোৰ ফাটি
গৈছিল। শৰীৰটো শুকাই-ক্ষীণাই অৱস্থা নাই। বহু কষ্টৰ
মূৰত সি ঘৰৰ দুৱাৰমুখত থিয় হ'ল। নিজৰ ঘৰৰ কাম
কৰা ল'বাই হৰেণক মগনীয়া বুলি সোমাৰলৈ নিদিলে।
সি দুখ-শোকত চিঞ্চিৰি চিঞ্চিৰি কান্দিবলৈ ধৰিলো।
কাদোনৰ শব্দত ভিতৰত থকা মাক-বাপেক ওলাই
আহিল। মাকেও নিজৰ পুত্ৰৰ দুৰৱস্থাত কাদোনত ভাগি
পৰিল। হৰেণে মাক-বাপেকৰ ভৱিত ধৰি ক্ষমা খুজিলো।
দেউতাকে কিছু সময় চিন্তা কৰি মাকক ক'লে, “তাক
ভিতৰলৈ নি গা ধূবলৈ দি নতুন কাপোৰ পিন্ধিৰলৈ
দিয়া।” দেউতাকে হৰেণক ক'লে, “তই ভাল শিক্ষা
পালি, এতিয়াহে বুজিলি মানুহে জীয়াই থাকিবলৈ হ'লে
পৰিশ্ৰম কৰিব লাগিব।”

সেই সময়তে ডাঙুর ল'বা দেবেন পথাবৰ পৰা
আহিল। ভায়েকক দেখি তাৰ অসন্তৰ খং উঠিল।
দেবেনে দেউতাকক ক'লে, “তুমি তাক ক্ষমা কৰিছা,
মই কিন্তু ক্ষমা নকৰোঁ।” তেতিয়া দেউতাকে দেবেনক
বুজালে, “হৰেণ এতিয়া অনুতপ্ত, অন্তৰত মলিনতা নাই,
পৰিশ্ৰমেই উদ্গতিৰ মূল বুলি সি অনুভৰ কৰিছে। তাৰ
মনলৈ অনুশোচনা ঘূৰি আহিল। ক্ষমা হৈছে ঈশ্বৰৰ
দান। তই হৰেণক ক্ষমা কৰ আৰু ভাল মানুহ হ'বলৈ
সুবিধা দে। তোৱ ভাল পোৱা আৰু সততাৰে হৰেণৰ
ভাল জীৱন এটা গঢ়ি তোলাত সহায় কৰ।” ◎

ঝণা

❖ প্রজলিতা বড়

অষ্টম শ্রেণী

সুখ্যাতিরে মেট্রিক পাছ করিলে তাই। বিজ্ঞান শাখাত
পঢ়ি একেই সুখ্যাতিবে উচ্চতর মাধ্যমিকো পাছ করিলে।
এইবাব সপোন পূরোৱাৰ সময়। আসন পাৰই লাগিব।
গতিকে নাম কৰা প্ৰশিক্ষণ কেন্দ্ৰত প্ৰশিক্ষণ লৈ আৰু
নিজেও বহু কিতাপ-পত্ৰ অধ্যয়ন কৰি তাৰ বাবে পূৰ্ণ প্ৰস্তুতি
চলালৈ। সময়ত প্ৰবেশ পৰীক্ষা দিলৈ। আঃ। সকলোৱে
বিচৰা ধৰণেই ভাল নম্বৰ লাভ কৰি পাছ করিলে আৰু
গুৱাহাটী চিকিৎসা মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰাৰ সুযোগ
পালে। সুখ্যাতিৰ ধাৰা অব্যাহত ৰাখি তাই এম.বি.বি.এছো
পাছ করিলে। তাৰ পাছত বিশেষজ্ঞ সংক্রান্তীয় কেইবটাও
ডিগ্ৰী। সময়ত তাই হ'ল এগৰোকী নামজলো ডাক্তাৰ।

তাই যেন খক্মক্কৈ সাৰ পালে। ইমান সময়ে তাৰ
মানে তাই সপোন এটাৰ পিছে পিছেহে দৌৰি আছিল।

তাই যিৰিকীখন খুলি দিলৈ। বাহিৰৰ পৰা এজাক
ম্যদু বতাহ বৈ আছিল। দেহ-মন জুৰ পৰি গ'ল। তাই
আকাশখনলৈ এবাৰ চালে—তাৰো ওপৰলৈ গৈ যি
মহাকাশ, তাৰো ওপৰলৈ গৈ যি মহাবিশ্ব ! কি মহাৰহস্য
এই ৰূপ্তাৰ্থ !

“বৰ্ণা, আজিকালি তুমি খুব ভাৰুক
হৈ উঠা মাজে-সময়ে !”

“কি কোৱা ! সঁচাকৈ তেনেকুৱা
লাগে নেকি ?”—সিদিনা সাগৰিকাই
কোৱা কথাটো তাইৰ কাণত ভাবি
উঠিল। মনটো আজি হঠাতে বৰ
পাতল পাতল লাগিছে। কিয়
বা ? এখন ছবিয়ে যেন তাইক
হাতবাটুলি মাতিছে। এখন
হেঁপাহৰ ছবি। সেই ছবিখন
আঁকিবলৈ বৰ মন গৈছে

আজি তাইৰ। কিন্তু আঁকে কেনেকৈ ? মেট্রিক পৰীক্ষা
পালেহিৱেই নহয়। এই কিতাপ, পৰীক্ষাবোৰে কেতিয়াবা
মানে মহা সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰে।

“অ’ মাজনী, পঢ়াত বহুগৈ যা”—দেউতাকে ক’লৈ,
“মোৰ সপোন তাই পূৰ্বাৰ লাগিব বুজিছ। তাই ডাক্তাৰ হ’ব
লাগিব।”

তাই পঢ়া টেবুলত বহিলগৈ। আজি দেখোন তাইৰ
পঢ়িবলৈ একেবাৰে মন যোৱা নাই। “কিমান পঢ়িম আৰু”
বুলি তাই কিতাপখনিৰ ফালে পোন্দোৱাকৈ চালে। ভাৰি-
চিন্তি গণিতৰ কিতাপখনকে মেলি ল’লৈ। মিশ্ৰ সুত। এই
অংকবোৰে কেতিয়াবা বৰ ‘পাজল’ লগায়। আগৰ
দিনবোৰেই ভাল আছিল। আজিৰ দৰে যান্ত্ৰিক নাছিল।
মানুহবোৰেও আকো তাইৰ খবৰ ল’বলৈ এৰি তাইৰ
পঢ়াৰহে খবৰ ল’বলৈ আহে। তাইৰ মৰমৰ তুলিকাডাল,
ৰংখনি কেতিয়াবাই সামৰি-সুতৰি থৈ দিছে। সেইবোৰ
চুবলৈও আজিকালি সময় নাই।

তাই অংকখনি বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিছে।

অংকও যে এক আমোদজনক গেম, সেই
কথাও তাই বুজে। কিন্তু পৰিবেশ ক’ত ?

সৰ্বনাশ। ঘড়ীত দেখোন আঠ বাজিছে।

এই আধা ঘণ্টাত তাই এতিয়া কি
কৰিব ?

তাই লৰালৰিকৈ গা ধুই
নাকে-মুখে ভাতকেইটা সুমুৰাই
ইউনিফৰ্ম পিঙ্কি ওলাই গ'ল।

বিদ্যালয়ৰ দুৰাৰমুখ
পায়েই তাই দৌৰ মাৰি নিজৰ
শ্ৰেণীকোঠাটো পালেগৈ। হঠাৎ

তাইর মনত পরিল—আজি স্কুলৰ প্ৰথম ক্লাছত বিজ্ঞান আছে। তাতে আজিৰ বিষয় ‘আপেক্ষিকতাবাদ’।

এটা-দুটাকৈ সাতটা শ্রেণী হৈ গ'ল। শেষৰ
শ্রেণীটোৱ ইংৰাজীৰ ‘Non-finite verb’ পাঠ্টোত তাই
বেছিকৈ গুৰুত্ব দিয়াৰ প্ৰয়োজন আছে।

ଅରଶ ହେ ଝାଗନ୍ତି ଘରତ ପ୍ରବେଶ କରିଲେ । “ମାଜନୀ
ଭାତକେହିଟା ଖାଇ ଲୋରାହି ଆହା, ଟିଉଛନ୍ତି ଛାବ ଅହାର ସମୟ
ହେଚେହେ ଆରୁ”—ମାକେ କଲେ । ଭାତକେହିଟା ଖାଇ ଉଠି ତାଇ
ଏଟା କାମ କରିଲେ । ସଂ-ତୁଲିକା ହାତତ ଲୈ ଛବି ଏଖନ
ଆଂକିବିଲୈ ଧରିଲେ । “ପରୀକ୍ଷାର ସମୟର ଏହିବୋର କିଯା
ଉଲିଯାବ ଲାଗେନୋ, ମାଜନୀ । କିତାପ ଉଲିଯା, କିତାପ
ଉଲିଯା, ଏତିଯାଇ ଏତିଯାଇ ।”—ଦେଉତାକେ ଯେଣ ଏହିବାର
ଟାନ ମାତେରେଇ କଲେ । ମାକୋ ପାକଘରର ପରା ଓଲାଇ ଆହିଲ
ହାତ ମଚି ମଚି—“ବୁଜିଛା ମାଜନୀ, ଡାଙ୍ଗ ମାନୁହ ହିବ ଲାଗିଲେ
ଭାଲକେ ପଢ଼ିବ ଲାଗିବ ନହ୍ୟ । ଛବି-ତବି ଏହିବୋର ଥୋରା
ଏତିଯା ।”

তাইৰ হাতখন বৈ গ'ল। ছবিখনলৈ চাই থৰ লাগি
বৈ গ'ল। আধৰৱা হৈয়ে থাকিল। তেনকৈয়ে নিলগাই
থ'লৈ। কিতাপ উলিযাই লৈছিলহে—“মাজনী, ছৰ আহি
পালেহি” বুলি মাক আহি হাজিৰ।

তাইব স্কুলৰ পুথিবালৰ শিক্ষকজনে কোৱা কথা
এষাৰ মনত পৰিল—“তোমালোকে ভাল পোৱা কামৰোৱ
সময় উলিয়াই সদায় কৰিবা। পাঠ্যপুঁথিৰ বাহিৰেও ভাল
ভাল কিতাপ সদায় পঢ়িবা।” এবাৰ তাই গবৰ্নৰ বন্ধন
লৰালৰিকৈ মোমায়েকৰ ঘৰৰ পৰা গুচি আহিব খুজিছিল।
মাকতো আচৰিতেই হৈছিল—“কিয়, স্কুল খুলিবলৈ
এতিয়াও ভালেকেই দিন বাকী। কিয় যাৰ খুজিছা
এতিয়াই?”

‘নহয় অ’ মা। ফুরা-চকা, খেলা-ধূলা সকলো-খিনিরেই হেছে ইয়াত। কিন্তু মনে বিচৰা অন্যান্য কামবোৰ কৰাৰ পৰিবেশটোহে ইয়াত নাই। মোৰ ভাল ভাল কিতাপ-আলোচনী কেইখনমান পঢ়িবলৈ আছে। ব'লা, আমি যাওঁগে মা।’

ଆହେଁତେ ତାଇ ‘Studentege’ ନାମର ବିଖ୍ୟାତ ବାତରୁକାକତଥିନ କିନି ଲ’ବୈଲେ ନାପାତରିଲେ । ଶ୍ଵଳର

নমিতাবাইতে মুখৰ পৰাই এনেকুৰা ভাল ভাল কাকত-
আলোচনীৰ নামৰোৱা শুনিছে। এদিন তাইক কৈছিল—
“Studentegeখন নিয়মীয়াকৈ পটিবাচোন।”

তাই পঢ়ি গ'ল। লেখা এটাৰ কথাখিনিয়ে তাইক
খুন্দিয়াই গ'ল—“All parents want their children
to succeed to do good and be the best they
can. The pressure to get into a good school or
have a great career can sometimes bad par-
ents to feel that they can't afford to let their
kids make meaningful choices or manage
stressful situations on their own. Despite all
good intentions, parents are robbing their chil-
dren of a sense of control, which can have
devastating consequences.” আন এঠাইত
পঢ়িলে—“Giving children choices helps them
feel like they have power and control over what
they do, and is a step in growing up.”—কি
মনস্তাত্ত্বিক কথা এইবোৰ।

অং ! কি কথাবোৰ ভাবি আছে তাই ! টিউছনৰ ছাৰ
আতি পালেটিয়েটে ।

টিউছনৰ পাছত ভাবিলে—প্রতিটো বিষয়াৰে ‘হোমৰক’, ‘নটচ’ আছে। সেইবোৰ শোৱাৰ আগতে শেষ কৰিবই লাগিব। কিন্তু আধৰণা ছবিখন বাবে বাবে চকুৰ আগত ভাট্টি উঠিছে।

নিশা ১২ বাজিছে। ঝর্ণাৰ টোপনি নাই। ছটফটাই
আচে।

তাই সম্পর্কে উঠিল। চালে, মাক-দেউতাক-ভায়েক
সকলো টোপনি গৈছে। হাতত সাবে ভবিত সাবে বিছাব
পৰা নামিল। পঢ়া কোঠাটোৰ পিনে আগ বাঢ়িবলৈ ধৰিলৈ।
লাইট নজুলাণে। ভাবিলে মমৰ পোহৰেই ভাল হ'ব। তাৰ
পাছত আধুৰু ছবিখন অঁকি যাবলৈ ধৰিলৈ। ৰং বোলালে
মনে বিচৰা ধৰণে। শেষত ছবিখন চালে—এইখন কাৰ
ছবি? কোন ছোৱালী বাক এইজনী! তাইবেই প্ৰতিৰূপ
নহয়নে! ঝাৰ্ণ এটাই য'ত ঝৰুৱাকৈ লহুৰ তলিছে!

“ମାଜନୀ, ମାଜନୀ, ତାଇ ଏହିବୋର କି କବିଛ? ଏତିଯା
ଏଟିବୋର କରାର ସମୟ ନହୁଁ ।”

তাইর বুরুখন ধপধপাই উঠিল। দেউতাকে সাব
পালে তাৰ মানে। সাউৎকৈ উঠি গ'ল তাই। ক'তা,
সকলোৱেই দেখোন টোপনিত লালকাল ! সপোন দেখি
আছে তাৰ মানে ! সকলো পিতৃয়েইতো সন্তানৰ কুশল-
মংগল কামনা কৰে। সুন্দৰ ভৱিষ্যতেই তেওঁলোকৰ

কাম্য।

দেউতাকক সাবটি ধৰিবলৈ মন গ'ল তাইৰ।
ছবিখন হাতত লৈ তাই এতিয়াই ক'ব'গৈ—চোৱা
দেউতা, এই ঝৰ্ণাটো। তোমাৰ সপোনৰ ঝৰ্ণাটো কি
বেগবান হৈ বৈ যাবলৈ ধৰিছে। ◎

আধৰণা সপোন

❖ প্ৰাৰ্থনা শৰ্মা
নৰম শ্ৰেণী

“অ’ মা...মা....। মই যদু, মণি, বীণাহঁতৰ লগত
খেলিবলৈ যাওঁ। দুপৰীয়া ভাত খোৱাৰ সময়ত
আহিম....।” এনেদৰে জোৰকৈ চিঞ্চিৰি বাহলে মাকক
কৈ গ'ল। বাহলৰ কথা শেষ নোহওঁতেই সি গৈ আনটো
ৰাস্তা পালেই। মাকে সদায় বাহলক কয় যে—“বাবা,
তই যদু, বীণাহঁতৰ লগত ইমানকৈ নেখেলিব। সিহঁত
হৈছে ধৰ্মী মানুহ। সিহঁতৰ ঘৰেই চাবা নে গাড়ীয়ে চাবা

নে থকা-খোৱাৰ পদ্ধতিয়ে চাবা। সকলো আমাতকৈ বহু
বেছি উন্নতমানৰ। ক'ত আমাৰ এই ভগা পঁজা আৰু
ক'ত সিহঁতৰ দুই-তিনি মহলীয়া অট্টালিকা। আমি
এসাঁজ খাবৰ বাবে যিমান কষ্ট কৰোঁ, সিহঁতে সেইবোৰ
ভাবিবও নোৱাৰে। কিবা কাৰণত যদি তই সিহঁতৰ
লগত থাকোঁতে কিবা উৎপাত কৰোঁতে সিহঁতৰ কিবা
অনিষ্ট হয়, তেন্তে বৰ ডাঙৰ কথা হ'ব অ’ সোণ।
সেইবাবে কওঁ যে সিহঁতৰ লগ হ'বি, কিষ্ট দূৰে দূৰে
থাকিবি।” কিষ্ট নাই, মাকৰ এই কথাবোৰ দহ বছৰীয়া
বাহলে ইমান বুজিও নাগায় আৰু গুৰুত্বও নিদিয়ে।
সেইবাবে সি ঘৰত নথকা সময়খিনিত মাকৰ বৰ চিন্তা
হৈ থাকে। আজি বাহলে যদু আৰু মণিৰ ঘৰ চাবলৈ
যাব। যদুৰ দেউতাক হ'ল এগৰাকী সুনাম থকা
চিকিৎসক। সিহঁতৰ দুমহলীয়া ঘৰৰ গেটখন খুলি বাহল
যদুৰ সৈতে ঘৰৰ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। সিহঁতৰ ঘৰৰ
‘ড্ৰয়িং ব্ৰম্পটো দেখি বাহলে অভিভূত হৈ যদুক ক'লে,
“যদু, তোমাৰ ঘৰৰ ‘ড্ৰয়িং ব্ৰম্পটোৱেই দেখোন মোৰ
গোটেই ঘৰটোৰ সমান।” বাহলে তেনেকৈ কোৱাত
যদুৰে মিচিকৈ হাঁহি মাৰিলৈ। যদুহঁতৰ ঘৰখনৰ
কোনো বস্তু চুই চাবলৈ বাহলৰ সাহস নহ'ল। সিহঁতৰ
গোটেই ঘৰটো চাওঁতে বাহলৰ দিনটো গ'ল। গতিকে সি

* * * * * স্বপ্ন বৃক্ষল গাথা

বাস্তাত মণিক লগ পাই ক'লে, “মণি, মই আজি তোমার
ঘৰলৈ যাব নোৱাৰিম। কাৰণ এতিয়া মোৰ ঘৰলৈ
যোৱাৰ সময় হৈছে। মই কাইলৈ তোমার ঘৰলৈ যাম
দিয়া।” মণিয়ে ক'লে, “হ'ব বাবু।” সেইদিনা বাহলৈ
ঘৰলৈ গৈ মাকৰ আগত গোটেই দিনটোৰ বৰ্ণনা
এফালৰ পৰা দি গ'ল। মাকেও সেয়া মনে মনে শুনি
গ'ল।

পাছদিনা বাতিপুৱাৰ আহাৰ খায়ে বাহল যদুৰ
সৈতে মণিৰ ঘৰলৈ লৰ মাৰিলৈ। মণিহ'তৰ ঘৰখন
আকৌ যদুহ'তৰ ঘৰতকৈও ডাঙৰ। সিহ'তৰ
তিনিমহলীয়া ঘৰ। মণিৰ দেউতাক হৈছে এগৰাকী
আই.পি.এছ. বিষয়া আৰু মাক হৈছে এগৰাকী
ইঞ্জিনিয়াৰ। ঘৰৰ ভিতৰলৈ গৈ বাহলৈ ঘৰখন ভালকৈ
চালে আৰু মনতে ভাবিলৈ—“বাঃ...। কি ডাঙৰ আৰু
ধূনীয়া অট্টালিকা। বাজপ্রাসাদতকৈ কোনোগুণে কৰ
নহয় দেই। ইমান ধূনীয়া ঘৰো থাকে নে...?” ঘৰ
চোৱাৰ পাছত বাহলে মণিৰ দেউতাকক সুধিলৈ—
“খুৰা..., আই.পি.এছ. বিষয়া হ'বলৈ কি কি কৰিব
লাগে? কেনেকৈ পত্ৰিব লাগে এবাৰ ক'ব নেকি?”
তেতিয়া মণিৰ দেউতাকে ক'লে, “নাই, তুমি এইবোৰ
বুজি নাগাবা।” “আপুনি বুজালৈ নিশ্চয় বুজিম, খুৰা।”
বাহলৈ ক'লে। তাৰ পাছত মণিৰ দেউতাকেও এফালৰ
পৰা সকলো কৈ গ'ল। উভতি অহাৰ সময়ত ওপৰৰ
পৰা তলালৈ নামি আহি থাক'তে বাহলৰ হাতখন এটা
বহুমূলীয়া আৰু পুৰণি মাৰ্বলৰ ফুলদানীত লাগিল আৰু
ফুলদানীটো ভাঙি গ'ল। মণিৰ দেউতাকে বাহলক বৰ

বেয়াকৈ গালি পাৰিলৈ আৰু পইছাও দিবলৈ ক'লে।
ঘৰলৈ আহি বাহলে মাকক কথাটো কোৱা নাছিল, কিন্তু
মাকে বাহলৰ মুখখন দেখিয়ে গম পালে যে কিবা এটা
হৈছে। সেইবাবে মাকে তাক সুধিলৈ, “বাবা, কি হৈছে?
খোলাখুলিকৈ কচোন। মিছা কথা কিন্তু নক'বি দেই।”
বাহলৈও উপায়ান্তৰ হৈ মাকক সকলো কথা ক'লে।
মাকে কথাবোৰ শুনি বাহলক বহত মাৰিলৈ আৰু
নিজেও হকহকাই কান্দিবলৈ ধৰিলৈ। মাকৰ এনে
ব্যৱহাৰ দেখি বাহলে মাকক ক'লে, “মা, তুমি চিন্তা
নকৰিবা। এইখিনি পইছা আমি যেনে-তেনে ঘূৰাই দিম।
কিন্তু ময়ো ডাঙৰ হৈ আই.পি.এছ. বিষয়া হ'ম আৰু
দেখুৱাই দিম যে দুখীয়া মানুহেও নিজৰ সপোন পূৰণ
কৰিব পাৰে। ময়ো ডাঙৰ হৈ এটা তিনি মহলীয়া ঘৰ
সাজিম আৰু তোমাক তাতে সুখেৰে বাখিম।” মাকেও
বাহলৰ কথা শুনি ক'লে, “তোৰ সপোন নিশ্চয় পূৰণ
হ'ব বোপাই।”

এইবোৰ কথা ভাৰি ভাৰি আজি সুদীৰ্ঘ যোৱালৈ
বছৰৰ পাছত আই.পি.এছ. বাহল বৰাই নিজৰ তিনি
মহলীয়া ঘৰৰ বেৰত আঁৰি থোৱা মাকৰ ফট'খনৰ ফালে
চাই ক'লে, “মা, মোৰ দেখোন সপোনটো আধৰৱা হৈ
ব'ল। মই আই.পি.এছ. হ'লোঁ। কিন্তু তোমাক যে ঘৰটো
দিব নোৱাৰিলোঁ। তুমি মোক এনেদৰে কিয় এৰি হৈ
গ'লা, মা...?”

এনেদৰে ঘৰৰ এচুকত বহি আই.পি.এছ.
মি° বাহল বৰাই নিজৰ আধৰৱা সপোনটোৰ বিষয়ে
ভাৰি ভাৰি চকুলো টুকি টুকি বহি ব'ল...। ◎

বৰ্ণিল আকাশ বৰা, দিতীয় শ্ৰেণী

দেৱাংগী বৰ্মন, দিতীয় শ্ৰেণী

সময়ৰ এনাজৰী

❖ উৎকলিকা ডেকা

নরম শ্ৰেণী

ৰাতিপুৱাৰ ৰঙো বেলিটোৰ আভাসে চৌদিশ
উজলাই তুলিছে। ৰাতিপুৱাৰ এনে মনোৰম পৰিবেশত
হাতত চাহকাপ লৈ বাৰাণ্ডাতে বহিছে মনোৰঞ্জন। মনত
পেলাইছে প্রায় দহ বছৰ আগতে এৰি হৈ অহা নিজৰ
গাঁওখনৰ কথা। তেতিয়া নিজৰ বুলি জহাই ফুৰা
গাঁওখনেই এতিয়া তেওঁক আলহী জ্ঞান কৰে। আগতে
বহিম ককাইদেউ, মহিমা নৰোহাঁতেও তেওঁক মৰমতে
মনো বুলি মাতিছিল। এতিয়া যেন বহিম ককাইদেউৰ
মনতো তেওঁলৈ আগৰ ভাৰ নাই। মনোৰ সলনি এতিয়া
সম্মোধন কৰে দদাইদেউ বুলিছে। সময়ে কি যে
শিকায়? সময়ৰ লগে লগেই সকলো পৰিবৰ্তন হয়।
সময়ৰ লগে লগেই সেই তাহানিৰ দিনৰ ধূলিয়ে-
বোকাই বাগৰি ফুৰা মনো এতিয়া চহৰৰ নামজুলা
ব্যৱসায়ী।

: দেউতা, কি ভাৰিছা? হঠাৎ জীয়েক পাহিয়ে
হাতখন লৰাই দিওতেহে তেওঁ সম্বিং ঘূৰাই পালে।

: সময় অ' মাজনী, সময়। মনোৰঞ্জন শৰ্মাই বৰ
গহীনভাৱে উত্তৰটো দিলে।

: সময়? পাহি অলপ আচৰিতেই হ'ল।

: অ' মাজনী। সময়ৰ বাবেইতো মই নিজৰ গাঁৱৰ
ঘৰ এৰি আহি এই বিশাল চহৰখনত থিতাপি লৈছোঁহি,
সময়ৰ বাবেইতো আজি মোৰ মা-দেউতাৰ পুত্ৰ থাকিও
তেওঁলোক অপুত্ৰক। সময়ৰ বাবেইতো তাহানিৰ মনো
এতিয়া দদাইদেউ। মুঠতে সকলো সময়ৰ খেল।

: দেউতা, আমিচোন এবাৰ গাঁৱৰ ঘৰলৈ যাব
পাৰোঁ। ককা-আইতাকো বহু দিন দেখা নাই।

: কোনো দৰকাৰ নাই। গাঁৱলৈ গৈ সেইবোৰ
বজৰৰা ঢং শিকিবলৈ। জীয়েকৰ কথা শেষ নোহাঁতেই
মাকে আহি গৰজিবলৈ ধৰিলে।

: উফ, গাঁৱলৈহে যাব খুজিছে। যাওক দিয়া।

মনোৰঞ্জন শৰ্মাই বিবৃতভাৱে ক'লে।

: হেৰি। আপুনি যাব খুজিছে যাওক, মই কিন্তু
মোৰ ছোৱালীক গাঁৱলৈ পঠিয়াই বেপৰৱা ঢংবোৰ
শিকাবলৈ মন নাই। সেই কথাত মনোৰঞ্জন শৰ্মাই বৰ
দুখ পালে। সুখ-সম্পদ পাই হৈগীয়েক ইমান নিষ্ঠুৰ হ'ব
বুলি তেওঁ ভৰা নাছিল। যি কি নহওক, জীয়েক,
হৈগীয়েক নগ'লেও তেওঁ ৰাতিপুৱা এবাৰ গাঁৱৰ ঘৰলৈ
যোৱাৰ কথা ভাবিলে। কথাটো কিন্তু তেওঁ কাকোৱেই
নক'লে। জীয়েকক ক'ম বুলি ভাবিছিল যদিও পত্নীৰ
এই দমনীয় কৃপ দেখি ক'বলৈ মন নগ'ল। এনেদৰেই
গোটেই নিশাটো শৰ্মাৰ উজাগৰেই পাৰ হ'ল। ভাৰি-
চিন্তি শেষত তেওঁ কাউৰী পুৱাতে গাড়ীখন লৈ নিজৰ
আপোন ঠাই নগ'লৰলৈ বাওনা হ'ল কাকো একো
নোকোৱাকৈয়ে।

বহু বছৰৰ বিবৃতিৰ অন্তত মনোৰঞ্জন শৰ্মা নিজৰ
গাঁওখনলৈ অৰ্থাৎ নিজৰ জন্মস্থানলৈ আহিছে। লগত
আছে কেৱল জীয়েক পাহিয়ে গাড়ীখনৰ আগছিটোৰ
ৰছিডালত লগাই থোৱা পুতলাটো। সেইটোৱেই আছিল
নগ'লৰ যাত্ৰাপথত তেওঁৰ সাৰথি। কলং নদীৰ
মথাউৰিবে আগ বাঢ়ি গাড়ীখন দোকানৰ কাষতে থৈ
ছেঞ্চেলযোৰ খুলি লৈ পাৰ হ'ল।

প্রায় তিনি বছৰমানৰ মূৰত মনোৰঞ্জন শৰ্মা নিজ
ঘৰখনলৈ আহিছে। ঘৰৰ পদুলিমুখত ভৰি হৈয়েই
তেওঁৰ চকু চলচলীয়া হৈ পৰিল। মাক-দেউতাকে
বাৰাণ্ডাতে বহি কিবা কথা আলোচনা কৰি আছিল। ভাদ
মাহ। ভাদমহীয়া শৰাইখন নামঘৰত নিদিলে বেয়া নহ'ব
জানো? সেয়ে তাৰেই আলোচনা কৰি আছিল।

হঠাৎ পুত্ৰক দেখি মাক কুঞ্জলতাই লাখুচিডালত
ভৰ দি আহি পুত্ৰক সাবটি ধৰিলে।

: আই ও মোৰ গোনাকণ ও। হেৰি... দেখিছেন

শ্বেত বৃক্ষল বাথৰ

মনো আহিছে। পাছে বোৱাৰী, নাতিনীহঁত ক'ত? কঁপা
কঁপা মাতেৰে কুঞ্জলতাই সুধিলে।

: তেওঁলোক আহিৰ নোৱাৰিলে দে, মা। সিহঁতৰ
বিদ্যালয় খুলিছে। এওঁৰো গাটো বৰ এটা ঠিক নহয়।
সেয়ে ময়ে নানিলোঁ। টপৰাই তেওঁ মিছ কথা কৈ
দিলে। মাকৰ আগত ফঁকি মাৰি তেওঁৰ মনত অলপ
কষ্ট হ'ল। যিজনী মাকে তেওঁক কেতিয়াও মিছা কথা
ক'বলৈ, ফঁকি মাৰিবলৈ হাক দিছিল সেইজনী মাককে
আজি তেওঁ ফঁকি দিলো।

: মনো, তই বৰ বেয়া কাম কৰিলি কিন্ত। তেওঁ
নিজকে নিজেই ক'লে। কিন্ত উপায় জানো কিবা আছে।
সময়ৰ টিকনিডাল বৰ খৰ। সময়েই বাধ্য কৰাইছে।

দুপৰীয়া ভাত-পানী খাই উঠি মনোৰঞ্জন শৰ্মাই
কলং নদীৰ পাৰে পাৰে ফুৰিবলৈ আহিছে। কাৰণ এই
নদীখনৰ সৈতে তেওঁৰ এটা এৰাব নোৱাৰা নিবিড়
সম্পর্ক আছে। বিবৰিব মলয়া বতাহো বলি আছে।
তেওঁৰ এনেকুৱা লাগিল সময়ৰ সৌঁতত নৈখনো
দ্রুতগতিত ব'ব ধৰিছে। নৈখনো সৈতে থকা অ্যুত
স্মৃতিৰোৰ তেওঁৰ মনত পৰিল। মনোৰ লগৰ দীপু, বামু,
মদন, কমলহঁত বা ক'ত থাকে এতিয়া। মনোৰ ওচৰত
মানে মনোৰঞ্জন শৰ্মাৰ ওচৰত তেওঁলোকৰ ফ'ন নস্বৰো
নাই।

: এই মনো ভাই, কি খবৰ? হঠাত কাৰোবাৰ মাত

শুনি তেওঁ পিছফালে ঘূৰি চালে। তেওঁ আচৰিত।

: হাৰে দীপু, বামু, কমল তহঁত?

: অ' আমি আকো। তোৰ সৰকালৰ সমনীয়াৰোৰ।

চহৰলৈ গৈ আমাক পাহৰিলি নেকি? আহ এক খেল
খেলোঁ।

: হেই। এতিয়ানো ক'ত মোৰ খেলা বয়স আছে?

: আমাৰনো ক'ত আছে? তথাপিও আহিছতো
খেলিব। আহ, আহ।

লগৰীয়াসকলে মতাত তেওঁ আৰু ব'ব নোৱাৰিলে।
জোৰেৰে গৈ ভৱিৰে বৰাব টেঙা ভাঙি দুটুকুৰা কৰিলে।

: গ'ল...। মনোৱে চিঞ্চিৰিলে।

হঠাত নদীৰ কলকলনি শুনি তেওঁৰ দেহলৈ
সন্ধিত ঘূৰি আহিল। আৰে কমল, বামুহঁত ক'লৈ গ'ল?
বামু, কমল...। তেওঁ মাতিবলৈ ধৰিলে।

কিন্ত নাই। তেওঁলোক নাই। কোনোৱে নাই।
আছে মাথোঁ কলং নৈখনো কুলুকুলু সুৰ।

কলং নৈখনো পাৰলৈ আহিলেই মনোৰঞ্জন শৰ্মাক
স্মৃতিয়ে আমনি কৰে। ঘূৰি যায় তেওঁৰ ল'ৰালি কাললৈ।
কিবা এটা অজানা ভাবত মতলীয়া হৈ যায় তেওঁ। কিন্ত
সময়...। সময়ৰ সৌঁতে ল'ৰালিৰ দিনবোৰো উটুৱাই নিলে।
উটুৱাই নিলে অনেক স্মৃতি, অনেক দিন। মাথোঁ বৈ গ'ল
কলং নদীৰ সেই কুলুকুলু সুৰ। যিবোৰ তাহানিৰ দৰে
আজিও একেই আছে। ◎

আন্ধাৰ আঁতৰি গ'ল

❖ অভিলাষা বৰ্মন
নৱম শ্ৰেণী

আজি দুবছৰ সম্পূৰ্ণ হ'বৰ হ'ল। সেই এবছৰ
এয়াৰ মাহ আগত দেখা মুখখন জানো মঞ্জুৰে দেখা পাৰ
আকো এৰাব। সেই দুমহলীয়া ঘৰটোৱ কোনো এটি
কোণত পাৰি থোৱা বাঁহৰ ছোফা এখনত বহি মঞ্জুৰে

সদায় তেওঁৰ পুত্ৰ বসন্তৰ কথা ভাবে। কিমান যে মৰমৰ
আহিল বসন্ত তেওঁৰ। ক'বলালৈ যোৱাৰ আগতে সদায়
মাকৰ চৰণ স্পৰ্শ কৰিছিল সি। সন্মান, মৰম আৰু শৰ্দা
কৰিছিল মাকক। মাক মঞ্জুক কেতিয়াও দুখত চাবই

বাখৰ :::::::::::::::::::::স্বপ্ন বশ্মল

নোৱাৰিছিল বসন্ত। তাৰ কথাতে বিভোৰ মঞ্চুৱে
ঘড়ীত কেতিয়ানো ৰাতি ন বাজিবৰ হ'ল গমকে
নাপালে। দৰ্জাখন খোলাৰ শব্দতহে মঞ্চুৰ ভাবৰ অন্ত
পৰিল। হাতত এখন কাঁহীত দুখন ৰটী আৰু অলপমান
দাইল লৈ মঞ্চুৰ একমাত্ৰ বোৱাৰী কল্পনাই কোঠাটোত
প্ৰৱেশ কৰিলে।

“মা এয়া লওক, খাওক।”

“খাবলৈ একেবাৰে মন নাই আ’ আই, এহ,
টেবুলখনতে থৈ দে, অলপ পাছত খাম।”

শাহুমাকৰ কথামতে কল্পনাই কাঁহীখন টেবুলত
থৈ দিলে আৰু কোঠাটোৰ পৰা ওলাই গ'ল।
আজিকালি কল্পনাৰ মুখখনলৈ চালে মঞ্চুৰ চকুলো
ওলাও ওলাও হয়। কিছু বছৰ আগৰ সেই উজ্জল
মুখখন যেন ক'বাত হেৰাই গৈছে। তাৰ সলনি
আহিলে বিষাদ, দুখ, যন্ত্ৰণাৰ মাজত জজৰিত হৈ পৰা
এখন ছবি। হাঁহিমুখীয়া কল্পনাই আজিকালি অনবৰতে
মন মাৰি থাকে। তেওঁৰ যেন একোকে ভালেই নলগা
হৈছে। সেই মিঠা মৌসনা কল্পনাৰ জীৱনত যেন
কোনোবাই বিযহে ঢালি দিলে। খাবলৈ মন নাযায়,
শুবলৈ মন নাযায়, মুঠতে একোকে কৰিবলৈ মন নাযায়
কল্পনাৰ। যেন এক আঝাহীন মৰাশৰ দৰে জীৱন
জীয়াইছে তাই। তাইৰ চকুলোৱে যেন তাইৰ গাল দুখন
শুকুৱাবলৈকে নিদিয়ে। এক চিৰপ্ৰবাহী নদীৰ দৰে
কল্পনাৰ চকুৰ লোতক সদায়ে বৈ থাকে।

কল্পনাৰ দৰে মাক মঞ্চুৰো একেই অৱস্থা। তেওঁৰ
মৰমৰ বসন্ত বা ক'ত আছে, কেনেকৈ আছে সেই
সকলোৰে চিন্তা বুকুত বাঞ্ছি লৈ মঞ্চু কোনোমতে
জীয়াই আছে। বসন্ত নিঃসন্তান হোৱা বাবে ঘৰখনত এক
শোকৰ ছাঁ বিৰাজ কৰিছে। চৌদিশে নিৰল-নিস্তৰ
পৰিবেশে ঘৰখন জয়াল কৰি তুলিছে। সময়বোৰো পাৰ
হৈ যোৱাৰ লগে লগে ঘৰখনৰ অৱস্থা বেয়া হৈ গৈ
আছে।

বসন্ত ভাৰতীয় সৈন্যদলৰ এগৰাকী সাহসী আৰু
বুদ্ধিমত্ত সৈনিক। কিছু বছৰ আগতে হৈ যোৱা এখন
যুদ্ধত ভাৰতীয় সৈন্যদলৰ কেইজনমান সৈন্যৰ লগতে
বসন্তক কেইজনমান বিদেশী সৈনিকে নিজ দেশলৈ
ধৰি-বাঞ্ছি লৈ গৈছিল। তেতিয়াৰ পৰা বসন্তৰ লগতে
তেওঁৰ সংগীসকলৰ কোনো ধৰণৰ উম-ঘাম পোৱা
নাই। সৈন্যদলে কোৱামতে বসন্ত আৰু তেওঁৰ
সংগীসকলৰ ওপৰত বিদেশী সৈন্যসকলে শাৰীৰিক
আৰু মানসিক অত্যাচাৰ চলাইছে। বসন্ত আৰু তেওঁৰ
লগত নিৰবেশ হোৱা সৈনিকসকল এতিয়াও জীয়াই
আছে। এনেদৰে বসন্তৰ পৰিয়াল আৰু সন্ধানহীন হোৱা
সৈনিকসকলৰ পৰিয়ালক চৰকাৰে বুজাইছে। কিন্তু এই
বুজনিবোৰে জানো হেৰাই যোৱা সদস্যসকলৰ
পৰিয়ালৰ দুখৰোৰ আঁতৰাৰ পাৰিছে। কোনোবাই
হয়তো পুত্ৰ হেৰুৱাইছে, কোনোবাই স্বামী, কোনোবাই
দেউতা, কোনোবাই ভাই বা দাদা। প্ৰত্যেকেই
হেৰুৱাইছে কোনোবা নহয় কোনোবাক।

“মা, আপুনি এতিয়াও খোৱাই নাই যে, বছ দেৰি
হ'ল। সোনকালে খাই লওক। অহ ঠাণ্ডা হ'লেই
দেখোন, ব'ব মই আকো এবাৰ গৰম কৰি লৈ আনো।”
“নালাগে দে, ইমানো ঠাণ্ডা হোৱা নাই, খাৰ পাৰিম।
তই খালিনে?” “খালঁো।” অলপপৰ মাকে মঞ্চুৰ মুখলৈ
চায়। কল্পনাই আকো ক'লে, “মা, মই বিছনালৈকে যাওঁ
তেনেহ'লে।”

ক্ৰিং...ক্ৰিং... হঠাৎ কলিংবেলৰ শব্দ শুনিবলৈ
পোৱা গ'ল। শুবলৈ যোৱা কল্পনাই শব্দ শুনি ওলাই
আহিল। দৰ্জাখন খুলিয়েই তাই থমকি ব'ল। সন্মুখত
স্থিৰ হৈ বৈ থকা বসন্তক দেখি কল্পনাৰ মগজুত যেন
আনন্দৰ জোৱাৰ উঠিল। কিমান যে ক'ব লগা আছে
বসন্তক। কিন্তু ক'ব কি? বসন্ততো মঞ্চুৰ বাবে ঝাতুৰ
দৰেই আহিল। হঠাতে। আৱেগতে চকুলো মচি মচি
তাই ভিতৰলৈ দৌৰিলে মাকক জনাবলৈ। ◎

স্বার্থপর

◇ নিশিতা গোস্বামী

ନରମ ପ୍ରେସ୍

ਕਬੰਦਿਰ ਪਵਾ ਤਾਹਾ ਧੂਮੁਹਾ ਏਜਾਕੇ ਹਠਾਂ ਯੇਨ
ਸਕਲੋ ਤਚਨ ਕਰਿ ਪੇਲਾਣੇ। ਨਿਯਤਿਰ ਓਚਰਤ ਅਖੇਖ
ਯੁੱਜਿ ਯੁੱਜਿ ਸ਼ੇ਷ਤ ਹਾਰ ਮਾਨਿਵਲੈ ਬਾਧੀ ਹਲ ਪ੍ਰਯਾਸ
ਸ਼ਹਿਕੀਯਾ। ਪ੍ਰਯਾਸ ਸ਼ਹਿਕੀਯਾ ਏਜਨ ਕ੍ਵਦ੍ਰ ਬਧਸਾਡੀ।
ਪਦਪਥਰ ਕਾਘਤੇ ਪਾਣ-ਤਾਮੋਲਰ ਦੋਕਾਨ ਏਖਨ ਦਿ
ਕੋਨੋਮਤੇ ਦੁਵੇਲਾ ਦੁਮੁਠ ਯੋਗਾਰ ਕਰਿ ਪਰਿਯਾਲਟੋ
ਪੋਹਪਾਲ ਦਿ ਆਛਿਲ। ਹਠਾਂ ਏਦਿਨ ਅਸੁਸ਼ ਹੈ ਪਰਾਤ
ਚਿਕਿਤਸਕਰ ਕਾਘਲੈ ਧਾਓਂਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਲ ਯੇ ਤੇਓਂ
ਏਖਿਥ ਦੁਰਾਰੋਗ੍ਯ ਰੋਗਤ ਆਕਾਸ਼। ਹਠਾਂ ਅਨੁਕਾਰ ਨਾਮਿ
ਆਹਿਲ ਪਰਿਯਾਲਟੋਰ ਮਾਜਲੈ। ਕਾਗਣ ਚਿਕਿਤਸਾਰ ਵਾਰੇ
ਸਾੱਚਤੀਯਾ ਧਨ ਅਤਿ ਕਮ ਪਰਿਮਾਣੇ ਆਛਿਲ ਆਕ ਧਿਖਿਨਿ
ਆਛਿਲ ਸੇਈਥਿਨਿ ਇਤਿਮਧੇ ਪ੍ਰਾਯ ਚਿਕਿਤਸਾਰ ਨਾਮਤ ਖਚ
ਹੈਛਿਲ। ਪ੍ਰਯਾਸ ਸ਼ਹਿਕੀਯਾਰ ਪਰਿਯਾਲਤ ਤਿਨਿਜਨ ਸਦਸ਼।
ਤੇਓਂ, ਤੇਓਂ ਪੜ੍ਹੀ ਆਕ ਸਾਤ ਬਚਾਈਯਾ ਏਟਿ ਲਬਾ।
ਲਬਾਜਨਰ ਨਾਮ ਆਛਿਲ ਅਨੁਜ। ਦਿਨ ਬਾਗਬਾਰ ਲਗੇ ਲਗੇ
ਪ੍ਰਯਾਸ ਸ਼ਹਿਕੀਯਾਰ ਬਚਾਈ ਅਸੁਸ਼ ਹੈ ਆਹਿਛਿਲ। ਤੇਓਂ ਪ੍ਰਾਯ
ਸ਼ਖਾਗਤ ਹੈ ਪਰਿਛਿਲ। ਤੇਓਂ ਪੜ੍ਹੀ ਆਕ ਅਨੁਜਰ
ਓਪਰਾਰ ਨੀਲਾ ਆਕਾਖਖਨ ਧੇਨ ਕਲਾ ਭਾਰਬੇ ਢਾਕ
ਪੇਲਾਣੇ।

প্রয়াস শইকীয়া অসুস্থ হৈ পৰাত একমাত্ৰ আয়ৰ
পথো বন্ধ হৈ পৰে। অৱশ্যেত যুঁজি যুঁজি তেওঁ মৃত্যুৰ
ওচৰত হাৰ মানিবলৈ বাধ্য হ'ল। পত্নী আৰু পুত্ৰ
অনুজৰ চকুৰ সম্মুখতে নিমিষতে যেন প্রয়াস শইকীয়া
বিলীন হৈ গ'ল। পত্নী আৰু পুত্ৰই এতিয়া অকলে
জীৱন সংগ্ৰাম অব্যাহত ৰাখিব লগা হ'ল। সাত বছৰীয়া
অনুজে ভালদৰে বুজি উঠিছিল জীৱনৰ সংগ্ৰাম কি?
ইমান কম বয়সৰ পৰাই সি জীৱনৰ তিতা-মিঠা সকলো
অভিজ্ঞতা লাভ কৰিছিল। মাকে অনুজক ভাল মানুহ
কৰাৰ সপোন দেখিছিল। সিও মাকৰ সপোন বাস্তৱত
পৰিগণ্ত কৰিবলৈ সৎ স্বভাৱৰ লগতে পঢ়া-শুনাতো

ଭାଲଦରେ ମନ ଦିଲେ । ମାକେ ଚୁବୁରୀରେ ଦୁଇ-ଏଘରତ କାମ
କରି ଅନଜ୍ବ ପଢାର ଯୋଗାର କରିଛିଲ ।

ଅନୁଜେ ମାକର କଟ୍ ଉପଲକ୍ଷ କରିବ ପାରିଲେ ଆର୍
ଏଜନ ସ୍ବ ସ୍ଵତ୍ତିରୁପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋରାର ଉପରି ଉଚ୍ଚ
ପଦବୀର ଚାକରି ଲାଭ କରିଲେ । ମାକର ଆନନ୍ଦ ସୀମା
ନୋହୋରା ହଙ୍ଗି । ନାନା ଘାତ-ପ୍ରତିଘାତର ସୈତେ ଯୁଜି ଯୁଜି
ଅନୁଜକ ସ୍ବ ମାନୁହରୁପେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରାତ ତେଣୁ ସଫଳ
ହେଛିଲ । ପିତୃ ଅବହିନେ ତେଣୁଲୋକେ ଓଠର୍ଟା ବଚର
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଲେ । ସକଳୋ ଯେନ ଠିକ ହେ ପରିଛିଲ ।
ଅନୁଜର ବିଯାଓ ପାତି ଦିଯା ହେଛିଲ । ସକଳୋରେ ସୁଖତ
ଦିନ ଅତିବାହିତ କରିଛିଲ । କିନ୍ତୁ ହଠାତ ଯେନ ଏକ ଡାଙ୍ଗର
ପ୍ରତ୍ୟାହାନ ଆହି ପରିଛିଲ । ଅନୁଜର ପତ୍ନୀ ନିଶା ଆହିଲ
ଅତି ସ୍ଵାର୍ଥପର ସ୍ଵଭାବର । ନିଶାର ମତେ ଅନୁଜେ ମାତ୍ରକ ନି
ବୃଦ୍ଧାଶ୍ରମତ ଥିବ ଲାଗେ । କାବଣ ମାକ ଏବିଧ ଦୁରାବୋଗ୍ୟ
ବୋଗତ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେ କ୍ରମାଂ ଅସୁନ୍ଦ ହେ ପରିଛିଲ । ପତ୍ନୀର
ପ୍ରେମତ ଅନ୍ଧ ହେ ଅନୁଜେ ପାହରି ପେଲାଇଛିଲ ମାତ୍ର
ତ୍ୟାଗର କଥା ।

ମାନୁହ କେନେକୈ ଇମାନ ନିଷ୍ଠାର ହ'ବ ପାରେ ! ସର୍ବବେ
ପରାଇ ଅନୁଜେ ନିଜ ଚକ୍ରବେ ଦେଖି ଅହା ଜୟନ୍ଦାତ୍ରୀ ମାତ୍ରର
କଟ୍ଟବୋର ନିର୍ମିଷତେ କେନେକୈ ପାହାବି ପେଲାଲେ ! ପତ୍ରୀର
କଥାମତେ ଅନୁଜେ ମାକକ ବୃଦ୍ଧାଶ୍ରମଟେଲେ ଲୈ ଗଲେ । ମାକେ
ଆନ୍ତରତ ବହୁତ କଟ୍ଟ ପାଲେ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରକାଶ ନକରିଲେ । ମାତ୍ରର
ତ୍ୟାଗ ଅନୁଧାରନ କରିବ ନୋରାବି ଏଗାରାକୀ ସ୍ଵାର୍ଥପର
ମହିଳାର କଥା ଶୁଣି ଅନୁଜେ କେନେକୈ ଏହି କାମ କରିବ
ପାରିଲେ । ସମୟ ଯଥେଷ୍ଟ ସଲନି ହେଛେ । ନିଜ ପିତ୍ର-ମାତ୍ରଯେ
ସର୍ବରେ ପରା ଯଥେଷ୍ଟ କଟ୍ଟ, ତ୍ୟାଗ କରି ଡାଙ୍ଗ-ଦୀଘଳ କରା
ସନ୍ତାନେ କେନେକୈ ଏହି ଆଚରଣ କରିବ ପାରେ ? ବର୍ତ୍ତମାନ
ସମୟ ଏନ୍ଦ୍ରକୁରା ହୈ ପରିଛେ ଯେନ ବୃଦ୍ଧାରସ୍ତାତ ନିଜ ପିତ୍ର-
ମାତ୍ରର ନିବାପତ୍ତା ସନ୍ତାନର ହାତତ ନହୁଁ, ବୃଦ୍ଧାଶ୍ରମତ । ୭

স্বর্গদেউর হাবিব যরনিকা

❖ প্রিয়াঙ্গী বর্মণ

দশম শ্রেণী

সৌরা ! জোনটোলৈ চোরাচোন। কৃপালী বংটোর
ওপৰত কোনোবাই যেন এধানি পোহৰ ছাটিয়াই দি
মৰমৰ জেনবাইজনীক সোগত সুৱগা কৰি তুলিছে। এই
জোনাক নিশাবোৰ মোৰ বৰ প্ৰিয়।

এয়া মই। নৈখনৰ পাবত বৈ মোৰ এই আপোন
জেনবাইজনীৰ সৈতে অস্তৰংগ আলাপত ব্যস্ত। মুখেৰে
নহয়, কিন্তু সমস্ত হৃদয় উজাৰি কথা পাতোঁ এই
জোনালীৰ সৈতে। সাৰাটি ৰাখিব বিচারোঁ এই
সোগোৱালী পোহৰকণ। প্ৰতি নিশাই ওচৰৰ নৈখনৰ
পৰা বৈ আহে কুলু কুলু ধৰনি। যেন শ্ৰবণ কুমাৰে পুনৰ
সেই কলচী লৈ নিজৰ পিয়াহত আতুৰ অঞ্চ পিতৃ-মাতৃৰ
ত্ৰঃগ নিবাৰণ কৰিবলৈ আহিছে। নৈৰ ওচৰৰ
জোপোহাবোৰৰ পৰা নিগৰি অহা জিলীৰ শব্দৰোৱে
অঞ্চলটোলৈ সাইলাখ স্বৰ্গীয় তৃষ্ণি নমাই আনিছে।
লগতে এই জোনাকী পৰভাৱোৰ। উফ ! কি এক

অনুভূতি। দূৰেৰ কোনো পথিকৰ বাঁহীৰ পৰা বৈ
আহিছে স্বৰ্গীয় বাগ।

পথটোৰ ওচৰতে আছে মই থকা হাবিখন। মোৰ
চাৰিওকায়ে আছে অনেক গছ-বিৰিখ। এই সকলোৰেই
মোৰ আপোন। একপ্রকাৰ আমি সকলো এটা পৰিয়ালৰ
নিচিনা। এই গছ-বিৰিখৰেৰত চৰাই-চিৰিকটিৰ কৃজন,
ওচৰৰ পানীত মাছ-কাছবোৰৰ লুকা-ভাকু আদিয়ে
পৰিবেশটো জীপাল কৰি ৰাখে। মুঠৰ ওপৰত মোৰ বাবে
আটাইতকৈ নিৰাপদ আৰু শান্তিপূৰ্ণ ঠাই এই সৰু
হাবিখনেই।

কিন্তু প্ৰিয় এই ঠাইডোখৰ বিষয়ে এটা বদনামো
আছে। তাহানিতে কোনোৰা পথিকে এই ঠাইটুকুৰাৰ
অপঘণ্য সানি বৈ গৈছে। হাবিখনৰ ওচৰতে আছে মোৰ
প্ৰিয় আৰু চিনাকি গাঁওখন। এই গাঁওবাসীৰ মাজত
তেওঁ প্ৰচাৰ কৰিছিল যে এই হাবিখনৰ গছৰেৰত হেনো
কোনো অপদেৱতাৰ ছায়া আছে। আন্ধাৰ হোৱাৰ
পাছতেই হেনো কোনো কল্যাক যখিনীৰ সৈতে নৃত্য
কৰি থকা অৱস্থাত দেখা যায়। আৰস্ত হয় দৈত্য-দানৱৰ
তাণৰ। এবাৰ সেই হাবিলৈ যোৱা মানুহ হেনো দুনাই
ঘূৰি নাহে। তেতিয়াৰ পৰা আমাৰ আপোন এই
গাঁওখনেও আমাৰ ফালে পিঠি দিলে। তাহানিৰ পৰা
আপোন এই হাবিব ফালে চকুৰে চাবলৈও ভয় কৰা
হ'ল। আপোন মানুহৰোৰ এনে ব্যৱহাৰ দেখিলে
কেতিয়াৰা মনটোত বৰ বেজাৰ লাগে। যি কি নহওক,
অন্তঃঃ তেওঁলোকে এই গছৰেৰ কাটি পেলোৱা নাই।
সেইটোৱে ভাল কথা।

লাহে লাহে বাতি গভীৰ হৈ আহিছে। গাঁওখনৰ
ঘৰবোৰৰ পৰা অহা পোহৰোৰ দেখি এনে লাগে যেন
আকাশৰ একোটা তৰাহে তিৰবিবাই আছে। লাহে লাহে
পোহৰৰ তিৰবিবণি কমি আহিছে। গাঁওখনৰ মানুহৰোৰে

নিশ্চয় ভাত-পানী খাই শেতেলিত উঠিছে। কিন্তু... ! এয়া কি আচরিত ! সৌরা কোনোৱা এজনচেন এই হাবিৰ ফালে আহি আছে। ছঁয়াময়া পোহৰত ভালকৈ ধৰিব পৰা নাই সেয়া কোন ? হয়, কথাটো আচরিত হ'লগীয়া ধৰণৰ। কিয়নো, য'ত মানুহে এই হাবিৰ ফালে আন্ধাৰ হোৱাৰ লগে লগে চাৰলৈও ভয় কৰে, ত'ত কোনোৱা এজন এইফালেই আহি আছে। আন্ধাৰত এতিয়াও ভালদৰে মনিব পৰা নাই। কিছু সময় পাছত তেওঁ মই থকা ঠাইখনৰ ওচৰ পালেছি। উৱা ! এইজনচেন প্ৰমোদ। প্ৰমোদ গাঁওখনৰ ভিতৰত আটাইতকৈ সাহসী বুলি পৰিচিত। তাৰ ঘৰ গাঁৱৰ সিটো মূৰত মানে একেবাৰে শেষত। সি নিশ্চয় দূৰৈৰ শহুৰেকৰ ঘৰৰ পৰা উভতিছে। হয়, মই জানো। গাঁওখনৰ প্ৰতিজন মানুহৰ কাৰ্য্যকলাপ মোৰ নখ দৰ্পণত। হয়তো এই সৰলমনা গ্ৰাঙ্গসকলৰ প্ৰতি থকা মোৰ অক্ত্ৰিম ভালপোৱাবোৰে মোক এনেৰোৰ হিচাপ বাখিবলৈ বাধ্য কৰাইছে। প্ৰমোদে কিন্তু এতিয়াও তাৰ আপোন এই হাবিখনৰ অপযশবোৰ সম্পূৰ্ণকপে মানি ল'ব পৰা নাই। অত দূৰৰ পৰা যাতায়াতৰ সুবিধা নথকা এই গাঁওখনলৈ বাটকুৰি বাই আহি সি ভাগৰি পৰিচে। ইফালে বাতিও হৈছে। গাঁৱৰ মানুহৰোৰে ভাত-পানী খাই শেতেলিত উঠি ভাতসুমাটি মাৰিচে। সেয়ে প্ৰমোদে এই বাতি ঘৰলৈ নোয়োৱাৰ সিন্ধান্তকে ল'লে। সি জিৰণিৰ বাবে ভাল ঠাই এটুকুৰা বিচাৰিবলৈ ধৰিলে। অৱশ্যেত সি মোৰ পৰা অলগ আঁতৰত থকা আঁহতজোপাৰ তলতে জিৰণি ল'বলৈ থিৰাং কৰিলে। প্ৰমোদ ! সেইজোপাৰ তলত জিৰণি নল'বি। ক'ব বিচাৰিষ্ঠে। কিন্তু ক'ব পৰা নাই।

বাতিৰ প্ৰহৰ বাঢ়ি আহিছে। জোনৰ ৰূপালী পোহৰৰ নিহালিখন গাত লৈ প্ৰমোদ ঘোৰ টোপনিত। কিন্তু এয়া বেছি সময়ৰ বাবে নহয়। সময় প্ৰায় মাজানিশা। কিছু সময়ৰ পাছত প্ৰমোদে ছটফটাবলৈ আৰন্ত কৰিলে। উশাহবোৰ টানি টানি লৈছে। কোনোবাই যেন তাৰ ডিঙিত গবা মাৰি ধৰিচে। হঠাৎ সি সাৰ পাই উঠিল আৰু তাৰ লগত যি আছিল সকলো

তাতে পেলাই ‘ভূত ভূত’ বুলি চিৰগিৰি আঁহতজোপাৰ তলৰ পৰা লৰ মাৰিলে। বুজিবলৈ বেছিপৰ নালাগিল যে পুনৰ এক অপবাদৰ সন্মুখীন হ'ব এই আপোন হাবিখন। শিক্ষাৰ পোহৰে ঢুকি নোপোৱা সহজ-সৰল এই গাঁৱৰ গাঁওবাসীসকলে আজিলৈ বুজা নাই যে এই গছবোৰো জীৱিত। গছবোৰেও বুজি পায় সকলো কথা। গছবোৰেও মানুহৰ দৰে উশাহ-নিশাহ লয়। বাতি গছবোৰ নিশাহত ওলোৱা কাৰ্বন ডাই-অক্সাইড নামৰ গেছবিধেই হ'ল সৰল গাঁওবাসীৰ মনৰ ভূত। কেনেকৈ বুজাম তেওঁলোকক এই কথাবোৰ। ভাৰি ওৰ নাপাওঁ। হাবিখনৰ প্ৰতি আগৰ পৰাই মানুহৰ মনত ভয়। তাতে আকো উৰহৰ ওপৰত দানৰ পৰাদি গাঁৱৰ ভিতৰতে সাহসী বুলি পৰিচিত প্ৰমোদেও ‘ভূত ভূত’ বুলি ভয়তে লৰ মাৰিলে। এতিয়া এই হাবিখনৰ, ইয়াত থকা গছ-লতিকাৰোৰ কি হ'ব সেয়া কেৱল স্টশৰে জানে। এতিয়া কেৱল গাঁওবাসীৰ হাতৰ মুঠিত আছে এই হাবিৰ ভৱিষ্যৎ, যিখন হাবিয়ে স্বৰ্গদেউৰ দিনৰে পৰা গাঁওখনৰ শোভা বঢ়াই আহিছিল।

বেলিৰ উমাল ৰ'দটো গাত পৰিচে। আস্ব ! কি তৃষ্ণিদায়ক এই আমেজ। বৰ চিনাকি এই আমেজকণ। কিন্তু আজিচেন উম বেছিকৈ লাগিছে। উম নহয়, একপ্রকাৰ উত্তাপ। উত্তাপ... ! লাহে লাহে চাৰিওফালে চাৰলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ। আহ ! বুকুখন চেৰেংকৈ গ'ল। বৰ ভয় লাগিছে। এয়াচেন আপোন মানুহৰোৰেই দানৰৰ কৰ্প লৈছে। চাৰিওফালে এক তাণুৱলীলা। দৈত্যৰ দৰে হাঁহিছে। সৌৱা বুঢ়া আঁহতক কাটিছে। হয়। কাটিছে। কাটি টুকুৰা-টুকুৰ কৰি পেলাইছে। কেৱল বুঢ়া আঁহতেই নহয়, আন আন গছবোৰেও এই মানৱৰক্ষণী দানৰজাকৰ হাতত নিজৰ জীৱন উছৰ্গা কৰিছে। এজোপাৰ পাছত আনজোপা বৃক্ষ কাটি টুকুৰা-টুকুৰ কৰি এই আপোনবোৰেইচেন আসুৰিক তৃষ্ণি লাভ কৰিছে। এফালৰ পৰা তাহানিৰ স্বৰ্গদেউৰ দিনৰে হাবিখন তহিলং কৰি আহিছে। প্ৰভু ! এয়া কি হ'বলৈ ধৰিচে? এই নিষ্পাপ গছবোৰে কি দোষ কৰিছিল ? কাক অপকাৰ কৰিছিল ? গছবোৰ দোষ এইটোৱেই আছিল নেকি যে সিহঁত জীৱিত। মানুহৰ দৰে উশাহ-নিশাহ লোৱাটোৱেই গছবোৰ দোষ আছিল নেকি ?

চাৰিওফালে জুইৰ ধোঁৱাই ছানি ধৰিছে। এই মানুহজাকে গছবোৰ কেৱল কটাই নহয় সেইবোৰ জলায়ো দিছে। মুঠৰ ওপৰত শ্বাসৰদুকৰ এক পৰিবেশ। এইবোৰ সন্মুখত যি দেখিছে সেয়া দেখি পুনৰবাৰ বুকুখন মোচৰ থাই গ'ল। কোনোৱাই যেন শৰ এপাট বুকুখনলৈ মাৰি পঠাইছে। এজাক অসুৰচৌৰ মোৰ ফালেই আহি আছে। হাতত দা-কুঠাৰ, বুজিবলৈ সময় নালাগিল। জীৱনৰ অস্তিম ক্ষণত এয়া মই। চিএগিৰি কান্দিবলৈ মন গৈছে। কিন্তু নোৱাৰেঁ। কাৰণ ময়ো যে এজোপা বাকৰুদ্ধ গছ। কোনোও শুনিবলৈ নাপাৰ মোৰ হিয়াভঙা কান্দোন।

ইহাঁতে এতিয়াও বুজা নাই যে গছ-লতাবোৰ তহিলং কৰি ইহাঁতে নিজৰ ভৱিত নিজে কুঠাৰ মাৰিছে। কিন্তু এতিয়া আৰু উপায় নাই। পৰিয়ালৰ আনসকলৰ দৰে ময়ো চকু মুদি অচিনাকি হৈ পৰা এই আপোনসকলৰ ওচৰত নিজৰ জীৱন এৰি দিছেঁ। তাহানিৰে পৰা গাঁওখনৰ প্ৰতিটো ঘটনাৰ প্ৰত্যক্ষ সাক্ষী এই গছবোৰ, এই হাবিখন আৰু নাথাকিৰ। ঘাপ্য! ঘাপ্য! ঘাপ্য! এফালৰ পৰা কাটি গৈছে মোক। মোৰ জোনালীজনীক নাপাম আৰু কাহানিও দেখা। বিদায় জোনালী, বিদায় বসুমতী। ◎

স্মৃতিৰ ৰামধেনু

❖ ময়ূৰী বৰুৱা
একাদশ শ্ৰেণী (কলা)

কিতাপখন জপাই হৈ তাই খিৰিকীখনৰ ওচৰলৈ গ'ল। বাহিৰত বৰষুণ দিছে। তাই অলপপৰ বাহিৰখন চাই ৰ'ল। এই ঠাইৰ পৰিবেশ একদমেই বেলেগ, নতুন। খিৰিকীৰে আগৰ দৰে বাটটো নেদেখি। ডাঙৰ, ওখ ওখ ঘৰবোৰেৰে চৌপাশটো ভৰি আছে। বৰষুণ দিলেও সেই বাবিয়াৰ ফুৰফুৰীয়া গোঞ্চটো নাই। ঘৰখনলৈ বৰকৈ মনত পৰিল তাইৰ। কিমান যে কি এৰি হৈ আহিছে তাত। পদুলিটো, চোতালখন সকলো তাতে হৈ তাই আহি আহি এই নতুন ঠাইখন পাইছেছি।

সেইটো পদুলি এৰি হৈ আহিছে য'ত বকুল ফুলে বুটা বাছি হৈছিল। আহিনমহীয়া তলসৰা শেৱালিৰে ভৰা চোতালখন এৰি হৈ আহিছে, য'ত সিহাঁতে বিহুত ছঁচিৰিৰ নাম জুৰিছিল। এই বছৰ তাইৰ যোৱাই নহ'ল বিহুত, জেতুকাও নাই হাতত। লগাইয়েই বা দিব কোনে? আগতে দেউতাকে বাতি কলপাতেৰে মেৰিয়াই বাঞ্চি দিছিল। দেউতাকো এতিয়া গাঁৱৰ ঘৰতে থাকে। দেউতাকৰ লগত যে তাই ডিক্রং পাৰত পূজা চাবলৈ গৈছিল। খুৰাকৰ লগত

বজাৰলৈ চাইকেলৰ আগৰ সৰু ছিটটোত বহি ফুৰিবলৈ গৈছিল। সেই ছবিবোৰ এখন এখনকৈ তাইৰ মনলৈ আহি থাকিল। সত্ৰৰ বাটচ'ৰা, কীৰ্তনঘৰ, সাতামপুৰুষীয়া বকুলজোপা আৰু পুখুৰীটো সকলো মনত পৰিবেশ তাইৰ, বুঢ়াভকতৰ চৰিত পঢ়া সুৰটোৱে বিশিয়াই যেন তাইক মাতি আছে। আজাৰজোপা চাঁগৈ বৰ ধূনীয়াকৈ ফুলিছে। ইয়াতহে আজাৰ এজোপাও দেখা নাই। কিবা ভাল লগা ভাব এটা লৈ ফুৰে আলিমূৰ আজাৰজোপাই, ভালপোৱা সিঁচি দিয়ে বতাহত। চেৰেঁকৈ বহাজানটোলৈ মনত পৰিল। কিমান যে কাহিনী লৈ ফুৰিছে বহাজানে। সেই তাহানিৰ লাটো-অকমাৰ পৰা ডিগু-ডলীৰ কাহিনীলৈকে কিমান যে টোপোলা আছে। সদায় আৰেলি তাই আৰু জোনাকীও গৈছিল বহাজানলৈ। সিহাঁতৰ কাহিনীৰোৱো হৈ দিছে চাঁগৈ টোপোলা বাঞ্চি। গাঁওখনত কথা-কাহিনীৰ ভাণ্ডাৰ আছে। তাৰে এপাটি তাইৰ, এপাটি আনৰ; বহুতৰ। ইয়ালৈ আহি তাইৰ আগৰ সেই সন্ধিয়া বাটালৈ ওলাই যোৱাৰ অভ্যাসটো

নোহোৱাই হৈছে। ওলাই যাবই বা কাৰ লগত, সকলো
নিজৰ নিজৰ মাজত ব্যস্ত। আগতেতো ঘৰখনত এখন্তেকো
নাথাকিছিল তাই। চাইকেলখন লৈ আলিবাটটোত সুঞ্চিৰিয়াই
ঘূৰি ফুৰিছিল। কেবিয়াত কঢ়িয়াই ফুৰিছিল এমুঠি হেঁপাহৰ
বীজ। খেলিছিল, নাচিছিল, হাঁহিছিল। গাঁওখন বঙ্গীন

আছিল, সেই ৰঙৰে হেঁঙ্গীয়াথিনি লৈ তাই
চহৰখনলৈ আহিছে। পঢ়িছে, সপোন পূৰাবলৈ
আহিছে। এৰি খৈ অহাবোৰৰ ভেটিতেই
পাবলগীয়াবোৰে ঘৰ সাজিছে, লাহে লাহে,
ধীৰে ধীৰে। এদিন সপোন পূৰ হ'ব। তায়ো
ৰঙ্গীন হ'ব, ভৰণ হ'ব তাইৰ আপোন ঘাঁইখনৰ
দৰেই, আজাৰজোপাৰ দৰেই। চৌপাশে
জোনাক বিয়পিব !

কথাবোৰ ভাৰি থাকোঁতেই বৰষুণজাক
এৰিলে। তায়ো উভতি আহিল ভাৰনাৰ পৰা। পঢ়া টেৰুলত
বহি জপাই থোৱা কিতাপখন মেলি ল'লে।

আকাশত তেতিয়া এখন বামধেনু ওলাইছিল।
সাতোৰঙ্গী, ৰঙ্গীন, ঠিক তাই বুকুত বাক্ষি বখা সপোনটোৰ
দৰেই। ◎

মোৰ দেউতা অমৰ

❖ ৰিয়ান্ত্রী শৰ্মা

একাদশ শ্ৰেণী (কলা)

দেউতা ! এক টেঁচুফলা চিৰঞ্চৰত মাক আভা
উচাপ খাই নীলিমৰ কাষত উঠি বহিল।

“মা ! আ’ মা, দেউতা আহিছিল, মা। কালি যে
তুমি মোক আমাৰ জাতীয় পতাকা কবিতাটো
পঢ়াইছিলা, আজি মোক দেউতাই পঢ়াইছিল। কিন্তু
মোক পঢ়াই থাকোঁতে দেউতাই দেখোন কান্দিছিল।
মইতো ভালকৈয়ে মুখস্থ দিছিলোঁ, তাৰ পাছতো
দেউতাই কিয় কান্দিছিল, মা ? দেউতাই মোক
কৈছিল—‘সোণ ! ত্ৰিবংগাক কেৱল শ্ৰদ্ধাই নহয়,
ত্ৰিবংগাৰ বাবে মৃত্যুবৰণ কৰিবলৈও শিকিবা দেই’
দেউতাই তাকে কৈ গুঁচি গ’ল। মোক তুমি কোৱাৰ দৰে
পিঠিত উঠাই নল’লে দেখোন ! কাইলৈ দেউতা

আহিবনে ? মোক হাতী হাতী খেলাবনে ? কোৱানা
মা !”

পুতেকৰ কথাবোৰত মাক আভা নীৰৰ হৈ
পৰিছে। মাথোঁ দুগালেৰে নিগৰিছে অশ্রদ্ধাৰা।

আদৰ্শপুৰ গাঁৰৰ বাসিন্দা আভা চলিহা আৰু ময়ূৰ
চলিহা। কলেজীয়া দিনৰে প্ৰেম। এসময়ত বিবাহৰ
বাক্সোনত বাঙ্গ খাইছিল। ময়ূৰ চলিহাই কলেজীয়া শিক্ষা
সমাপ্ত কৰিয়েই সীমান্তৰ প্ৰহৰী হিচাপে নিযুক্তি
পাইছিল। তাৰ মাজতে সম্পন্ন হৈছিল আভা আৰু
ময়ূৰৰ শুভ-বিবাহ। বিয়া হোৱাৰ পাছতে আভাই ময়ূৰক
বছৰৰ দুই-তিনি সপ্তাহহে কাষত পাইছিল। তথাপি যেন
আভা সুখী। ময়ূৰৰ প্ৰতি থকা ভালগোৱা আৰু তাৰ

বাখৰ ::::: স্বপ্ন বশল

কার্যৰ প্রতি থকা সন্মানেই আভাক
সুখী কৰি তুলিছিল। বিয়াৰ দুৰহৰৰ
পাছত ময়ূৰ দেউতাক হ'বলৈ
ওলাইছিল।

ময়ূৰে যাবলৈ ওলাই আভাক
কৈছিল—“আভা ! সীমান্তত যুদ্ধৰ
সূচনা হৈছে। মই আকো মোৰ এই
সোণ আৰু তোমাৰ ওচৰলৈ আহিৰ
পাৰোঁ নে নোৱাৰোঁ তাৰ নিশ্চয়তা
নাই। কিন্তু মই বিচাৰোঁ যে তুমি
মোৰ সোণক এজন প্ৰতিষ্ঠিত ব্যক্তি,
সাহসী আৰু তাতোকৈ বেছি দেশৰ
সু-সন্তান কৰিবা।” আভাই মাথোঁ অশৃঙ্খিঙ্ক নয়নেৰে
মূৰ দুপিয়াই মূৰটো ময়ূৰৰ বুকুত গুঁজি দিছিল।

তাৰ এসপ্তাহমান পাছতে আভাই তাইৰ প্ৰাণৰ
দেৱতা ময়ূৰৰ মৃত্যুৰ খবৰ পাইছিল। কিন্তু তাই নিজকে
দুৰ্বল হ'বলৈ নিদিলে আৰু ময়ূৰক দিয়া প্ৰতিশ্ৰূতি
ৰাখিবলৈ প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হ'ল।

আভাৰ কোলালৈ ময়ূৰৰ প্ৰতিচ্ছবিৰেই আহিছিল
নীলিম, যেন ময়ূৰৰে পুনৰ জনম। নীলিমক সদায়

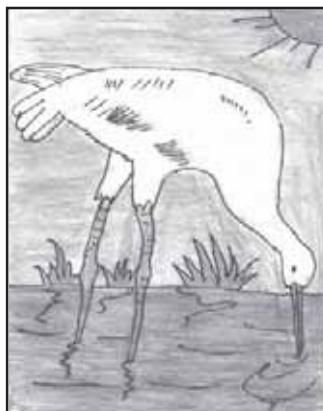
সপোনত দেউতাকে এষাৰ কথাকে
কৈছিল—“ত্ৰিবংগাৰ বাবে মৃত্যুৰৰণ
কৰিবলৈও শিকিবা।” ময়ূৰৰ
সমানেই নীলিমো সাহসী হৈ
উঠিছিল। কলেজীয়া জীৱন শেষ
কৰি সিও সীমান্তৰ দায়িত্বত নিযুক্ত
হ'ল।

মাকৰ আঁচলৰ পৰা আঁতৰি
যাৰৰ দিনা আভাই নীলিমক
কৈছিল—“সোণ ! মই তোমাৰ
দেউতাক সেই সীমান্ততে হেৰুৱালোঁ
আৰু আজি তুমিও যাবলৈ ওলাইছা।

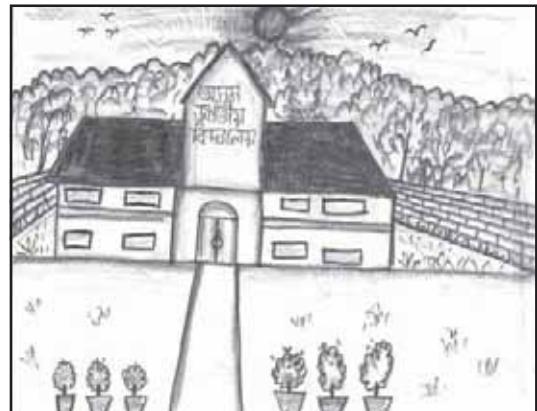
হয়তো এদিন তোমাক হেৰুওৱাৰ
বাতৰিও পাম ! কিন্তু তোমাক মই বাধা নিদিওঁ কাৰণ, যি
মাত্ৰভূমিৰ বাবে তোমাৰ দেউতাই প্ৰাণ দিছিল, সেই
জন্মভূমিৰ প্ৰতি তোমাৰো দায়িত্ব আছে।” নীলিমে মাকৰ
বুকুত মূৰ গুঁজি কৈছিল, “মা ! ময়ে তোমাৰ ময়ূৰ। মোৰ
দেউতাৰ মৃত্যু হোৱা নাই, নীলিম হৈ জন্মহে লৈছে।

“মোৰ দেউতা অমৰ, মা !

“মোৰ দেউতা অমৰ !” ◎

প্ৰাচুৰ্য কলিতা, দিতীয় শ্ৰেণী

ধ্যান অয়ন কাশ্যপ, দিতীয় শ্ৰেণী

প্রীতম আৰু চিকু

❖ জিতেন গোস্বামী
শিক্ষক, অসমীয়া বিভাগ

କ୍ଲାନ୍ସର ମାଜତେ ପ୍ରୀତମେ ଚିଏସରି ଉଠିଲ, “ଛାବ, ବେଳ ବାଜିବଲୈ ଆରୁ କିମାନ ସମୟ ଆଛେ?” ତାର ଏକେଟା ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦି ମୋରୋ ଆମନି ଲାଗିଛେ। ମଯୋ ତାକ ଆନନ୍ଦିନୀର ଦରେଇ କଣ୍ଠ, “୧୫ ମିନିଟ ଆଛେ” ସି ଅଛିବ ହେ ପରେ। ୧୫ ମିନିଟ ତାର ବାବେ ଶର୍ମା ଛାବର ଶ୍ରେଣିଟୋର ଦରେ। ଶର୍ମା ଛାବ ମାନେ ସିଂହାର ଇଂରାଜୀ ଶିକ୍ଷକ |

এদিনৰ কথা—পঞ্চম পিৰিয়াডৰ লগে লগে তাৰ
মূৰৰ বিষটো আৰস্ত হ'ল। মোৰ কাষলৈ আহি সি
আকলুৱা দৃষ্টিবে চাই ক'লে—“ছাৰ, মোৰ গা বেয়া
লাগিছে, দেউতালৈ এটা ফোন কৰক।” ময়ো
লৰালৰিকে ফোনটো উলিয়াই খবৰ দিলোঁ। সেইদিনা
সি ঘৰলৈ গ'ল। এনেদেৱে প্রতিদিনে তাৰ পঞ্চম
পিৰিয়াডত মূৰৰ বিষ, পেটৰ বিষ, দাঁতৰ বিষ হ'বলৈ
ধৰিলোঁ। ঘৰলৈ আহিলে সি সস্থ হৈ পৰে।

দেউতাকৰ সদেহ হোৱাত এদিন সুধিয়েই
পেলালে, “ঘৰলৈ আহিলে তোমাৰ বেমাৰ যে নোহোৱা
হৈ যায়, ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ নিলেও গৈ পোৱাৰ আগতে

যে সুস্থ হৈ উঠা ইয়াৰ কাৰণ কি?”
ইমানদিনে দেউতাকক ফাঁকি দি স্কুল
খতি কৰা প্ৰীতমে দেউতাকক সঁচা
কথাটো কৈ দিলে যে আচলতে সি
ইংৰাজীৰ ছাৰলৈ বৰ ভয় কৰে।
ইমানদিনে মিছা কথা কৈ স্কুল খতি
কৰাৰ বাবে যে সি কষ্ট পাই আছিল,
সেই কথাও সি ক'বলৈ নাপাহৰিলো।
ময়ো কথাটো জানি তাৰ লগত
প্ৰায়েই ধেমালি কৰোঁ, “প্ৰীতম পেটৰ
বিষটো ভাল পাইছানে?” সিও হিয়াৰ
তলিৰ পৰা ওলোৱা এটা উম লগা
ইঁহি মাৰে। য'ত খং-ৰাগৰ কোনো

ମିଶ୍ରଣ ନାଟ୍ଯ ।

সি মোক প্রায়েই কৈ থাকে শর্মা ছাবৰ ১৫ মিনিট
হেনো তাৰ বাবে তিনিদিনৰ সমান। ময়ো বুজাই ভাগৱি
গৈছোঁ, শর্মা ছাবে যে ভালৰ বাবেই গালি পাৰে। তাৰ
একেটাই উত্তৰ, “ছাৰ, আপোনাক বৃঢ়া হৈ গ'লেও
নামাত্তোঁ।” অভিমান কৰে সি। প্ৰীতমৰ কৰ্ম-কাণ্ডই
আচৰিত কৰে মোক, ময়ো ঘূৰি যাওঁ সেই স্কুলীয়া
সোণালী দিনৰোৱলৈ! ৰাস্তাৰে স্কুললৈ গৈ থাকোঁতে
শিলঞ্চুটি দলিওৱা, কলি বগৰী খোৱা, কৃষ্ণচূড়া গছৰ
গুটি খাই পেটে গচ গজাৰ ভয়টো যে কিমান ভয়ানক
আছিল! ময়ো বিলীন হওঁ মোৰ শৈশবৰ সেই মায়া
লগ্গা সময়বোৰৰ মাজত। এনেতে নীলাভে চিঞ্চিৰি
উঠিল, “ছাৰ, লিখা হ'ল।” নীলাভ মানে প্ৰীতমৰ নতুন
বন্ধু। দুয়োটাৰে পঢ়াৰ প্ৰতি ধাউতি কম। নীলাভৰ
ঘৰটায়া শহাপহ এটা আছে, স্কুলৰ পৰা গৈয়ো
শহাপহটোৰ আলগৈপচান ধৰি থাকে। মাকে অফিচৰ পৰা
আহোঁতে গেট খোলাৰ শব্দ শুনিলেই সি দোৰ মাৰি

পড়া টেবুলত বহে। মাকেও মৰমতে তাৰ মূৰত হাত
বুলায়। নীলাভৰ স্ফূর্তিতে চকু-মুখ উজ্জল হৈ পৰে।
প্ৰীতমৰ তীৰ হেঁচাত দেউতাকে তাকো এটা শহা আনি
দিলে। সিও স্কুলৰ পৰা আহি ব্যস্ত হৈ পৰে শহাটোৱ
লগত। সি তাৰ নাম দিছে চিকু। চিকু আৰু প্ৰীতম ভাল
বন্ধু। কিন্তু চিকুলৈ প্ৰীতমৰ কেতিয়াৰা খৎ উঠে। চিকু
স্কুললৈ যাব নালাগে, খাই-বৈ শুই থাকে, কি যে
আৰামী জীৱন তাৰ! কেতিয়াৰা সি চিকুক খাবলৈ
নিদিয়ে খঙ্গতে, যেতিয়া দেউতাকে তাক অংক নোৱৰাৰ
বাবে মাৰে, তেতিয়া চিকুৱে ঝুমটোৱ এটা মূৰৰ পৰা
আনটো মূৰলৈ দৌৰি থাকে। সেই দৃশ্য দেখিলে
প্ৰীতমৰ অনুভৱ হয় যে চিকুৱে যেন প্ৰীতমক মৰাৰ
বাবে বেছ স্ফূর্তিহে পাইছে। পাছত আকো মাক-
দেউতাক নথকা চিকুলৈ তাৰ বেয়া লাগি খাবলৈ দিয়ে।

বছৰেকীয়া পৰীক্ষালৈ বেছিদিন নাই, স্কুললৈ
আহিলে তাৰ মন নবহে। চিকুলৈ তাৰ মনত পৰি থাকে।
চিকুৱে কি বা কৰিছে! এদিন-দুদিনকৈ দিনবোৰ
বাগৰিল। বছৰেকীয়া পৰীক্ষাও আহি পালে। পৰীক্ষাৰ
আগদিনা সি ৰাতি বিছনাত শুই ভাবি থাকিল পৰীক্ষা
সম্পর্কে। সি ভাবিছে কেনেবাকৈ যদি স্কুলত বানপানী
হয়, সি পৰীক্ষা দিব নালাগিব। কি যে ভাল হ'ব!
এনেদৰে ভাবি সি কেতিয়ানো টোপনি গ'ল গমকে
নাপালে। পৰীক্ষাৰ দিনা বাতিপুৱা প্ৰীতমৰ হিয়া
আনন্দেৰে ভবি পৰিছে। কাৰণ তাৰ স্কুলখনত বানপানী
হৈছে। সি বাতৰিতো দেখা পালে—বানপানীৰ
পৰিস্থিতিৰ বাবে স্কুলৰ পৰীক্ষা বাতিল হৈছে। কিন্তু
যেতিয়া দেউতাকে পৰীক্ষালৈ যাবলৈ সাজু হ'বলৈ
ক'লে, সি আচৰিত নহৈ নোৱাৰিলে। প্ৰীতমে বুজি
উঠিল যে ৰাতি ভাবি থকাৰ বাবে সপোনহে দেখি
আছিল। তাৰ মনটো সেমেকি উঠিল যদিও পৰীক্ষালৈ
যাবলৈ সাজু হ'ল। পৰীক্ষাটো কোনোমতে শেষ হ'ল।
সি আগতেই বেগত কাপোৰ ভবাই সাজু কৰি থৈছে।
লগত চিকুকো লৈছে। ক'বলালৈ গুচি যাব সি, ঘৰত
নাথাকে। তাৰ বিজাল্ট বেয়া হ'ল। প্ৰীতমৰ আজৰ কাণ
দেখি দেউতাকে এটা হুমুনিয়াহ এৰি ক'লে, “কি যে দিন
আহিল!”

এদিনৰ কথা। সি স্কুলৰ খেলপথাৰত এটা আমৰ
গুটি পাই টিফিনত ভৰাই লৈ গৈছে। সি গুটিটো ৰৰ
আৰু আম লাগিলে পার্টি কৰিব। লগৰ বিকি, তন্ময়,
আকাশকো আগতেই মাতি থৈছে। মোকো দৌৰি আহি
এপাকত মাতি থৈ গৈছে। আমৰ পার্টি খাৰলৈ। কি যে
ল'ৰা সি, তাৰ কৰ্ম-কাণ্ডই মোকো নষ্টালজিক কৰি
তোলে। এবাৰ প্ৰীতম কেইবাদিনো স্কুললৈ নহাত মোৰ
মনটো বৰ বেয়া লাগি আছিল। স্কুল ছুটীৰ পাছত
সিহাঁঠৰ ঘৰলৈ খোজ ল'ঞ্জোঁ। গেটখনৰ ওচৰতে এটা
সৰু আমৰ পুলি। নতুনকৈ কুঁহিপাত ওলাইছে। ঘৰৰ
কলিংবেল বজোৱাত প্ৰীতমৰ দেউতাক ওলাই আছিল।
প্ৰীতমো মোক দেখি দৌৰি আহিল আৰু ফেকুৰি
ফেকুৰি ক'লে, “ছাৰ, চিকু...।” মই তাক সাস্তনা দিবলৈ
চেষ্টা কৰিও ব্যৰ্থ হ'লোঁ। সি মোক চিকুক পুতি থোৱা
ঠাইডোখৰলৈ লৈ গ'ল। ময়ো আচৰিত হ'লোঁ, সি অঁকা
এখন জাতীয় পতাকাবে চিকুক সন্মান জনাইছে।
কাষতে অপৰিপাটি আখৰেৰে লিখা আছে—‘বন্ধু, তুমি
মোৰ অন্তৰত সদায়েই জীয়াই থাকিবা।’ প্ৰীতমে মোক
থোকাখুকি মাতেৰে কৈ গ'ল চিকুৰ বীৰহৰ কথা। সি
হেনো কুকুৰ, মেকুৰী কালৈকো ভয় কৰা নাছিল। চিকুৰ
গৰিমাৰ কথা কৈ থাকোঁতে তাৰ মনটো ক্ৰমাঘয়ে বিবৰণ
হৈ পৰিছিল। সেই সুযোগতে তাক বুজালোঁ যে বহুতো
পশু-পক্ষীৰ উপযুক্ত চিকিৎসাৰ অভাৱত বেমাৰত মৃত্যু
হয়। তেতিয়া সি ক'লে, “পশু-পক্ষীবোৰ কেনেকৈ
বচাব পৰিম, ছাৰ।” মই তেতিয়া ক'লোঁ, “এগৰাকী
ভাল পশু চিকিৎসক হ'ব লাগিব।” সি টপৰাই ক'লে,
“মই ডাঙৰ হ'লে এজন ভাল পশু চিকিৎসক হ'ম।”
তাৰ কাৰণে যে ভালদৰে পঢ়িব লাগিব সেই কথাটো
বুজাই মই ঘৰলৈ উভতিলোঁ। প্ৰীতম নতুন উদ্যমেৰে
স্কুললৈ আহিছে। সি মোৰ ওচৰলৈ দৌৰি আহি ক'লে,
“ছাৰ, মোৰ পেটৰ বিষ, মূৰৰ বিষ ছব ভাল হ'ল।” মই
প্ৰীতমলৈ লক্ষ্য কৰিলোঁ তাৰ আগ দাঁত দুটা নতুনকৈ
গজিছে, ঠিক আম পুলিটোৰ নকৈ ওলোৱা কুঁহিপাত
দুটাৰ দৰে সতেজ। দুচকু তাৰ পূৰ্বতকৈ উজ্জল।
এনেতে (স্কুলৰ) বেল বাজি উঠিল। ◎

বিচৰা সময় ঘূৰি নাহে

❖ দর্শিতা চৌধুৰী

একাদশ শ্ৰেণী (কলা)

দিনটো অত্যন্ত ব্যস্ততাৰ মাজেৰে পাৰ কৰি
ঘৰলৈ আহি চাহকাপ খোৱাৰ পাছতহে দিনটোৰ
অৱসাদে যেন জিৰণি লয়, তেনে লাগে অনন্যাৰ।

এখন অচিনাকি চহৰলৈ একমাত্ৰ সপোন পুৰণৰ
হাবিয়াসৰ বাবে আহি সপোনৰ এই চহৰখনত
কোনোমতে যোৱা ছমাহমানৰ পৰা বস্ত্ৰবোৰ কিছু থান-
থিত লাগিবলৈ ধৰিছেহে। মুস্তাইৰ দৰে চহৰ এখনত
এটা অতি ঠেক কোঠালিৰ ‘ঘৰ’ বিচৰা, ‘ঘৰ’টোৰ বাবে
প্ৰয়োজনীয় বয়-বস্ত্ৰ কিনাৰ পৰা আৰস্ত কৰি দৈনিক
কৰ্মক্ষেত্ৰলৈ কৰা তিনি ঘন্টাৰ যাত্ৰা, তাৰ লগতে তীৰ

যান-জঁটৰ মাজেৰে চহৰখনত পাৰ কৰা
আৰস্তগিৰি দিনবোৰৰ পৰা আজিৰ এই
সুস্থিৰতা পাৰলৈ অনন্যাক কিছু সময়ৰ
প্ৰয়োজন হৈছিল। এতিয়া তাই
চহৰখনৰ সৈতে পৰিচিত। ইয়াৰ মানুহ,
কথা-বতৰা সকলো লাহে লাহে
আপোন হ'বলৈ ধৰিছে। কিন্তু
কিছুদিনৰ পৰা তাই অনুভৱ কৰিবলৈ
ধৰিছে, এই যে অফিচৰ পৰা ‘ঘৰ’লৈ
আহোঁতে আৰস্তগিৰি দিনবোৰত তাই
অনুভৱ কৰা সেই স্বাধীন পৰিবেশ,
সেই একাকীত্ব লাহে লাহে
নিঃসংগতালৈ পৰিণত হৈছে। পুৰণিক
এৰি আহি নতুনক আঁকোৱালি লোৱাৰ
এই যাত্ৰাত ধীৰে ধীৰে নিজকে
অনন্যাই আবদ্ধ হৈ পৰা যেন ভাৰ
হৈছে। শৈশবৰ বন্ধু-বান্ধুৰীৰ পৰাও
নজানাকৈয়ে যে বিছিন্ন হ'বলৈ ধৰিছে।

ভবাৰ দৰে জীৱনটোৱে গতি ল'বলৈ ধৰিছে যদিও
ক'ৰবাত নিশ্চয় কিবা এটা বিসংগতি হৈছে। ২১
শতকাৰ এই অত্যাধুনিক প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ যুগত স্মাৰ্টফন,
লেপটপ, ইণ্টাৰনেটৰ জগতখনত শ শ মাইল দূৰত
থকা আপোনজনৰ সৈতে মন গ'লেই যোগাযোগ কৰিব
পাৰি, তেন্তে এই অন্তুত নিঃসংগতাই কিয় হঠাতে
তাইক আগুৰি ধৰিছে? তাই বুজিব পৰা নাই।
নিবিচাৰিলেও কোনোবাধিনিত হয়তো যান্ত্ৰিকতা
নিঃশব্দে তাইৰ জীৱনত ঠাই লৈছে। স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে
বস্তুবাদী পৃথিবীৰ গ্ৰাহক হৈ আৱেগ নামৰ নদীখন

বাখৰ :::::::::::::::::::::স্বপ্ন বশমল

সময়ৰ সোঁতত উটি-ভাই বৈ গৈছিল। তাতেই হঠাতে নদীখনে সুঁতি সলালে।

এসপ্রাহ আগতে মাকৰ পৰা আইতাকক হাস্পতালত ভতি কৰাৰ খবৰ পাই তাই যেন দেখি থকা অভিলাষী সপোন এটাৰ পৰা বাস্তৱৰ প্ৰকৃত জগতখনৰ পৰশত খক্মক'কৈ সাৰ পাই উঠিল। তাইৰ অনুভৱ হ'লৈ ধৰিলে, গণিবলৈ ধৰিলে, কিমানদিন যে হ'ল তাই মাকৰ পৰা এবাৰো সেই আইতাকৰ খবৰ নোলোৱা। যাৰ কোলাতেই পাৰ হৈ গৈছে শৈশৰ হাঁহি-কান্দোনেৰে ভৰা সেই সপোন যেন লগা মধুৰ দিনবোৰ ! কিমান দিন হ'ল তাইৰ একমাত্ৰ ভায়েক মধুৰ লগত সৰু সৰু কথাতে অনাহকত কাজিয়া কৰি শেষত তাৰ লগতেই নিজলৈ বুলি অনা চকলেটতো ভগাই খোৱা ! কিমান দিন হ'ল সেই বন্ধু-বাঞ্ছীৰ মুখবোৰ নেদেখা যাৰ অবিহনে শৈশৰ দিনবোৰ তেনেই আধৰুৱা ! নাই, তাই পৰা নাই। পাৰ হৈ যোৱা স্মৃতিৰ ধূলিময় হৈ হৃদয়ৰ বিচাৰি উলিয়াৰ নোৱাৰ চুক্ত পৰি বৈছে। যোৱা কেইবাদিনো ধৰি অহৰহ এই কথাবোৰে অনন্যাৰ মনত ক্ৰিয়া কৰি আছে।

চাহকাপ কেতিয়াৰাই শেষ হ'ল। পাছে আজি ভাগৱে বেছিকৈহে হেঁচো মাৰি ধৰিচ্ছে। ফ'নটো হাতত লৈ অলপ মুকলি বতাহ বিচাৰি অনন্যা তাই থকা

এপার্টমেন্টটোৰ চাদখনলৈ উঠি গ'ল। ফিৰফিৰীয়া ঠাণ্ডা বতাহ এজাক বলি আছে। ডিচেম্বৰ মাহ। শীত বুলিবলৈ ইয়াত এয়াই। চাৰিওফালে আগুৰি থকা অগণন সুউচ্চ আকাশলংঘী অট্টালিকাৰ কোঠাবোৰ কৃত্ৰিম লাইটেৰে জলমলাই আছে। তাৰেই হয়তো কোনোৰা এটা কোঠাত অনন্যাৰ দৰে কোনোৰাই স্মৃতি বোমস্তুন কৰি নিজক কোনোৰাথিনিত হোৱাই যোৱা বুলি ভাবিছে, আন কোনোৰা ‘অপ্ৰয়োজনীয়’ স্মৃতিৰ কোলাহলৰ পৰা ওলাই আছি সপোন পূৰণৰ বাবে বাস্তৱ জগতখনত ব্যস্ত। তাৰেই কোনোৰাটো অট্টালিকাৰ কোঠাত কোনো শিশুৰে হয়তো আইতাকৰ লগত লুড়ো খেলি আছে, আৰু আন কোনোৰাই পৰীক্ষাত প্ৰথম হোৱাৰ দৌৰত কঠোৰ প্ৰস্তুতিত মগ্ন। সকলোৰেই কিছু নিজা সপোন, সমস্যা আৰু তাৰ সমাধানৰ এক নিৰস্তৰ প্ৰচেষ্টা। সকলোৰেৰ দেখি-শুনি স্মৃতি বোমস্তুনৰ বাহিৰে তাইৰ হয়তো আন কোনো পথ বৰ্তমানলৈ চুক্ত পৰা নাই। সময় শেষ হোৱা নাই। কিন্তু স্মৃতিৰোৰলৈ উভতি যোৱাৰ বাট হয়তো লাহে লাহে বন্ধ হৈ পৰিছে। অজানিতে অনন্যাই গুণগুণাবলৈ ধৰিলে, “বিচৰা সময় ঘূৰি নাহে মন মাৰ্থোঁ উৰা মাৰে...।”

বিয়ান চক্ৰবৰ্তী, তৃতীয় শ্ৰেণী

উদ্বীপন শৰ্মা, তৃতীয় শ্ৰেণী

যশস্বী সংগীত শিল্পী সুদক্ষিণা শর্মা বাইদেউর সৈতে আন্তরিক আলাপ

অন্তরংগ আলাপৰ মুহূৰ্ত

বাখৰ : বাইদেউ নমস্কাৰ। আজি আমি আপোনাৰ
বাসগৃহলৈ এটা বিশেষ উদ্দেশ্য লৈ আহিছোঁ। আমাৰ
বিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰত্যেক বছৰে ‘বাখৰ’ নামেৰে এখন
আলোচনী প্ৰকাশ পায়। আলোচনীখনত প্ৰকাশৰ বাবে
একোজন বিশিষ্ট লোকৰ সাক্ষাৎকাৰ লোৱা হয়। সেই
লোকৰ সাক্ষাৎকাৰ কোথাও কোথাৰে আছে? আমি জানিবোঁ।

সুদক্ষিণা শর্মা : বৰ ভাল কৰিলা, মই সাজু আছেঁ।
সাক্ষাৎকাৰ দিবলৈ।

বাখৰ : বাইদেউ, সংগীত জগতত আপোনাৰ অৱদান
অপৰিসীম। আগুনি আপোনাৰ সংগীত জগতৰ
যাগাপথৰ আৱলম্বণিৰ বিষয়ে অলঞ্চ ক'ব নেকি?

সুদক্ষিণা শর্মা : মই তেজপুরত ডাঙৰ হৈছিলোঁ। তেজিয়া
মোৰ নাম সুদক্ষিণা শর্মা নাছিল, নিৰগমা হাজৰিকাহে
আছিল। সৰুতে মই নাচ-গান ভাল পাইছিলোঁ। মহান শিঙ্গী
জ্যোতিপ্রসাদ আগৰবালাদেৱৰ ঘৰলৈ ভূপেনদাৰ লগত
গৈছিলোঁ। তাতে কলাঞ্চৰ বিষ্ণুপ্রসাদ ৰাভা আৰু নটসূর্য
ফণী শৰ্মাক দেখিছিলোঁ। তেওঁলোকে মোক খুব মৰম
কৰিছিল। ভূপেনদাৰ প্ৰথমৰ গীতবিলাক আছিল ‘কাষতে
কলচী লৈ যায় এ বচকী বাই’, ‘আজলী হিয়াৰ মাজে
বিজুলী বা মাৰে’ আদি (গীতৰ এটি কলি গুণগুণায়)।
ময়ো ভূপেনদাৰ লগতে এইবোৰ গান গাইছিলোঁ। শুনোতে
শুনোতে মোৰ কঠস্থ হৈ গৈছিল। তাৰ পাছত ১৯৪৩ চনত

ମୋକ କଳାଙ୍ଗରେ କଲିକତାଟୈ ଲୈ ଗୈଛିଲା । ମହିନାନିମ୍ବ ଟ୍ରେଇନଟ ଉଠି ପୋରା ନାହିଁଲୁଁ । କଲିକତାଟୈ ଟ୍ରେଇନଟ ପ୍ରଥମ ଯାତ୍ରା କରିଛିଲୁଁ । ମାଯେ କିଛୁ ସମ୍ଭବ ଭବାଇ ଦିଛିଲା । ଭୂପେନ୍ଦ୍ର ବେନାବସତ ପଢାବ କାବଣେ ଆହିଲ ବାବେ ସି କଲିକତାଟୈ ଆହିବ ପରା ନାହିଲା । ତାତ ବେକର୍ଡ କରିଲୁଁ ‘ନାହବ ଫୁଲେ ନଶ୍ରୀଯା...’ (ଗୀତଟିର କଲି ଗୁଣଗୁଣାୟ) ।

মই মাইকটো চুকি নাপাও কাৰণে মোক
কেইটামান কুচন দি দিছিল। তাৰ ওপৰত মই
বাহিছিলোঁ। তেতিয়া আজিৰ নিচিনা নাছিল, আমি কষ্ট কৰিব
লগা হৈছিল। আজিকালি এটিবোৱ বৰ সহজ হৈছে।

বাখৰ : বাইদেউ, আমি দেখা পাওঁ যে বহুতে নতুন প্রজন্মক সমালোচনাও করে। এই ক্ষেত্রত নতুন প্রজন্মক লৈ আপুনি আশাবাদী নে?

সুদক্ষিণা শর্মা : আশাবাদী। মই আশাবাদী দেই।

বাখৰ : বাইদেউ, আপুনি সংগীত চৰ্চাৰ বাবে বা সংগীতৰ ক্ষেত্ৰ বাবে ভাৰতৰ বাহিৰলৈ অনুষ্ঠান পৰিবেশনৰ বাবে গৈছিল নেকি?

সুদক্ষিণা শর্মা : মই এবাব বিলাতলৈ গৈছিলোঁ। তাত মোৰ
এজন দাদা আছিল। মোৰ ওপৰৰ দাদাজন। সি আছিল
এজন শিক্ষক। সি পাঞ্জাবী ছোৱালী এজনীক বিয়া
কৰাই ছিল। গতিকে সি তাতে স্থায়ীভাৱে থাকিবলৈ
লৈছিল। মই তাৰ ওচৰলৈ গৈছিলোঁ। তাত যেতিয়া মই
পূজাৰ সময়ত গান গাইছিলোঁ, তেতিয়া সকলোৱে খুব
ভাল পাইছিল।

ବାଖର : ବାଇଦେଉ, ତାତ ଆପୁନି କି ଗାନ ଗାଇଛିଲ ?

সুদক্ষিণা শর্মা : মোৰ দাদাই লিখা গান এটা গাইছিলোঁ।

বাখৰ : নামটো কি আছিল আপোনাৰ দাদাজনৰ, বাইদেউ ?

সুদক্ষিণা শর্মা : মোৰ দাদাৰ নাম আছিল প্ৰবীণ হাজৰিকা।

বাখৰ : বাইদেউ, সংগীত জগতত আপুনি যিহেতু আমাৰ

পাথেয়, গতিকে আপোনাক অনুসরণ করিয়েই পিছৰ

বাখৰ ◆◆◆◆◆ ওন্টেরিয়o ওলাপ ◆◆◆◆◆

প্ৰজন্মই আগ বাঢ়ি গৈ আছে। গতিকে এই নতুন প্ৰজন্মৰ
সংগীত সম্পর্কে আপোনাৰ অনুভৱ কেনেকুৱা ? আৰু
এই যে নতুন প্ৰজন্মৰ গায়ক-গায়িকা, গীতিকাৰ তথা
সুৰকাৰ আৰু সংগীত শিক্ষীয়ে কাম কৰি আছে তেওঁলোকৰ
কামিনিক লৈ আপুনি সুখীনে ?

সুদক্ষিণা শৰ্মা : মই সুখী। কাৰণ নতুন প্ৰজন্মই ইটো-
সিটোৰ পৰা আৰু পুৰণি গীতিকাৰ তথা সুৰকাৰৰ পৰা
শিকি শিকিয়েই এইখনি কৰিছে।

বাখৰ : ‘শিক্ষাই জীৱনৰ মূলমন্ত্ৰ’, আপোনাৰ সময়ত
নাৰী শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ এতিয়াৰ দৰে নাছিল। পঢ়া-শুনাৰ
বাবে আপোনাক তেতিয়া কোনে সহায় কৰিছিল ?

সুদক্ষিণা শৰ্মা : হয়, ‘শিক্ষাই জীৱনৰ মূলমন্ত্ৰ’, শিক্ষা
থাকিলে তোমালোকে পৃথিবীখন বহলকৈ চাব পাৰিবা,
পৃথিবীখন যিমান মন যায় সিমান চাব পাৰিবা, মেপবোৰ
চাৰা, মহানদীবোৰ চাৰা, সাগৰ-মহাসাগৰ চাৰা, আকৌ
নেখন ভৈয়ামলৈ যায়, তেনেদৰে পৃথিবীখনত কোনো
অকলশৰে নাথাকে, সকলোৰে লগত সকলোৰে মিল
থাকে। শিক্ষাই তোমালোকক এই কথাবোৰ ভাবিলৈ
শিকাৰ।

সেইখনি সময়ত নাৰী শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ এতিয়াৰ
দৰে নাছিল, কিন্তু ভালসকল ওলাই পৰিছিল। মোৰ
দেউতা পঢ়া-শুনাত ভাল আছিল। তেওঁ এটা কঠৰ
আলমাৰিত কিতাপ হৈ দিছিল। ভূপেন্দাৰ মোৰ লগত
প্ৰত্যেকটো মুহূৰ্ততে আছিল। সি বাহিৰলৈ পঢ়িবলৈ
যাওঁতে মোৰ বৰ অকলশৰীয়া লাগিছিল। সি মেট্ৰিকত
ভাল বিজাল্ট কৰিছিল। এই ক্ষেত্ৰত ভূপেন্দাৰ পৰা মই
বহুত সহায় পাইছিলোঁ।

বাখৰ : বাইদেউ, নৰপ্ৰজন্মক লৈ আপোনাৰ কি ভাৰধাৰা ?
তেওঁলোকক আপুনি কি ক'ব বিচাৰে ?

সুদক্ষিণা শৰ্মা : নৰপ্ৰজন্ম ভালকৈ আগুৱাই যোৱাটো
বিচাৰোঁ। নৰপ্ৰজন্মৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক এটা বহল
মনৰ অধিকাৰী হ'বলৈ ক'ব খোজঁঁ। যাতে তেওঁলোকে
বহল দৃষ্টিবে পৃথিবীখন চাব পাৰে আৰু দেশৰ বাবে
কাম কৰিব পাৰে।

বাখৰ : বাইদেউ, আপুনি জীৱনত বিভিন্ন পুৰস্কাৰ পাইছিল,
তেতিয়া আপোনাৰ কেনেকুৱা অনুভৱ হৈছিল ?

সুদক্ষিণা শৰ্মা : ভাল লাগিছিল, বিভিন্ন পুৰস্কাৰ পাইছিলোঁ।
আচলতে মানুহৰ প্ৰশংসাই প্ৰকৃত পুৰস্কাৰ আছিল। মোৰ
গান মানুহে শুনিছিল, ভাল পাইছিল। সেয়াই মোৰ বাবে
পুৰস্কাৰ।

বাখৰ : বাইদেউ, আপোনাৰ হিন্দী গীতৰ জগতখনলৈ
যাবলৈ মন আছিলনে ?

সুদক্ষিণা শৰ্মা : হিন্দী গীত গাইছিলোঁ, বাণীবদ্ধ কৰা
নাছিলোঁ। মই ভূপেন্দ্ৰ সংগীত, জ্যোতি সংগীত, বাভা
সংগীত আদি গীত গাইছিলোঁ। হিন্দী গান গোৱাৰ ইচ্ছা
আছিল, কোনোবাই মাতিলে গাবলৈ গ'লোঁহেঁতেন।
বিশেষ সুবিধা নহ'ল। আৰু এটা কথা সদায় মনত
ৰাখিবা, যি শিকা খুব মন দি শিকিবা। নিজৰ দেশখনক
ভাল পাবলৈ শিকিবা। নিজৰ মা-দেউতাক সম্মান
কৰিবা। গতিকে ইয়াৰ মাজেৰেই তোমালোকে যি শিক্ষা
পোৱা সেয়া গ্ৰহণ কৰিবা দেই।

বাখৰ : বাইদেউ, আমি সুধিৰ বিচৰা প্ৰশঠো সংগীতৰ
লগত জড়িত নহয় যদিও আমি জানিব বিচাৰিছোঁ ভূপেন
হাজৰিকাদেৱৰ সহধৰ্মিণী প্ৰিয়ম হাজৰিকা সুদূৰ গুজৰাটৰ
পৰা আহি আপোনালোকৰ পৰিয়ালৰ লগত কিদৰে
মিলিছিল ?

সুদক্ষিণা শৰ্মা : ভূপেনদা পঢ়া-শুনাত বৰ ভাল আছিল।
সি কঠৰ কলেজত পঢ়িছিল। সি বেনাৰসলৈ গৈছিল। তাতে
বৌক লগ পাইছিল। বেনাৰসৰ পৰা ভূপেনদাই ডষ্ট্ৰেট
ডিগ্ৰী লৈছিল। বৌ প্ৰিয়ম হাজৰিকা। তেওঁ গুজৰাটী
ছোৱালী আছিল। আমাৰ এটা পদ্ধতচাটকীয়া ঘৰ ভাৰা
আছিল। আমাৰ বাথৰুম নাছিল, এনেই বেৰা দিয়া আছিল।
তাতেই বেচেৰীয়ে গা ধুইছিল। মই আৰু ৰখি থাকিবলৈ
কোনোবা মানুহ আহি ওলাব বুলি। মোক ৰখি থাকিবলৈ
দিছিল। এনেকৈয়ে আছিলোঁ আমি। মোক তেওঁ বৰ ভাল
পাইছিল আৰু ঘৰলৈ অৰ্থাৎ বেনাৰসলৈ লৈ গৈছিল।

বাখৰ : বাইদেউ, বিশিষ্ট লেখিকা আৰাধনা পটঙ্গীয়া
বাইদেৱে আপোনাৰ জীৱনক লৈ লিখা ‘আগবাৰীত ফুলিলে

সোণে মোৰ চম্পা' নামৰ উপন্যাসখনৰ সন্দৰ্ভত
আপনি কিবা ক'ব বিচাৰেনে?

সুদক্ষিণা শর্মা : চকুবে মনিব নোরার্বো বাবে মই
কিতাপখন ভালকে পঢ়িব পৰা নাই। ‘আগবাৰীতি
ফুলিলে সোণে মোৰ চম্পা’ নামৰ গীতটোৱ পৰা
কিতাপখনৰ নামটো দিয়া হৈছিল (গীতটিৰ এটি কলি
গুণগুণায়...)।

বাখৰ : বাইদেউ, আপোনালোকৰ গীতৰ সুবে
প্রতিজন সংগীতপ্ৰেমীক মুক্ষ কৰে, তেনে কোনো
স্মৃতিগ্ৰন্থ কথা আপোনাৰ মনত পৰেনে?

সুদক্ষিণা শর্মা : এবাব বিষ্ণুপ্রসাদ বাভাৰ সৈতে ট্ৰেইনেৰে
কলিকতাত গান ৰেকৰ্ড কৰিবলৈ গৈছিলোঁ। মই আগেয়ে
কাহানি ও ট্ৰেইনত উঠি পোৱা নাছিলোঁ। মায়ে কণীৰ ডালনা
আৰু ঝৰ্তা কৰিছিল, তাকে খাই গৈছিলোঁ। বিষ্ণুপ্রসাদ বাভা
বৰ ভাল মানুহ আছিল। আৰু কি জানা, আমাৰ দহজন
ভাই-ভনী আছিল। আমাৰ ঘৰত নটসূৰ্য ফণী শৰ্মা, হোৱাংগ
বিশ্বাস আদি লোকসকল সদায় গোট খাই আলোচনা
কৰিছিল। তেনেকৈয়ে মই শিকিছিলোঁ। এইবোৰে মোৰ
জীৱনৰ স্মৃতিগীয় কথা।

বাখৰ : বাইদেউ, আপুনি সংগীতৰ বাদে আন কি কি
কৰি ভাল পাইছিল?

সুদক্ষিণা শর্মা : মই সংগীতৰ বাদে দেউতাক ঘৰৱা কামত
সহয় কৰি খুব ভাল পাইছিলোঁ। তেওঁ মোক বৰ মৰম
কৰিছিল। দেউতাৰ লগত মোৰ ফট' খখনো আঁকইছিলোঁ।
সময়ৰ গতিত দেউতায়ো আমাক এৰি গুণি গৈছিল।

বাখৰ : আপুনি সাংসারিক জীৱন আৰু সংগীতৰ জীৱন যাত্রাক কেনেদেৰে মিলাই চলিছিল? আপোনাৰ জীৱনৰ মূলমন্ত্ৰ কি আছিল?

সুদক্ষিণা শর্মা : মোক সকলোরে ভাল পাইছিল, ময়ো
সকলোকে ভাল পাইছিলোঁ। মই একেবাৰে অহংকাৰী
নাছিলোঁ। এটিটোৱে মলমন্ত্ৰ আছিল।

বাখৰ : আপোনাৰ শহুৰ দেউতা ডা° দীননাথ শৰ্মা
ডাঙৰীয়াৰ সম্পাদনাত প্ৰকাশ পোৱা ‘আৱাহন’ নামৰ
আলোচনাখনৰ বিষয়ে অলংকৃত ক'ব নেকি?

সুদক্ষিণা শর্মা বাইডেউর সৈতে শিক্ষার্থীসকল

সুদক্ষিণা শর্মা : দীননাথ থিয়েটারৰ মূল ব্যক্তি দীননাথ
শর্মাক এজন বঙ্গলী সাহিত্যিকে কৈছিল, অসমীয়া
ভাষাটো হেনো বঙ্গলী ভাষার অপভ্রংশ। দীননাথ শর্মাৰ
খৎ উঠিছিল আৰু তেওঁ কৈছিল যে কেতিয়াও নহয়। মই
দেখুৱাই দিম। এইবুলি ‘আৱাহন’ নামৰ ইমান ধূনীয়া
আলোচনী উলিয়ালে। তাত নানা ধৰণৰ মানুহৰ লেখা,
আন বহুতো পুথিৰ লগতে ছবিবিলাকো ওলাইছিল। ১৯২৯
চনত দীননাথ শর্মাৰ সম্পাদনাত উলিওৱা হৈছিল আৱাহন।
বাখৰ : বাইডেউ, আগুনি আগোনাৰ স্বামী প্ৰয়াত দলীলীপ
শৰ্মাদেৱৰ সৈতে লগ লাগি জ্যোতি সংগীতৰ লগতে বৰীন্দ্ৰ
সংগীতৰ চৰ্চা কৰিছিল। সেই অভিজ্ঞতাৰ বিয়ৱে অলপ
ক'ব নেকি?

সুদক্ষিণা শর্মা : খুব ভাল লাগিছিল। কর্মশালা করিছিলোঁ,
যাতে ল'বা-ছোরালী, নাতিসকলে পাছলে ভালকে শিকির
পারে। মই বৰীন্দ্ৰ সংগীতৰো চৰ্চা কৰিছিলোঁ আৰু জ্যোতি
সংগীতৰো চৰ্চা কৰিছিলোঁ। মোৰ স্বামীয়ে ‘জয়ষ্ঠী
কলাকেন্দ্ৰ’ বুলি এখন স্কুল খুলিছিল। তাত জ্যোতি সংগীত,
ৰাভা সংগীত, বিয়ানাম আদি শিকাইছিল। তদুপৰি নৰকাস্ত
বৰুৱাই বৰীন্দ্ৰ সংগীতৰোৰ অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰিছিল।
মই অসমীয়া অনুবাদ গাইছিলোঁ। সেই সময়ৰোৰ সঁচাকৈয়ে
মধুৰ আছিল।

বাখৰ : অশেষ ধন্যবাদ, বাইদেউ। আপোনাৰ পৰা বহুত
নতুন কথা আমি জানিব পাৰিবলোঁ। আপোনাৰ সামান্ধিৰ
এই দিনটো আমাৰ বাবে চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব।
আপোনাৰ সন্মান্ত্ব আৰু দীৰ্ঘায় কামনা কৰিবলোঁ।

সন্দক্ষিণী শর্মা : ধন্যবাদ। ◎

গ্রন্থ অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজনীয়তা

❖ চৈয়দা মাহৰিণ জানান
ষষ্ঠ শ্ৰেণী

মানুহৰ আটাইতকৈ
প্ৰিয় বন্ধু কিতাপৰ পৰা আজি
যেন আঁতবি আহিছে সকলো।
আজিৰ প্ৰজন্মৰ লোকসকল
ইলেকট্ৰনিক মাধ্যম, যেনে—
ম'বাইল, টিভি, কম্পিউটাৰ,
লেপটপ আদিৰ প্ৰতি আসন্ত
হৈ পৰিষে, যাৰ ফলত
তেওঁলোকক বিভিন্ন সমস্যাত
ভোগা দেখা গৈছে। আমাক

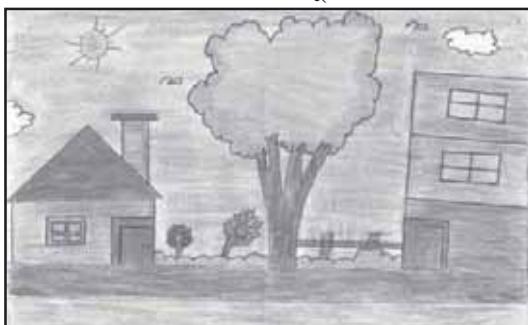
খেল, বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা, নাচ-গান আদি সকলো
দিশৰ বাবেই জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন, যাৰ বাবে আমি কিতাপ
পঢ়িব লাগে। কিন্তু আজিৰ প্ৰজন্মৰ লোকসকলৰ
কিতাপ পঢ়িবলৈ সময় ক'ত? হাতে হাতে থকা
ম'বাইলৰ ব্যৱহাৰে মানুহৰ কিতাপ পঢ়াৰ উৎসাহ
নাইকিয়া কৰি তৃলিছে, যাৰ ফলত সৰু ল'বা-
ছোৱালীৰোৰে আমাৰ গুৰুজনা শংকৰদেৱকে ধৰি
ভূপেন হাজৰিকা, মামণি বয়ছম গোস্মামী আদি বিখ্যাত
লোকসকলক চিনিৱেই নাপায়। আলহী হৈ ফুৰিবলৈ
গ'লে প্রায় মানুহৰ ঘৰতে কিতাপ দেখিবলৈকে নাই।
যিমানেই আমি গল্প, কবিতা, সাধু, জীৱনী, আত্মজীৱনী

আদি পঢ়িম, সিমানেই আমি
সৃষ্টিশীল কামত নিজকে নিয়োজিত
কৰি বাখিৰ পাৰিম। লগতে নতুন
নতুন ভাষাও শিকিব পাৰিম। পশ্চিমত
জৱাহৰলাল নেহৰুৰে কৈছিল যে
মানুহে যিমানেই কিতাপ পঢ়িবলৈ
শিকে সিমানেই ভাবিবলৈ শিকে।
তেনেকৈয়ে শিশুৰে এখন কল্পনাৰ
জগত অংকন কৰি লয়। হোমেন
বৰগোহাঞ্জিদেৱৰ 'কিতাপ পঢ়াৰ
আনন্দ' নামৰ পুঁথিখনত শিশুক পুঁথি অধ্যয়নৰ প্ৰতি
আকৰ্ষিত কৰিবলৈ বিভিন্ন বিষয় সন্নিৰিষ্ট কৰা হৈছে।
সৃষ্টিশক্তি কেনেকৈ বৃদ্ধি কৰিব পাৰি আদিৰ বিষয়ে বৰ
সুন্দৰকৈ বৰ্ণনা কৰিছে।

গ্ৰন্থ হৈছে জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ। আমাৰ বৌদ্ধিক
বিকাশৰ এক অন্যতম আধাৰ হ'ল গ্ৰন্থ অধ্যয়ন।
কিতাপবিহীন কোঠা এটাক আঞ্চাবিহীন শৰীৰ এটাৰ
লগত তুলনা কৰিব পাৰি।

শেষত এযাৰ কথাৰে সামৰণি মাৰিব খুজিছোঁ—
'কিতাপতকৈ ভাল বন্ধু আন একোৱেই হ'ব
নোৱাৰে'। ◎

প্ৰতীক্ষা সাহা, দ্বিতীয় শ্ৰেণী

নাচৰিয়াত ইছলাম, দ্বিতীয় শ্ৰেণী

ইতিহাস জড়িত বহুদৈ আলি

❖ অনিবন্ধ গগে
বষ্ঠ শ্রেণী

‘বহুদৈ আলি’ নামৰ আলিটো মোৰ আজন্ম চিনাকি। কাৰণ এই আলিটোৰ কাষতে মোৰ এনাইদেউ ঘৰ। এনাইদেউ মানে মোৰ মাৰ মাক। মাৰ মুখত দিনটোৰ ভিতৰত এবাৰ হ'লেও বহুদৈ আলিৰ নাম শুনোৱেই। মই সকৰে পৰা দেখি অহা এই আলিটোৰ যে এটা সুন্দৰ ইতিহাস আছে, সেই কথা মই অলপ দিনৰ আগতহে জানিব পাৰিলোঁ। আমাৰ পঞ্চম শ্ৰেণীৰ ইতিহাসৰ কিতাপত থকা ‘জয়মতী কুঁৰৰী’ পাঠটো বুজাৰলৈ লওঁতে মায়ে মোক প্ৰসংগক্ৰমে বহুদৈ আলিৰ বিষয়ে কৈছিল।

স্বৰ্গদেউ চুলিক্ফাই নিজৰ সিংহাসন নিষ্কণ্টক কৰিবৰ বাবে শহৰেকে লালুকসোলা বৰফুকনৰ পৰামৰ্শক্ৰমে আহোম ৰাজবংশৰ ৰজা হ'ব পৰা যোগ্যতা থকা কোৱসকলক ধৰাই আনি অংগক্ষত কৰাইছিল। সেয়ে গদাপাণি কোৱৰৰ পত্নী জয়মতী কুঁৰৰীয়ে গদাপাণিক ল'ৰা ৰজা চুলিক্ফাৰ পৰা বাচিবৰ বাবে নগা পাহাৰলৈ পলাই যাবলৈ কৈছিল। জয়মতীৰ পৰামৰ্শ মতে তেওঁ পলাই গৈছিল। তেনেকে পলাই ফুৰোঁতে এবাৰ গদাপাণি চাউদাঙৰ হাতত ধৰা পৰাৰ উপক্ৰম হৈছিল। সেই সময়তে সেই স্থানত বহুদৈ, ভাদৈ আৰু আঘোণী নামৰ তিনিগৰাকী পোহাৰীয়ে লগ পাই গদাপাণিক মাটিতে শুৱাই লৈ এখন কাপোৰেৰে

দাকি বাউচি জুৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে ঘৰৰ মানুহ তুকালে বুলি। এই সম্পর্কে এটা গীতো আছে —

বহাৰ বহুদৈ টিপামৰ ভাদৈ

শলণুৰিৰ আঘোণী বাই,

এই তিনিভনী কান্দিব ধৰিলে

সমন্ধত একোকে নাই।

ৰজাৰ চাউদাঙে পোহাৰী তিনিগৰাকীক সুধিছিল গদাপাণিক এইফালে যোৱা দেখিছিল নেকি বুলি। পোহাৰী তিনিগৰাকীয়ে আপোন মানুহৰ মৃত্যুত কান্দি থাকোঁতে কোন ক'লৈ গৈছে নাই দেখা বুলি কোৱাত চাউদাংসকল বেলেগ এফালে গুঢি গ'ল।

গদাপাণি কোঁৰৰে গদাধৰ সিংহ নাম লৈ ৰজা হোৱাৰ পাছত পূৰ্বৰ উপকাৰৰ কথা সুঁৰি তিনি বাই-ভনীক তিনি ঠাইত মাটি-ভোঁটি দি থাপিলৈ। শিৰসাগৰ নগৰৰ পৰা প্রায় ১৩ কিল'মিটাৰ দূৰৰ বহণ পথাৰত এটা বৃহৎ পুখুৰী খন্দাইছিল। সেই পুখুৰীৰ কাষেৰে নগা পাহাৰৰ নামনিৰ চণ্টকৰ পৰা বেংমুৰীয়া কোৱৰ গাঁৱলৈ ধোদৰ আলিত লগাঁকৈ ৭ কিল'মিটাৰমান দৈৰ্ঘ্যৰ আলি বন্ধালে আৰু বহুদৈৰ নামত উছৰ্গা কৰিলৈ। সেই আলিটোৱেই বৰ্তমানৰ বহুদৈ আলি আৰু সেই পুখুৰীটোৱেই বহুদৈ পুখুৰী নামেৰে জনাজাত। ◎

ভারতৰ শেষ গাঁওখন

❖ ময়ংক পাঠক
সপ্তম শ্রেণী

ভাৰতৰ শেষ গাঁও বুলি ক'লে উত্তৰাখণ্ডৰ চাম'লি জিলাত অৱস্থিত মানা গাঁওখনক বুজায়। গাঁওখন সমুদ্রতলৰ পৰা ৩২০০ মিটাৰ উচ্চতাত অৱস্থিত। ই ভাৰত আৰু তিব্বতৰ সীমাৰ লগত লাগি আছে আৰু ইয়াৰ পৰা চীনৰ সীমা আৰম্ভ হৈছে। ২০১১ চনৰ লোকপিয়ল মতে ইয়াৰ জনসংখ্যা প্ৰায় ১২১৪ জন। হিন্দী আৰু গাড়োৱালী ভাষাক ইয়াৰ চৰকাৰী ভাষা হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া হৈছে। এই গাঁওখনৰ পুৰণি নাম মণিভদ্ৰ আছিল। হিন্দুসকলৰ পৰিব্ৰজাৰ স্থান বদ্রীনাথৰ পৰা মাত্ৰ ৪-৫ কিলমিটাৰ দূৰত গাঁওখন অৱস্থিত। মানা গাঁৱৰ কথা মহাভাৰততো উল্লেখ পোৱা যায়। পঞ্চপাণ্ডৰ স্বৰ্গলৈ যাওঁতে মানা গাঁৱৰ মাজেৰে গৈছিল বুলি প্ৰবাদ আছে। অলকানন্দা আৰু সৰস্বতী নদীৰ সংগম ইয়াতে হৈছে। মানা গাঁৱৰ বহুতো ঠাই, যেনে— গণেশে গুহা, ভীম পুল, ব্যাস গুহা আদিয়ে ইতিহাসৰ সাক্ষী বহন কৰি আহিছে। ভীম পুল সৰস্বতী নদীৰ ওপৰত অৱস্থিত। প্ৰচলিত আছে যে যেতিয়া পাঞ্চৱসকল স্বৰ্গলৈ গৈছিল, তেওঁলোকে সৰস্বতী নদীক স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ বাস্তা বিচাৰিছিল। কিন্তু সৰস্বতী নদীয়ে বাস্তা দিয়া নাছিল বাবে ভীমে দুটা প্ৰকাণ্ড শিল নদীত পেলাই দিছিল আৰু সেই শিলৰ ওপৰেদি নদীখন পাৰ হৈ পাণ্ডৱে স্বৰ্গলৈ গৈছিল।

ইয়াত ব্যাস গুহা বুলি গুহা এটা আছে। গুহাটো প্ৰায় ৫০০ বছৰ পুৰণি। গুহাটোত মহৰি বেদব্যাসে

বেদ, পুৰাণ আৰু মহাভাৰত বচনা কৰিছিল বুলি প্ৰচলিত আছে। ইয়াৰ ওচৰতে গণেশ গুহা আছে। মতবাদ মতে বেদব্যাসে যেতিয়া বেদ, পুৰাণ, মহাভাৰত বচনা কৰিছিল, তেতিয়া গণেশে এই গুহাটোতে বহি ব্যাসৰ কথাবোৰ শুনি শুনি এই গ্ৰন্থবোৰ লিখিছিল। গণেশে লিখি থাকোতে ওচৰেদি বৈ যোৱা সৰস্বতী নদীৰ পানীৰ শব্দ বেছিকে হোৱাত গণেশৰ লিখাত অসুবিধা হৈছিল। তেতিয়া গণেশে সৰস্বতী নদীক শব্দ কম কৰিবলৈ কৈছিল যদিও শব্দ কম কৰা নাছিল। সেয়েহে গণেশে সৰস্বতী নদীক শাপ দিছিল যে আজিৰ পৰা এই ঠাইথিনিৰ পৰা আগলৈ নদীখনক কোনোও দেখা নাপায়। তেতিয়াৰ পৰা সৰস্বতী নদীখন মানা গাঁৱৰ পৰা আগলৈ আৰু দেখা নাযায় বুলি প্ৰচলিত আছে। ইয়াৰ পাছতেই এই ঠাইথিনিত অলকানন্দা আৰু সৰস্বতী নদীৰ সংগম হৈছিল।

মানা গাঁৱতে নীলকঢ় শৃংগ অৱস্থিত। ই সমুদ্রতলৰ পৰা ৬৫৯৭ মিটাৰ উচ্চতাত অৱস্থিত। ইয়াক ‘গাড়োৱালৰ বাণী’ বুলি কোৱা হয়। ইয়াৰ পৰা বদ্রীনাথ ধামৰ সুন্দৰ দৃশ্য উপভোগ কৰিব পাৰি। জাৰকান্দি গাঁওখন বৰফেৰে আবৃত হৈ থাকে বাবে মানুহবোৰ তলৰ ঠাইলৈ নামি আছে। মানা গাঁৱৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য আৰু পুৰণি ঐতিহ্যৰ বাবে এই গাঁওখন সকলোৰে মাজত জনপ্ৰিয়। ◎

আমাৰ সংগীত (বিভিন্ন স্তৰৰ মাজেদি ডিজিটেল মাধ্যমলৈ)

◇ মেধাজ্যোতি নাথ
সপ্তম শ্ৰেণী

অসমৰ সংগীতৰ ইতিহাস বহু বছৰ পুৰণি।
মহাপুৰুষ শ্রীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু শ্রীশ্রীমাধৱদেৱৰ
বৰগীত বচনাৰ আগেয়েও বিভিন্ন লোকগীতেৱে অসমৰ
সংগীতৰ বৰঘৰ চহকী হৈ আছিল।

গীত বাণীবন্দ কৰাৰ ইতিহাস কিন্তু বৰ বিশেষ পুৰণি
নহয়। আজিৰ পৰা প্ৰায় ১৫৫ বছৰ আগতে ১৮৫৭ খৃষ্টাব্দৰ
২৫ মাৰ্চ তাৰিখে প্ৰথমবাৰৰ বাবে মানুহৰ মাত ধৰি ৰখা
এটা যন্ত্ৰৰ আৱিষ্কাৰ হৈছিল। এই মাত ধৰি ৰখা যন্ত্ৰটোৱ
নাম আছিল ‘ফোনঅটগ্রাফ’। তাৰ পাছত বহু ঘাত-
প্ৰতিঘাত, বাধা-বিঘনিৰ মাজেৰে আহি বাণী বন্ধনে
(Sound Recording) আজিৰ এই পৰ্যায় পাইছেই।
পৃথিবীৰ প্ৰথম বাণীবন্দ হোৱা গীতটো আছিল ‘An clair
de la lune’ নামৰ এটি ফৰাচী লোক সংগীত। গীতটিৰ
গীতিকাৰ আৰু সংগীত পৰিচালকৰ নাম জনা নাযায়। এই
গীতটি বাণীবন্দ কৰিছিল ‘Edovard Leon Scott de
Martinville’এ। ভাৰতৰ প্ৰথম বাণীবন্দ কৰা গীতটি
হৈছে ‘Raga-Jatia’। গীতটি বাণীবন্দ কৰিছিল Gauhan
Jaan এ, যাক ভাৰতৰ ‘থুমৰী বাণী’ বুলি কোৱা হয়।

১৯২৪ চনত অসমৰ সংগীতৰ ইতিহাসত এক
যুগান্তকাৰী ঘটনা ঘটিল। প্ৰফুল্ল চন্দ্ৰ বৰুৱাই প্ৰথমবাৰৰ
বাবে অসমীয়া গীত ‘ফুলো ফুলিলে জোনায় হালিলে’
এই গীতটি ‘গ্ৰাম’ফন’ত বাণীবন্দ কৰে। গীতটি বচনা
কৰিছিল বিদেহী কৰি প্ৰসন্নলাল চৌধুৰীয়ে। আন এক
উৎসৱ মতে অসমীয়া গীত ‘গ্ৰাম’ফন’ত ৱেকৰ্ড কৰা
প্ৰথমজন কৰ্তৃশিঙ্গী আছিল উমেশ মুখাজী। গীতটি
আছিল ‘আজিও হিয়াত বাজে’ (১৯১৪)।

শব্দ সংৰক্ষণৰ পৰ্যায়

১৮৫৭ খৃষ্টাব্দত ‘Edoward-Leon Scott de Martinville’এ ফন্টাটগ্রাফ নামৰ যন্ত্ৰবিধিৰ আৱিষ্কাৰ
কৰিছিল যিয়ে শব্দ ধৰি ৰাখিব পাৰিছিল।

১৮৭৭ খ.ত থমাচু আলভা এডিছনে ‘ফন্টাফ’
নামৰ এটা যন্ত্ৰ আৱিষ্কাৰ কৰিছিল। এই যন্ত্ৰবিধিৰ সহায়ত
শব্দৰ কম্পনৰোৱ ধৰি ৰাখিব পাৰিছিল আৰু সেই
শব্দৰোৱ পুনৰ বজাৰ পাৰিছিল।

১৮৮০ৰ দশকত আলেকজেণ্ড্ৰ প্রাহামবেলে
‘গ্ৰাম’ফন’ যন্ত্ৰটোৱ আৱিষ্কাৰ কৰিছিল। এই যন্ত্ৰটোৱ
‘ফন্টাফ’ৰ সৈতে বহুথিনি সাদৃশ্য আছিল যদিও এই
যন্ত্ৰটোৱ পৰা ওলোৱা শব্দৰোৱ ‘ফন্টাফ’তকৈ কিছু
ডাঙুৰ আছিল আৰু ব্যৱহাৰৰ বাবে ই অধিক সহজ
আছিল। তাৰ পাছত এই জগতলৈ ‘ডিভাইনেল ডিক্ষ’ৰ
আগমন ঘটিল।

ইয়াৰ পাছত সংগীত জগতত ‘Acoustic Era’
আৰম্ভ হ'ল (১৮৯০-১৯২৫)। এই যুগটোতহে অডিও
ৱেকৰ্ডিং নিজৰ প্ৰকৃত অৱস্থা পায়। এই যুগটোতে
পোনপথমবাৰৰ বাবে যান্ত্ৰিক সঁজুলি, যেনে—মাইক্ৰোফন,
বৈদ্যুতিক সা-সঁজুলি আদিৰ ব্যৱহাৰ হ'বলৈ ধৰে। এই
সময়ৰ বাণীবন্ধনৰ (Sound Recording) পদ্ধতিটো এনে
ধৰণৰ আছিল যে—

এটা ডাঙুৰ হৰ্নৰ (Horn) সন্মুখত পৰিবেশনকাৰী-
গৰাকীক বখা হৈছিল আৰু তেওঁ সেই হৰ্নটোৱ সন্মুখত
পৰিবেশন কৰিব লাগিছিল আৰু শব্দৰোৱ একোটা ৱেভৰ
(WAVE) জৰিয়তে হৰ্নটোৱ তলফালে থকা এটা ‘ছাউণ্ড
চিলিঙ্গোৰ্ট’ গোট খাইছিলগৈ। কিন্তু এবাৰ ৱেকৰ্ডিং হোৱাৰ

বাখ্য চিন্তার স্বরলিপি

পাছত ইয়াক সম্পাদনা কৰা কোনো ব্যৱস্থা নাছিল আৰু তেওঁলোকে যদি কিবা সালসলনি কৰিব বিচাৰিছিল তেনেহ'লে পুনৰ আগৰ পৰা বেকডিং কৰিব লাগিছিল।

ইয়াৰ পাছত অৰ্থাৎ ১৯২৫ চনৰ পৰা ১৯৪৫ চনৰ সময়খনিক বোলা হয় ‘The Electrical Era’। এইখনি সময়তে ইলেকট্ৰিক মাইক্ৰফনৰ উন্নৱন হ'ল আৰু শব্দবোৰ বেকডিংৰ পাছতো ডাঙৰ, সংশোধন আৰু সম্পাদনা বৈদ্যুতিক মাধ্যমেৰে কৰিব পৰা হ'ল।

ইয়াৰ পাছত ১৯৪৫ চনৰ পৰা ১৯৭৫ চনৰ সময়খনিত ‘The magnetic era’ৰ আগমন ঘটিল। সেইখনি সময়ত টেপ বেকডাৰেৰে শব্দ ধৰি ৰখাৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ল। এই টেপ বেকডাৰ আৰিষ্কাৰক আছিল Fritz PFleumer। এই টেপটোৱে শব্দতৰংগ বিদ্যুৎ চুম্বকীয় সংকেতলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিছিল।

ইয়াৰ পাছত সময়খনিয়েই হ'ল ডিজিটেল এৰা (Digital Era)। এই যুগটো ১৯৭৫ চনৰ পৰা বৰ্তমানলৈ চলি আছে। এই ডিজিটেল মাধ্যমটোৱে জৰিয়তে বৈদ্যুতিক মাধ্যমেৰে সংগ্ৰহ কৰা শব্দবোৰ ডিজিটেল অৰ্থাৎ কম্পিউটাৰৰ ভাষালৈ ৰূপান্তৰ কৰা হয়। এই প্ৰক্ৰিয়াটোৱে ভিতৰত চিডি, ডিভিডি আদি পৰে। চিডিৰ (Compact Disc) আৰিষ্কাৰ হৈছিল ১৯৮২ চনত আৰু আৰিষ্কাৰক আছিল জেমছ বোহেল। এই চিডি পোনপথমে ছনি আৰু ফিলিপছ কোম্পানীয়ে বেচিছিল। উল্লেখ্য যে চিডি আৰু ডিভিডি (Digital Versatile Disc) কেৱল গীত সংৰক্ষণ কৰা নহয়, ইয়াত দৃশ্য-শ্ৰাব্যৰ লগতে অন্যান্য তথ্যও সংৰক্ষণ কৰি ৰাখিব পৰা ব্যৱস্থা থকাৰ বাবে কম দিনৰ ভিতৰতেই সমগ্ৰ পৃথিৰীতে জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিলে।

ইয়াৰ পাছত ১৯৮৭ চনত DAT অৰ্থাৎ ডিজিটেল অডিও’ টেপৰ আৰিষ্কাৰ হ'ল। নামটোত উল্লেখ থকা ধৰণে ইও ডিজিটেল মাধ্যমতেই ব্যৱহৃত হয়। ইয়াৰ পাছতেই ১৯৯২ চনত প্ৰথমটো ডিজিটেল

অডিও’ রকষ্টেছন প্ৰ’ টুলছৰ উন্নৱন হয়। ইয়াৰ জৰিয়তে সংগীত প্ৰযোজনা আগতকৈ অধিক সহজ হৈ পৰিল। এই DAW অৰ্থাৎ ডিজিটেল অডিও’ রকষ্টেচনবোৰৰ (Digital audio workstation) জৰিয়তে গীতটি বাণীবদ্ধ কৰাই কম্পিউটাৰত সম্পাদনা কৰিব পাৰি। ইয়াৰ পাছত ১৯৯৭ চনত আমাৰ সকলোৱে পৰিচিত ‘Autotune’এ আমাৰ সংগীত উন্দেগুগত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা প্ৰহণ কৰে। তাৰ পাছত ২০০১ চনত Apple কোম্পানীয়ে iTunes আৰু iPods আৰিষ্কাৰ কৰি সমগ্ৰ সংগীত জগতৰে উপকাৰ সাধিলৈ।

গতিকে সামগ্ৰিকভাৱে ক'ব পাৰি যে মানৱ জাতিৰ শ্ৰেষ্ঠ উপাদান বিজ্ঞানৰ চমকপদ প্ৰদৰ্শন আৰু বিস্ময়কৰ আৰিষ্কাৰবোৰে আন আন ক্ষেত্ৰত কৰা ধৰণে সংগীতৰ ক্ষেত্ৰতো এক অভুতপূৰ্ব উন্নতি সাধন কৰিলৈ। ‘ফ'ন্টা ট্ৰাফ’ৰ পৰা ডিজিটেল এৰালৈ এই সমগ্ৰ দীঘলীয়া পৰিক্ৰমাটো সঁচাকৈ শিহৰণকাৰী।

এসময়ত অসমৰ সংগীতজ্ঞসকলে কলিকতাত গৈ এইচ.এম.ভি. কোম্পানী বা চেনোলা বেকৰ্ড কোম্পানী আদিত গীত ৰেকডিং কৰি বহু কষ্টেৰে আমাক গীত-মাতসমূহ উপহাৰ দিছিল। পৰিবৰ্তিত পৰিস্থিতিত আজি নিজৰ ধৰতেই এটা কোঠা শব্দ ৰোধক কৰি এটা কম্পিউটাৰ, এটা কণ্ঠেসাৰ মাইক্ৰফন, এটা অডিও’ ইণ্টাৰফেছ আৰু এটা ‘Digital audio workstation’ৰ সহায়ত কম মূলধনেৰেই এজন সংগীতপ্ৰেমীয়ে নিজৰ গীত বাণীবদ্ধ কৰিব পাৰে। ইণ্টাৰনেট আৰু সামাজিক মাধ্যমৰ সা-সুবিধাসমূহ প্ৰহণ কৰি বিভিন্ন সামাজিক মাধ্যম বিশেষকৈ ইউটিউবৰ জৰিয়তে মুহূৰ্তৰ ভিতৰতেই শ্ৰোতা-দৰ্শকৰ ওচৰলৈও লৈ যাব পাৰে। আশা কৰা হৈছে ভৱিষ্যতৰ সংগীতে আমাক আৰু বেছি কাৰিকৰী চমৎকাৰিত দেখুৱাই আৰু বেছি বৈচিত্ৰ্যময় হৈ উঠিব। ◎

কালাগৰ গোন্ধ

❖ জ্যোতির্ময় দাস

অষ্টম শ্রেণী

নলবাৰী জিলাৰ বৰভাগৰ এখন উল্লেখযোগ্য গাঁও হ'ল কালাগ। এই কালাগ গাঁৱৰ বৈশিষ্ট্য হ'ল ঐতিহাসিক শ্যামৰায় মন্দিৰ বা নামঘৰ। শ্যামৰায় মন্দিৰৰ মূল উপাস্য দেৱতা হৈছে শ্রীকৃষ্ণ। ৫০০-৬০০ বছৰ আগতে নিৰ্মিত এই নামঘৰটো ১৯৬২ চনৰ বানপানীত ক্ষতিগ্রস্ত হয়। স্থানীয় বাইজে খেৰ-বাঁহেৰে ইয়াক পুনৰ নিৰ্মাণ কৰিছিল। আকো ২০২০ চনৰ ১৮ জানুৱাৰীত চিমেন্ট, ইটাৰে ইয়াক নিৰ্মাণ কৰি চুকুত লগা কৰি তোলা হয়।

এতিয়া মূল কথাটো হৈছে গোন্ধ কি বস্তু? গোন্ধ বা মাঘীসভা এই মন্দিৰৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ উৎসৱ। দৌলৰ পাছতেই এইটো উৎসৱৰ গুৰুত্ব আটাইতকৈ বেছি। মাঘ মাহত এই উৎসৱৰ উদ্যাপন কৰা হয় বাবে ইয়াক মাঘীসভা বোলে। এই উৎসৱৰ দুদিন থৰি পালন কৰা হয়। প্ৰথমদিনা বাইজে দিনটো লঘোনে থাকি মন্দিৰত চাকি জলায়। সেইদিনা মন্দিৰৰ সমুখৰ খেলপথাৰখনত ডাঙৰ মেলাৰ আয়োজন কৰা হয়। চাকিগছ গোটেই বাতি জুলি থকাটো আশা কৰা হয়। গোটেই বাতি চাকি জুলি থাকিলে চাকি জলোৱা মানুহজনৰ মনৰ আশা পূৰণ হয় বুলি কোৱা হয়। দৌল উৎসৱত ব্যৱহাৰ কৰা সিংহাসনখন মন্দিৰৰ পৰা উলিয়াই আনি চাফ-চিকুণ কৰা হয়। শ্রীকৃষ্ণ আৰু ঘুনুচাৰ মূৰ্তি দুটাও চাফ-চিকুণ কৰা হয়। সিংহাসনখন উঠাই আনা-নিয়া কৰিবলৈ দুডাল বাঁহ ব্যৱহাৰ কৰা হয়। বাঁহ দুডাল চাৰিজন মানুহে দুজন আগত দুজন পিছত কান্ধত তুলি গোটেই গাঁওখন ভ্ৰমণ কৰোৱা হয়। প্ৰত্যেক বছৰে এই কামবোৰৰ দায়িত্ব গাঁওখনৰ এখন নিৰ্দিষ্ট ঘৰে লয়। মন্দিৰৰ পৰিচালনা সমিতিয়ে সেই ঘৰখন নিৰ্বাচিত কৰে। নিৰ্বাচিত ঘৰখনে প্ৰথমদিনা মন্দিৰৰ পৰা শ্রীকৃষ্ণৰ সিংহাসনৰ লগতে শ্রীকৃষ্ণ আৰু ঘুনুচাৰ মূৰ্তি নিজৰ চোতালত প্ৰতিষ্ঠা কৰে। সিংহাসনৰ

পূৰণি বস্ত্ৰবোৰ খুলি নতুন বস্ত্ৰ ব্যৱহাৰ কৰে। লগতে সোণ-কপৰ ফুল সিংহাসনত লগোৱা হয়। শ্রীকৃষ্ণ আৰু ঘুনুচাৰ মূৰ্তিটোত নতুন বস্ত্ৰ পিঙোৱা হয়। আকো আগস্তক বৰ্ষৰ উৎসৱত আন এখন ঘৰে সেই বস্ত্ৰ খোলে আৰু নতুন বস্ত্ৰ পিঙায়। বাতি ৭:৩০ মান বজাৰ পৰা মন্দিৰৰ পুৰোহিতে গৃহস্থৰ ঘৰত শ্রীকৃষ্ণৰ পূজা আৰম্ভ কৰে। হোম পোৱা হোৱাৰ পাছত প্ৰধান কাৰ্যাসূচী আৰম্ভ হয়। ৯মান বজাৰ পৰা গৃহস্থৰ চাৰিজন সদস্যই ধূতি-চুৰিয়া পিঙ্কি সিংহাসনৰ লগত লাগি থকা বাঁহ দুডাল কান্ধত লৈ গোটেই গাঁওখন ভ্ৰমণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। কিছুসংখ্যক লোক আৰু বেণুপার্টিয়ে তেওঁলোকৰ পিছে পিছে যায়। এই যাত্ৰাত বিভিন্নজন মানুহে বিভিন্ন দায়িত্ব লয়। সৰু ল'বাবোৰক কাঁহৰ টুপী থকা আৰু বঙা ফিটা বন্ধা বাঁহবোৰ ল'বলৈ দিয়া হয়। এই ল'বাবোৰে শ্রীকৃষ্ণৰ আগত থাকি অৰ্থাৎ মানুহবোৰ একেবাৰে আগত থাকি এই যাত্ৰাত যোগদান কৰে। এই বাঁহবোৰে শ্রীকৃষ্ণৰ সৈন্য-সামৰ্তক দৰ্শায়। আন এজনে শ্রীকৃষ্ণৰ ছত্ৰ, এজনে কলহ, শৰাই, ফল-মূলৰ কাঁহী, পাঁচটা চাকি থকা কাঁহী, টিলিঙা আৰু ধূপ আদিবোৰ লয়। শ্রীকৃষ্ণক লৈ যোৱা সময়ত বাইজে ফটকা ফুটাই স্ফূর্তি-আনন্দ কৰে, কীৰ্তন কৰে, নাম ধৰে। বেণুপার্টিয়ে বিভিন্ন গীত বজায়। বাস্তাৰ কাষৰ ঘৰবোৰ মানুহে শ্রীকৃষ্ণক লৈ যোৱা বাটত গামোচা পাৰি দিয়ে। গামোচাবোৰ গচকি বাইজ কৃষ্ণৰ লগত আগ বাঢ়ে। এই গামোচাখনত লাগি থকা ধূলি-বালিবোৰক বাইজৰ আশীৰ্বাদ বুলি জান কৰা হয়। শ্রীকৃষ্ণক লৈ যোৱা বাটৰ দাঁতিত চাকি জলোৱা হয়। এনেদৰে প্ৰত্যেক বছৰে বাস্তাৰ কাষত ২০০০ৰ পৰা ৫০০০ চাকি লগোৱা হয়। গোটেই গাঁওখন দূৰাই আনাৰ পাছত সিংহাসনৰ সৈতে শ্রীকৃষ্ণ আৰু ঘুনুচাৰ চাপৰ দৌলত ৰখা হয়। সিংহাসন উঠোৱা চাৰিওজন মানুহে

বাখৰ চিন্তাৰ স্বৰলিপি

গোটেই বাতি সাৰে থাকি শ্ৰীকৃষ্ণ আৰু ঘূৰুচাক বৰথি
থাকিব লাগে। পাছদিনা অৰ্থাৎ দ্বিতীয়দিনা সেই
নিৰ্বাচিত ঘৰখনত ভোজ-ভাতৰ আয়োজন কৰা হয়।
গাঁৱৰ সকলো মানুহে সেই ঘৰখনত ভাত খাবলৈ
আহে। বাতিপুৱা গাঁৱৰ মানুহে দৌলশলাত চাপৰ

দৌলটোত শৰাই আগ বঢ়ায়। মন্দিৰত ভোগৰ
আয়োজন কৰা হয়। দৌলশালত গোটেই বাতি বিভিন্ন
নৃত্য, বৰগীত নাইবা নামৰ আয়োজন কৰা হয় আৰু
এনেদৰেই দুদিন শেষ হয় আৰু ৰাইজে আগস্তক বৰ্ষৰ
মাঘীসভা বা গোঞ্জলৈ বাট চাই থাকে। ◎

ৰেগিং—এক সামাজিক ব্যাধি

❖ শ্যামস্তিকা মজুমদাৰ
অষ্টম শ্ৰেণী

ৰেগিং ! এক সামাজিক ব্যাধি। নিৰুদ্ধিতা,
নিষ্ঠুৰতা তথা আনক মূৰ্খ সজাবলৈ যোৱাটোৱেই
ৰেগিঙৰ মূল উপসর্গ।

আজিৰ যুগৰ ৰেগিঙৰ সংজ্ঞা হৈছে—অসভ্য
আচৰণ, কুৎসিং কাম, কৌতুক আদি। সাধাৰণ ভাষাত
ক'বলৈ গ'লে প্রতিপক্ষক বিৰত কৰাটোৱেই ৰেগিঙৰ
প্ৰধান লক্ষ্য। সমাজখনত বিভিন্ন ধৰণৰ মানুহ পোৱা
যায়। কোনোৱে যদি মানসিক অশাস্তি ভোগা লোকক
জোকাই বং পায়, আন কোনোৱে হয়তো নিবুদ্ধিসম্পৰ্ক
লোকক উপহাস কৰি তৃপ্তি পায়। এনে ধৰণৰ
মানসিকতাৰ পৰাই ছাত্ৰ-সমাজলৈ ৰেগিঙৰ আগমন
ঘটিছে।

বৰ্তমান সময়ত বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে তেওঁৰ তলৰ
ক্লাছৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক অপদস্থ কৰিব পৰাটো ডাঙৰ কৃতিহ
বুলি অনুভৰ কৰে। যদি ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীগৰাকী তোমাৰ নিজৰ ভাই বা
ভন্টিৰ দৰে, কিয় তেওঁক ইমান অপদস্থ তথা অপমান
কৰিছা ? তেতিয়া সেই ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীগৰাকীৰ পৰা উত্তৰ
আহিব এটাই—“এনে ঘটনা আমাৰ লগতো হৈছিল,
যেতিয়া আমি তলৰ ক্লাছত আছিলোঁ, তেতিয়া আমাকো
এনেকুৱাই অপমান কৰা হৈছিল।” এক অযুক্তিপূৰ্ণ
কথা ! কিয় কৰিছে, কাক কৰিছে, সেইটো বিচাৰ্যৰ
বিষয় নহয়, বিষয় হৈছে প্ৰতিশোধ সম্পূৰ্ণ কৰা। ৰেগিং
ক'বলাসকলে হয়তো ক'ব—“It is fun.” কিন্তু
ৰেগিঙৰ চিকাৰ হোৱাজনে ক'ব, “It is fun to you,
but death to us.” সঁচা কথা, ওপৰৰ ক্লাছৰ ছাত্ৰ-

ছাত্ৰীসকলৰ সম্মুখত তলৰ ক্লাছৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল নাদৰ
ভেকুলী হ'বলৈ বাধ্য হয়।

ৰেগিং বিভিন্ন ধৰণৰ হয়। প্ৰথমাৰহাত তলৰ
ক্লাছৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সাধাৰণ কিছুমান প্ৰশং
কৰা হয় যদিও পাছলৈ অশ্লীলতাৰ দিশলৈ গতি কৰে। উত্তৰ দিব
পাৰিলে ভাল আৰু নোৱাৰিলে নিৰ্যাতন। কেতিয়াৰা
দৈহিক অত্যাচাৰ পৰ্যন্ত পায়গৈ।

ৰেগিঙৰ পাছৰ পৰিণতি কেতিয়াও ধনাত্মক হ'ব
নোৱাৰে। এই ৰেগিং নামৰ ব্যাধিটোৰ ফলত বহু
শিক্ষার্থীৰ জীৱন অধিঃপতনে যায়। বহু শিক্ষার্থীয়ে পঢ়া-
শুনা এৰাৰ পথ বাছি লয় তথা আন কিছুমানে নিৰ্যাতন
সহ্য কৰিব নোৱাৰি আত্মহত্যাকো আঁকোৱালি লয়।

এই ৰেগিং কেৱল কলেজসমূহতে চলা নাই, ই
স্কুল পৰ্যন্ত পাইছোঁগৈ। এই ব্যাধিৰ প্ৰতিকাৰৰ চেষ্টা
শৈক্ষিক কৃত্পক্ষই চলাই গৈ আছে। কিন্তু কোনো
শিক্ষানুষ্ঠানে ৰেগিং বোধ কৰাৰ দিশত সফল হোৱা বুলি
ক'ব নোৱাৰি। অৱশ্যে এটা কথা হয় যে ৰেগিং
ক'বলাসকলক বিচাৰি উলিয়াই কঠোৰতকৈ কঠোৰ
শাস্তি প্ৰদান কৰিলে হয়তো কিছু পৰিমাণে সফলতা
পোৱা যাব। নাইবা শৈক্ষিক কৃত্পক্ষই আলোচনা কৰি
ৰেগিং ক'বলাসকলক শিক্ষানুষ্ঠানৰ পৰা বহিস্কাৰ
কৰিলে হয়তো ৰেগিঙৰ প্ৰকোপ কমিব।

আজিৰ যুগ প্ৰতিযোগিতাৰ যুগ। এই যুগৰ ছাত্ৰই
ভাৱিবৰ হ'ল—শিক্ষাৰ মূল্য কি? সেয়ে এইবোৰ
মানসিকতা বিসৰ্জন দিয়া উচিত। তেতিয়াহে এই
সমাজখনত ভাল-বেয়া, ন্যায়-অন্যায় পাথক্য নিৰ্ণয়
কৰিব পৰা শক্তিৰ উত্তোলন ঘটিব। ◎

পূর্বীর জগন্নাথ মন্দিরের কিছুমান রহস্য

ଭାସ୍ତ୍ର ବରା
ନରମ ଶ୍ରେଣୀ

পুরীর জগন্নাথ মন্দির পৃথিবীবিখ্যাত। বহুতো
দেশের পৰা পর্যটকসকল এই মন্দির দর্শন করিবলৈ
আছে। বহুতেই বিশ্বাস করে যে এতিয়াও এই মন্দিরত
ভগবান শ্রীকৃষ্ণ বিবাজমান হৈ আছে। কিন্তু ইয়াৰে
কিছুমান আচৰিত আৰু ৰহস্যজনক কথা আছে।

আমি সকলো মন্দিরত দেখোঁ যে মন্দিরসমূহৰ
আশে-পাশে বা গচ্ছৰ ডালত চৰাই-চিৰিকটি আহি
জিৱণি লয়, কিন্তু জগন্নাথ মন্দিৰৰ ওপৰেদি আজিলৈ
কোনো চৰাই-চিৰিকটি অহা দেখা নাযায় আৰু মন্দিৰৰ
কাষত চৰাই-চিৰিকটি থকাও দেখা নাযায়।

জগন্নাথ মন্দিরের ওপরত এখন বঙ্গ পতাকা
লগোরা হয় আৰু সেইখন সদায় সলনি কৰা হয়। যদি
এই পতাকাখন এদিনো সলনি কৰিবলৈ থাকি যায়,
তেতিয়া এই মন্দির বাব বছৰলৈকে বন্ধ হৈ যাব পাৰে।
এই মন্দিরের পতাকাখন মন্দিরের পুৰোহিতজনে
ওলোটাকৈ ওপৰলৈ উঠি লগাব লাগে। সকলোতকৈ
আচৰিত কথা এয়ে যে আমি জানো যে বতাহ পূৰ্ব
দিশত বয়, সেইবাবে গচ্ছৰ পাত, পতাকা এইবোৰে পূৰ্ব
দিশতে বয়। কিন্তু পূৰ্বীৰ এই পতাকাখন বতাহ যি
দিশত বয় পতাকাখন তাৰে বিপৰীত দিশত বয়।

এই মন্দিরত প্রসাদ মাটির বাচনৰ এটাৰ ওপৰত
এটা বাচন হৈ প্ৰস্তুত কৰে। মুঠ সাতটা বাচনত প্রসাদ
প্ৰস্তুত কৰা হয়। কিন্তু আচৰিত কথা এয়ে যে যিহেতু
জুইৰ ওপৰত প্ৰথমটো বাচন থাকে, কিন্তু প্ৰথমতে
সেইটো গৰম নহয়। একেবাৰে ওপৰত থকা শেষৰ
বাচনটোহে গৰম হয়। অৰ্থাৎ সেইটো বাচনৰহে প্রসাদ
প্ৰথমতে তৈয়াৰ হয়।

ମନ୍ଦିରର ଓପରତ ଏଟା ଚକ୍ର ଆଛେ । ସେହି ଚକ୍ରଟୋ ହେଛେ ସୁଦର୍ଶନ ଚକ୍ର । ଏହି ଚକ୍ରଟୋ ପୁରୀର ଯି ଠାଇତେ ବା ଯିମାନ ଓଖ ଠାଇତେ ବୈ ନାଚାଓକ କିଯ, ମନ୍ଦିରର ସେହି ଚକ୍ରଟୋ ସକଳୋ ଠାଇବ ପରା ଦେଖା ଯାଯ ।

এই মন্দিরত থকা ভগবানৰ মূর্তি প্রত্যেক বাৰ
বছৰৰ মুৰে মুৰে সলোৱা হয় আৰু মন্দিৰৰ মূর্তি
সলোৱাৰ সময়ত গোটেই চহৰৰ বিজুলী সংযোগ কাটি
দিয়া হয়। চাৰিওফালে অন্ধকাৰ কৰি দিয়া হয়। কাৰণ
ভগবানৰ মূর্তিৰ ভিতৰত যিটো ভগবান শ্ৰীকৃষ্ণৰ বৃক্ষ
আজিও বিৰাজমান হৈ আছে, সেইটো পুৰণা মূর্তিৰ পৰা
নতুন মূর্তিলৈ স্থাপন কৰা হয় আৰু এয়া কোনোও চাব
নাপায় বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। সেয়েহে সেইখিনি সময়ত
গোটেই চহৰৰ বিজুলী সংযোগ কাটি দিয়া হয়। পুৰণা
মূর্তিৰ পৰা নতুন মূর্তিলৈ ভগবান শ্ৰীকৃষ্ণৰ বৃক্ষ স্থাপন
অকল মন্দিৰৰ পুৰোহিতজনেহে কৰিব পাৰে। আন
কোনোও নোৱাৰে আৰু যদিহে কোনোৱে ভুলতো এই
কাৰ্য চায় তেতিয়া তেওঁৰ মৃত্যু কোনোপ্রকাৰে নিশ্চিত
বুলি বিশ্বাস কৰা হয়।

পূরীৰ জগমাথ মন্দিৰৰ এই বহস্যজনক কথাবোৱা
ভঙ্গপ্রাণ মানুহে বিশ্বাস কৰি আহিছে। ①

বিশ্ব পাঁচখন বৈচিত্র্যময় স্থান

❖ কংকনা ডেকা নৰম শ্ৰেণী

বিখ্লল মন্দির : ভারতৰ কণ্ঠাটকৰ হাস্পিত অৱস্থিত
 বিখ্লল মন্দিৰ সমঘ বিশ্বৰ পৰ্যটকৰ বাবে কৌতুহল তথা
 বহস্যৰ বিষয়। ১৬ শতকাতে বজা কৃষ্ণ দেৱৰায়
 দ্বিতীয়ৰ শাসনকালত নিৰ্মাণ কৰা এই মন্দিৰৰ প্রাংগণত
 বৃহৎ আকৃতিৰ এখন শিলৰ বথ আছে। বথখন
 'ইণ্টাৰলক' পদ্ধতিবে সেই সময়ছোৱাত নিৰ্মাণ কৰা
 হৈছিল, যাৰ বাবে বথখনৰ সকলো অংশ খুলি অন্য
 স্থানলৈ নিব পাৰি। তদুপৰি মন্দিৰটোৱ খুঁটাসমূহো অতি
 বহস্যময়। সুন্দৰ নক্কা কাটি থোৱা খুঁটাবোৰক
 'মিউজিকেল পিলাৰ' বুলিও অভিহিত কৰা হয়। বিশ্বাস
 কৰিবলৈ কঠিন যে এই মন্দিৰৰ মুঠ ৫৬টা খুঁটাত
 হাতেৰে টুকুবিয়ালে তাৰ পৰা সংগীত নিৰ্গত হয়।

ମୁଭିଂ ଷ୍ଟନ୍ଛ ଡେଥ ଭେଲୀ : ଆମେରିକାର କେଲିଫିନିଆର ଡେଥ ଭେଲୀ ନାମର ସ୍ଥାନତ କେତୋବେଳେ ବୃହତ ଆକୃତିର ଶିଳେ ନିଜେ ନିଜେ ଗତି କରା ବିଷୟଟୋରେ ବିଶ୍ଵର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାଚ୍ଯର ପର୍ଯ୍ୟଟକର ଲଗତେ ନାହାର ବିଜାନୀକୋ ବିମୋରତ ପେଲାଇଛେ । ଡେଥ ଭେଲୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସମତଳ ସଦିଓ ତାତ ବିଶ୍ଵଖଳ ହୈ ପରି ଥକା ମୁୟ ୧୫୦ୟ ଶିଳେ ନିଜେ ନିଜେ ଗତି କରା ବିଷୟଟୋ ସାଁକେଯେ ବହସ୍ୟର ବିଷୟ । କିନ୍ତୁ ତାତକେ ଆଚାରିତ କଥା ଏଯେ ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଭାବେ କୋନୋ ଲୋକେ ଶିଲବୋର ଚଳାଚଳ କରା ଦେଖିବିଲେ ପୋରା ନାହିଁ । ତଥାପି ଶୀତକାଳତ ଶିଲବୋର ପ୍ରାୟ ୨୫୦ ମିଟାରତକେ ଅଧିକ ଦୂର ପୂର୍ବ ସ୍ଥାନର ପରା ଆଁତବି ଯୋରା ଦେଖା ଯାଇ ।

୧୯୭୨ ଚନ୍ତେଇ ଏହି ଆଶ୍ରମ୍ୟକର କାର୍ଯ୍ୟର ବହସ୍ୟ ଉଦ୍ୟାନର ବାବେ ବିଶ୍ଵର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତର ବିଜ୍ଞାନୀର ଏଟା ଦଲ ଗଠନ କରା ହେଲିଲା । ତେଓଳୋକେ ବିଶେଷ କେଇଟିମାନ ଶିଳର ଓପରତ ନାମ ଲିଖି ମୁଠ ୭ ବର୍ଷ ଅଧ୍ୟୟନ କରିଛିଲା ଯଦିଓ ସେଇ ଦୀର୍ଘ ସମ୍ଭାବନା କୋଣୋ ଶିଳରେ ସ୍ଥାନର ପରିବର୍ତ୍ତନ

ହୋଇବା ନାହିଁଲା । କିନ୍ତୁ ଆଚରିତଭାବେ ୩୧୭ କେଜି ଓ ଜନର
କେବିନ ନାମର ଶିଳ ଏଟି ଅଧ୍ୟଯନ ସମାପ୍ତ ହୋଇବା
କେଇବ୍ରଦ୍ଵାରା ପାଛତ ପ୍ରାୟ ୫ କିଲମିଟାର ପୂର୍ବ ସ୍ଥାନର
ପରା ନିଲଗିତ ପୋରା ଗୈଛିଲା । ତେତ୍ୟାରେ ପରା ବିଷୟଟି
ଅଧିକ ବହସ୍ୟଘନ ହେ ପରେ । ଆଚରିତଭାବେ ଶିଳବୋରେ
ଚଳାଚଳ କରି ଚିହ୍ନ ଦେଖିବିଲେ ଗୋରା ଯାଇ ।

মেগাটিক হিল : লাডাখৰ এটি পাহাৰ বিগত বহু বৰ্ষৰ
পৰাই বিশ্বৰ পৰ্যটকৰ বাবে আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হৈ
আছে। দৰাচলতে উক্ত পাহাৰখনত এনে চুম্বকীয় প্ৰভাৱ
আছে যাৰ বাবে পাহাৰৰ কাষৰ পথসমূহত থকা গাড়ী
কোনো গাড়ীচালক অবিহনে অথবা স্টার্ট নকৰাকৈ
চলিবলৈ আৰঙ্গ কৰে। সেইবাবেই এই পাহাৰ মেগাটিক
হিল নামেৰে প্ৰসিদ্ধ।

অ'ল্ড ফেইথফুল : আমেরিকাব ইয়েল্ল' ষ্টন নেচারেল
পার্কত পৃথিবীৰ ভিতৰত সৰ্বাধিক 'প্রাকৃতিক গিজাৰ' অৰ্থাৎ
গৰম পানীৰ ফোৱাৰা পোৱা যায়। মুঠ ৩০০টা এনে
'প্রাকৃতিক গিজাৰ'ৰ ভিতৰত আকৌ অ'ল্ড ফেইথফুল
নামৰ গৰম পানীৰ ফোৱাৰাটো বিশ্বৰ বিভিন্ন প্রাস্তৰ

চিন্তার স্বরলিপি : বাথৰ

পর্যটকের আকর্ষণের মূল কেন্দ্রবিন্দু। কিয়নো বিশ্বের সর্বোচ্চ গরম পানীর এই ফোরারাটোত নিয়মিতভাবে পানীর বিস্ফোরণ হৈ থাকে। পানীর বিস্ফোরণের কোনো নিয়মিত

ক্রম অথবা নির্দিষ্ট সময় নথকাব বাবে বিজ্ঞানীসকলেও এই ‘প্রাকৃতিক গিজাৰ’ৰ আঁৰে প্ৰকৃত বহস্য উদ্বাব কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নাই। ৩

বৈজ্ঞানিক ক্ষেত্ৰলৈ প্ৰাচীন ভাৰতৰ অৱদান

❖ খ্যাতি তৃষ্ণা দেৱী
নৰম শ্ৰেণী

ধৰ্ম, দৰ্শন, সাহিত্যৰ লগতে প্ৰাচীন ভাৰতৰ গণিত, জ্যোতিৰ্বিজ্ঞান, বিজ্ঞান, চিকিৎসা, আযুৰ্বেদ, যোগ ইত্যাদিলৈও অমূল্য অৱদান আছিল।

সেয়েহে এই প্ৰাচীন ভাৰতৰ বৈজ্ঞানিক সাফল্যৰ বিষয়ে কিছু আলোচনা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে।

গণিত আৰু জ্যোতিৰ্বিজ্ঞান :

বৰ্তমান আধুনিক সময়ৰ ভালেখিনি ধাৰণা, উপপাদ্য তথা তত্ত্ব প্ৰাচীন ভাৰতীয় গণিতজ্ঞসকলে জানিছিল। কিন্তু সঠিক দস্তাবেজ আৰু প্ৰসাৰ-প্ৰচাৰৰ অভাৱৰ বাবে তেওঁলোকে উপযুক্ত স্থান পোৱা নাছিল যি স্থান সেই সময়ৰ পাশ্চাত্যৰ দেশত লাভ কৰিছিল। উদাহৰণস্বৰূপে, আমি প্ৰাচীন গ্ৰীক গণিতজ্ঞ ইউক্লিডৰ জনপ্ৰিয়তাৰ লগত বাৰকৈয়ে পৰিচিত। কিন্তু আমি প্ৰাচীন ভাৰতীয় গণিতজ্ঞ, জ্যোতিৰ্বিদসকলৰ অৱদানৰ বিষয়ে তুলনামূলকভাৱে বেছিকে পৰিচিত নহয়।

বৌদ্ধ্যান

প্ৰথমে আলোচনা কৰোঁ বৌদ্ধ্যানৰ বিষয়ে। এওঁ বহুতো উপপাদ্যৰ ধাৰণা আৱিষ্কাৰ কৰিছিল যাক পাশ্চাত্যৰ দেশসমূহে পাছলৈ পুনৰ আৱিষ্কাৰ কৰিছিল। বৌদ্ধ্যান পৰে মূল গণনা কৰা প্ৰথম গণিতজ্ঞ আছিল, যাৰ দ্বাৰা যিকোনো এটা বৃত্তৰ কালি আৰু পৰিসীমা উলিয়াৰ পৰা গৈছিল। তেওঁ তেওঁৰ ‘সুলভা সূত্ৰ’ নামৰ কিতাপখনত পাইথাগৰাচ উপপাদ্যৰ দৰে সমীকৰণো প্ৰদান কৰিছিল।

আৰ্�্যভট্ট

বৌদ্ধ্যানৰ দৰে আৰ্�্যভট্টইও পৰে মান গণনা কৰি উলিয়াইছিল। তেওঁৰ মতে পৰে আনুমানিক মান 2.1417। এওঁ খৃষ্টীয় পঞ্চম শতকাৰ মহান গণিতজ্ঞ, জ্যোতিৰ্বিদ আৰু পদাথৰিজ্ঞানী আছিল। তেইছ বছৰ বয়সতে তেওঁ ‘আৰ্�্যভট্টীয়’ নামৰ এখন কিতাপ লিখিছিল, য'ত উৱতমানৰ গাণিতিক ধাৰণাসমূহ সন্ধিৱিষ্ট আছিল। এই ইষ্টখনত দশমিক প্ৰণালী, সংখ্যা তত্ত্ব, জ্যামিতি, ত্ৰিকোণমিতি, বীজগণিত আৰু জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানৰ বিশদ বিবৰণ আছে। গাণিতিক জগতত তেওঁৰ আটাইতকৈ উল্লেখযোগ্য অৱদান আছিল ‘শূন্য’ (০)ৰ আৱিষ্কাৰ, যাৰ ফলস্বৰূপে তেওঁ পৃথিবী আৰু চন্দ্ৰৰ মাজৰ দূৰত্ব গণনা কৰিব পাৰিছিল।

মহাকাশ বিজ্ঞানত আৰ্�্যভট্টই আমাৰ সৌৰজগতৰ বিষয়ে কৰা গুৰুত্বপূৰ্ণ অনুমান শেষত সত্যৰূপে প্ৰমাণিত হৈছিল। জ্যোতিৰ্বিজ্ঞান সম্পৰ্কীয় মতত তেওঁ কৈছিল যে, “পৃথিবীখন স্থিৰ নহয়, বৰঞ্চ নিজৰ কক্ষত ঘূৰি থকা একপ্ৰকাৰৰ গোলাকাৰ অৱয়ব।” তেওঁ ‘Helio-centrism’ৰো (সূৰ্যৰ কেন্দ্ৰীয়তাৰ) ধাৰণা দিছিল। সেই অনুসৰি সকলো গ্ৰহই সূৰ্যৰ চাৰিওফালে প্ৰদক্ষিণ কৰে। তদুপৰি তেওঁ সূৰ্য্যগ্রহণ আৰু চন্দ্ৰগ্রহণৰ বৈজ্ঞানিক বিবৰণীও দিছিল। তেওঁৰ এই মহান অৱদানৰ বাবে ১৯৭৫ চনত আৰম্ভ কৰা প্ৰথম উপগ্ৰহটোৰ নাম ‘আৰ্যভট্ট’ বখা হৈছিল।

বাখির চিন্তার স্বরলিপি

ৱন্দণপ্ত

খৃষ্টীয় সপ্তদশ শতকাত জন্মগ্রহণ করা ব্ৰহ্মণপ্তই গণিত বিষয়টোক নতুন উচ্চতালৈ লৈ আহিছিল। ব্ৰহ্মণপ্তই আধুনিক পদ্ধতিৰ দৰে পূৰণ কৌশল ব্যৱহাৰ কৰিছিল। তেৱেই গণিতত শূন্য সম্পৰ্কীয় অপাৰেছেন প্ৰবৰ্তন কৰিছিল। তেওঁৰ দ্বাৰা বচিত উল্লেখযোগ্য গ্ৰন্থ ‘ব্ৰহ্মা স্পুট সিদ্ধান্তিকা’ৰ জৰিয়তে ভাৰতীয় গাণিতিক ব্যৱস্থা আৰবীয়সকলে শিকিছিল। এই গ্ৰন্থখনত বহুতো মান জোখা সঁজুলিৰ বিষয়েও উল্লেখ থকা দেখা যায়। যাৰ সহায়ত সেই সময়ৰ জ্যোতিৰ্বিদসকলে জোখ-মাপ কৰিব পাৰিছিল।

ভাস্কৰাচার্য

সপ্তদশ শতকাৰ ৫০০ বছৰ পাছত খৃষ্টীয় বাৰ শশতিকাত জন্মগ্রহণ কৰে ভাস্কৰাচার্যহি। তেওঁ সেই সময়ৰ আগশাৰীৰ গণিতজ্ঞ আছিল। তেওঁৰ জন্ম হৈছিল কৰ্ণাটকৰ বিজয়পুৰ জিলাত। তেওঁ ‘সিদ্ধান্ত শিৰোমণি’ নামৰ এখন গ্ৰন্থ বচনা কৰিছিল। গ্ৰন্থখনৰ চাৰিটা শাখা আছিল—‘লীলাৱতী’ অৰ্থাৎ পাটিগণিত; ‘বীজগণিত’; ‘গোলাধ্যাৱ’ অৰ্থাৎ বৃত্তকাৰ অধ্যায়; ‘গ্ৰহগণিত’ অৰ্থাৎ প্ৰহীয় গণিত। উনৈছ শতিকাত জেমছ টেইলৰে (James Tylor) লীলাৱতী ভাগটোৰ ইংৰাজী অনুবাদ কৰিছিল, যাৰ জৰিয়তে সমগ্ৰ পৃথিবীয়ে ভাস্কৰাচার্যৰ বুদ্ধিমত্তাৰ কথাৰ উমান পাইছিল।

ভাস্কৰাচার্যহি বীজগণিতীয় সমাধানৰ বাবে চক্ৰীয় পদ্ধতি উন্নৱন কৰিছিল, যাক পাছলৈ ইউৰোপীয়সকলে বিপৰীত চক্ৰীয় পদ্ধতি হিচাপে জনপ্ৰিয় কৰিছিল।

মহাবীৰ আচার্য

খৃষ্টীয় ৮৫০ চনত মহাবীৰ আচার্যহি ‘গণিত বিমূৰ্তি সংগ্ৰহ’ নামৰ এখন বীজগণিতীয় গ্ৰন্থ লিখিছিল। এখন আধুনিক বীজগণিতীয় পাঠ্যপুঁথিৰ সৈতে ইয়াৰ বহুবিধি মিল দেখা যায়। মহাবীৰ আচার্যহি জন নেপিয়াৰ বহু আগতে গণনাৰ একে পদ্ধতি ‘এলচিএম’ উন্নৱন কৰিছিল।

বিজ্ঞানলৈ অৱদান :

গণিত আৰু জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানৰ লগতে প্ৰাচীন ভাৰতে বিজ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰখনতো বহুতো অৱদান আগ বঢ়াইছে।

কণাড

বিজ্ঞানৰ কথা ক'বলৈ গ'লে প্ৰথমতে নাম আহে কণাডৰ। খৃষ্টীয় ষষ্ঠ শতিকাত জন্মগ্রহণ কৰা কণাডৰ আচল নাম আছিল অলোক্য। কিন্তু সৰুৰে পৰা সূক্ষ্ম কণা অৰ্থাৎ অণু-পৰমাণুবোৰ প্ৰতি থকা ঝচিৰ বাবে তেওঁৰ নাম কণাড হৈছিল। আচৰিতজনক কথা এইটো যে ডেল্টনতকৈ প্ৰায় দুহাজাৰ ছশ বছৰ পূৰ্বৰ তেওঁৰ পাৰমাণৰিক তত্ত্ব প্ৰায় একে আছিল।

বৰাহমিহিৰ

কণাডৰ পাছত দ্বিতীয়তে নাম উল্লেখ কৰিব পাৰি খৃষ্টীয় ষষ্ঠ শতিকাত জন্মগ্রহণ কৰা বৰাহমিহিৰ। বৰাহমিহিৰে জলবিজ্ঞান, ভূ-বিজ্ঞান, পৰিস্থিতিবিজ্ঞান, জ্যোতিযশাস্ত্ৰৰ ক্ষেত্ৰখনলৈ ভালেমান বৰঙণি আগ বঢ়াইছিল। তেওঁ এনেকুৱা ছবিধ জন্ম আৰু ত্ৰিছবিধ উদ্বিদ চিনাঙ্গ কৰিছিল যিয়ে ভূ-গৰ্ভস্থ পানী বিচাৰি উলিওৱাত সহায় কৰে।

তদুপৰি তেওঁ লিখা ‘বৃহৎ সংহিতা’ নামৰ গ্ৰন্থখনত তেওঁ ভূমিকম্পৰ পূৰ্বনুমান বিষয়ক লৈ এটা সম্পূৰ্ণ অধ্যায় লিখি পোলাইছিল। তেওঁ ‘পথঃসিদ্ধান্তিকা’ নামৰো এখন গ্ৰন্থৰ বচনা কৰিছিল য'ত পাঁচ প্ৰকাৰৰ জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানিক প্ৰণালীৰ বিষয়ে উল্লেখ আছে। বসায়নবিজ্ঞানতো প্ৰাচীন ভাৰত পিচপৰি থকা নাছিল।

নাগার্জুন

বসায়নবিজ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰথমতে নাম আছে নাগার্জুনৰ। খৃষ্টীয় দশম শতিকাত জন্মগ্রহণ কৰা নাগার্জুনে বসায়নবিজ্ঞান আৰু মেট্ৰলজিৰ বিষয়ে অসাধাৰণ কাম কৰিছিল। নাগার্জুন কিমিয়াৰ এগৰোকী সমৰ্পিত গৱেষক আছিল। নাগার্জুনে সোণৰ প্লেটিং প্ৰযুক্তি বিকশিত কৰিছিল যিটো আজি অনুকৰণ গহনা তৈয়াৰ কৰাৰ বাবে টোল কৰিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

ঠিকার স্বরলিপি : বাথৰ

তেওঁ ‘বসৰত্তাকৰ’ নামৰ এক উৎকৃষ্ট কৃতি প্ৰদান কৰে য'ত ধাতু আহৰণৰ বিতং পদ্ধতি আছিল।

চিকিৎসাবিজ্ঞান :

ঔষধ আৰু অস্ত্ৰোপচাৰ চিকিৎসাবিজ্ঞানৰ মুখ্য দুটা ভাগ। প্ৰাচীন ভাৰতৰ আযুৰ্বেদিক ঔষধ আৰু অস্ত্ৰোপচাৰ এই দুই ধৰণেৰেই ৰোগীৰ ৰোগৰ প্ৰতিকাৰ কৰা হৈছিল।

আত্ৰেয় খৰি : আযুৰ্বেদিক ঔষধৰ কথা ক'লে আত্ৰেয় খৰিৰ নাম আহে। এওঁৰ ‘আত্ৰেয় সংহিতা’ চিকিৎসাবিজ্ঞানৰ বিষয়ে ৰচনা কৰা আটাইতকৈ পুৰণা গ্ৰন্থৰ ভিতৰত এখন।

চৰক

আত্ৰেয় খৰিৰ লগতে চিকিৎসাবিজ্ঞানৰ আযুৰ্বেদিক ঔষধত চৰকৰ নাম লোৱা হয়। চৰক মহাৰাজ কনিষ্ঠৰ বাজকীয় চিকিৎসক আছিল। বহুতো গৱেষণাৰ পাছত তেওঁ ‘চৰক সংহিতা’ নামৰ এখন গ্ৰন্থ ৰচনা কৰিছিল য'ত বিভিন্ন ৰোগৰ কাৰণ আৰু তাৰ চিকিৎসাৰ বিষয়ে বিশদ বিবৰণ দিয়া আছিল।

সুশ্ৰূত

চিকিৎসাবিজ্ঞানৰ দ্বিতীয়টো ভাগ অস্ত্ৰোপচাৰৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰাচীন ভাৰতত সুশ্ৰূতৰ সলনি আন কাৰো নাম লোৱা হোৱা নাছিল। তেওঁ প্ৰদান কৰা অস্ত্ৰোপচাৰৰ দ্বাৰা অংগক্ষত বহুতো লোকৰ পুনৰ এক নতুন পৰিচয়

গঢ়ি উঠিছিল। তেওঁ বচনা কৰা ‘সুশ্ৰূত সংহিতা’ত অস্ত্ৰোপচাৰৰ উপৰি ১০০০টা ৰোগ আৰু ৭০০টা নিৰাময় গুণবিশিষ্ট উদ্বিদৰ নামো উল্লেখ কৰা হৈছে।

যোগ :

বিজ্ঞানৰ বাহিৰেও প্ৰাচীন ভাৰত আছিল জনসাধাৰণৰ স্বাস্থ্যৰ প্ৰতি সৰ্বক। সেয়ে তেওঁলোকে যোগৰ আৰিঙ্কাৰ কৰিছিল।

যোগে ঔষধ অবিহনে আৰোগ্য হোৱাত সহায় কৰে। পতঞ্জলিৰ যোগসূত্ৰ অনুসৰি ইয়াত শাৰীৰিক ব্যায়াম অৰ্থাৎ আসন, ধ্যান আৰু শ্বাস-প্ৰশ্বাসৰ ব্যায়ামৰ সংমিশ্ৰণত শাৰীৰিক, মানসিক, আৱেগিক আৰু আধ্যাত্মিক ভাৰসাম্য বৰ্ক্ষা হয়।

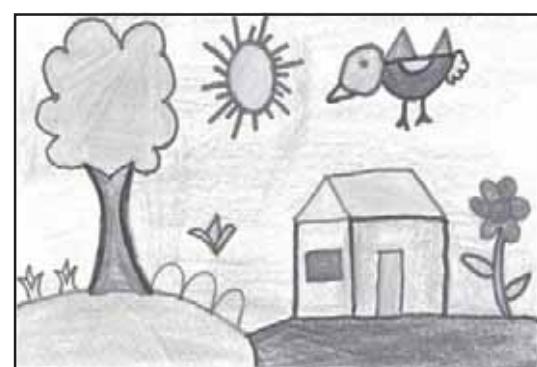
যোগ শব্দটো সংস্কৃত শব্দ ‘যোজ’ৰ পৰা আহিছে। ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল ‘একত্ৰিত কৰা’। যোগী শাস্ত্ৰমতে যোগ কৰিলে ব্যক্তিগত আৰু সাৰ্বজনীন চেতন এক হৈ যায়। ইয়াৰ ফলত মন আৰু শৰীৰ এক হৈ পৰে। যোগৰ এই লাভালভসমূহৰ বাবে ২০১৫ চনৰ পৰা সমগ্ৰ বিশ্বতেই ২১ জুন তাৰিখটো ‘আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগ দিবস’ হিচাপে পালন কৰা হয়।

উপসংহাৰ

প্ৰাচীন ভাৰত বৈজ্ঞানিক ক্ষেত্ৰত অতি চহকী আছিল। আমি সকলো ক্ষেত্ৰতে পাশ্চাত্যক অনুকৰণ কৰি পাশ্চাত্য নিৰ্ভৰ হোৱাৰ পৰিবৰ্তে ভাৰতৰ চহকী বৈজ্ঞানিক ঐতিহ্যলৈ দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰি ভাৰতবৰ্যৰ গৱিমাক উপলব্ধি কৰিব পাৰোঁ। ◎

ফাৰহান ৰহমান, প্ৰথম শ্ৰেণী

জিজ্ঞাস প্ৰীতম নাথ, প্ৰথম শ্ৰেণী

অসমীয়া নাট্য-সাহিত্য আৰু শংকৰদেৱৰ অৱদান

❖ সাক্ষী প্ৰিয়মন্দি

নৰম শ্ৰেণী

মানুহৰ জীৱনৰ সৈতে নাটকৰ সমন্ব অতি প্ৰাচীন। অসমত পুৰণি কালৰে পৰা পুতলা নাচ বা পুতলা নাটকৰ প্ৰচলন আছিল। মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ অংকীয়া নাটসমূহৰ আগতেও এনে পুতলা নাচ থকাৰ প্ৰমাণ পোৱা যায়। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱেৰ তেওঁৰ ‘বাসক্রীড়’ বৰ্ণনাতো লিখিছে যে—

১) ছায়া পুতলাক যে নচাৰৈ যতনে।

২) টাটকীয় যেন জড় পুতলাক যন্ত্ৰত তুলি
নচাৰে।

বিভিন্নজন পণ্ডিতৰ মতে এয়া পুতলা নাট
অভিনয়ৰে উল্লেখ। পুতলা নাটৰ লগতে অসমত প্ৰচলন
আছিল ওজাপালিৰ। এই ওজাপালিতো নাটক তথা
অভিনয়ৰ বৈশিষ্ট্য দেখিবলৈ পোৱা যায়।

মহাপুৰুষ শংকৰদেৱেৰ সংস্কৃত নাটকৰ অভিনয়
চাইছিল। কেইবাখনো চৰিত পুথিৎ এই কথাৰ উল্লেখ
আছে। পাছলৈ তেওঁ সংস্কৃত নাটকৰ আধাৰত পুতলা
নাটক আৰু ওজাপালিৰ বৈশিষ্ট্যবোৰ লৈ অংকীয়া নাট
ৰচনা কৰিছিল।

শংকৰদেৱৰ নাট

মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱেৰ ‘চিহ্ন্যাত্মা’ নাটেৰে
তেওঁৰ নাট্যকাৰ জীৱনৰ পাতনি মেলিছিল। তাৰ
পাছতে তেওঁ এখন এখনকৈ ৬ খন অংকীয়া নাট ৰচনা
কৰি হৈ গৈছে। মহাপুৰুষজনাই লিখা নাটকেইখন
হ'ল—

১) পত্নীপ্ৰসাদ, ২) কালীয় দমন, ৩) কেলি
গোপাল, ৪) ৰক্ষিণী হৰণ, ৫) পাৰিজাত হৰণ আৰু ৬)
ৰাম বিজয়।

এই অংকীয়া নাটকেইখনৰ বিষয়ে চমুকৈ ক'বলৈ
প্ৰয়াস কৰা হ'ল—

পত্নীপ্ৰসাদ : পত্নীপ্ৰসাদ নাটখন ভাগৱতৰ দশম
স্কন্দৰ অয়োবিংশ অধ্যায়ৰ ভেটিত ৰচনা কৰা হৈছে।
যাগ-যজ্ঞত আস্তা বখা ব্ৰাহ্মণসকলৰ লগত কৃষ্ণভক্তি
গদ্গদ্ ব্ৰাহ্মণ-পত্নী আৰু বালকসকলৰ বিৰোধেই
পত্নীপ্ৰসাদৰ মূল কাহিনী। ব্ৰাহ্মণ-পত্নীসকলৰ একান্ত
কৃষ্ণভক্তি যজ্ঞকাৰী ব্ৰাহ্মণসকলৰ অহংকাৰ দূৰ হয়
আৰু তেওঁলোকে কৃষ্ণৰ চৰণত আশ্ৰয় লয়। এই
নাটখনত মহাপুৰুষজনাই কৃষ্ণভক্তিৰ শ্ৰেষ্ঠতা প্ৰতিপন্ন
কৰিছে।

কালীয় দমন : ভাগৱতৰ দশম স্কন্দৰ ঘোড়শ-
সপ্তদশ অধ্যায়ৰ ভেটিত কালীয় দমন নাটখনি ৰচনা
কৰা হৈছে। নাটখনৰ আৰম্ভণি হৈছে তৃষ্ণগতুৰ গো আৰু
গোপবালকবিলাকে পানী খাবলৈ গৈ বিষক্রিয়াত
অচেতন হৈ পৰা অৰস্থাৰ পৰা। কালী হুদৰ পানী
বিষাক্ত কৰা সৰ্পৰাজক দূৰ কৰাত নাটখন শেষ হৈছে।
এই নাটখনত শ্ৰীকৃষ্ণৰ চৰিত্ৰাটো অতিকে আকৰণণীয়
আৰু ই কৃষ্ণৰ দুশ্মৰত্ব প্ৰতিপন্ন কৰিছে।

কেলি গোপাল : ভাগৱতৰ দশম স্কন্দৰ উন্ত্ৰিংশ
অধ্যায়ৰ পৰা ত্ৰয়োত্তৰিংশ অধ্যায়ক আধাৰ হিচাপে লৈ
কেলি গোপাল নাটখনি ৰচনা কৰা হৈছে। ভাগৱতৰ এই
পাঁচটা অধ্যায়ত বাসক্রীড়াৰ বিবৰণ আছে। এই পাঁচটা
অধ্যায়ৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি গীতি-নাট্য আকাৰত কেলি
গোপাল ৰচনা কৰা হৈছে। নাটখনি নৃত্য-গীত মুখৰ
নাট।

ৰক্ষিণী হৰণ : ভাগৱত পুৰাণৰ কাহিনীৰ
আধাৰত ৰক্ষিণী হৰণ নাটখনি ৰচনা কৰা হৈছে। কৃষ্ণ
আৰু ৰক্ষিণীয়ে পৰম্পৰৰ ৰূপ-গুণ শুনি কেতিয়াও
ইজনে সিজনক নেদেখাকৈ আকৃষ্ট হোৱা, কৃষ্ণ-বিদ্বেষী
ৰক্ষিণীৰ দ্বাৰা ৰক্ষিণী আৰু শিশুপালৰ বিবাহ নিৰ্দ্বাৰণ,

ঠিকার স্বরলিপি : বাথৰ

কৃষ্ণীৰ আৰু কৃষ্ণৰ যুদ্ধ আৰু অৱশেষত কৃষ্ণ-কৃষ্ণীৰ
বিবাহেই এই নাটৰ মূল কাহিনী।

পাৰিজাত হৰণ : পাৰিজাত হৰণৰ মূল কাহিনী
'ভাগৱত পুৰাণ', 'হৰিবংশ' আৰু 'বিষ্ণুপুৰাণ'ত পোৱা
যায়। পাৰিজাত হৰণ নাটখনৰ মতে নৰকাসুৰক বধ কৰি
শ্রীকৃষ্ণ দাবকলৈ উভতি আহে আৰু দৈবতক পৰ্বতলৈ
যায়। তাত তেওঁক নাৰদে পাৰিজাত ফুল এপাহ দিয়ে
আৰু তেওঁ সেইপাহ কৃষ্ণীৰ খোপাত পিঙ্কাই দিয়ে।

এই কথা গম পাই তেওঁৰ আন এগৰাকী পঞ্জী
সত্যভমাই ৰোহ পাতে আৰু কৃষ্ণই তেওঁক সন্তুষ্ট
কৰিবলৈ ইন্দ্ৰক জিনি স্বৰ্গৰ পৰা পাৰিজাত আনিবলৈ
ওলায়। পাৰিজাত হৰণকেই মহাপুৰুষজনাৰ শ্ৰেষ্ঠ বচনা
বুলি কিছু লোকে ক'ব খোজে।

ৰাম বিজয় : ৰাম বিজয় মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ
শেষ নাট। শংকৰদেৱৰ তেওঁৰ নাটৰ শেষৰ শ্লোকত
উল্লেখ কৰা মতে এই নাটখন বচনাত অনুপ্ৰেৰণা
যোগাইছিল মহাবীৰ চিলাৰায় বা শুলুক্ষণজে।

"ত্ৰীগোপালছত্ৰছালালসমানসঃ।

ত্ৰীশুলুধজো নৃপশ্রেষ্ঠঃ কাৰয়ামান নাটকম।

কিদুৰন্ধ বেদনাচন্দ্ৰশাকে শক্ষৰ সংজ্ঞকে

ত্ৰীৰামবিজয় নাম নাটকং রিদধেহধুনা।।"

ৰামায়ণৰ আদিকাণ্ডৰ পৰা ৰাম বিজয় নাটৰ
কথাবস্তু লোৱা হৈছে। মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ আন
কেইখনমান নাটৰ দৰে কৃষ্ণ বন্দনাৰ পৰিবৰ্তে ইয়াত
ৰামৰ দুষ্পৰত্ব প্ৰকাশ দেখা গৈছে।

অসমীয়া নাট্য-সাহিত্যত শংকৰদেৱৰ অৱদান

অসমীয়া নাট্য-সাহিত্যৰ বিকাশৰ ধাৰাত মহাপুৰুষ
শংকৰদেৱৰ গুৰুত্ব অপৰিসীম। অংকীয়া নাটৰ মূল উদ্দেশ্য
হ'ল ভগৱানৰ লীলা দৃশ্যকৃপত উপস্থাপন কৰা। আন যিয়ে
নহওক, অংকীয়া নাটৰোৰ মূল উদ্দেশ্য আছিল ধৰ্মপ্ৰচাৰ।
কিন্তু এই অংকীয়া নাটৰোৰেই সত্ৰীয়া সমাজখনক, বৃহত্তৰ
অসমীয়া সমাজখনক একতাৰ ডোলেৰে বাঞ্ছি বাখিছিল।

(উৎস : ১। মহাপুৰুষ শ্ৰীশংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱ—লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, ২। কীৰ্তনঘোষা,

৩। নামস্বৰ : বুৰঞ্জী আৰু বিৱৰণ—পুলিন কলিতা)

অংকীয়া নাটৰোৰে দৰ্শকৰ চিত্ৰবিনোদন কৰাৰ লগতে
বৈষম্যৰ ধৰ্মৰ প্ৰতি দৰ্শকৰ মন আকৰ্ষিত কৰিছিল। মুখা,
সাজ-পোছাক, অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ, খোল-তাল আদি তৈয়াৰ কৰিবৰ
বাবে বিভিন্ন শিল্পী আৰু কাৰিকৰ গঢ়ি উঠিছিল। নাটকৰোৰৰ
অভিনয়ৰ জৰিয়তে গঢ়ি উঠা শিল্পচৰ্চাৰ যোগেদি সমাজক
সুন্দৰ পথত আগ বঢ়াই নিবলৈ সক্ষম হৈছিল। এনে ধৰ্মীয়
উৎসৱৰ যোগেদি মানুহৰ মাজত পাৰম্পৰিক সন্তাৱ, মি঳া-
প্ৰীতি বৃদ্ধি পাইছিল।

শংকৰদেৱৰ অংকীয়া নাটে অসমীয়া নাট্য-
সাহিত্যৰ বাট মুকলি কৰি দিছিল। প্ৰকৃততে অসমীয়া
নাট্য-সাহিত্যৰ আৰঙ্গণি শংকৰদেৱৰ অংকীয়া নাটতে
হৈছিল। শংকৰদেৱৰ অংকীয়া নাটৰোৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠ
নাট আছিল পাৰিজাত হৰণ। এই নাটৰ দৰে চাৰিব্ৰ
সৃষ্টি, বাস্তৰধৰ্মী সংলাপ আধুনিক অসমীয়া নাটৰোৰতো
দেখিবলৈ পোৱা যায়। অংকীয়া নাটৰোৰে অসমীয়া
নাট্য-সাহিত্যৰ মূল ভেটিটো গঢ়ি তুলিছিল আৰু সেই
ভেটিটোৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিয়েই আধুনিক অসমীয়া
নাট্য-সাহিত্যই এতিয়া ঘৰ সাজিছে। গতিকে,
পোনপটীয়াকৈ ক'ব পাৰি যে মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ
নাটৰ জৰিয়তেই অসমীয়া নাট্য-সাহিত্যৰ লগতে
নাটকৰ পৰিবেশন কলাৰো ভেটি গঢ়ি লৈ উঠিছিল।

উপসংহাৰ : অংকীয়া নাটৰোৰে অসমীয়া নাট্য-
সাহিত্যৰ জগতত বৃহৎ বৰঙণি আগ বঢ়াইছে।
মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ সৃষ্টি এই অংকীয়া নাটৰোৰ বৰ
মনোৰম। ধৰ্মীয় উদ্দেশ্য লৈ বচনা কৰিলেও এই
অংকীয়া নাটক কাহিনীয়ে দৰ্শকৰ মন সহজতে স্পৰ্শ
কৰিব পাৰে। অংকীয়া নাটসমূহেই আধুনিক অসমীয়া
নাট্য-সাহিত্যৰগী গঢ়জোপাৰ মূল শিপা। এই শিপাডাল
অৰ্থাৎ অংকীয়া নাটৰোৰ কোনো ক্ষতি নোহোৱাকৈ
ৰাখি তাৰ চৰ্চা কৰি থাকিলেহে অসমীয়া নাট্য-সাহিত্য
বাচি থাকিব। ◎

শিশু শ্রমিক : মানৱ সম্পদ গঢ়ার এটা প্রধান অন্তর্বায়

❖ নিশিতা বৰগোহাঁই

দশম শ্ৰেণী

সৰঞ্জাম আৰু চাহৰ কাপৰ সৈতে কাম কৰা
কণমানি হাতবোৰ প্রতিদিনেই চলি থাকে। অভাৱ
পূৰণৰ বাবে তথা পেটৰ ভাতমুঠিৰ তাড়নাত সিহঁত
যিকোনো পথতে খোজ কঢ়িবলৈ বাধ্য। ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ
বিবৰণ অনুসৰি ভাৰতত ৫ বছৰৰ পৰা ১৮ বছৰৰ বয়সৰ
ভিতৰত প্ৰায় তিনি কোটি শিশু শ্রমিক আছে। এই বৃহৎ
সংখ্যাটোৱে ভাৰতৰ শিশুৰ শৈশৱৰ এক অতি দুখজনক
অৱস্থাক প্রতিফলিত কৰে।

কৃষিপ্ৰধান ভাৰতৰ্বৰ্ষত শতকৰা ৫০তকৈও অধিক
শিশু শ্রমিক কৃষি ব্যৱস্থাৰ লগত জড়িত। তদুপৰি
শিশুসকলে বিভিন্ন বিপদজনক কাম, যেনে—কল-
কাৰখনাত ফটকা তৈয়াৰ কৰা, ইটা-ভাতাৰ কাম-কাজ
আদি কৰা দেখা যায়। চহৰ অঞ্চলৰ প্ৰায়ভাগ হোটেল,
ধাৰা আদিত কৰ্মৰত বেছিসংখ্যকেই শিশু শ্রমিক। এই
শিশুসকলে কাটিংহে উপযুক্ত আহাৰ প্ৰহণ তথা সঠিক
পৰিমাণে জিৰণি লোৱাৰ সুবিধা পায়। কিন্তু তথাপি যেন
যেন কটু কথা শুনাটো, বেয়া ব্যৱহাৰ পোৱাটো সিহঁতৰ
জীৱনৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ।

শিশু শ্রমৰ ব্যাপকতাৰ ওপৰত দকৈ পৰ্যালোচনা
কৰিলে দেখা যায় যে মাত্ৰ পাঁচখন ৰাজ্যই শতকৰা ৫০
ভাগ শিশু শ্রমিক নিয়োজনৰ ঘটনাত বৰঙণি
যোগাইছে। সেই ৰাজ্যকেইখন হ'ল—উত্তৰ প্ৰদেশ,
মহারাষ্ট্ৰ, মধ্য প্ৰদেশ, বিহাৰ আৰু অন্ধ্ৰ প্ৰদেশ।

শিশু শ্রমৰ মানচিত্ৰ পৰিদৰ্শন কৰিলে জানিব পাৰি
যে দীৰ্ঘস্থায়ী দৰিদ্ৰতা থকা অঞ্চলসমূহত শিশু শ্রমিকৰ
সংখ্যা বেছি। দৰিদ্ৰতাৰ যন্ত্ৰণা হ'ল এনে এক
অৰ্থনৈতিক বাধ্যবাধকতা যিয়ে এই শিশুসকলক
দোকমোকালিতে উঠি হাতত কিতাপ-বহী, কলমৰ

পৰিবৰ্তে বিভিন্ন সা-সৰঞ্জাম লৈ ঘৰৰ পৰা ওলাই
যাবলৈ বাধ্য কৰে।

আন এটা কাৰণ হ'ল অনুন্নত আৰু ভিতৰৱা
অঞ্চলত উপযুক্ত শিক্ষণপ্ৰাপ্তি শিক্ষকৰ অভাৱ তথা
সমাজৰ ক্ৰটিপূৰ্ণ শৈক্ষিক পৰিবেশ। অধিকাংশ শিক্ষকৰ
অনিয়মীয়া উপস্থিতি তথা নিৰস শিক্ষণ পদ্ধতিয়ে
শিশুসকলক শিক্ষাৰ পতি আগ্রহহীন কৰি তোলে।
তদুপৰি তেনে অনুন্নত অঞ্চলৰ সৰহসংখ্যকেই
বিদ্যালয়ৰ আনুষ্ঠানিক শিক্ষাক বেছি গুৰুত্ব দিয়া দেখা
নাযায়। তেনে অৱস্থাত সেই শিশুসকল উপায়বিহীন হৈ
ঘৰখনৰ বাবে দুই-এপইছা উপাৰ্জন কৰি সহায় কৰিবলৈ
একো একোজন শিশু শ্রমিকলৈ কৰ্পাস্তৰ হয়। এই
একেই ধাৰা ভাৰতৰ্বৰ্ষত বছৰ বছৰ ধৰি চলি আছিছে।
ভাৰতৰ্বৰ্ষত দুবছৰৰ পৰা চৈধ্য বছৰলৈ শিক্ষা গ্ৰহণ
কৰাটো বাধ্যতামূলক হোৱাৰ লগতে যে বিনামূলীয়াও,
সেই কথা নজনাৰ দোষতে বহু লোকে শিক্ষাৰ সুবিধা
লাভৰ পৰা বঢ়িত হয়। কিছুমান লোক এই বিষয়ে
জ্ঞাত যদিও বিভিন্ন অসুবিধা, যেনে—ঘৰৱা শৈক্ষিক
পৰিবেশৰ অভাৱ আদিৰ ফলত শিক্ষা গ্ৰহণৰ পৰা বিৰত
থাকিবলগীয়া হয়।

বৰ্তমান আমি অন্ততঃ এবাৰ হ'লেও এইটো চিন্তা
কৰা উচিত যে শিশু শ্রমিক নিয়োজনৰ এনে
অপৰাধসমূহ ময়িমুৰ কৰিবলৈ আমাৰ ৰাষ্ট্ৰখনে নহয়,
আমি নিজে কেনে ধৰণৰ ব্যৱস্থা হাতত লৈছোঁ?
সমাজত শিশু শ্রমিকৰ সংখ্যা হাস কৰিবলৈ আমি
নিজাববীয়াকৈ ল'ব পৰা প্ৰাথমিক পদক্ষেপটো হৈছে—
কোনো ঠাইত শিশু শ্রমিক নিয়োগ কৰা দেখিলৈই

ঠিকার স্বরলিপি : বাথৰ

ততালিকে শিশু সুরক্ষা সমিতিৰ সৈতে যোগাযোগ কৰি শিশুটিক সুৰক্ষা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা কৰা। প্ৰশাসনৰ এনে আঁচনিসমূহৰ সঠিক সময়ত উচিত ব্যৱহাৰ কৰিবলৈহে এইসমূহ ফলপ্ৰসূ হ'ব।

ভাৰতত শিশু শ্ৰম আইনখন সম্প্ৰতি পাঁচ বছৰ বয়সৰ পৰা চৈধ্য বছৰ বয়স পৰ্যন্ত শিশুক যিকোনো বিপদজনক কাম কৰোৱাটো নিষিদ্ধ কৰি সংশোধন কৰা হৈছে। তদুপৰি আমাৰ হাতত আৰু বছতো এনে আইন আছে যিবোৱে শিশু শ্ৰম এটা দণ্ডনীয় অপৰাধ বুলি গণ্য কৰে। যেনে, Naitonal Policy for Child Labour, IPEC—International Programme on the Elimination of Child Labour, UNICEF—The United Nations Children's Fund, CREDA—Centre for Rural Education and Development Action আদিয়েই প্ৰধান। শৈশৱৰ বচোৱা আন্দোলন, শিশুৰ অধিকাৰ আৰু আপুনি (Child rights and you) আদিৰ দৰে বছতো বেচৰকাৰী সংগঠন (NGO) তথা প্ৰতিষ্ঠান আছে যিবোৱে শিশুক শ্ৰমৰ পৰা উদ্বাৰ কৰাত সহায় কৰে।

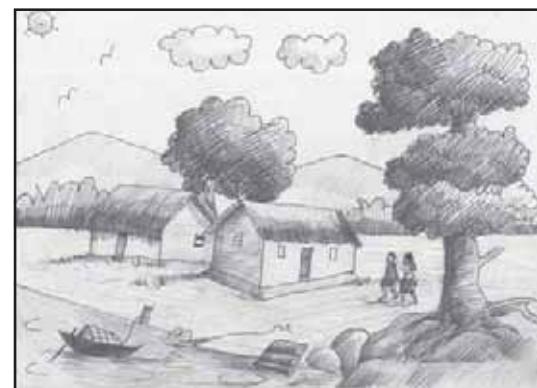
কিন্তু এই অপৰাধৰ পৰা দেশখনক মুক্ত কৰিবলৈ

এনেবোৰ প্ৰচেষ্টাই যথোষ্ট নহয়। আমাৰ সামাজিক, ৰাজনৈতিক পৰিবেশৰ লগত গভীৰভাৱে জড়িত এনে সমস্যাৰ ক্ষেত্ৰত শাস্তিমূলক ব্যৱস্থা বা যিকোনো আস্থায়ী ব্যৱস্থা চিৰস্থায়ী সমাধান হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া সময় বুজি উঠাৰ যে আমাৰ কৰ্তব্য কেৱল শিশুক শ্ৰমৰ পৰা বধিত কৰাই নহয়, সেই ঘৰখনকো দৰিদ্ৰতাৰ পৰা মুক্ত কৰা আৰু উচিত শিক্ষা প্ৰদান কৰি তেওঁলোকৰ দক্ষতাৰ বিকাশ ঘটোৱা। সেয়েহে বৰ্তমান সমাজৰ পিছপৰা, ভিতৰো, নিৰক্ষৰ অঞ্চলৰ নাগৰিকসকলক একো একোজন সুনাগৰিক হিচাপে গঢ়ি তুলিবলৈ কিছুমান বিশেষ বিদ্যালয় (সন্ধ্যা বিদ্যালয়) স্থাপন কৰা হৈছে।

বৰ্তমানৰ শিশু ভৱিষ্যতৰ দেশৰ নাগৰিক, ভৱিষ্যতৰ দেশ গঠোঁতা, দেশখনৰ ধৰণীস্বৰূপ। সেয়েহে আমি এতিয়াৰ পৰাই বিভিন্ন সামাজিক সমস্যাসমূহ দূৰ কৰাত আগভাগ ল'বলৈ আগ বাঢ়ি আহিলেহে তথা এই সামাজিক সমস্যাসমূহৰ কৰলত পৰা শিশুসকলক বাল্যকালতে সুনাগৰিকৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় শিক্ষণ প্ৰদান কৰিলেহে আমি এখন সুস্থ-সৰল ভাৰত গঢ়িবলৈ সক্ষম হ'ম। ◎

জিমি শৰ্মা, তৃতীয় শ্ৰেণী

হৃষীকেশ কলিতা, তৃতীয় শ্ৰেণী

চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী

❖ ৰূপশিখা ডেকা

দশম শ্ৰেণী

প্ৰয়াত মিত্ৰদেৱ মহত্ত্বই লিখা “চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী” গীতটো অসম সাহিত্য সভাৰ সাহিত্য চৰ্বাৰ বিভিন্ন শাখাসমূহত আৰম্ভণী গীত হিচাপে পৰিবেশন কৰা হয়। কিন্তু দুখ লাগে এইবাবেই যে এই গীতটোৰ কথা বা ভাব সম্পর্কে বৰ্তমান আমি কিমান গুৰুত্ব দিছোঁ। আমি দেখোন দিনে দিনে অগ্ৰসৰ হৈছোঁ পশ্চিমীয়া ভাষা-সংস্কৃতিৰ পিনেহে। প্ৰায় দুশ বছৰ ৰাজত্ব কৰা ইংৰাজ শাসনৰ ওৰ পেলাই হাজাৰ জনতাৰ আত্মবিলানৰ পাছত আমি পৰাধীনতাৰ শিকলি ছিঞি স্বাধীন হ'লোঁ। কিন্তু সঁচাকৈয়ে জানো আমি স্বাধীন হৈছোঁ? যিটো জাতিয়ে আমাক গ্ৰাস কৰিছিল, সেই জাতিৰ ভাষা, খোৱা-বোৱা, নিয়ম-নীতি, উৎসৱ, পিঞ্চাউৰা আদি সকলো আদৰি ল'বলৈ অগ্ৰসৰ হৈছোঁ।

আমাৰ বছত অগজে বঙালী ভাষাতে পঢ়া-শুনা কৰিব লগা হৈছিল। কিন্তু অসমীয়া ভাষা উন্নতি সাধনী সভাৰ জৰিয়তে বসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, চন্দ্ৰকুমাৰ আগৱালা, হেমচন্দ্ৰ গোস্বামীকে ধৰি বছতো ব্যক্তিৰ আশাশুধীয়া প্ৰচেষ্টাত অসমীয়া ভাষাই পুনৰ ঠন ধৰি উঠে। স্কুল, কলেজ, চৰকাৰী কাৰ্য্যালয় আদিত অসমীয়া ভাষা প্ৰবৰ্তন কৰা হয়। বৰ্তমান গাঁৰে-ভূঁধে, নগৰে-চহৰে বঘুমলাৰ দৰে গঢ়ি উঠা ইংৰাজী মাধ্যমত নিজৰ সন্তানক পতুৱাবলৈ প্ৰতিযোগিতা চলিছে। অসমীয়া মাধ্যমত পঢ়াটো যেন নিম্নমানৰহে কথা। মহাআঞ্চলীয়ে কৈছিল—“মাত্ৰভাষাৰ জৰিয়তে যিদৰে মনৰ কথা প্ৰকাশ কৰিব পাৰি আন ভাষাৰে তেনেকৈ নোৱাৰি।”

বৰ্তমান বিশ্বায়নৰ যুগত সংস্কৃতিৰ বছতো পৰিবৰ্তন হৈছে। বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিবিদ্যাই মানুহক বহুদূৰ আগ বঢ়াই নিছে। সংস্কৃতিৰ পৰিবৰ্তনে অপসংস্কৃতিৰ

ৰূপ ল'ব নালাগে। ইংৰাজী এটা আন্তৰ্জাতিক ভাষা। ইয়াৰ গুৰুত্ব আমি নুই কৰিব নোৱাৰোঁ। সেইবুলি ইংৰাজী মাধ্যমক গুৰুত্ব দি আমাৰ নিজৰ মাত্ৰভাষাক গুৰুত্ব নিদিয়াটো পৰিতাপৰ কথা নহয় জানো? যিখন ঠাইত জন্মগ্ৰহণ কৰি সেই ঠাইৰে বায়ু-পানী-খাদ্যৰে জীয়াই আছোঁ, সেইখন ঠাইকে আমি জানো প্ৰতাৰণা কৰা নাই? ঘৰতেই হওক বা বিদ্যালয়তেই হওক আমি যুৱ প্ৰজন্মক কিয় অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰি তুলিব নোৱাৰোঁ। ঘৰখন বা পৰিয়ালটোৱেই হৈছে মানৰ সম্পদ গঢ়ি দিয়া প্ৰথম আৰু প্ৰধান কৰ্মশালা। সেয়ে সৰুৰে পৰা ল'ৰা-ছোৱালীক নিজৰ ভাষা-সংস্কৃতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, খোৱা-বোৱা আদিৰ বিষয়ে জ্ঞান দিয়াটো পৰিয়ালৰ জ্যেষ্ঠ ব্যক্তিসকলৰ প্ৰধান কৰ্তব্য।

অসমীয়া মাধ্যম, ইংৰাজী মাধ্যম, ছোৱা, চি.বি.এছ.চি. আদিয়ে ছাত্ৰ সমাজৰ মাজত পাৰ্থক্যৰ বীজ ৰোপণ কৰিছে।

সম্পত্তি ইংৰাজী ভাষাই আমাক এনেদৰে গ্ৰাস কৰিছে যে তাৰ কবলৰ পৰা বক্ষা পাৰলৈ আমি বহু কষ্ট কৰিব লাগিব। চৰকাৰী কাম-কাজত আমি কিমান অসমীয়া ভাষা প্ৰয়োগ কৰিছোঁ। আনকি পঢ়াশালিৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰীৰ উপস্থিতিৰ বহীখনতো দেখোন দুই-এজনৰ বাহিৰে অসমীয়া স্বাক্ষৰৰ ঠাইত ইংৰাজী স্বাক্ষৰহে দেখা পাৰওঁ। তেনেদৰে কথিত ভাষাতো ব্যাপক পৰিবৰ্তনে দেখা দিছে। আজিকালি ল'ৰা-ছোৱালীয়ে পাহৰি গৈছে সমন্বয়ৰে। বৰদেউতা-বৰমা, খুৰা-খুৰী, মাহী-মহা, পেহা-পেহী ইত্যাদি সমন্বয়ৰে থোৰতে uncle-aunty ক'লেই যেন সকলো সমাধান হয়।

ৰাস্তাৰে গৈ থাকিলে দেখো পাৰ্শ্ব দোকানবোৰ
আৰু বিজ্ঞাপনবোৰত ইংৰাজী ভাষাৰহে প্ৰাধান্য দুই-
এখনৰ বাহিৰে। সাহিত্য চৰ্চা কৰোঁ, কিন্তু নিজৰ ঘৰৰ
নাম-ফলকখনো দিওঁ ইংৰাজী ভাষাতহে। সাহিত্য
সভাৰ বিষয়বাবত থাকি ল'ৰা-ছোৱালী পড়ুৱা হয়
ইংৰাজী মাধ্যমত। গোৰ নিগমৰ ঘৰৰ নম্বৰ দিয়া
ফলকখনতো ব্যৱহাৰ কৰা হয় ইংৰাজী ভাষাতহে। ঘৰ
ভাৰালৈ দিব এই কথাখিনি ইংৰাজীতহে লিখা হয়।
এইদৰে আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ সকলো কামতে

খাওঁতে, শোওঁতে ইংৰাজী ভাষাহে প্ৰয়োগ কৰোঁ।
ইংৰাজী মাধ্যমত পঢ়া বাবে নতুন প্ৰজন্মই কিবা এটা যে
সাংঘাতিক পৰিবৰ্তন জগতখনলৈ আনিব পাৰিছে,
সেয়াতো পৰিলক্ষিত হোৱা নাই।

বিশ্ব দৰবাৰত আমি অসমীয়া বুলি পৰিচয় দিবলৈ
হ'লে আমি আমাৰ ভাষা জীয়াই বাখিবই লাগিব। জোঁৰ
পুৰি হাত পালেহি। আমি সাৰধান হ'বৰ হ'ল।
তেতিয়াহে প্ৰাণখুলি গাৰ পাৰিম “চিৰ চেনেহী মোৰ
ভাষা জননী” বুলি। ◎

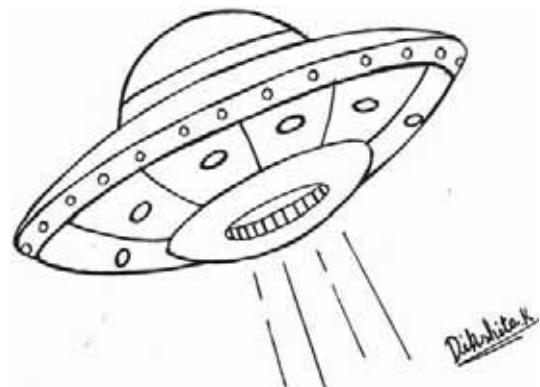
এলিয়েনছ... সঁচাকৈয়ে আছেনে?

❖ মৃন্ময় শৰ্মা
একাদশ শ্ৰেণী (কলা)

হাজাৰ হাজাৰ বছৰ আগৰ পৰাই নিশা তিৰবিৰাই
থকা আকাশখনৰ প্ৰতি মানুহৰ তীৰ কৌতুহল। দিনত
সেই সীমাহীন নীলা আকাশখনৰ সিপাৰে কি আছে
তাক জানিবলৈ মানুহৰ পৰম হেঁপাহ। কিন্তু আজি
পৰ্যন্ত মানুহে মহাকাশৰ বিষয়ে খুব কমহে জানিছে।

আগতে চন্দ্ৰৰ বুকুত মানুহ থকাৰ কথা ভাবিছিল
মানুহে। কিন্তু নীল আৰ্মষ্টিঙে চন্দ্ৰত ভৱি দিয়াৰ পাছত
সেয়া মিছা বুলি প্ৰাণিত হৈছে। ন ন বাতিলৰ
তালিকাত এটা এটাকৈ সকলো গ্ৰহ পৰীক্ষা কৰাৰ
পাছত বাকী থাকিল মঙ্গল। এই ৰঙা গ্ৰহটোক লৈ
আজিও বৈজ্ঞানিকসকলৰ মনত অপাৰ কৌতুহল।
মঙ্গলৰ বুকুত আছে নেকি জীৱৰ সন্ধান? আছে নেকি
মানুহতকে উন্নত কোনো প্ৰাণী!

প্ৰায় ৪০০ বছৰ আগতে ইটালীৰ ভকত এজনে
কৈছিল যে মহাকাশত মানুহৰ দৰে জীৱ আছে। এনে

ধৰ্মবিৰুদ্ধ কথা কোৱাৰ বাবে গিয়োৰজনো বৰু নামৰ
এই ভকতজনক ১৬০০ চনত সিপুৰীলৈ পঠোৱা হয়।

গোলেণ্ডত জন্মগ্ৰহণ কৰা জৰ্জ আগমক্ষিৰ মতে
১৯৫২ চনৰ আগষ্টত কেলিফন্সিয়াৰ মৰুভূমিত

বাখৰ চিন্তাৰ স্বৰলিপি

অৱতৰণ কৰা এটা এলিয়েনক লগ পাইছিল। তেওঁ ইউ.এফ.আ'.র ফট' তুলি বখাৰ লগতে এলিয়েনটোৱ শাৰীৰিক বৰ্ণনাও দিছিল। ১৯৪৮ চনৰ জানুৱাৰীত আমেৰিকাৰ গ'ল্ডমেন এয়াৰফিল্ডৰ কৰ্মচাৰী এজনে আকাশত ঘূৰণীয়া কাঁহীসদৃশ বস্তু এটা দেখা বুলি আৰু সেয়া ইউ.এফ.আ'. বুলি দাবী কৰিছিল।

আমাৰ ভাৰতবৰ্ষতো বহুকেইজনে ইউ.এফ.আ'. দেখা বুলি দাবী কৰে। সেয়া আছিল ২০০৭ চনৰ ১৫ নৱেম্বৰৰ কথা। অন্তৰ্প্ৰদেশৰ ভাইজাৰ সাগৰৰ পাৰত খোজ কাঢ়ি থকাৰ সময়তে দুই বন্ধুৱে হেনো সাগৰৰ পৰা এখন উজ্জল কাঁহীসদৃশ বস্তু এটি উটি আহা দেখিছিল। তাৰ পৰা আচৰিত ধৰণৰ মানুহ কেইজনমান নামি সাগৰৰ পাৰত দৌৰি ফুৰা বুলিও তেওঁলোকে দাবী কৰিছিল। একেই ঘটনা ২০০৮ চনৰ ২৪ আগস্টত মুস্বাইৰ কলিবাৰ সাগৰৰ পাৰত কেইগৰাকীমান পৰ্যটকে দেখা বুলি দাবী কৰিছিল। ১৩ মে'ৰ সন্ধিয়া ঘৰৰ ছাদত শুই থকা এৰ'ন্টিকেল ইঞ্জিনিয়াৰিঙ্গৰ ছাত্ৰ

এজনে আকাশত কাঁহীসদৃশ বস্তু এটা উৰি থকা দেখা পাইছিল বুলি দাবী কৰিছিল।

শেহতীয়াকৈ আনন্দানিকভাৱে ঘোষণা নকৰিলোও বিজ্ঞানিসকল প্রায় নিশ্চিত হৈছিল যে ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত পৃথিবীসদৃশ প্ৰহ আছে আৰু মানুহতকৈয়ো উৰ্বৰ মন্তিক্ষৰ প্ৰাণীয়ে তাত বাস কৰে। বৈজ্ঞানিকসকল নিশ্চিত নহয় যে সিহঁত আমাৰ শক্ৰ নে মিত্ৰ। ষ্টিফেন হকিঙ্গৰ মতে বহিৰ্বিশ্বত প্ৰাণী আছে আৰু সিহঁত আমাৰ শক্ৰ।

বৰ্তমান বিভিন্ন বাদ-বিবাদ আৰস্ত হ'লৈও মানুহৰ কিন্তু কোতুহলৰ সীমা নাই। আনহাতে, বৈজ্ঞানিকেও সঠিককৈ একো ক'ব নোৱৰাত মানুহৰ কল্পনাই সৃষ্টি কৰিছে বহুতো কাহিনীৰ। সেয়ে তৰাভৰা এই নিশা কোনোৱে মোৰ দৰেই হয়তো আকাশলৈ চাই বাঞ্ছা কৰে, “নামি আহক এখন ঘূৰণীয়া কাঁহীসদৃশ উৰণীয়া চাকি, য'ত থাকিব মোৰেই সদৃশ জীৱ।” ①

(ইঞ্টাৰনেটৰ সহায় লোৱা হৈছে।)

এনিছা সৰকাৰ, চতুৰ্থ শ্ৰেণী

মেত্ৰেয় আহোম, চতুৰ্থ শ্ৰেণী

সংগীত আৰু জীৱন

❖ শিখামণি ডেকা
শিক্ষয়িত্বী, সহ-পাঠ্যক্রম বিভাগ

"Music is life. That's why heart have beats..."

সংগীত মানৰ জীৱনৰ অপৰিহার্য অংগ। সৃষ্টিৰ প্ৰথম পুৱাৰে পৰা প্ৰলয়ৰ কাল সন্ধিয়ালৈ সংগীতৰ অস্তিত্ব মনিব লাগিব। সংগীত এনে এৰিধ শক্তি যিয়ে প্ৰতিটো প্ৰাণীৰ দেহ-মনত ঐশ্বৰিক শাস্তি প্ৰদান কৰিব পাৰে। যুগস্তৰ্ণা মানৱে জন্মৰ পৰাই সংগীত শুনে আৰু মৃত্যুৰ সময়তো সংগীতৰ ধ্বনিৰে শ্বাশন যাও কৰে। শংখ, ঘণ্টা, কাঁহ আৰু “বাম নাম সত্য” এই ধ্বনিৰে মানৱ জীৱনৰ স্থুল শৰীৰ শূন্যৰ লগত মিলি যায়।

পশ্চাত্য বিদ্বানসকলৰ মতে, মানুহে যেতিয়াৰ পৰা কথা ক'বলৈ শিকিলে, তেতিয়াৰ পৰাই যেন স্বাভাৱিকভাৱে সংগীতো শিকিলে।

সংস্কৃতত এটি শ্ৰোক আছে যে—
“সাহিত্য-সংগীত কলাবিহিনঃ
সাক্ষাৎ পশ্চাপুচ্ছবিষাণীনঃ”

আৰ্�থাৎ সংগীতবিহীন লোক নেজ নোহোৱা পশুৰ দৰে। সংগীত পূজাৰ পুষ্পাঞ্জলিৰ দৰে যাক কোনেও অনাদৰ কৰিব নোৱাৰে। পায়াণ হৃদয়ৰ মানুহেও সংগীতবিহীন হ'ব নোৱাৰে। হিন্দীত এয়াৰ কথা আছে—“গানা ঔৰ বেোনা সবকো আতা হে” সংগীতৰ ভাষাত যিবোৰ মানুহে নিজৰ বিবেক, বুদ্ধি আৰু তপস্যাৰ বলত স্বৰ আৰু তালক নিজৰ অংগ কৰি লয়, তেওঁলোককে সমাজে বিজ্ঞ পণ্ডিতৰূপে আদৰি লয়।

প্ৰকৃতিয়েও প্ৰতিটো প্ৰাণীৰ মন-মন্দিৰত সংগীতৰ প্ৰতিমা স্থাপন কৰে। নৈ, জান-জুৰিৰ কলকলনি, কুলিৰ সুৰীয়া মাত, ভোমোৱাৰ গুণগুণনি, আনন্দ-বিভোৰ ময়ুৰৰ ন্য্যত, সেউজী পথাৰৰ ঘৌৰন উত্তলা নাচ, বতাহৰ বিৰ বিৰ শব্দ, বাৰিয়াৰ মেঘৰ গাজনি এই আটাইবোৰ মিলি সংগীতৰ মালাধাৰি অধিক আকৰণীয় কৰি তোলে। প্ৰকৃতিৰ এই অপূৰ্ব পৰিবেশৰ বাবে প্ৰেমিক বিৰহীসকলৰ মনলৈ নামি আহে বিভিন্ন মল্লাৰ শংগাৰ আৰু কৰণ সুঁতি।

“When you're happy you enjoy the music
When you're sad you understand the lyrics.”

যেতিয়া আমাৰ মন ভাল লাগে আমি গান শুনো আৰু যেতিয়া মন বেয়া লাগে গানৰ অৰ্থ বুজিবলৈ লঙ্ঘঁ। মানুহৰ মানসিক, দৈহিক, সামাজিক, ধাৰ্মিক আদি বিভিন্ন বিষয়ৰ উৎকৰ্ষ সাধনৰ ক্ষেত্ৰতো সংগীতৰ প্ৰয়োজনীয়তা যথেষ্ট আছে। সংগীতৰ মৌলিক ৰূপ আৰু সৃজনাত্মক ৰূপ সকলো ঠাইতে সমান। মানুহৰ চৰিত্ৰ গঠনতো সংগীতৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ অৱদান আছে। চিকিৎসা বিশেষজ্ঞসকলে মানসিক ৰোগীক সংগীতৰ সুমধুৰ ধ্বনিৰে আশাতীতভাৱে সুস্থ কৰা দেখা যায়।

“Sometimes music is the only medicine
the heart and the soul need.”

গ্ৰীক দাশনিক এৰিষ্টেলৰ মতে “সংগীত হ'ল
মানৱৰ আধ্যাত্মিক উন্নতিৰ প্ৰধান মাধ্যম।”

Boethius-ৰ মতে সংগীতে দেহ আৰু মনৰ
সংগতি আনি আত্মাৰ স'তে পৰমাত্মাৰ মিলনৰ পথ
সুগম কৰি তোলে।

বৰ্তমান যুগতো আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ প্ৰতিটো খোজতে সংগীতৰ অস্তিত্ব অনুভৱ কৰিব পাৰি। মানুহ যিমান পুৰণি সংগীতো সিমানেই পুৰণি। আমি সম্পূৰ্ণৰূপে আশা কৰিব পাৰোঁ যে উত্তপ্ত বসুন্ধৰাক
বাৰিয়াৰ জলবাৰিয়ে শীতল কৰি তোলাৰ দৰে মানৱ
সমাজৰ নানা আৰাজকতা, হিংসা-দেষ, যুদ্ধ-বিগ্ৰহ, হত্যা
ইত্যাদি সংগীতৰ সংজীৱনীয়ে ধুই নিকা কৰিব।

সংগীত অবিহনে মানৱ জীৱন অসম্পূৰ্ণ। এটা
জাতিৰ সাংস্কৃতিক বিকাশ আৰু ৰচিবোধৰ চৰম নিৰ্দৰ্শন
হ'ল সংগীত কলা। সেয়েহে সংগীতিক এটা জাতিৰ
দাগোণ বুলি ক'লেও অত্যুক্তি কৰা নহয়।

“When words fail music speaks.” ◎

যোগাভ্যাস আৰু মানসিক স্বাস্থ্য

❖ অপৰ্ণা দেৱী

শিক্ষায়ত্বী, সমাজ বিজ্ঞান বিভাগ

যোগাভ্যাসে মানুহৰ শাৰীৰিক আৰু মানসিক স্বাস্থ্যৰ উৎকৰ্ষ সাধন কৰে। যোগক প্ৰাচীন ভাৰতীয় বিজ্ঞান হিচাপে গণ্য কৰা হয়। মানুহৰ শাৰীৰিক, মানসিক দিশৰ লগতে সামাজিক আৰু আধ্যাত্মিক দিশৰ উন্নতিৰ ক্ষেত্ৰতো যোগে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে।

যোগাভ্যাস অকল এক শাৰীৰিক ব্যায়ামৰ অনুশীলন নহয়। যোগাভ্যাসৰ জৰিয়তে কিছুমান অসাধ্য কামো সাধন কৰিব পাৰি বুলি বিভিন্ন লোকে পূৰণি কালৰ পৰাই বিশ্বাস কৰি আহিছে। মানুহৰ জীৱনৰ মান উন্নত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত যোগাভ্যাসৰ প্ৰয়োজন হয়।

যোগ অভ্যাসৰ ক্ষেত্ৰত বয়সৰ নিশ্চয় কোনো ধৰা-বক্ষা নিয়ম নাই। বয়োবৃদ্ধসকলে নিজৰ বয়স ধৰি বাধিৰ পাৰে একমাত্ৰ যোগাভ্যাসৰ জৰিয়তে। বিশেষকৈ বৃদ্ধ বয়সত সুস্থাস্থ্যৰ অধিকাৰী হৈ থাকিব পাৰে যোগাভ্যাসৰ জৰিয়তে। যিকোনো বয়সৰ লোকৰ ক্ষেত্ৰত চিন্তা, অৱসাদ (stress) আদিয়ে মানসিক স্বাস্থ্যৰ ওপৰত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে। দীঘিদিনীয়া অৱসাদে মানুহক মানসিকভাৱে বিকাৰণস্তো কৰিব পাৰে। সেই ক্ষেত্ৰত যোগাভ্যাসে মহৌষধৰ নিচিনা কাম কৰে।

বিভিন্ন পৰিস্থিতি, বিভিন্ন পৰিবেশত কিছুমান মানুহ আতি খঙ্গল স্বভাৱৰ হ'ব পাৰে। সেই ক্ষেত্ৰত যোগৰ অনুশীলন কৰিলে খং দমন কৰিবলৈও সমৰ্থ হ'ব পাৰে। যোগাভ্যাসে মানুহক হতাশণস্তোতাৰ পৰা মুক্ত কৰিব পাৰে। বহুতো অন্যায়-অশান্তিৰ মূল কথা হ'ল মানসিকভাৱে হতাশণস্তোতাৰ চিকাৰ হোৱা।

আমাৰ প্ৰাত্যহিক জীৱনযাত্ৰাত নিদ্ৰাহীনতা এক গুৰুতৰ সমস্যা। যোগৰ অভ্যাসে মানুহক নিদ্ৰাহীনতাৰ কৰলৰ পৰা বক্ষা কৰিব পাৰে।

আমাৰ ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱনত ক্ৰমায়ে সামাজিক

সম্পর্কবোৰ অৱনতি ঘটিছে। সামাজিক সম্পর্ক, সামাজিক বাক্সোন কটকটীয়া বা দৃঢ় কৰিবৰ বাবে প্ৰবল ইচ্ছাশক্তিৰো প্ৰয়োজন হয়। যোগাভ্যাসে মানুহৰ মনৰ সেই ইচ্ছাশক্তি জাগৰত কৰিব পাৰে।

যোগাভ্যাসে আমাৰ শৰীৰ আৰু মনৰ মাজত এক সংযোগ স্থাপন কৰে, যাৰ ফলত শৰীৰ আৰু মনে একেলগে কাম কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়। যি কামত শৰীৰ আৰু মন এক হয়, সেই কাম সাৰ্থক বা সফল হোৱা দেখা যায়।

ছা৤-ছা৤ৰীসকলৰ মানসিক জগতৰ লগত সম্পৰ্ক থকা বিভিন্ন বিষয়ৰ ক্ষেত্ৰতো যোগাভ্যাসৰ সম্পৰ্ক আছে। ছা৤-ছা৤ৰী একাধিতা, মনোযোগ আদি যোগাভ্যাসৰ জৰিয়তে বৃদ্ধি কৰিব পাৰি। ঠিক সেইদৰে যোগাভ্যাসে আত্মবিশ্বাস গঢ়ি তোলাৰ ক্ষেত্ৰতো সহায় কৰে।

যোগাভ্যাসে মানুহক সক্ৰিয় হৈ থকাত সহায় কৰে। বহুতো সমীক্ষাত প্ৰকাশ পাইছে যে সজাগ আৰু সক্ৰিয় লোকসকলে জীৱনত উন্নতিৰ শিখিৰ বগাবলৈ সমৰ্থ হয়।

যোগ হৈছে এক প্ৰাকৃতিক আৰু সহজে উপলব্ধ উপায়, যাৰ জৰিয়তে আমি মানসিক স্বাস্থ্য উন্নীত কৰিব পাৰোঁ আৰু আমাৰ সকলোৰে কল্যাণ সাধন কৰিব পাৰোঁ। যোগ হৈছে এক সাধনা। যোগাভ্যাসক মানুহে শৰীৰ আৰু মনৰ প্ৰতিকাৰমূলক আহিলা হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে। মানুহ স্বভাৱতে শান্তিপ্ৰিয়। সেই প্ৰশান্তিয়ে মানুহৰ মন প্ৰফুল্ল কৰে।

বিশ্বাপী সৃষ্টি হোৱা মহামাৰীৰ সময়ত যোগাভ্যাসে মানুহক জীৱন বক্ষা কৰাত সহায় কৰা বুলি ক'লৈও অত্যুক্তি কৰা নহয়। মহামাৰীৰ পাছৰ সময়ছোৱাতো আমি যোগৰ অভ্যাসৰ জৰিয়তে শাৰীৰিক আৰু মানসিকভাৱে সুস্থ হৈ থাকিবলৈ চেষ্টা কৰা উচিত। ◎

লিঅ'নার্ডো-ডা-ভিসি

❖ পূর্বাঞ্চলী সুত্রধার

পঞ্চম শ্রেণী

লিঅ'নার্ডো-ডা-ভিসির জন্ম হৈছিল ১৪৫২ চনৰ ১৫ এপ্রিল তাৰিখে ইটালীৰ ফ্লুইনে নগৰৰ কিছু দূৰৰ ভিসি নামৰ সৰু নগৰখনৰ আনন্দিয়ানো নামৰ গাঁও এখনত। তেওঁৰ দেউতাকৰ নাম পিয়াৱো ডা ভিসি আৰু মাকৰ নাম কাটাৰিগা আছিল। লিঅ'নার্ডোৰ জন্মৰ পাছতে মাকে দেউতাকক এৰি হৈ গুচি গৈছিল। গোটেই জীৱনত আৰু তেওঁ মাকক দেখা পোৱা নাছিল। লিঅ'নার্ডো দেউতাকৰ লগতে মানুহ হৈছিল। দেউতাকে লিঅ'নার্ডোক বৰ মৰম কৰিছিল।

শিশুকালৰ পৰাই লিঅ'নার্ডোৰে বৰ আগ্রহেৰে লক্ষ্য কৰিছিল মানুহৰ মুখৰ অংগ-ভংগি, উৰি থকা চৰাইৰ ডেউকাৰ গতি, কীট-পতংগৰ চাল-চলন, ফুলৰ বঙ্গৰ বৈচিত্ৰ্য, শিলৰ গঠন প্ৰণালী, নদীৰ উৎস, আকাশৰ প্ৰহ-নক্ষত্ৰ আদি। এইবোৰ চায়েই ক্ষান্ত নাথাকি তেওঁ বস্ত্ৰোৰৰ ছবি আঁকিবলৈ নাইবা মাটিবৈ সেইবোৰ প্ৰতিমূৰ্তি গঢ়িবলৈও চেষ্টা কৰিছিল।

সংগীতৰ প্ৰতিও তেওঁৰ অতি আগ্রহ থকাৰ বাবে তেওঁ যন্ত্ৰসংগীতত সোনকালে পার্গত হৈ উঠিছিল। গণিতৰ প্ৰতিও তেওঁৰ বৰ আগ্রহ আছিল। গণিতত তেওঁ ইয়ানেই তীক্ষ্ণবুদ্ধিৰ আছিল যে শিক্ষকে তেওঁৰ প্ৰশ্ন শুনি অস্বস্তিত পৰিবলগীয়া হৈছিল।

দেউতাকৰ মন আছিল পুতেকক শিক্ষিত কৰি ভাৰিয়তে আইনৰ অথবা তেনে কোনো উচ্চ বৃত্তিধাৰী

সন্তুষ্ট মানুহ কৰি তুলিবলৈ।
কিন্তু পুতেকৰ শিঙ্গৰ প্ৰতি
গভীৰ আগ্রহ আছিল।

মানুহৰ শৰীৰটোৰ কথা
জানিবলৈ ৰাতিৰ অন্ধকাৰত
কৰবস্থানলৈ গৈ তেওঁ শৰ কাটি
তাৰ ছবি আঁকি ৰাতি
নৌপুৱাওতেই লুকাই লুকাই
ঘৰলৈ উভতিছিল। তেৱেই
প্ৰথমে উৰাজাহাজ, পেৰাছুট
আৰু ছাবমেৰিনৰ মডেলৰ
পৰিকল্পনা কৰিছিল। তাৰ পাঁচশ
বছৰ পাছতহে মানুহে সেইবোৰ
সাজিব পাৰিছিল। গোটেই
জীৱন ধৰি তেওঁ যিবোৰ নেট
লিখিছিল তাৰ পৰিমাণ সৰু সৰু আখৰেৰে লিখা পাঁচ
হাজাৰ পৃষ্ঠাৰ সমান। কিন্তু তেওঁৰ নোটবইৰ সকলো
আখৰ ওলোটাকৈ লিখা।

‘মনালিছা’ নামৰ বিশ্ববিখ্যাত ছবিখনত মনালিছাৰ
ৰহস্যময় ইঁহিটোৱে আজিও মানুহৰ মনত আনন্দ আৰু
বিস্ময়ৰ সৃষ্টি কৰে। মনালিছা আঁকোতে যোল বছৰ
লাগিছিল, কিন্তু তেতিয়াও সেই ছবিখন অঁকা সম্পূৰ্ণ
নহ'ল। তেওঁৰ আন এখন ছবিৰ নাম হ'ল ‘লাষ্ট ছাপাৰ’।
১৪৯৫ চনৰ পৰা ১৪৯৭ চনলৈ তিনি বছৰ কঠোৰ
পৰিশ্ৰম কৰি শিঙ্গীগৰাকীয়ে এই ছবিখন আঁকি
উলিয়াইছিল ইটালীৰ মিলান চহৰত থকা চাল্টা মাৰিয়া
গ্ৰাণ্টি নামৰ গীৰ্জা এটাৰ অতিথিশালাৰ দেৱাল এখনত।
১৫১৯ চনৰ ২ মে’ তাৰিখে এই মহান শিঙ্গীগৰাকীৰ
মৃত্যু হৈছিল। ◎

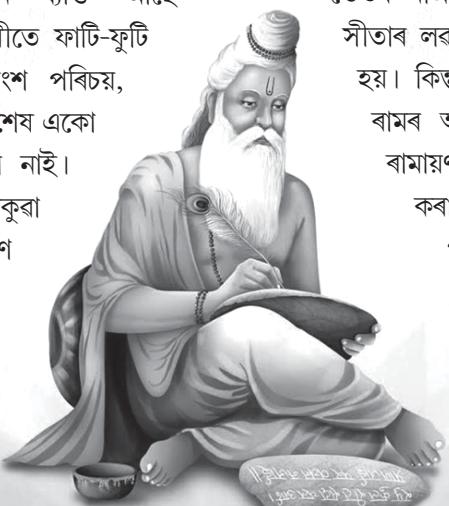
আদিকবি মহৰ্ষি বাল্মীকি

❖ ৰাগিণী সংস্কৃতি বৰ্মন
অষ্টম শ্ৰেণী

পৃথিৰীত এনে কিছুমান ব্যক্তি আছে
যিসকলৰ নাম-গুণ সমগ্ৰ পৃথিৰীতে ফাটি-ফুটি
যোৱা, কিন্তু তেওঁৰ জন্ম, বৎস পৰিচয়,
জীৱন-কাহিনী আদিৰ বিষয়ে বিশেষ একো
নিৰ্ভৰযোগ্য তথ্য-পাতি পাৰলৈ নাই।
আদিকবি মহৰ্ষি বাল্মীকিও তেনেকুৱা
এজন মহান ব্যক্তি। ৰামায়ণ
মহাকাব্যৰ বচক হিচাপে মহৰ্ষি
বাল্মীকি ভাৰতবৰ্ষৰ শিক্ষিত-
অশিক্ষিত ব্যক্তিৰ লগতে
সমগ্ৰ পৃথিৰীবাসীৰে শ্ৰদ্ধা
আৰু সন্মানৰ পাত্ৰ।

বুৰজীত এইজনা

মহৰ্ষিৰ কোনো কথাই পোৱা
নাযায়। বাল্মীকিৰ আমৰ কীৰ্তিৰ বিষয়ে ৰামায়ণতো
তেওঁৰ জীৱন-কাহিনীৰ বহল বৰ্ণনা নাই। ৰামায়ণৰ মাত্ৰ
দুঠাইতে বাল্মীকি চৰিত্ৰিটোৱে ভূমুকি মাৰিছে। ৰামায়ণৰ
পৰা আমি এইখিনি তথ্য উদ্বাব কৰিব পাৰোঁ যে
বাল্মীকি এজন ঝঘি আছিল আৰু তেওঁ অৱগত আশ্রম
পাতি বাস কৰিছিল। ৰামে পিতৃসত্য পালনাৰ্থে পত্নী
সীতা আৰু ভাতৃ লক্ষ্মণৰ সৈতে বনবাসলৈ যাওঁতে
বিভিন্ন ঝঘি-মুনিৰ আশ্রম দৰ্শন কৰিছিল আৰু এই
সময়তে ৰামে বাল্মীকিৰ আশ্রমত প্ৰবেশ কৰিছিল। ৰাম
তেওঁৰ প্ৰতি বেছ শ্ৰদ্ধাশীল আছিল আৰু বাল্মীকিও
দশবৰ্থৰ পুত্ৰ ৰামৰ বিষয়ে আগাৰে পৰা জ্ঞাত আছিল।
ৰামায়ণত বাল্মীকি চৰিত্ৰিটোৱে দিতীয়বাৰ ভূমুকি
মাৰিছে ৰামৰ অশ্বমেধ যজ্ঞৰ সময়ত। সীতাৰ বনবাসৰ
সময়ত বনত নিৰাশ্রয় হৈ থকা সীতাক বাল্মীকিয়ে

তেওঁৰ আশ্রমত আশ্রয় দিছিল। এই আশ্রমতে
সীতাৰ লৰ আৰু কুশ নামৰ দুই পুত্ৰ জন্ম
হয়। কিন্তু ৰামৰ এই কথা জ্ঞাত নাছিল।
ৰামৰ অশ্বমেধ যজ্ঞলৈ আহি লৱ-কুশই
ৰামায়ণৰ কাহিনী গাই সকলোকে মুঞ্চ
কৰাত, ৰামে শিশু গায়ক দুজনৰ
পৰিচয় লৈ সকলো কথা জানিব
পাৰিলৈ। তেতিয়াহে ৰামে
সীতাক লগত লৈ ৰাজসভাত
উপস্থিত হ'বলৈ বাল্মীকিক
অনুৰোধ জনায়। তেতিয়া
সীতাৰ সৈতে বাল্মীকি
অযোধ্যাত উপস্থিত হৈ ৰামক
বুজনি দিলে যে সীতা

সঁচাকৈয়ে এগৰাকী সতী-সাধী নাবী, সীতাৰ গাত
কোনো দোষ নাই। এই প্ৰসংগতে বাল্মীকিয়ে নিজৰ
পৰিচয় দাঙি ধৰিছিল।

বাল্মীকি জীৱনৰ আদিতে ৰত্নাকৰ নামে এজন
দুৰ্যৰ্ষ দস্যু আছিল বুলি এটি জনপ্ৰিয় কাহিনীৰ প্ৰচলন
আছে। কিন্তু বাল্মীকি বচিত ৰামায়ণত ৰত্নাকৰ দস্যুৰ
কাহিনীটো পোৱা নাযায়। স্কন্দপুৰাণ, অধ্যাত্ম ৰামায়ণ,
আনন্দ ৰামায়ণ, কৃতিবাসৰ ৰামায়ণ, তুলসী দাসৰ
ৰামচৰিত মানস আদি পৰবৰ্তী কালৰ গ্ৰন্থ কিছুমানতহে
এই কাহিনীটো সন্নিৰিষ্ট হৈছে।

সংস্কৃত ভাষাত ‘বাল্মীকি’ শব্দৰ অৰ্থ হ’ল উই
হাঁফলু। তপস্যা কৰোঁতে দস্যু ৰত্নাকৰৰ শৰীৰ উই
হাঁফলুৱে ঢাকি পেলাইছিল বাবেই হেনো তেওঁৰ নাম
হ’লগৈ ৰাল্মীকি। দস্যু ৰত্নাকৰ তপস্যাৰ বলত ঝঘি

ঞাখৰ বালিথোজ জীৱনৰ

বাল্মীকিলৈ ৰূপান্তৰিত হোৱাৰ লেখীয়া কাহিনী অন্যান্য ধৰ্মতো পোৱা যায়।

বাল্মীকিয়ে আশ্রম পাতিছিল তপস্যা নামে এখনি নদীৰ পাৰৰ এক নিৰ্জন পৰিবেশত। দেৱৰ্ষি নাৰদ এদিন বাল্মীকি খৰিৰ আশ্রমলৈ আহিল। বাল্মীকিয়ে নাৰদক ভঙ্গিসহকাৰে সেৱা-শুণ্ঠ্যা কৰিলৈ। ইয়াৰ পাছতে নাৰদে বাল্মীকিৰ আগত বামৰ জন্মবৃত্তান্ত বৰ্ণনা কৰিলৈ। বামৰ জন্মবৃত্তান্ত শুনি বাল্মীকি অভিভূত হয় আৰু বামৰ কথা ভাৰি ভাৰি তেওঁৰ শিয় ভৱদাজ আদিৰ সৈতে তমসা নদীত স্নান কৰিবলৈ গ'ল। এই তমসা নদীৰ পাৰৰ গচ এজোপাৰ ডালত পৰি এহাল কৰ্চন চৰায়ে মনৰ আনন্দতে ধেমালি কৰি আছিল। বাল্মীকিয়ে মুঞ্চ দৃষ্টিৰে চাই থাকোঁতে অকস্মাৎ খৰিজনা এক কৰণ দৃশ্যৰ সমুখীন হ'ল। তেওঁ দেখিলে যে এজন ব্যাধৰ শৰৰ আঘাতত মতা কৰ্চন চৰাইটো আহত হৈ মৃত্যু যন্ত্ৰণাত ছটফটাৰলৈ ধৰিলৈ। এই দৃশ্য দেখি বাল্মীকিৰ মুখৰ পৰা স্বতঃস্ফূর্তভাৱে ব্যাধক উদ্দেশ্য অভিশাপ বাণী ওলাই আহিল :

“মা নিয়াদ প্রতিষ্ঠাং ত্বম গমঃ শাশ্঵তি সমাঃ।

যৎ ক্রৌঞ্চ মিথুনাদেকমৰধিঃ কামমোহিতম্।।”

কিন্তু তেওঁ পাছ মুহূৰ্ততে ইয়াৰ বাবে অনুতপ্ত হ'ল যদিও শ্লোকটিৰ লালিত্যৰ কথা ভাৰি বাল্মীকি নিজেই বিস্মিত হ'ল। সেয়ে তেওঁ শ্লোকটিৰ তাৎপৰ্য বুজিবলৈ সৃষ্টিকৰ্তা ব্ৰহ্মাক তপস্যা কৰিলৈ। ব্ৰহ্মাই

(সহায়ক গ্রন্থ : কিশোৰ জীৱনী চয়ন, সম্পাদনা : নুৰুল ইছলাম শইকীয়া)

বাজন্তী দাস, তৃতীয় শ্ৰেণী

বাল্মীকিক বুজালে যে কৰ্চন পক্ষীহালৰ বিচ্ছেদৰ যন্ত্ৰণা দেখি তেওঁৰ অন্তৰত যি শোকৰ উদ্বেক হৈছে, সিৱেই শ্লোকৰ বৰ্ণত নিঃসৱিত হৈছে। ইয়াকে কৰিবতা বোলা হয়। এই শ্লোকৰ আহিতে ব্ৰহ্মাই বাল্মীকিক বামায়ণ বচনা কৰিবলৈ পৰামৰ্শ দিয়ে আৰু চৰিত্ৰ আদি জলজল্ পট্পটকে দেখিব আৰু বুজিব পৰাকৈ বাল্মীকিক দিব্য দৃষ্টি দান কৰে। সেই মৰ্মে মহৰ্ষি বাল্মীকিয়ে বামৰ জীৱন-কাহিনী বৰ্ণহি বিশ্ববিখ্যাত বামায়ণ মহাকাব্য বচনা কৰিলৈ। খৃষ্টপূৰ্ব ৫০০-১০০০ৰ ভিতৰত বামায়ণ মহাকাব্যখন বচনা কৰা হোৱা বুলি জনা যায়। খৃষ্টীয় প্ৰথম শতাব্দীৰ পৰাই বাল্মীকি ধৃপদী সংস্কৃত সাহিত্যৰ জনক বা আদিকবি বুলি জনাজাত হয়। বামায়ণ মহাকাব্যত মুঠতে প্ৰায় ২৪,০০০টা শ্লোক আছে আৰু গোটেই গ্ৰহস্থন সাতটা কাণ্ডত বিভক্ত। প্ৰতিটো কাণ্ডত আকোৰ বিভিন্ন আখ্যান-উপাখ্যান সম্মিলিত হৈছে। সেয়ে আকৃতিৰ ফালৰ পৰা বামায়ণ এখন সুবৃহৎ গ্ৰন্থ বা মহাকাব্য।

বামায়ণ মহাকাব্যই যুগে যুগে বাল্মীকিৰ নাম অমৰ কৰি ৰাখিছে। ব্ৰহ্মাই বাল্মীকিক আশ্বাস দি কৈছিল যে, যেতিয়ালৈকে পৃথিবীত পৰ্বতসমূহ উন্নত আৰু অবিচল হৈ থাকিব, নদীসমূহ প্ৰবাহিত হৈ থাকিব তেতিয়ালৈকে মানুহে তেওঁৰ মহাকাব্য শ্ৰণ-কীৰ্তন কৰি থাকিব। ব্ৰহ্মাৰ সেই ভৱিষ্যৎবাণী আখৰে আখৰে ফলিয়াইছে। ◎

হিমৰাজ তালুকদাৰ, প্ৰথম শ্ৰেণী

লেডি উইথ দ্যা লেন্প

❖ হিমাদ্রী বৰ্মণ

দশম শ্ৰেণী

বৰ্তমান সময়ত চিকিৎসা
জগতৰ ‘ৰেডক্ৰছ ছ'চাইটি’ৰ
(Redcross Society) কথা
নজনা বা নুশনা মানুহ প্ৰায় নাই
বুলিবই পাৰি। এই সংস্থাটো
১৮৬০ চনত প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়।
উনৈছ শতিকাৰ মাজভাগলৈকে
যুদ্ধত আহত হোৱা সৈন্যৰ
চিকিৎসা আৰু শুশ্রেষ্ঠাৰ বাবে
কোনো সংগঠিত ব্যৱস্থা
নাইল। ১৮৫৪ চনত ক্ৰিমিয়া
নামৰ ঠাইত হোৱা যুদ্ধত
প্ৰথমে সৈন্যবাহিনীৰ সেৱাৰ
ব্যৱস্থা কৰা হয়। সেই আহত

সৈন্যবাহিনীৰ সেৱা-শুশ্রেষ্ঠা কৰা এগৰাকী মহিলা হ'ল
ফ্ল'ৰেন্স নাইটিংগেল। ‘ৰেডক্ৰছ ছ'চাইটি’ৰ প্ৰধান
পৃষ্ঠাগোষক হেনৰি ডুৰান্টেই আছিল যদিও মহিলাৰ
প্ৰধান উদ্যোগীগৰাকী আছিল ফ্ল'ৰেন্স নাইটিংগেল।

১৮২০ চনৰ ৫ মে' তাৰিখে ইটালীৰ ফ্ল'ৰেন্স
নগৰত জন্ম লাভ কৰা নাইটিংগেলৰ পিতৃ আছিল
উইলিয়াম এডৱাৰ্ড নাইটিংগেল আৰু তেওঁ ইংলণ্ডৰ
হেম্পশায়াৰ নামৰ জিলাখনৰ ভিতৰত এজন বিখ্যাত
তথা গণ্য-মান্য ব্যক্তি আছিল।

কোমল বয়সৰ পৰাই নাইটিংগেল আছিল পৰৰ দুখত
দুখী। তেওঁৰ পিতৃৰ এজন দয়ালু বুঢ়া ধৰ্ম্যাজক বন্ধু
আছিল। তেওঁৰ চিকিৎসাশাস্ত্ৰত যথেষ্ট অভিজ্ঞতা আছিল।
সেয়েহে কোনো লোকৰ ৰোগ-ব্যাধি হ'লৈ অ্যাচিতে ঔষধ
আৰু শুশ্রেষ্ঠাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। নাইটিংগেলে এই বুঢ়া

যাজকজনৰ লগত ঘূৰি-পকি
মাজে মাজে ৰোগীৰ সেৱা-
শুশ্রেষ্ঠা কৰি বৰ আনন্দ
পাইছিল।

ৰ'জাৰ নামৰ এজন
ভেড়াৰখীয়াৰ ‘ক্যাপ’ নামৰ
এটা বৰ চোকা কুকুৰ আছিল।
কিন্তু এদিন কেইটামান দুষ্ট
ল'বাই ইটা মাৰি কুকুৰটোৰ
এখন ঠেঁ ভাঙি পেলায়।
কুকুৰটো আৰু কামত নাহিব
বুলি ভেড়াৰখীয়াই কুকুৰটো
মাৰি পেলাব বিচাৰে। এই
কথা নাইটিংগেলৰ কাণত
পৰে। লগে লগে তেওঁ ধৰ্ম্যাজকজনক লৈ ৰ'জাৰ ঘৰত
উপস্থিত হয়গৈ। কুকুৰটো দেখি মনত আঘাত পায় আৰু
আঘাত পোৱা অংশটো ভালদৰে লক্ষ্য কৰাত গম পোৱা
গ'ল যে আঘাত গুৰুতৰ নহয়। তেওঁ তৎক্ষণাৎ তেওঁৰ
ফ্ৰকটোৰ এফাল ফালি আঘাতপ্ৰাপ্ত অংশখনিত গৰম
পানীৰে সেক দিবলৈ ধৰে। তাৰ পাছত যাজকৰ হাতৰ
ঔষধ লগাই দিয়াত কুকুৰটোৰে অসহ্য যন্ত্ৰণাৰ পৰা বেহাই
পায় আৰু কিছুদিনৰ ভিতৰত সি সম্পূৰ্ণ আৰোগ্য হৈ উঠে।
সিয়ে তেওঁক অপৰিসীম সুখ দিয়ে।

বয়সৰ লগত নাইটিংগেলৰ শুশ্রেষ্ঠাৰ হেঁপাহো
বাঢ়ে। অন্য লোকৰ দুখ-কষ্ট দেখি তেওঁ দুখত মৰ্মাহত
নহৈ ধৈৰ্য্যেৰে সেই কষ্ট লাঘৱ কৰাটোকে জীৱনৰ ব্ৰত
কৰি ল'লে। সেই সময়ত ইংলণ্ডত ৰোগী শুশ্রেষ্ঠাৰ
বিশেষ সু-ব্যৱস্থা নাইল। হাস্পতালত ৰোগী

মৰিবলগীয়া হ'লেও চিকিৎসাৰ উপাধিধাৰী কোনো
নাছিল বা ভাল ঔষধ-পাতি দিব জনা মানুহৰ অভাৱ
আছিল। ইয়াকে তাৰি নাইটিংগেলে নিজেই পাৰদশৰী
হ'বলৈ প্ৰতিজ্ঞাৰদ্ধ হ'ল। আত্মসুখৰ জীৱন এৰি সেই
যুৱতী অৱস্থাতেই তেওঁ এটা কঠোৰ ব্ৰতক জীৱন সংগী
কৰি ল'লো। তেওঁ বৰ ভালকৈ বুজিছিল যে পাৰ্থিৰ
সম্পদেৰে মানুহে ক্ষণিক সুখহে লাভ কৰিব পাৰে,
সময়ত সেই সুখো আঁতৰি যায়। কিন্তু পৰৱে সেৱাত
ক্ষুদ্ৰ শকতি প্ৰয়োগ কৰিব পাৰিলে জৰা-ব্যাধিৰেও
যন্ত্ৰায়ম সংসাৰত সুখৰ উত্তম পথ বিচাৰি ল'ব পাৰি।
এই কথা বুজিয়ে তেওঁ শুণ্যা বিদ্যা শিকাৰ উদ্দেশ্যে
১৮৪৪ চনত প্ৰথমতে ইউৰোপৰে এখন হাস্পতালত
প্ৰবেশ কৰে। ইয়াৰ পাছত জাৰ্মানৰ কৈচাৰ্টওৱাৰ্থ আৰু
ফ্রান্সৰ পোৰিচ নগৰৰ সেৱাশ্ৰম দুখনত কিছুদিন ধৰি
চিকিৎসা শিক্ষা লাভ কৰে। তাৰ পৰা ইংলণ্ডলৈ উভতি
আহি নিৰাশ্রয়ী ৰোগগ্ৰস্ত নৰনাৰীৰ চিকিৎসাশ্ৰমৰ
উন্নতিৰ কাৰণে অক্লান্ত শ্ৰম কৰিবলৈ ধৰে।

সেই সময়তে ১৮৫০ খ্রিস্টাব্দত তুরস্ক আৰু
বাছিয়াৰ মাজত ক্ৰিমিয়া নামে ঠাইত ভীষণ যুদ্ধ লাগে।
এই যুদ্ধত তুরস্ক জয়ী হ'ল যদিও অত্যন্ত ঘাণ্ট
সৈন্যবোৰ 'জহনী' ৰোগত আক্ৰান্ত হয়। নাইটিংগেল
এইবোৰ চাই থাকিব নোৱাৰি এগৰাকী সহকাৰণীৰ
সৈতে ৰোগীৰ মাজত উপস্থিত হ'লগৈ। তেতিয়াও
তাত প্ৰায় দুহাজাৰৰো অধিক সৈন্য আৰু ৰোগী
আছিল। তেওঁ তৎক্ষণাত্ চিকিৎসা আৰস্ত কৰে আৰু
বহুতো ইংৰাজ মহিলাই সেই মহাসংকটত তেওঁক লগ
দিছিল। নাইটিংগেল আৰু আন মহিলাৰোৰ
তৎপৰতাত রোগীৰেৰ আৱেগ হৈ উঠিছিল। তেওঁৰ

সেই অক্লান্ত পরিশ্রম আৰু অধ্যৱসায়ে তেওঁক এগৰাকী
দেৱীলৈ কৃপাস্তৰিত কৰিলো। আনকি ৰাতি নাৰ্থ-
ডান্ডৰবোৰ টোপনিত থাকোতে তেওঁ হাতত এটা চাকি
লৈ ৰোগীবোৰক চাই ফুৰিছিল আৰু ৰোগীসকলৰ
মাজত তেওঁ হৈ পৰিছিল ‘লেডি উইথ দ্যা লেম্প’
(Lady with the Lamp)। ৰোগীসকল আৰোগ্যৰ
পথলৈ আহিলেই তেওঁলোকক ঘৰলৈ পঠিয়াই দি
প্ৰত্যেকৰে ঠিকনাত টকা পঠিওৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল।
তেওঁৰ কৰণাময় ৰূপ দেখি ৰোগীসকলে যন্ত্ৰণাৰ পৰা
উপশ্ৰম পাইছিল।

କ୍ରିମିଆର ଯୁଦ୍ଧ ଶେଷ ହେଛିଲ ୧୮୫୫ ଖୃଷ୍ଟାବ୍ଦତ ।
ହାଜାର ହାଜାର ବୋଗୀକ ନତୁନ ଜୀବନ ଦିଯା ନାଇଟିଂଗେଲ
ସକଳୋରେ ମାଜତ ଜନାଜାତ ହୈ ପରିଛିଲ । ଇଂଲଣ୍ଡବାସୀଙ୍କେ
ତେଓଁର ନାମ ଚିରସ୍ମରଣୀୟ କବି ବ୍ରାହ୍ମିବଳେ ୫୦ ହାଜାର
ପାଉଣ୍ଡ ସଂଗ୍ରହ କବି ତେଓଁ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ନାର୍ଦ୍ଦ ପ୍ରଶିକ୍ଷଣର
କେନ୍ଦ୍ର ହିଚାପେ ଛେଟ ଟମାଛ ଆକୁ କୌଟିଚ୍ କଲେଜର
ନାଇଟିଂଗେଲ ଆଶ୍ରମ ସ୍ଥାପନ କରିଛିଲ । ମହାବାଣୀ ଭିକ୍ଷୁବିର୍ଯ୍ୟା
ତଥା ତୁରସ୍କ ଚଲତାନେଓ ଧନ୍ୟବାଦସ୍ଵରପେ ତେଓଁଙ୍କ ବଞ୍ଚତୋ
ମଲ୍ଯବାନ ଉପହାର ପ୍ରଦାନ କରିଛିଲ ।

তেওঁ নার্সকলৰ বাবে ‘Notes on Nursery’
আৰু হাস্পতালৰ চিকিৎসকসকলৰ বাবে ‘Notes on
Hospitals’ লিখি চিকিৎসকসকলক উপহাৰ দিছিল।
শুশ্রয়াত বিভাট ঘটাৰ ভয়তে তেওঁ চিৰকুমাৰী ব্ৰত
পালন কৰিছিল।

১৯১০ চনত ৯০ বছৰ বয়সত এইগৰাকী নাৰীয়ে
বিশ্বৰ ইতিহাসত নিজৰ নাম লিখি চিৰ শান্তিধামলৈ গতি
কৰে। ⑩

বগেজাৰী নৃত্য

❖ নৱমিতা দাস

শিক্ষিয়ত্বী, ইংৰাজী বিভাগ

বহু বছৰ আগৰ কথা। আজিৰ বনগাঁও আৰু বামুণীগাঁৰৰ মাজত বগে নামেৰে এখন ৰাজ্য আছিল। এসময়ত এই ৰাজ্যৰ বজা আছিল বগে সিং। বগে বজাৰ নামেৰেই ৰাজ্যখনৰ নাম হ'ল বগে ৰাজ্য।

এই জনা ৰজাৰ ঔৰসত, বাণী ধূনুলীৰ গৰ্ভত পাঁচজনী ছোৱালীৰ জন্ম হৈছিল—

বগেজাৰী, বহুবাণী, খোপাৰাণী, কপেমালী আৰু টৰেং পাগিলী। ডাঙৰজনী কল্যা বগেজাৰী আছিল আজন্ম শিঙ্গী। বগেজাৰীয়ে প্ৰকৃতিৰ পৰাই যেন সংস্কৃতিৰ সমল গ্ৰহণ কৰিছিল। দিগন্ত প্ৰসাৰী যোৱা সুৰুৰ আভা, স্নিফ জোনাক, নিশাৰ তৰাতৰা আকাশ এই সকলোৰোৰে যেন বগেজাৰীৰ হিয়া-মনত গভীৰ প্ৰভাৱ পেলাইছিল। তাকে চাই বগেজাৰী আপোন পাহৰা হৈ পৰিছিল। বগেজাৰীয়ে প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি থকা মৰমবোৰক গীতোৰে মানুৰ মাজলৈ আগ বঢ়াই দিছিল।

কথা কলৈই গান হোৱা, হাতৰ অংগী-ভংগী কৰিলেই নৃত্যৰ কপ লোৱা বগেজাৰীৰ জীৱনলৈ যৌৱন কালত আহা প্ৰেমে বগেজাৰীক যেন তুলি ধৰিছিল। প্ৰেমে পাছত কপ লয় বিবাহৰ, বিবাহ পৰিণত হয় বিচ্ছেদলৈ। জীৱনৰ এই প্ৰতিটো মুহূৰ্তৰ কাহিনীৰোৰেই আছিল বগেজাৰীৰ সৃষ্টিৰ উৎস।

কিন্তু কোন এই বগেজাৰী? তেওঁৰ জীৱন গাথাই কি আনে অসমলৈ?

বগেজাৰী হ'ল ৰাভা জনগোষ্ঠীৰ মাজত প্ৰচলিত এৰিধ বিশেষ লোকনৃত্যৰ সৃষ্টিকৰ্তা। বগেজাৰীয়ে বচা গীতোৰেই হ'ল বগেজাৰী গীত। বগেজাৰী গীতৰ ভাষা লিখিত অসমীয়া নহয়, ড° উপেন ৰাভা হাকাচামে

কোৱাৰ দৰে ‘ৰাভামিজ’হে। ই পাতি ৰাভাসকলে গোৱা এক থলুৱা অসমীয়া ভাষা। বগেজাৰী গীতত কঁকালৰ নাচোন বেছি। এই গীতত খৰকৈ আৰু দুই তালত নাচে।

কেইবিধমান বাদ্যযন্ত্ৰৰ কথা উনুকিয়াই যোৱা বগেজাৰী গীত দুফাকি তলত উল্লেখ কৰা হ'ল—

(১)

সৰস্বতী মোহিনী

গীতৰ চাহিনী

কায়ো বাজায় ঢাক ঢোল

কায়ো বাজায় বাঁহী।

(২)

কায়ো বাজায় গমেনা থৰকা

কায়ো বাজায় কাঁহৰ বাটি

দেও মোহন মুহিবা

ফুৰে উজান ভাটি।

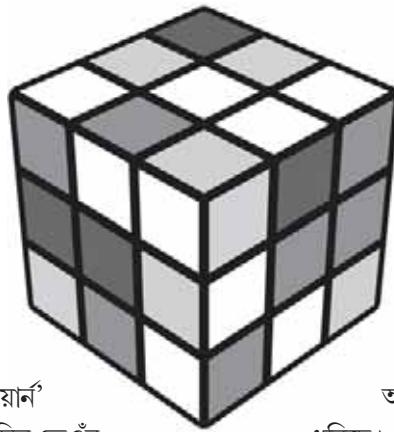
বগেজাৰী নৃত্য আৰু গীত বাভা সমাজত যুগ-যুগান্তৰৰ পৰা প্ৰচলিত হৈ আহা এক সুন্দৰ ধাৰা। প্ৰতি বছৰে হোৱা চানড়ুবি মেলাত বগেজাৰী নৃত্য তথা গীতৰ আভাস দেখিবলৈ পোৱা যায়। ই বিশেষকৈ দলীয়ভাৱে নচা এৰিধ সুন্দৰ নৃত্য। ডেকা-গান্ভৰহঁতে দল পাতি বগেজাৰী নৃত্য কৰে।

এনে ধৰণৰ অলেখ অ্যুত কাহিনীৰোৰে অসমৰ জাতি-জনজাতিক আনতকৈ পৃথক কৰি বাখে। যিমান শিকিলেও যেন নতুন কিবা এটা শিকিবলৈ থাকি যায়! তাৰ বাবেই হয়তো অসম সদায় চহকী। ◎

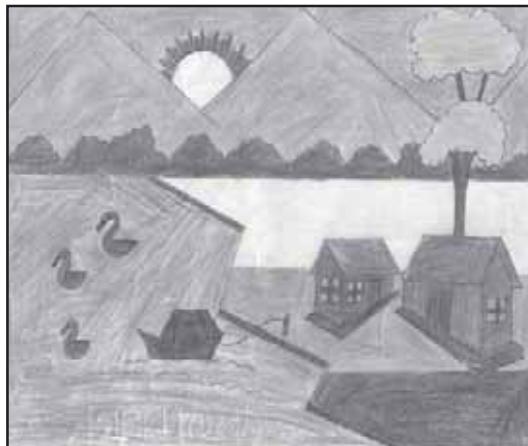
ঝুঁড়িক কিউব

❖ বর্ণিল বেদার্ক কলিতা
চতুর্থ শ্রেণী

আজিকালি শিশু আৰু
কিশোৰ-কিশোৰীসকলৰ মাজত
খেল-ধেমালিৰ এবিধ জনপ্ৰিয়
আহিলা হ'ল ঝুঁড়িক কিউব। এই
কিউবটো প্ৰকৃততে এটা ত্ৰি-দিশীয়
ঘনক যাৰ দৈৰ্ঘ্য, প্ৰস্থ আৰু উচ্চতা
সমান। এই ‘পাজল গেম’টোক
মেজিক ঘনক বা মেজিক কিউব
বুলিও জনা যায়। ১৯৭৪ চনত
হাংগেৰীয়ান ভাস্কুল আৰু প্ৰফেছৰ যার্ন’
ঝুঁড়িকে ঝুঁড়িক কিউব আৱিষ্কাৰ কৰিছিল তেওঁৰ

ছাত্র-ছাত্ৰীক শিকাবৰ কাৰণে। এই
পাজল গেম সমাধান কৰাৰ ৭টা
পৰ্যায় থাকে। টমি ছেৰিয়ে ২০২১
চনত মা৤ ১৪.৬৭ ছেকেণ্ডত এই
পাজল সমাধান কৰি বিশ্বেকৰ্ড
গঢ়িছিল। এই পাজল সমাধানে
মগজুৰ কোষবোৰ সত্ৰিয় আৰু
শক্তিশালী কৰি তোলে। সেয়ে
ঝুঁড়িক কিউবৰ জনপ্ৰিয়তা
আজিকালি ক্ৰমশঃ বৃদ্ধি পাবলৈ
ধৰিছে।

নীৰৱজ্যোতি ৰাজবংশী, দ্বিতীয় শ্রেণী

নিষ্ঠা ডেকা, দ্বিতীয় শ্রেণী

কাঁহৰ বাচন কেনেকৈ তৈয়াৰ কৰা হয় ?

❖ ধূতিস্মান ডেকা

চতুর্থ শ্ৰেণী

মই গুৱাহাটীত বাস কৰোঁ যদিও জন্মস্থিতি মোৰ ঘৰ সথেৰাবীত। সথেৰাবী কাঁহশিল্পৰ বাবে পৃথিৰী বিখ্যাত। সেয়েহে মই কাঁহ, পিতলৰ বাচন কেনেকৈ তৈয়াৰ কৰা হয়, জানিবলৈ বৰ ইচ্ছুক আছিলোঁ। কিয়নো সথেৰাবীৰ গাঁৱৰ ঘৰলৈ গ'লে প্রায়ে কাঁহৰ বাচনবোৰ তৈয়াৰ কৰি থকা শব্দ শুনিবলৈ পাইছিলোঁ। এদিন মই দেউতাৰ লগত সথেৰাবীৰ কেইবাখনো গাঁও ফুৰিবলৈ গৈছিলোঁ আৰু নিজ চকুৰে কাঁহৰ বাচনবোৰ কেনেকৈনো তৈয়াৰ কৰা হয় চাইছিলোঁ। কঁহাৰসকলৰ পৰা কিছু কথা জানিব পাৰিছিলোঁ।

কাঁহৰ বাচন তৈয়াৰ কৰিবলৈ কাঁহৰ কেঁচামাল বিভিন্ন দেশ আৰু বাজ্যৰ পৰা অনা হয়। যেনে—পাকিস্তান, দিল্লী, ভুটান আদি। তদুপৰি ভঙা কাঁহৰ টুকুৰা কিছু সংগ্রহ কৰে। কাঁহৰ বাচন-বৰ্তনবোৰ তাম আৰু ধাতুৰে নিৰ্মিত।

প্ৰথমতে, হাড়িমাটিৰে কিছুমান গিলাছ আৰুতিৰ পাত্ৰ আৰু মাটিৰ সাঁচা বনাই লয়। গিলাছ আৰুতিৰ

পাত্ৰবোৰত ভঙা কাঁহৰ টুকুৰাবোৰ ভিতৰত ভৰাই দি জুইত গলাবলৈ দিয়ে। ১০/১৫ মিনিটমান সময়ৰ পাছত ভঙা কাঁহখিনি গলি পনীয়া হৈ পৰে। আৰু সেই পনীয়া কাঁহখিনি মাটিৰ সাঁচত দিয়াৰ পাছত পিঠাৰ আৰুতিৰ ৰূপ লয়। পাছত কাঁহৰ টুকুৰাটো কেইবাবাৰো জুইত গৰম কৰি হাতুৰীৰে কেইবাজনো মানুহে কোবাই থকাৰ পাছত বাচনৰ আৰুতি লয়। আকো বাচনবোৰ জুইত পুৰিবলৈ দি একেবাৰে ৰঙা হোৱাত জুইৰ পৰা আনি চঁচাপানীত ডুবাই দিয়ে। পানীৰ পৰা উঠাই আনি বাচনবোৰ কিছুমান সঁজুলিবে চাফা কৰি লয়। তাৰ পাছত আকো কুন্দৰ সহায়ত অতি উজ্জল কৰা হয়। কিছুমান বাচনত ধূনীয়াকৈ ফুল কাটি ডিজাইন কৰা হয়, আৰু কিছুমান বাচনত সাধাৰণভাৱে বৰ্খা দেখা পালোঁ। সথেৰাবীত চুবুৰী অনুযায়ী বেলেগ বেলেগ কাঁহৰ আৰু পিতলৰ বাচন তৈয়াৰ কৰা দেখা পালোঁ। যেনে—বটা, শৰাই, কাঁহী, বাটি, বানকাঁহী, বানবাটি, তাল ইত্যাদি। কাঁহৰ বাচন তৈয়াৰ কৰা মানুহবোৰক কঁহাৰ বোলে আৰু কাঁহৰ বাচন বনোৱা ঠাইখিনিক কঁহাৰশাল বোলা হয়।

কাঁহৰ বাচনবোৰ তৈয়াৰ কৰোঁতে বিভিন্ন ধৰণৰ সঁজুলি ব্যৱহাৰ কৰে। সেইবোৰৰ নাম হ'ল—নিয়াৰি, চেপেনা, মহী, ভাতী, হাতুৰী, কুণ্ডা আদি।

শেষত মোৰ আৰু এটা অভিজ্ঞতা হ'ল যে কাঁহৰ বাচন মাটি বা পকাত পৰিলৈ কেতিয়াও চেপেটা নহয়, ই ভাঙিব পাৰে, আৰু পিতলৰ বাচন মাটি বা পকাত পৰিলৈ চেপেটা হয়। ◎

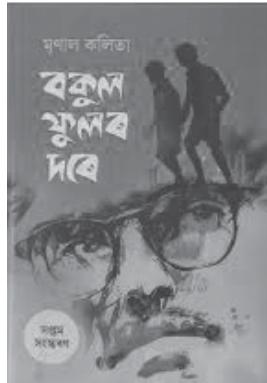
আকাশবাণীত 'বকুল ফুল'র দরে'

❖ প্রিয়াঙ্গু প্রীতিশ শর্মা

চতুর্থ শ্রেণী

আমাৰ ঘৰত এটি 'ৰেডিঅ' আছে। যোৱা বছৰৰ কোনোৰা এটা দিনৰ পৰা আকাশবাণী গুৱাহাটীৰ উপন্যাস পাঠ অনুষ্ঠানত মৃগাল কলিতাদেৱৰ বহুপঠিত উপন্যাস 'বকুল ফুল'ৰ দৰে' শুনিবলৈ পাইছিলোঁ। প্ৰতিদিনেই ৭:২০ বজাত সম্প্ৰচাৰিত উপন্যাসখনিলৈ হেঁপাহেৰে বাট চাই আছিলোঁ। শীতৰ সন্ধ্যাকেইটা জুই পুৱাই পুৱাই ৰেডিঅ'ত 'বকুল ফুল'ৰ দৰে' শুনাৰ সময়কণ আমাৰ বাবে উপভোগ্য হৈ পৰিছিল।

উপন্যাসখনিৰ মূল চৰিত্ অসীম নামৰ ল'বা এজন। সৰৰে পৰা পঢ়াত চোকা অসীমৰ ঘৰৱা আশাস্তি আৰু অভাৱৰ বাবে পঢ়াত মন নবহা হৈছিল আৰু অৱশ্যেত স্কুল এৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লৈছিল। সি শিল ভঙ্গ কাম কৰি ঘৰখনক আৰ্থিক দিশত সকাহ দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। বন্ধু নিৰ্মল আৰু অনুভৱ মাষ্টৰ প্ৰচেষ্টাত অসীমে পুনৰ স্কুললৈ যাবলৈ লৈছিল। আনৰ পৰা বিনা কাৰণত পইছা ল'বলৈ টান পোৱা অসীমক অনুভৱ ছাবে ঘৰে ঘৰে বাতৰিকাকত বিলোৱাৰ কাম যোগাৰ

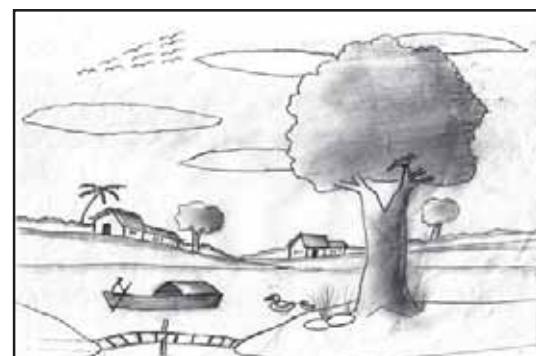
কৰি দিছিল। অৱশ্যেত সকলোৰে সহায়-সহযোগিতা আৰু নিজৰ একান্ত চেষ্টাৰ বলত অসীমে খুব ভালদৰে মেট্ৰিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈছিল। টকা-পইছাৰ অভাৱ থাকিলোও যে শিক্ষাৰ বাটত বাধা হ'ব নোৱাৰে এই উপন্যাসখনিৰ পৰা আমি তাকেই শিকিব পাৰোঁ।

ইন্দ্ৰজিত দাস ছাবে পাঠ কৰা উপন্যাসখন শুনিবলৈ বৰ ভাল লাগিছিল। উপন্যাসখনিৰ এটি উল্লেখযোগ্য চৰিত্ মহেন্দ্ৰ মাষ্টৰ অভিনয় আগ বঢ়াইছিল আমাৰ স্কুলৰে অসীম কৃষণ বৰুৱা ছাবে, তেওঁৰ সাৱলীল অভিনয় এতিয়াও মোৰ কাণত বাজি থাকে। লগতে অসীম, নিৰ্মল আৰু আজলীৰ চৰিত্ আমাৰ স্কুলৰে প্ৰাক্কলন দাদা-বাইদেউকেইগৰাকীমানে অভিনয় কৰা বুলি জানি ভাল লাগিছিল।

উল্লেখযোগ্য যে এই উপন্যাসখনে ২০২১ বৰ্ষৰ বাবে শিশু সাহিত্য আকাডেমি বাঁটা লাভ কৰে। এই উপন্যাসখন সকলোৰে পঢ়া উচিত বুলি মই ভাবোঁ।

দোকমোকালি গোস্বামী, তৃতীয় শ্রেণী

হৰীকেশ তালুকদাৰ, তৃতীয় শ্রেণী

ৰামধেনু

◆ আজিজ্যাছ হামান

চতুর্থ শ্রেণী

আমাৰ পৃথিৱীখন কত যে সুন্দৰ, ভাবিলে মনটো
ভৰি যায়। পাহাৰ-পৰ্বত, নদ-নদী, সাগৰ-মহাসাগৰ,
জলাশয় অথবা জলপ্রপাত আৰু সেইৰোৰত থকা
অসংখ্য সৰু-বৰ, ৰং-বিৰঙৰ জীৱকুলে আমি বাস কৰা
পৃথিৱীখন কিমান যে ধূনীয়া কৰি তুলিছে। কিন্তু মই
তেনে কোনো বিষয়ে ক'ব খোজা নাই। আজি মই
এনেকুৱা এখন অতীৰ সুন্দৰ, মনপৰশা ঠাইৰ বিষয়ে
ক'ম য'ত থৃপ্ত খাই আছে ৰামধেনুৰ সমস্ত ৰং। হয়, এনে

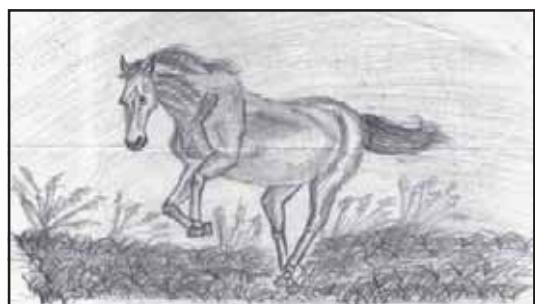
এখন পৰ্বত আছে, যিখনলৈ চালে এনে হেন লাগে যে
এয়া কোনো পৰ্বত নহয়, যেন কোনোৰা শিল্পীয়ে বিশাল
কেনভাবত অঁকা ৰং-বিৰঙৰ আচৰিত চিত্ৰিণহে যাক
বাবে বাবে চালেও মন নভৰে।

ৰামধেনু পৰ্বতখন আছে আমাৰ দেশৰ চুবুৰীয়া
বাস্তু চীন দেশত। এই পৰ্বতখনৰ গাত তৰপে তৰপে
বিভিন্ন বঙ্গৰ সমাহাৰে এক অপূৰ্ব দৃশ্যৰাজিৰ সৃষ্টি কৰাৰ
বাবে ইয়াক গোটেই পৃথিৱীতে ৰামধেনু পৰ্বত বুলি জনা
যায়। এই পৰ্বতখন চীন দেশৰ উত্তৰ-পশ্চিম সীমান্তৰ
গাঁঢ় প্ৰদেশত অৱস্থিত। পৰ্বতখনে প্ৰায় ৩২২ বৰ্গ
কিলোমিটাৰ ঠাই আঞ্চলি আছে। পৰ্বতখনৰ গাত
ৰামধেনুৰ দৰে সাতটা ৰং তৰপে তৰপে খাগ খাই
আছে।

কথাখিনি কৈ কৈ দেউতাই মোক এতিয়া কোন
মাহ চলি আছে সুধিলৈ। মই ইংৰাজী মে' মাহ চলি
আছে বুলি ক'লোঁ। তাৰ পাছত দেউতাই ক'লে যে
বছৰৰ বিভিন্ন সময়ছোৱাত পৰ্বতখনৰ কপ অলগ
সালসলনি হয় যদিও জুন মাহৰ পৰা ছেপ্টেম্বৰ মাহলৈ
পৰ্বতখন দেখিবলৈ অতি মনোমুগ্ধকৰ হৈ থাকে।
দেউতাৰ পৰা কথাবোৰ শুনি প্ৰকৃতিৰ এই অসাধাৰণ
দৃশ্য নিজ চকুৰে চাবলৈ কিমান যে হেঁপাহ জাগিছে।
এই পৰ্বতখনত হেনো শিয়াল, হৰিণ আদি বিভিন্ন
জন্তুৰোৰ থাকে। সিহাঁত চাগে' ৰামধেনুৰ ৰংবোৰ গাত
সানি লৈ বৰ ভাল লাগে। ◎

হৃদয়জ্যোতি শৰ্মা, পঞ্চম শ্রেণী

নিয়ৰ বৰ্মন, পঞ্চম শ্রেণী

আমি কিয় হাঁহিব লাগে ?

❖ প্ৰিঞ্চী বৰ্মন

ষষ্ঠ শ্ৰেণী

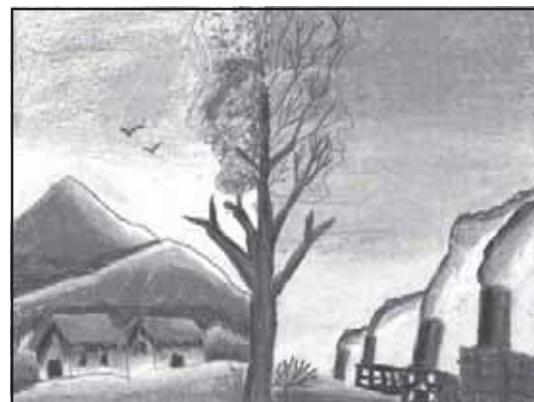

জীৱনত কোনো মানুহেই নহাঁকৈ থাকিব নোৱাৰে। মনটো ভাল কৰি ৰাখিবলৈ, মনটো আন কামৰ প্রতি আগন্তী কৰিবলৈ মানুহে হাঁহি থাকিব লাগে। হাঁহিলে যে কেৱল মানুহৰ দেহ, মনেই ভালে থাকে তেনে নহয়, হাঁহাটো এক শাৰীৰিক ব্যায়ামৰ ভিতৰতো

পৰে। হাঁহিয়ে স্মৃতিশক্তি, বৃদ্ধি, বিচাৰ আৰু সূজনীশক্তিৰো বিকাশ ঘটায়। মগজুৰ Limbic systemএ আমাৰ হাঁহি নিয়ন্ত্ৰণ কৰে। হাঁহিলে আমি আন কাম কৰিবলৈ অতিৰিক্ত শক্তিও পাওঁ। হাঁহিলে আমাৰ মুখমণ্ডল, পিঠি আৰু পেটৰ শক্তি বৃদ্ধি পায়। সাধাৰণতে আমাৰ দেহৰ যিবোৰ মাংসপেশী নিষ্ক্ৰিয় অৱস্থাত থাকে, হাঁহিলে সেইবোৰ সক্ৰিয় হৈ উঠে। হাঁহিলে আমাৰ পেট তথা শৰীৰৰ আন চৰ্বী দহন হয়। ফলত ট্ৰুক ইত্যাদি ভয়ংকৰ বোগৰ পৰা বক্ষা পাৰি। কাৰণ ১০০ বাৰ উচ্চ স্তৰত হাঁহিলে আমাৰ যি কাম হ'ব ১৫ মিনিট চাইকেল চলালেও একে কামেই হ'ব। হাঁহিলে বক্ষচাপ আৰু তেজৰ শৰ্কৰাও নিয়ন্ত্ৰণত থাকে। বক্ত প্ৰবাহত অক্সিজেনৰ পৰিমাণ বৃদ্ধি পায়। হাঁহিৰ কৰ্কট বোগ প্ৰতিৰোধ ক্ষমতাও আছে। গৱেষণা মতে অকলশৰীয়া মানুহতকৈ সংগীপিয় মানুহে ৩০ গুণ বেছিকৈ হাঁহিব পাৰে। ◎

নিচান প্ৰতীম ভৰদ্বাজ, পঞ্চম শ্ৰেণী

সুগন্ধা দাস, পঞ্চম শ্ৰেণী

আমাৰ ঘৰৰ ফুলবোৰ

❖ বৰ্ণলী বৰা
তৃতীয় শ্ৰেণী

মোৰ দেউতাই ফুল বহুত ভাল পায় বাবে তেওঁ
ফুল আৰু টাৰ দোকানৰ পৰা কিনি আনি ৰোৱেছি।
আমাৰ ঘৰৰ বাবাগুখন ফুলবোৰৰ কাৰণে ধূনীয়া দেখি।
আমাৰ ঘৰত লতাজাতীয় ফুল, নাজী, অপৰাজিতা,
তগৰ, নয়নতৰা, খৰিকাজাঁই, বেলি ফুল আদি বহুতো
ফুল আছে। কিছুমান ফুল আছে যাৰ নাম মই নাজানো।
ফুল ময়ো বহুত ভাল পাওঁ। মই জনা আৰু বহুত ফুল
আছে কিন্তু সেইবোৰ আমাৰ টাৰত নাই। মই জনা সেই
ফুলবোৰ হ'ল গোলাপ, গধুলিগোপাল, জবা, কৃষ্ণচূড়া,
কপৌ, পলাশ, বাথাচূড়া, গোলঞ্চ, নাহৰ, কেতেকী
আদি। মোৰ পিয় ফুল খৰিকাজাঁই।

ফুলে আমাৰ সকলোৱে ঘৰৰ সৌন্দৰ্য বৃদ্ধি কৰে।
সেয়ে আমি সকলোৱে কম-বেছি পৰিমাণে ফুল ৰূপ
লাগে। কিছুমান ফুল আকৌ বাতি ফুলে, বাতিপুৱালৈ
সৰি যায়। সেইবিলাক হৈছে—বৰুল, শেৱালি,
গধুলিগোপাল আদি। কিছুমান ফুলৰ গোৰুণ বৰ ধূনীয়া,

কিছুমান ফুলৰ গোৰুণ নাই যদিও দেখিবলৈ বৰ ধূনীয়া।
কিছুমান ফুল আকৌ নিৰ্দিষ্ট সময়ত ফুলে আৰু সময়টো
পাৰ হোৱাৰ লগে লগে ফুলপাহ মৰহি যায়।

ফুল বিয়া, পূজা, সকাম আদি সকলো কামতে
লাগে। সেয়ে ফুল আমাৰ জীৱনত অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। ◎

বিম্বশা ব্যাপ্তি কলিতা, অংকুৰ শ্ৰেণী

হুমাইবা আফথীন, প্ৰাক-প্ৰাথমিক শ্ৰেণী

যোগেশ দাসৰ উপন্যাস ‘জোনাকীৰ জুই’ৰ এটি চমু আলোচনা

❖ কবিতা পাটগিরি

শিক্ষায়িত্বী, অসমীয়া আৰু সংস্কৃত বিভাগ

আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যে এগৰাকী আগশ্বাবীৰ কথা সাহিত্যিক যোগেশ দাস। তেওঁৰ গল্পৰ বিষয়বস্তু, কাহিনীয়ে পাঠকক ধৰি ৰাখিব পাৰে। তেওঁ উপন্যাসৰ মাজেৰে জীৱনৰ সৰ্বাধিক জটিলতা তথা যন্ত্ৰণা-সমস্যাক অন্তৰ গভীৰ অনুকূল্পা আৰু সময়থাৰে চাৰ আৰু সমাধান কৰিব খোজে। সৰল, সহজ, অনাড়ুন্বৰ আৰু নিৰহ-নিপানী অসমীয়া গদ্য-শৈলীৰ মাজেদি বিষয়বস্তুৰ বিন্যাস ঘটোৱা যশস্বী গল্পকাৰ যোগেশ দাস। ‘পগীয়া তৰা’, ‘আঙ্কাৰৰ আৰে আৰে’, ‘ত্ৰিবৰী’, ‘মদাৰৰ বেদনা’, ‘হেজাৰ লোকৰ ভিৰ’, ‘পৃথিবীৰ অসুখ’ আদি তেওঁৰ উল্লেখনীয় গল্প-সংকলন। ১৯৮০ চনত ‘পৃথিবীৰ অসুখ’ গ্ৰন্থৰ বাবে তেওঁ সাহিত্য অকাডেমী বঁটা লাভ কৰে। গল্পকাৰৰপে তেওঁৰ যি খ্যাতি তাৰ সমানেই যশস্যা আৰ্জন কৰিছে এগৰাকী নিভাজ উপন্যাসিকৰণপে। এইগৰাকী সাহিত্যিকৰ কেইখনমান উল্লেখযোগ্য উপন্যাস হ'ল—‘সঁহাৰি’, ‘ডাৰৰ আৰু নাই’, ‘ছাঁ জুই খেদি’, ‘এমুষ্টি ধূলি’, ‘ডাঙৰ দা আৰু চন্দন’। ‘জোনাকী’ৰ জই আন এখন অন্যতম উপন্যাস।

যোগেশ দাসৰ অন্যতম সুখপাঠ্য উপন্যাস
 ‘জোনাকীৰ জুই’। এই উপন্যাসখনৰ কাহিনীটো বৰ
 হৃদয়স্পর্শী আৰু মৰ্মাণ্ডিক। উপন্যাসখনৰ মূল চৰিত্ৰ
 শিখা নামৰ চৰিত্ৰটোৱে এখন ভগ্ন হৃদয় লৈ অনেক কষ্ট
 আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত ঠন ধৰি উঠিছে যদিও
 চৰিদিনলৈ নিশ্চিত হ'ব নোৱাৰ বেদনাত গভীৰভাৱে
 গোপনে মৰ্মাহত হৈছে। অৱশ্যে লেখকে চৰিত্ৰিব প্রতি
 অনুকূল্পনা প্ৰকাশ কৰিব খোজা নাই। তাৰ বিপৰীতে
 ঘটনাক্ৰমৰ মাজেৰে শিখাৰ ধৈৰ্যৰ ক্ষমতাৰ দোহাই দি
 নাৰীৰ স্বভাৱজাত আত্মাভিমানক দাঙি ধৰা দেখা গৈছে।

শিখাই সামাজিক বহুলক সাহসেরে নেওচা দিছে। শিখাৰ বৈবাহিক জীৱন কণ্টকময়। শিখা বিবাহৰ পিছ মুহূৰ্ততে স্বামীৰ দ্বাৰা লাঙ্গিতা হৈছে আৰু কিছুদিন পিছত পিতৃগৃহলৈ উভতি আহিবলগীয়া হৈছে। শিখাৰ জীৱনলৈ ধুমুহা নামি আহিছে আৰু শিখাই বিধ্বস্ত জীৱন মূৰ পাতি লৈ আন্ধাৰত ভৰি হৈছে। ঠিক তেনে এক গভীৰ সমস্যাৰ পৰা শিখাৰ উদ্বাৰ কৰিছে শৈশৱ, কৈশোৱৰ অন্তৰংগ বন্ধু পৰেশৰ ত্যাগ আৰু কষ্টৰ সাহচৰ্যই। পৰেশৰ বিশ্বাসৰ দুহাতে শিখাৰ জীৱনৰে অলগ পোহৰ লৈ আহিছে। পৰেশৰ তেনে পদক্ষেপৰ মাজতে দুয়োৱে দুয়োৱে কাৰণে আজীৱন এক হোৱাৰ সন্তাৱনা দেখিছে। শিখাই পৰেশৰ পৰা সেই আশ্বাস পাই জীৱনটো নতুনকৈ জীৱাই তোলাৰ স্বপ্ন দেখিছে আৰু সময় আগ বাঢ়ি ঘোৱাৰ লগে লগে দুয়ো প্ৰেমেৰে বাঞ্ছ খাই পৰিছে। কিন্তু শেষ পৰ্যন্ত পৰেশে কথামতে শিখাক জীৱন সংগিনী কৰিবলৈ অসমৰ্থ হ'ল। সামাজিক নীতি-নিয়ম আৰু তাৰ ঘৰখনৰ দোহাই দি পৰেশে শিখাক অস্বীকাৰ কৰিলৈ। শিখাক নিজৰ কৰিব নোৱাৰ দুখত অন্তঃদৰ্শত পৰেশ ভাণ্ডি পৰিছে। ‘মৰিব পাৰিলে ভাল আছিল’—এনে জাতীয় চিন্তাই পৰেশক ভিতৰৰ পৰা নিঃশেষ কৰি পেলাইছে। শিখাৰ জীৱন পুনৰ অন্ধকাৰেৰে ভৰি পৰিল। সেই কথা লেখকে এনেদৰে প্ৰকাশ কৰিছে ‘প্ৰকাশ’ৰ নিচিনা আদৰ্শ চৰিত্ৰ এটি সৃষ্টি কৰি—“কিহৰ পৰা কি হ’ব ধৰিছে! এটা অন্ধকাৰ নাদৰ পৰা কাৰোবাক উদ্বাৰ কৰি যেন পৰেশে তাতকৈ অন্ধকাৰ আৰু গভীৰতৰ আন এটা নাদত আকৌ পেলাই দিব খুজিছে। ইয়াতকৈ দুৰ্ভাগ্যৰ মাজতে শিখাক নীৰলে এৰি থোৱাই ভাল আছিল। এতিয়া তাৰ

বাখির অন্যান্য

পৰা উদ্বাৰ কৰাৰ নামত, এটা অন্যায়ৰ প্ৰতিকাৰৰ নামত, বধিতাক বন্দিতা কৰাৰ নামত সি তাইক উলিয়াই লৈ আহিলে প্ৰলতৰ মোহ আৰু ভোগাকাঞ্চাৰ মাজলৈ আৰু তাতে তাইক অকলে এৰি হৈ যাৰ খুজিছে। উদ্বাৰ কৰিবলৈ গৈ বিপন্ন কৰিব খুজিছে, ন্যায় কৰিবলৈ গৈ বেছি অন্যায় কৰিব খুজিছে, বন্দিতা কৰিবলৈ ওলাই নিন্দিতা কৰিব খুজিছে। তাতকৈ তাই স্বামীঘৰ পৰিত্যাগ কৰি আহি চিৰকাল নিজ ঘৰতে থকাই ভাল আছিল; হেমস্তৰ দুখ স্মৃতি বিত্তফগৰে পাহৰি পাহৰি সংযত হৈ কালাতিপাত কৰিব পাৰিলোহেঁতেন !”

ডাঃ প্ৰকাশ পৰেশৰ নিকট বন্ধু যদিও নিজৰ আত্মবিশ্বাস আৰু আৰ্দ্ধত আউল। প্ৰকাশে পৰেশৰ দৰে নিষ্ঠুৰতাৰ পৰিচয় দিব নোৱাৰে। উপন্যাসখনৰ অন্যান্য চিৰত্ৰোৰ বিকাশত কিছু স্থৱৰতা দেখা গৈছে। অৱশ্যে প্ৰণতি নামৰ চিৰত্ৰটোৱে কিছু পৰিমাণে বিস্তাৰ লাভ কৰিছে যদিও মানসিকতাৰ প্ৰতিফলন ঘটা নাই।

উপন্যাসিক যোগেশ দাসৰ সফলতাৰ অন্যতম কাৰণ উপন্যাসখনৰ পঠনীয়তা আৰু কাহিনীৰ আকৰ্ষণীয়তা। উপস্থাপন গতানুগতিক যদিও তাৰ মাজতে সামাজিক সমস্যা, নিৰ্যাতন, ত্যাগ, কষ্ট স্বীকাৰ আৰু মূল চিৰত্ৰৰ ভাৰানুভূতিৰ জগতখন পৰিষ্কাৰ হৈছে। ১৯৬৪ চনতে প্ৰকাশিত যদিও ‘জোনাকীৰ জুই’ উপন্যাসখনৰ কাহিনীৰ অৰ্থবহুতাই পাঠকৰ হৃদয় স্পৰ্শ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। মূলতঃ এই উপন্যাসখনত বিবাহৰ ক্ষেত্ৰত যুৱক-যুৱতীৰ স্বাভাৱিক প্ৰণয়-আকৰ্ষণতকৈ পিতৃ-মাতৃ আৰু সমাজৰ প্ৰভাৱ যে বেছি কাৰ্য্যকৰী, আৰু ফলত এগৰাকী নাৰীৰ জীৱনলৈ নামি আহা কাৰণ্যৰ কথা কৰ্পায়িত হৈছে। যোগেশ দাসৰ বাকী উপন্যাসৰোৱো সমাজৰ বিভিন্ন চিৰৰ আধাৰত ৰূপ লৈ উঠিছে। বিশেষকৈ সমাজৰ মধ্যম আৰু নিম্ন শ্ৰেণীৰ লোকৰ জীৱন-বৈচিত্ৰ্য আৰু সামাজিক ব্যৱস্থাৰ প্ৰতিফলন তেওঁৰ গল্প-উপন্যাসত প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়। ◎

শিপিনী

◆ পল্লৰী গোস্বামী

শিক্ষিয়ত্বী, অসমীয়া আৰু সংস্কৃত বিভাগ

জীৱন:

চেৰেকীৰ পাকত আৰস্ত কৰে
আনন্দ লাগে
যঁত্বত বহে
ঘূৰি থাকে বংমনে
তাঁততহে আচল ৰং চৰে

প্ৰত্যাহ্বন :

পাকেত শিপিনীৰ হাততো
সৃতাবোৰ আউল লাগে
ছিগে
মনটো কেনেবা লাগে...

ধৈৰ্য :

মন নেভাতে
জোৱা দিব পাৰে আউল নলগাঁকৈ
পোনাব পাৰে লক্ষ্যপথ
আগতকৈ অধিক পূৰ্ব হয় হাত।

স্মৃতি :

জোৱা দিয়া ঠাইত চিন এটা বয়
সেইখন আনকেইখনৰ পৰা
তাঁতবাই থয়
নিজলৈ বাখে, কাকো নিদিয়ে
সেঁৰৰাই থাকে বাটৰ উজুতি
নেপাহৰে... ◎

ৰঙালী বিহুৰ অভিজ্ঞতা

❖ দোকমোকালি গোস্বামী

তৃতীয় শ্রেণী

অসমৰ জাতীয় উৎসৰ বিহুৰ বিষয়ে স্কুলৰ ছাৰ-বাইদেউসকলৰ পৰা কিছু কথা জানিছিলোঁ যদিও বিহুনাচৰ বিষয়ে বিশেষ কথা জনা নাছিলোঁ। এইবাৰৰ ৰঙালী বিহুত সেই বিষয়ে কিছু কথা জনাৰ আৰু শিকাৰ সুযোগ পাবিলোঁ।

এই বছৰৰ ৰঙালী বিহুৰ আগে আগে গুৱাহাটীৰ নাৰেংগীত হোৱা এটা বিহুনাচ আৰু বিহুনামৰ কৰ্মশালাত ভাগ লৈছিলোঁ। সেই কৰ্মশালাত মই বিহুনাচ আৰু বিহুনামৰ বিষয়ে বছতো নজনা কথা শিকিব পাৰিলোঁ।

বিহুনাচৰ আৰম্ভণি এটা যোজনাৰে কৰা হয়।
যোজনা এনে ধৰণৰ :

ওৰে গছতে মৌৰে বাহে ল'লে

অ' ককাই পাৰি দিয়া ত্ৰি খাওঁ

জাতিবাঁহৰ টকাটি সাজি দিয়া ককাই

ত্ৰি বিহু নাচিবলৈ যাওঁ।

যোজনা গোৱাৰ পাছত গগনা আৰু টকা বজাই
বিহু নচা হয়। গগনা দুই প্ৰকাৰৰ। বিহুৰাই বজোৱা

গগনাবিধক বামধন গগনা আৰু নাচনীয়ে বজোৱা গগনাবিধক লাহৰী গগনা বোলে। বিহুনাম বিহুৰা আৰু নাচনীয়ে যোৰানাম হিচাপে গায়। বিহুত ঢোল, পেঁপা, বাঁহী, তাল, সুতুলি আদি বাদ্য ব্যৱহাৰ কৰা হয়। বিহুৰাসকলে মুগা-চোলা আৰু চুৰিয়া পিঙ্কে। কঁকালত বঙা টঙালি বাক্সে। নাচনীয়ে মুগাৰ বিহা-মেখেলা আৰু বঙা ব্লাউজ পিঙ্কে। অলংকাৰ হিচাপে গামথাৰ, মুঠিখাৰ, জোনবিৰি, ঢোলবিৰি আদি পিঙ্কে। খোপাত কগো, তগো আদি ফুল পিঙ্কে।

এইবাৰৰ বিহু কৰ্মশালাত আমাৰ প্ৰশিক্ষণ দিয়া ছাৰ-বাইদেউসকলৰ উৎসাহত সৰু বিহুৰতী প্ৰতিযোগিতাত ভাগ ল'ব বাবে সাহস পাইছিলোঁ। সেইমতেই আমাৰ ঘৰৰ ওচৰত হোৱা কেই খনমান সৰু বিহুৰতী প্ৰতিযোগিতাত ভাগ লৈ বহুত মানুহৰ আগত মঞ্চত উঠি নাচিব পাৰিছিলোঁ।

এইবাৰৰ কৰ্মশালা আৰু বিহু প্ৰতিযোগিতাত ভাগ লোৱাৰ পৰত আন বহুতো ল'ৰা-ছোৱালীৰ লগত চিনাকি হৈছিলোঁ আৰু সকলোৰে লগত একেলগে ৰঙালী বিহুৰ আনন্দ লৈছিলোঁ। ৰঙালী বিহুটি যাতে সদয় আনন্দৰ বাতৰি কঢ়িয়াই আমাৰ মাজলৈ আহি থাকে তাকে আশা কৰিলোঁ।

অ' চুলীয়া ককাইটি

ঢোলে ভালৈকে বজাৰি

অ' পেঁপুৱা ককাইটি

পেঁপা ভালৈকে বজাৰি

শুনিলোঁ মই ঢোলৰ মাত

শুনিলোঁ মই পেঁপাৰ মাত

অ' চুলীয়া ককাইটি

বিহু বিহু লাগিছে

নাচোঁ নাচোঁ লাগিছে গাত। ◎

মই স্কুলবেগে কৈছে

❖ পূর্বাঞ্চলী দাস

চতুর্থ শ্রেণী

শিরোনামটো দেখি চাগে' সকলোৱে ভাৰিছে যে
স্কুলবেগেনো কথা কয়নে? আজি মোৰ বহুত ভাল
লাগিছে, কিয়নো লকডাউনত বিদ্যালয় বন্ধ থকা সময়ত
হোৱা এটা মিঠা অভিজ্ঞতাৰ কথা মই 'বাখ'ৰ পাতত
লিখিবলৈ লৈছো আৰু তাৰ আঁৰতে আছে স্কুলবেগৰ
কাহিনীটো।

বিদ্যালয় বন্ধ থকা সময়ত নগাঁৰৰ এটা সাংস্কৃতিক
গোষ্ঠীয়ে ৭ দিনীয়াকৈ আয়োজন কৰা গ্ৰীষ্মকালীন
কৰ্মশালাত ময়ো অংশগ্রহণ কৰাৰ সুযোগ পাইছিলোঁ।

অসমৰ বিভিন্ন ঠাইৰ প্ৰায় ১০০তকেও অধিক
শিশুৱে অংশগ্রহণ কৰা এই কৰ্মশালাত প্ৰতিদিনে
বেলেগ বেলেগ বিষয়ৰ ওপৰত আমাক প্ৰশিক্ষণ
দিছিল। ঘৰত থাকিয়েই ডিজিটেল মাধ্যমৰ যোগেন্দ্ৰ
শিশুসকলক পাই আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হৈছিল।

অহ, আচল কথাটো ক'বলৈ দেখোন থাকিয়েই
যাব মানে মোৰ লেখাটোৰ শিরোনামৰ আঁৰৰ
কাহিনীটো। আমাক প্ৰশিক্ষণ দিয়া এটা নিৰ্দিষ্ট দিনৰ
বিষয়ে মোক খুব আকৰ্ষিত কৰিছিল। সেই দিনটো
আছিল নাটক কৰোঁ আহা। এই বিষয়ৰ প্ৰশিক্ষণ দিয়াৰ
পাছত যিটো গৃহকৰ্ম দিছিল বিষয়টো আছিল—“এটা
জড় পদাৰ্থই কথা ক'ব পৰা হ'লে কি ক'লেহেঁতেন?”
সেইখিনি অভিনয় কৰি ১ মিনিটৰ এটা ‘ভিডিও’ প্ৰস্তুত
কৰি পঠাব লাগো। মই নিৰ্বাচন কৰি লোৱা অভিনয়ৰ
চৰিত্ৰতি আছিল—‘স্কুলবেগ’। মই এই চৰিত্ৰতি নিৰ্বাচন
কৰাৰ কাৰণ হ'ল, সেই সময়ত লকডাউন হোৱাৰ বাবে
স্কুল বন্ধ আছিল। সেয়েহে সকলোৱে স্কুলবেগবিলাক
আলমাৰিতে সোমাই আছিল।

মোৰ চৰিত্ৰতিৰ সংলাপ আছিল এনে ধৰণৰ।
“কিমান আৰু এনেকৈ আলমাৰিটোত সোমাই থাকিম।
দিন গ'ল, মাহ গ'ল, বছৰ গ'ল, ওলাবলৈকে পোৱা
নাই। ভাৰিলে দুখ লাগে বহী, কিতাপ, টিফিন,
পানীবটল, ইহাঁকো মোৰ পেটতে ভৰাই নিৰাপদে
কণমানিবোৰ পিঠিত উঠি আহা-যোৱা কৰিছিলোঁ। সেই
দিন আৰু কেতিয়া ঘূৰি আছিব। এই ক'ৰোনাটোৰ
বাবেই আমাৰ এই অৱস্থা। হে ভগৱান! আমাক সেই
দিন ঘূৰাই দিয়া। ঘূৰাই দিয়া প্ৰভু।”

এইখিনি সংলাপেৰে মোৰ ১ মিনিটৰ অভিনয়
সামৰণি মাৰিছিলোঁ।

এইখিনিয়েই আছিল ‘মই স্কুলবেগে কৈছে’ৰ
আঁৰৰ কাহিনী। সঁচাকৈ বাবু আমোদজনক নহয়নে? ◎

স্মৃতিৰ পটত অজাবি

◇ ভায়লিনা ভৰদ্বাজ

ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ

২০১৩ চনৰ ১ জানুৱাৰী। এথোপা ফুল হাতত
লৈ এগৰাকী শিক্ষার্থী হিচাপে অসম জাতীয় বিদ্যালয়ত
প্ৰথমটো খোজ দিছিলোঁ। বহুতক ভয় কৰা দেখিছিলোঁ।
মই কিন্তু ভয় কৰা নাছিলোঁ, বৰঞ্চ বিদ্যালয়খনৰ
প্ৰতিটো চুক-কোণ উদ্ঘাটন কৰাৰ ইচ্ছাত গেটতে
দেউতাৰ হাত এৰি দিছিলোঁ। সেই ২০১৩ চনৰ পৰা
২০২২ চন পালেছি। সময়বোৰ চুকুৰ পলকতে পাৰ হৈ
গ'ল। সময়ৰ সোঁতত ময়ো প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰা আজি
দশম শ্ৰেণী পালোঁহি। শ্ৰেণী শিক্ষয়িত্ৰী নিজৰা বাইদেউ,
অসমীয়া বিভাগৰ শিক্ষয়িত্ৰী ড° লিপিমণি বাইদেউৰ
মৰম আকলুৱা মাতত প্ৰথম শ্ৰেণীতেই বিদ্যালয়খনক
নিজৰ কৰি ল'লোঁ। পৰবৰ্তী পৰ্যায়ত আন সকলো
শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, বিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষ, বন্ধুবৰ্গৰ লগত
বিদ্যালয়ত দিনটোৰ বেছিভাগ সময় কটোৱাৰ ফলত
এই আটাইবোৰ মানুহৰ লগতে এক আঢ়ীয়াতা গঢ়ি
উঠিল।

বিদ্যালয়ৰ প্ৰায় ওচৰতে থাকিও বিদ্যালয় আহি
পোৱাত পলম হোৱাত বহুদিন ভোলা দাদাৰ পৰা
ধেমালিস্চূক ধৰ্মকি শুনি বিদ্যালয়ত দিনটোৰ আৰঙ্গণ
ঘটিছিল। তাৰ পাছতে আহি বিদ্যালয়ৰ খেলপথাৰত
ভৱি দিয়াৰ লগে লগে আলী দাদাৰ সকলোলৈ
সতৰ্কবাণী শুনো—ফুল আৰু গছবোৰৰ পাত যাতে
কোনেও নিছিগে। ইয়াৰ পাছতে পুৱাৰ সমাৱেশত
জাতীয় সংগীতেৰে দিনটোৰ আৰঙ্গণি সঁচাই সুন্দৰ হৈ
পৰে। পুৱাৰ সমাৱেশত বহুবাৰ ‘আজিৰ বিষয়বস্তু’
শিতানটি পাঠ কৰাৰ অভিজ্ঞতাও বিদ্যালয়খনেই মোক
দিছে। পুৱাৰ সমাৱেশৰ পাছতেই ২.৩.৫ বজালৈ কৃতি
অনুসৰি শ্ৰেণীসমূহ অনুষ্ঠিত হয়। তাৰ মাজতে দুয়োটা
বিৰতিতে সৰুতে লগ-সমনীয়াৰ লগত খেলা-ধূলা আৰু

ଡାଙ୍ଗର ହୋରାର ପାଛତ ବାବାଙ୍ଗର ମେହି ଆଜଦାସମୁହେ ମୋର
ସ୍ମୃତିର ପଟତ ଯି ଅଂଚ ପେଲାବିଲେ ସନ୍ଧର ହେଲ, ମେହି ଅଂଚ
ମଟି ପେଲୋରାଟୋ କଠିନ । ବିଦ୍ୟାଲୟର ପ୍ରାୟଭାଗ ଶିକ୍ଷକ-
ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ, କର୍ତ୍ତପକ୍ଷ, ଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ ଅର୍ଥାଏ ବିଦ୍ୟାଲୟର
ସ୍ମୃତିବୋର ମନଲୈ ଆହିଲେଇ ଦୁଇ ଓଠ୍ଟତେ ଏହି ମିଚିକିଯା
ହାଁହିୟେ ଭୂମକି ମାରେ । କି ଯେ ଏକ ବୁଜାବ ନୋରବା
ଅନୁଭୂତି !

বিদ্যালয়খনৰ লগত জড়িত স্মৰণীয় ঘটনা বুলি
ক'বলৈ গ'লে আটাইবোৰ কথাই স্মৰণীয়। তাৰে
কিছুমান ধনাভূকভাৱে স্মৰণীয় আৰু কিছুমান
ধণাভূকভাৱে। ধনাভূক স্মৰণীয় ঘটনাৰ যি সংখ্যা সেয়া
তুলনামূলকভাৱে ধণাভূক ঘটনাতকৈ বহু বেছি। গতিকে
দুটিমান ধণাভূক স্মৃতিয়েই মই লিখিবলৈ বিচাৰিম—
প্ৰথম শ্ৰেণীত এবাৰ আমাৰ শ্ৰেণীৰ বেছিসংখ্যক ল'বা-
ছোৱালীয়েই আমাৰেই সহপাঠী এগৰাকীৰ ইউনিফৰ্মৰ
চোলাটোৰ পিছফালে অইল পেষ্টেল বঙ্গেৰে ৰং
কৰিছিল। তাৰ ভিতৰত এগৰাকী শিক্ষার্থী আছিলোঁ
ময়ো। যিকেইগৰাকী শিক্ষার্থীয়ে কামটো কৰিছিল,
তেওঁলোকক তেতিয়াৰ সন্মানীয় উপাধ্যক্ষ কুমাৰ ছাৰৰ
ওচৰলৈ লৈ যোৱা হৈছিল আৰু সেইটোৱে আছিল মই
কৰা প্ৰথমটো আৰু আজিৰ তাৰিখলৈ একমাত্ৰ দোষণীয়
কাম, য'ত মই জড়িত আছিলোঁ। সেইবাবে সেই
ঘটনাটোৱে মোৰ মনত এটি মচিৰ নোৱৰা দাগ
পেলাবলৈ সক্ষম হৈছিল। দ্বিতীয়তে ষষ্ঠ শ্ৰেণীৰ সেই
শাখাৰ খেলি-মেলি। প্ৰথম শ্ৰেণী অৰ্থাৎ অতি সকৰ
অৱস্থাৰে পৰা একেলগে খেলা-ধূলা কৰি ডাঙৰ হোৱা
বন্ধুবৰ্গৰ পৰা আমাক যেতিয়া বেলেগ বেলেগ শাখালৈ
সলনি কৰা হৈছিল, তেতিয়া সঁচাই মোৰ লগতে সেই
সময়ত আমাৰ আটাইবোৰৰে মনত কিছু অশাস্ত্ৰ সৃষ্টি

হৈছিল। পাছলৈ অৱশ্যে শাখা বেলেগ যদিও মনেৰে আমি বন্ধু এই কথাটোৱে কিছু সকাহ দিছিল। নতুন শাখাত অৱশ্যে নতুন বন্ধুত্ব গঢ়িবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। তেওঁলোকৰ লগত গভীৰ বন্ধুত্ব গঢ়ি তোলাৰ সময়তে আকো দশম শ্ৰেণীত শাখা সলনি কৰা হ'ল। সঁচা অৰ্থত ক'বলৈ গ'লৈ এইবাৰ অৱশ্যে সেই সৰুৰ দৰে বেছি বেয়া নালাগিল। যিয়ে নহওক, স্মৃতি স্মৃতিয়েই। ভাল-বেয়া আটাইবোৰ স্মৃতিয়েই আমি মনত লৈ আগ বঢ়া উচিত।

অসম জাতীয় বিদ্যালয়। এই বিদ্যালয়খনে মোক বিগত নঠা বছৰে কি দিলে, সেয়া এটা বাক্য বা এটা লেখাৰ যোগেদি বুজাৰ নোৱাৰি। হয়তো এখন সম্পূৰ্ণ কিতাপ লিখিও শেষ কৰি ক'ব নোৱাৰি। আজি যি অৱস্থাত মই নিষ্ঠাবান, দায়িত্বশীল শিক্ষার্থী হৈ থিয় হৈছোঁ, সেয়া বিদ্যালয়খনৰেই অৱদান। আচাৰ-ব্যৱহাৰ, কৃষ্টি-সংস্কৃতি

এই সকলোৰোৰ অভিভাৱকৰ লগতে বিদ্যালয়খনেও আমাক সুন্দৰকৈ শিকাইছে। বিদ্যালয়খনেই আমাক দিছে আগ বাচ্চি যাবলৈ এখন মৎও। মুকলি মৎও, ইয়াৰ মজিয়াতে বহুতৰে প্ৰতিভা অংকুৰিত হ'ল, তাত পাতনি মেলিয়েই আজি বহুতো শিক্ষার্থী পৃথিৰীৰ বিভিন্ন মৎত উপবিষ্ট হ'বলৈ সক্ষম হ'ল। ২০২২-২৩ বৰ্ষৰ ‘শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক’ হোৱাৰ সুযোগো বিদ্যালয়খনেই মোক দিলে। তাৰ বাবে মই চিৰকৃতজ্ঞ।

এনেদেৰে চাওঁতে চাওঁতে বিদ্যালয়খনত এয়া— আমাৰ অস্তিমতি বৰ্ষ। আৰু কেইটামান মাহৰ পাছতে এই স্মৃতিবোৰ, বৰ্তমানৰ দৈনন্দিন কৰ্ম তথা অভিজ্ঞতাবোৰ অতীত হ'ব, বৈ যাৰ মাথোন বুজাৰ নোৱাৰা এক স্মৃতি হৈ। শেষত অসম জাতীয় বিদ্যালয়—মাতৃভাষা মাধ্যমৰ শিক্ষাৰ এক বৃহৎ শক্তি, আজিৰ এই গৌৰৱময় স্থিতি ভৱিষ্যতেও যাতে বাহাল ৰাখে, তাৰেই কামনা আৰু প্ৰাৰ্থনা। ◎

শেষৰটি বছৰৰ কিছু টুকুৰা-টুকুৰ অনুভৱ

❖ দীপৰেখা দেৱী

দশম শ্ৰেণী

অসম জাতীয় বিদ্যালয়ে মোক কি দিলে তাক ভাষাৰে প্ৰকাশ কৰা সহজ নহ'ব, তথাপি জীৱনৰ পাহাৰিৰ নোৱাৰা এছোৱা সময়, হিয়া উজাৰিৰ কথা পাতিৰ পৰা এজাক বন্ধু-বান্ধাৰী; লগ পালেই জীপাল হৈ উঠিব পৰাকৈ ছাৰ-বাইদেউসকলৰ মৰম আৰু আশীৰ্বাদ।

২০১১ চনৰ ১ জানুৱাৰী তাৰিখে মই পোন-প্ৰথমবাৰৰ বাবে বিদ্যালয়লৈ আহিছিলোঁ। প্ৰথম প্ৰথম নিজৰ ঘৰখন এৰি আহিবলৈ ভয় লাগিলু। পাছে অলকা বাইদেউ, জুৰি বাইদেউ, নিৰ্মালি বাইদেউহ'তৰ মৰম মিহলি মাতত সকলো যেন গাহৰাই

পেলাইছিলোঁ। বকুল ফুলৰ মালা গাঁথি বাইদেউহ'তক দিয়া এতিয়াও মনত পৰে। বালিৰে ঘৰ সজা, এখন চকীৰ বাবে বন্ধুৰ লগত কাজিয়া কৰা এইবোৰ কথা বৰ মনত পৰে। সেই অংকুৰ শ্ৰেণীৰ পৰা আহি আহি আজি মই দশম শ্ৰেণী পালেঁহি, কেনেকৈ যে এই বাৰটি বছৰ চকুৰ পলকতে পাৰ হৈ গ'ল গমেই নাপালোঁ। খেল-ধেমালিৰ মাজেৰে তাঁত-বাচি কৰি আখৰ লিখিবলৈ শিকিলোঁ।

‘আই তোৰ উঠিবলৈ হোৱা নাই হ'বলা? স্কুললৈ নায়াৱ? তহ'তৰ বয়সত আমি বাতিপুৱা উঠি মাক সহায়

ঠাণ্ডা পুরুষের বাখর

কবি দিছিলোঁ। তার পাছত অলপ সময় পাঢ়ি, স্কুললৈলৈ গৈছিলোঁ। তোৰ হ'লে উঠিবৰেই হোৱা নাই?"

কথাখিনি মুখস্থ হৈ গৈছিল। সদায় একেই কথা। শুই উঠাৰ পৰা বাছত নৃঠলৈ ঘৰত কাৰো শান্তিৱেই নাই। বাছৰ সময়খিনি কম মজাৰ সময় আছিল জানো ! শেষৰ ছিটকোত বহি চিঞ্চিৰি চিঞ্চিৰি লগৰ লগত কথা পতা, এপেকেট চিপচ বা এটা চকলেট তিনিটাই ভগাই খোৱা ! ক'ত যে পাম ইমান মৰম আৰু সৰলতা ?

ক্লাছৰ মাজত কোনে কাৰ টিফিন খাব, এটা ক্লাছ শেষ হোৱাৰ লগে লগে লগৰ লগত বাথৰকমলৈ দৌৰ মৰা, শনিবৰীয়া ক্লাছত কোনে কাৰ লগত ক'ত বহিব, মুকলি মঢত কাৰ গানত নচা বা কিৰিলি পৰা এইবোৰ কথাও পঢ়াৰোৰ যিদৰে কঠিন; সেইদৰে কঠিন আছিল। যি ধূলিয়ে-বালিয়ে পৰি বন্ধুৰ লগত অংকুৰ শ্ৰেণীৰ পৰা ষষ্ঠ শ্ৰেণী পাইছিলোঁ আৰু ছিঙ্গত ছেকছুন সলনি হওঁতে কেনেকৈ যে কান্দিছিলোঁ এতিয়া ভাবিলে হাঁহি উঠে।

মোৰ মৰমৰ জোতায়োৰ আৰু নীলা ইউনিফৰ্ময়োৰ পিঞ্জলে আমাক হেনো এজাক নীলা চৰাই যেন লাগো। স্কুললৈলৈ অহা ডাঙৰ ডাঙৰ মানহৰোৰে কৈছিল। এতিয়াও মনত পৰে। সঁচাকৈ চাঁগৈ এজাক চৰায়েই আছিলোঁ। পাখি গজাত বহ ওপৰলৈ উৰি আহিলোঁ আৰু এতিয়া প্ৰত্যেকটি চৰায়েই নিজৰ লক্ষ্যস্থানলৈ উৱা মাৰিবলৈ যেন সাজু হৈছোঁ।

স্কুলীয়া জীৱনৰ পাহৰিব নোৱাৰা এছেৱা সময় হ'ল ২০১৯ বৰ্ষৰ সময়খিনি। ২০১৯ বৰ্ষত অনুষ্ঠিত হোৱা সকলোৰে প্ৰিয় গীত-মাতৰ গধূলি মোৰ বাবে পাহৰিব নোৱাৰা এক মধুৰ সময়।

ক'ব নোৱাৰোঁ এই বছৰত যদি আমাৰ মৰমৰ গীত-মাতৰ গধূলি অনুষ্ঠিত নহয়, তেনেহ'লে ২০১৯ত অনুষ্ঠিত হোৱা গীত-মাতৰ গধূলিটোৱে আমাৰ বাবে শেষৰটো অনুষ্ঠান আছিল। এটা কথা ক'বলৈ গ'লে গীত-মাতৰ গধূলিৰ সন্ধিয়াটোতকৈ তাৰ আগৰ সপ্তাহকেইটাত প্ৰগ্ৰামৰ প্ৰেক্ষিতৰকেইদিন বেছি মজাৰ দিন হয়। কেনেকৈ যে চকুৰ পলকতে সময়খিনি পাৰ হৈ গ'ল গমেই নাপালোঁ।

বুকুলৰ মালা গাঁথি জুৰি বাইদেউৰ পিছে পিছে দৌৰি ফুৰা আমি সকলোৰোৰ যেন বহুত সলনি হৈ গ'লোঁ। সেই সময়বোৰ ! সঁচাই বৰ মধুৰ আছিল। সেইদিনা ক্লাছত অপৰাজিতা দন্ত বাইদেৱে শেষ বছৰ বুলি বাখৰ'ৰ বাবে কিবা লিখা জমা দিয়াৰ কথা কওঁতে মই ভাৰিছিলোঁ স্কুলৰ কথা লিখিম বুলি আৰু লগে লগে মোক পূৰণি স্মৃতিৰোৰে যেন হেঁচা মাৰি ধৰিলে। মই জানো সময়বোৰ আৰু ঘূৰি নাহে, কিষ্ট স্মৃতিৰোৰ আহিব। তেওঁলোকক কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰিম যিগৰাকীয়ে জীৱন জীয়াবলৈ শিকালে। জীৱন মানে কি বুজি নাপাওঁতেই জীৱনৰ বহ পাঠ শিকাই হৈ গ'ল। ঝল্টুথৰ পৰা উচ্চ স্বতত বাজি আছিল রিজ খালিফাৰ পপুলাৰ গানটো “When I see you again...” ◎

পল ভৰালী, চতুর্থ শ্ৰেণী

নিবিড় স্পন্দন নাথ, চতুর্থ শ্ৰেণী

‘অসম জাতীয় বিদ্যালয়’ কেৱল নাম নহয়— ই আমাৰ আৰেগ...

❖ নেইনা শৰ্মা
দশম শ্ৰেণী

২০১১ চনৰ ১ জানুৱাৰী, মোৰ জীৱনৰ এটি স্বৰণীয় দিন। কিয়নো সেইদিনা মই প্ৰথমবাৰৰ বাবে ‘অসম জাতীয় বিদ্যালয়’ত প্ৰবেশ কৰিছিলোঁ। নীলা চাৰ্ট, ধোঁৱা বৰশীয়া স্কার্ট পিঞ্চি মোক এগৰাকী বাইদেৱে এথোপা ফুল দিছিল আৰু সেই ফুলখোপা হাতত লৈয়ে মই গঢ়ি তুলিছিলোঁ অসম জাতীয় বিদ্যালয়ৰ লগত মোৰ গভীৰ তথা নিবিড় সম্পর্ক।

সেয়াই আছিল আৰষণি। লাহে লাহে এই বিদ্যালয়খনৰ লগত মই এনেদেৱে জড়িত হৈ পৰিলোঁ যে কেতিয়ানো ১১টা বছৰ এই বিদ্যালয়খনৰ লগত পাৰ কৰিলোঁ গমেই নাপালোঁ।

আজিও মনত পৰে বিদ্যালয়ত মোৰ প্ৰথম বছৰটোৰ কথা। মায়ে এবি যোৱাৰ পাছত কিমান যে কন্দা-কটা কৰিছিলোঁ। উৎপলা বাইদেউৰ ওচৰলৈ গৈ বাবে বাবে কৈছিলোঁ—“বাইদেউ মালৈ এবাৰ ফ'ন কৰি দিয়কচোন।” বাইদেৱেও ফ'ন কৰা ভাও ধৰি কৈছিল “হেল্ল” নেইনাৰ মাক হয়নে? তাইচোন কান্দি আছে, অহ কি ক'লে, তাই কান্দিলে আপুনি বেয়া পাব নেকি? মই বাক তাইক কৈ দিম দিয়ক।” তাৰ পাছত মৌলৈ চাই কৈছিল, “শুনিছানে, তুমি কান্দিলে মায়ে বেয়া পাব নহয়, নাকান্দিবা দেই। যোৱা ছবিখনত বৎ কৰাগৈ।” বাইদেৱে মৰমেৰে কোৱা এই কথাখনিৰ সুবৃটো আজিও মোৰ কাণত বাজি উঠে। আকৌ সেই ‘আন্ধাৰ বৰষ’টো, যাৰ বৰ্ণনা আমাৰ চম্পা বাইদেৱে ইমান ভয় লগাকৈ দিছিল যে এই ‘আন্ধাৰ বৰষ’ নামটো ল'লৈই আমি দুষ্টামি কৰা বন্ধ কৰি মনে মনে নিজৰ ঠাইত বহি আছিলোঁ। এই কথাবোৰ আমি কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰোঁ।

আজিৰ পৰা প্ৰায় ১১ বছৰ আগতে বিদ্যালয়লৈ যোৱাৰ কথা ক'লে যি কান্দোন ওলাইছিল, আজিও সেই একে কান্দোনেই ওলায় বিদ্যালয়খন এৰি যোৱাৰ কথা ভাৰিলে।

১১-১২টা বছৰে অসম জাতীয় বিদ্যালয়ে (অজাৰি) আমাৰক কি দিলে সেয়া কেইটামান আখৰ, শব্দ বা বাক্যেৰে বুজাই লিখিব নোৱাৰিব। মোৰ দৰে অজাৰিৰ লগত জড়িত প্ৰত্যেকগৰাকী ব্যক্তিয়ে সেয়া অনুভৱহে কৰিব পাৰিব, কাকো বুজাই ক'ব বা লিখি দেখুৱাৰ নোৱাৰিব।

এই কথাটো ভাৰিলৈই মনটো সেমেকি উঠে যে এই নীলা চাৰ্ট, ধোঁৱা বৰশীয়া স্কার্ট, যিয়ে অতদিনে আমাৰ পৰিচয় বহন কৰি আহিছে, ‘পুৱাৰ সমাৱেশ’ য'ত আমি সকলোৱে আমাৰ জাতীয় সংগীতটি গাওঁ, ‘মুকলি মঘ’ য'ত আমি পোনপ্ৰথমবাৰৰ বাবে মাইকত কেনেকৈ কথা ক'ব লাগে শিকিছোঁ, ‘হাতে লিখা আলোচনী’, ‘বাখৰ’, ‘গীত-মাতৰ গধুলি’, যাৰ বাবে আমি বছৰ-দিন ধৰি অপেক্ষা কৰোঁ—এই আটাইবোৰ আমি এবছৰৰ পাছত চিৰদিনৰ বাবে এৰি যাব লাগিব। কিন্তু বিদ্যালয়ৰ এই বিভিন্ন শিতান তথা অনুষ্ঠানবোৰৰ লগত জড়িত স্মৃতিৰোৱে আমাৰ কেতিয়াও লগ নেৰে।

এই বিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ ওচৰতো মই চিৰকাল কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম, কিয়নো এওঁলোকেই আমাৰ প্ৰকৃত মানুহৰপে সমাজ এখনত কেনেদেৱে জীয়াই থাকিব লাগে তাৰ শিক্ষা দিছে।

২০২২-২৩ এই শিক্ষাবৰ্ষটি এই বিদ্যালয়ত মোৰ শেষটি বছৰ। বাৰটা বসন্ত এই বিদ্যালয়ত কটাই বিভিন্ন

ঠাণ্ডা পুরুষের বাধা

স্মৃতি গোটাইছো, যিয়ে আমাৰ হৃদয়ত এক সুকীয়া স্থান
অধিকাৰ কৰিছে।

বাৰ বছৰে অসম জাতীয় বিদ্যালয়ে আমাক দি
যোৱা এই স্মৃতিবোৰ আমাৰ হৃদয়ৰ পৰা কোনো মচি

পেলাব নোৱাৰে, কিয়নো ‘অসম জাতীয় বিদ্যালয়’
কেৱল এটি নাম নহয়, ই এক আৰেগ। আশা কৰোঁ এই
বিদ্যালয়ৰ বৰ্তমানৰ গৌৰৰ অক্ষয় বস্তিৰ দৰে জলি
থাকক। ◎

এক অমূল্য স্মৃতি

❖ শ্রতি বৈশ্য

একাদশ শ্ৰেণী (কলা)

মানৱ জীৱনটো চুটি অৰ্থচ অতি মূল্যবান। এই
সংক্ষিপ্ত জীৱন কালতেই মানুহে লাভ কৰে বহুতো
তিতা-মিঠা অভিজ্ঞতা আৰু অনাবিল আনন্দ তথা
জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ।

২০১৬ চনৰ ১ জানুৱাৰী, মোৰ জীৱনৰ এটি
অন্যতম দিন। কিয়নো সেই দিনটোতেই মই অসম
জাতীয় বিদ্যালয়ত ষষ্ঠ শ্ৰেণীত নামভৰ্তি কৰিছিলোঁ।
অলকা বাইদেউৰ পৰা ফুলথোপা লৈ সেইদিনৰ পৰাই
মই হৈ পৰিছিলোঁ এক বৃহৎ পৰিয়ালৰ সদস্য। অচিনাকি
পৰিবেশটোৱ লগত খাপ খাওঁতে মোৰ যথেষ্টখনি সময়
লাগিছিল। সময় বাগৰাৰ লগে লগে অচিনাকি
মানুহবোৰেই হৈ পৰিছিল মোৰ অতিকে আপোন।
২০২১ চনত হাইস্কুল শিক্ষাস্ত পৰীক্ষাৰ পাছত মেন
মোৰ কিছুমান আপোন মানুহ কেনিবা হৈৰাই গ'ল।
হ'লেও মই একাদশ আৰু দ্বাদশ শ্ৰেণী এই স্কুলতেই
পঢ়িম বুলি সিদ্ধান্ত ল'লোঁ। আকৌ এই শ্ৰেণীত বহুতো
নতুন নতুন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আহিল। আকৌ সিইতো মোৰ
অতিকে আপোন হৈ পৰিল। চাওঁতে চাওঁতে এনেদৰে
মই সাতটা বছৰ পাৰ কৰিলোঁ। কেতিয়াৰা ভাবিলে
এনেকুৱা লাগে যেন মই এইখন স্কুলত সকৰে পৰাই
পঢ়ি আছোঁ। কিয়নো, ছাৰ-বাইদেউৰ যিথিনি মৰম-
চেনেহ, যিথিনি অনুশাসন, লগ-সমনীয়াবোৰৰ লগত
হাঁহি-স্ফুর্তি কৰা আদিবোৰে অনুভৱ কৰায় মই যেন

সকৰে পৰা এইখন স্কুলতে পঢ়ি আহিছোঁ। কথাতে কয়
যে, সময় পাখি লগা কাঁড়ৰ দৰে উৰি যায়। তাৰ
মাজতেই কিমান যে স্মৃতি জড়িত হৈ আছে! কিছুমান
সকৰ সকৰ কথাতে লগৰীয়াৰ লগত কাজিয়া লগা,
টিফিনক লৈ টুনা-আঁজোৱা, ৰেলিঙ্গত ধৰি কথা পতা,
খেল-ধেমালি আদিৰ মুহূৰ্তবোৰ মই কেতিয়াও পাহৰিব
নোৱাৰিম। আমাৰ সকলোৱে প্ৰিয় স্কুলৰ বাৰ্ষিক অনুষ্ঠান
'গীত-মাতৰ গধুলি', মাঘ বিহুৰ সময়ত 'ভোগালী চ'ৰা',
বিভিন্ন দিবস, সবস্বতী পূজা আদিবোৰ মই কেতিয়াও
পাহৰিব নোৱাৰোঁ।

এই স্কুলখন, ছাৰ-বাইদেউসকলক, বিশেষকৈ মোৰ
বন্ধু-বন্ধৰীসকলক এৰি যোৱলৈ মোৰ অকণো ইচ্ছা নাই।
স্কুলখন এৰি যোৱাৰ সময়ত সকলো স্মৃতিয়ে যেন আগুৰি
ধৰিছে মোক। স্কুলত শাস্তি বহুতো পালোঁ, কিন্তু কেতিয়াও
চকুপানী নোলাল; যেতিয়া লগৰীয়াবোৰক এৰি যাবলগীয়া
সময় সমাগত, তেতিয়া দুচকুৰে চকুলো নিজে নিজেই বৈ
গ'ল। এইখন বিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো অংগৰ লগতে মই
আত্মায়তা অনুভৱ কৰোঁ। সুদীৰ্ঘ ২৫ বছৰ এক আলোক
সন্ধানীৰ যাত্ৰা অব্যাহত বখা এইখনেই হৈছে আমাৰ
অতিকৈ আপোন 'অসম জাতীয় বিদ্যালয়'।

আশা কৰোঁ এই বিদ্যালয়ে পোহৰ অভিমুখে কৰা
সোণোৱালী যাত্ৰা এনেদৰে অব্যাহত থাকক...। ◎

অতীতলৈ এবাৰ ঘূৰি চাওঁচোন

❖ ৰুমী কলিতা
শিক্ষায়িত্বী

ল'বালি কালৰ এক সোণালী স্মৃতি—জোনাক নিশা চোতালত ককা-আইতাৰ লগত বহি জোনবাইক এটি বেজি খোজা, জোনাকী পৰৱৰাবোৰক ধৰাৰ কথা, বসাল সাধুবোৰ কথা। সাধুৰ লগত জড়িত হৈ থাকে ককা-আইতা আৰু নাতি-নাতিনীৰ এক মধুৰ সম্পর্ক, আইতাৰ মুখৰ পৰা সাধু শুনাৰ আমেজেই সুকীয়া। কিন্তু আজিকালি আমি বাবু হেৰুই পেলাইছো নেকি সেই ল'বালিৰ ধেমালি, সেই আত্মীয়ৰ উত্তাপ।

মা-দেউতাই কয় আগতে হেনো তেওঁলোকৰ বিদ্যালয় ছুটী দিলে আম, জাম, কঁঠাল পাৰি বহুতো ধেমালি কৰি আহে। আকৌ ঘৰলৈ আহি জলপান এবাটি খাই সমনীয়সকলৰ লগত খেলিবলৈ ওলাই যায়। সঁচাকৈয়ে কঙ্গনাৰ অস্তইন সেই দিনবোৰ। আচলতে সমনীয়াৰ লগত খেলা-ধূলা, হাঁহি-ধেমালি কৰা, মনৰ কথা খুলি পতাৰ বাবে হয়তো তেতিয়াৰ সময়ৰ মানুহ মানসিকভাৱে শক্তিশালী আছিল। সেয়া আছিল অতীতৰ এক সোণালী অনুভৱ। কিন্তু এতিয়া যেন সকলো ক'বাত লুকাই গ'ল। সময়ৰ সোঁতত সেই আনন্দৰ দিনবোৰ এনেদৰে বিলীন হৈ গ'ল এতিয়া মূৰ ঘূৰাই পিছলৈ চালেও উভতি নাহে। আমি কেতিয়াৰা ভাবিছোনে কিমান তীব্ৰগতিত আগ বাঢ়ি গ'ল সময়বোৰ। এতিয়া আচলতে জীৱনটো কৃত্রিমতা আৰু যান্ত্ৰিকতা হৈ গৈছে। চাৰলৈ গ'লে আগতে একেলগে বহি চাহ খাই খাই বহুতো কথা পাতে, ক'ত কি হ'ল, কি কৰিলে? কিন্তু এতিয়া এনেকুৱা এটা পৰিবেশ পাবলৈ টান।

বৰ্তমান আধুনিকতাৰ যুগ। প্রতিটো উশাহ-নিশাহতে যান্ত্ৰিকতাৰ উৱান পোৱা যায়। তথাপিও সময়ৰ সৈতে খোজ দিবলৈ হ'লে আমি আধুনিক হ'বই

লাগিব। তথাপিও আমি বাবু ক'বাত কিবা হেৰুই পেলাইছো নেকি? আজি আমাৰ প্রত্যেকৰে হাতে হাতে ম'বাইল ফ'ন...ফেচবুক, হোৱাট্চএপ, ইনষ্টাগ্ৰাম আদি। সামাজিক মাধ্যমত মিনিটে মিনিটে আমাৰ ফেচবুক আপডেট, ঘৰৰ পৰা ওলাই গ'লে ফট' আপল'ড আদিতে ব্যস্ত থাকোঁ। ঘৰৰ সকলো একেলগে বহি থাকিলেও আমি মনে মনে ম'বাইল ফ'নত ব্যস্ত। ঠিক একেদৰে যদি আমি সমনীয়াৰ লগত একেলগে বহি থাকোঁ হয়তো এঞ্চটাৰ ভিতৰত আধা ঘণ্টা ম'বাইলতে ব্যস্ত থাকোঁ। ভাৰি চাইছোনে আমি বাবু কি হেৰুইছো? আমি যদি সভা এখনতো উপস্থিত থাকোঁ, সেই সভাখনত কোনে কি বক্তৃতা দিছে সেই কথাবোৰলৈ মন নিদি কেৱল ম'বাইলত ব্যস্ত আমি। জীৱনৰ কিছুমান মধুৰ সময় আমি হাতৰ পৰা এৰি দিছোঁ। আমি বাবু কিছুমান অতিমাত্রা ব্যৱহাৰ কৰিছো নেকি?

যেতিয়া পৰিয়ালৰ সকলো লোক একেলগে চাহ খায়, ভাত খায়, তেতিয়া বাবু আমি অকণমান সময় ম'বাইল ফ'নটো কাষত থৈ হাঁহি-ধেমালি কৰিব নোৱাৰোঁনে? ফেচবুকত কিছুমান কথা আপডেট দিয়াতকৈ আমি বাবু বন্ধু-বান্ধীৰ লগত আলোচনা কৰিব নোৱাৰোঁনে? এই ছ'চিয়েল নেটৰকিং ছাইটে আমাক, আপোনালোকক কিমান কাষ চপাই আনিছে, হয়তো কিছুমান ক্ষেত্ৰত বহুতো দূৰ হৈ গৈছে, হেৰুই পেলাইছো কিছুমান মধুৰ মুহূৰ্ত। আমি বাবু কেনেবোকৈ মনৰ পৰা আঁতৰাই পেলাইছো নেকি সেই হেঁপাহৰ স্মৃতি আৰু আনন্দৰ উত্তাপ। এবাৰ অতীতলৈ ঘূৰি চাওঁচোন। ◎

ইটো-সিটো বণ্ণতো

◇ জুলি শহীকীয়া

জীৱনৰ থায় ২৮টা বছৰে জড়িত হৈ আছোঁ এটা
ভাল লগা বৃত্তি— শিক্ষকতা। সৰুৰে পৰাই হয়তো
দেউতা এই বৃত্তিৰ লগত জড়িত হৈ থকাৰ বাবেই এই
বৃত্তিটোৰ প্রতি এটা বৰ একাঞ্চলীয় আছিল। মই এই
কণ কণ শিশুসকলৰ লগত জড়িত হৈ বৰ ভাল পাওঁ।
মনৰ মাজত ভাৰি থকা এখন স্কুল ‘অসম জাতীয়
বিদ্যালয়’ আৰু এই বিদ্যালয়খনতেই ২০১০ চনত
শিক্ষকতাৰ বৃত্তিটোৰ সেতে জড়িত হ'বলৈ সুযোগ লাভ
কৰোঁ। ২০১০ চনৰ জানুৱাৰী মাহৰ পৰা এই বিদ্যালয়ত
নিজৰ সামৰ্থ্য অনুযায়ী সেৱা আগ বঢ়াই যাবলৈ চেষ্টা
কৰি আছোঁ।

অসম জাতীয় বিদ্যালয়ত যোগদান কৰাৰ
আগতেও নানান শিক্ষা প্রতিষ্ঠানৰ লগত জড়িত
আছিলোঁ যদিও প্ৰথমদিনাৰ পৰাই ইয়াৰ প্ৰতিগ্ৰাহকী
শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ লগত যি এক আঞ্চলিক ভাৱ গঢ়ি
উঠিল তাক বৰ্ণনা কৰি শেষ কৰিব নোৱাৰিব। নানা
কাৰণত বহুতো জ্যেষ্ঠ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী এই বিদ্যালয়
এৰি গুচি গৈছে যদিও তেওঁলোকৰ লগত আমাৰ যি
আঞ্চলিক আছিল সেই আঞ্চলিক তথা মৰম-চেনেহৰ
বাস্থোন সদায় একেদৰেই আছে।

বিদ্যালয়ত যোগদান করিয়েই জড়িত হ'লো সেই
বছৰৰ এখন সুন্দৰ আলোচনী 'বাখৰ'ৰ লগত।
শিশুসকলক সোধা প্ৰশংসনোৰ অ-সম্পাদিত ৰপতেই
বাখৰত প্ৰকাশ কৰা হয় আকণিৰ শিতানত। কিন্তু সেই
২০১০ চনৰ শিক্ষার্থীৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ
আৰু আজিৰ উত্তৰৰ মাজত আকাৰ্শ-পাতাল পাৰ্থক্য
দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। তেতিয়া শিশুসকল বেছি
চালক-চতুৰ নাছিল, কিন্তু আজিকালি... কি ক'ম?
নিজে অলপ সাৰধান নহ'লে আমিৱেই থত্মত্ খাই
যাওঁ।

হয়, ভাল লাগে, বহুত ভাল লাগে এই
শিশুসকলৰ লগত থাকি। নিজৰ প্ৰকৃত বয়স পাহাৰি
যোৱা যায়। ৰাতি ঘৰত যিমানেই অসুখ হৈ নাথাকক
কিয়, পাছদিনা তেওঁলোকৰ নিষ্পাপ মুখবোৰ দেখাৰ
পাচ্ছত সকলো পাহাৰি যোৱা যায়। কেনগৰাকী
বাইদেৱে কি পিঞ্চিছে তেওঁলোকৰ সকলো কথা নথ
দৰ্পণত জিলিকি থাকে। তদুপৰি হাঁহি উঠে ঘৰৰ
কথাবোৰ স্কুলত আমাক আপোন বুলি ভাবি সকলো কৈ
দিয়ে।

জাতীয় বিদ্যালয়ৰ প্ৰত্যেকটো অনুষ্ঠানৰ লগত
প্ৰত্যেকজন শিক্ষক-শিক্ষিয়াত্ৰী তথা কৰ্মচাৰী
ওতপোতভাৱে জড়িত হৈ থাকে। ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়
অভিভাৱকসকলো। প্ৰত্যেকজন অভিভাৱকৰো বিভিন্ন
ধৰণে আৰেগ-অনুভূতিবোৰ জড়িত হৈ আছে এই
বিদ্যালয়ৰ লগত। হয়তো কাৰোবাৰ সম্পর্ক নিজৰ ল'ৰা-
ছোৱালীকেইটি পঢ়ি থকালৈকে আৰু কাৰোবাৰ হয়তো
আজীৱন সম্পর্ক আছে বিদ্যালয়খনৰ সৈতে।

জাতীয় বিদ্যালয়ত যোগদান করার পাছত এক নতুন
অভিজ্ঞতার মুখামুখি হ'লো গৃহ পরিদর্শন। প্রথম গৃহ
পরিদর্শন অংকুরলৈ আহা শিক্ষার্থীসকলৰ ক্ষেত্ৰত হয়।
এক অবুজ অভিজ্ঞতা। কণ কণ শিশু তথা অভিভাৱকসকল
ৱৈ থাকে অধীৰ অগেক্ষাৰে। কেতিয়াৰা কিছুমান পাহাৰীয়া
ঠাইত গৈ আমাৰ ভাগৰো লাগে, কিষ্ট ভাৰিলে আচৰিত
লাগে সেই শিশুসকলে কিষ্ট ব'দ, বৰষুণৰ বাধাকোৱা নেওচি
প্রত্যেকদিনাই বিদ্যালয়ত নিৰ্দিষ্ট সময়ত উপস্থিত হয়ছি।
ভাল লাগে সকলোৰে আন্তৰিকতা তথা বিদ্যালয়খনৰ প্রতি
থকা অগাধ বিশ্বাস আৰু ভালপোৱা দেখি। কেতিয়াৰা
কিছুমান আমোদজনক অভিজ্ঞতাৰো সন্মুখীন হ'লগীয়া
হয়।

এক সুন্দর পরিবেশত যাতে অনাগত দিনবোরতো

বিদ্যালয়খনৰ প্রতিগৰাকী শিক্ষক-কর্মচাৰী তথা শুভাকাঙ্ক্ষীয়ে কাম কৰি যাব পাৰোঁ, সেয়াই আমাৰ মনৰ কথা। অসমৰ ইমূৰৰ পৰা সিমুৰলৈ থকা প্ৰতিখন জাতীয় বিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন শুভাকাঙ্ক্ষী যাতে অসম জাতীয়

বিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ সদস্য হৈ থাকি আহি থকা সময়ৰোৰত দেশৰ বাবে তথা আমাৰ মাতৃভাষাৰ বাবে কিছু হ'লেও কাম কৰিব পাৰোঁ সেই আশাত বন্দী হৈ আছোঁ। ◎

সৌন্দৰ্যহে কথা

◆ বিকাশ তালুকদাৰ
শিক্ষক, গণিত বিভাগ

সৌন্দৰ্যহে কথা।

দেউতাই জোৱকৈ স্কুলত হৈ যোৱাৰ, সৌন্দৰ্যহে কথা। চলচলীয়া চকুযুৰিৰে সৈতে মায়ে বাইদেউক, নিজৰ সন্তানৰ দৰে মোক চাবলৈ কৈ যোৱা, সৌন্দৰ্যহে কথা।

মই স্কুলত থাকিবই বিচৰা নাছিলোঁ। মা-দেউতাৰ ওপৰত খৎ উঠিছিল, কিয় মোক এনেকৈ এৰি হৈ যায়? পাছে... নীল, বিৰিখ, সেউজী, আকাশীক লগ পাই লাহে লাহে মোৰ স্কুলত মন বহিল।

বাইদেৱে গানেৰে শিকোৱা অংকবোৰ মই ভাল পোৱা হ'লোঁ। ৰংবোৰত নিজকেই বিচাৰি পোৱা হ'লোঁ। পাহাৰ আৰু নদী ভাল পাবলৈ শিকিলোঁ। স্কুলৰ আজৰি সময়ৰ খেলবোৰ মোৰ বাবে আনন্দময় হৈ উঠিল।

কেতিয়ানো মই ইংৰাজীত নাম লিখিব জনা হৈ উঠিলোঁ, গমেই নাপালোঁ। মই কিবা ভুল কৰিলো, কিবা নোৱাৰিলো, ছাৰ-বাইদেউৰ শিকনিত, মা-দেউতাৰ ধৰকনিত, কেতিয়া জনা হ'লো গমেই নাপালোঁ।

সৌন্দৰ্যহে কথা। শ্ৰেণীত যেতিয়া সকলোৱে চিঞ্চিৰি চিঞ্চিৰি কথা পাতে, মোৰ চিঞ্চিৰি চিঞ্চিৰি কথা পতা, সৌন্দৰ্যহে কথা।

কেতিয়ানো স্কুলখন মোৰ নিজৰ হৈ গ'ল, টলকিবই নোৱাৰিলোঁ। মোৰ যেন সকলো ঘৰৰ মানুহ। স্কুলখন মোৰ দ্বিতীয় ঘৰ হ'ল।

ষষ্ঠ শ্ৰেণীত যেতিয়া তৰালি বেলেগ শাখালৈ গৈছিল, মই সেইদিনা মাৰ ওচৰত বৰকৈ কান্দিছিলোঁ। অষ্টম শ্ৰেণীলৈ যাওঁতে যাওঁতে নিবিড় মোৰ পৰা দূৰ হৈ গ'ল।

এদিন যাবণ্গে, সকলো যাবণ্গে !

থাকি যাব আমাৰ মৰম-ভালপোৱা, বিষাদ, ভুল-শুন্দৰোৰ।

কোনে মোক চিঞ্চিৰি মাতিব? “ঐ আকাশ, ঐ জিলমিল !”

কোনে মোৰ লগত টিফিন ভগাব?

কোনে মোক বুজাব? “খোজে খোজে গান, গানে গানে জীৱন।”

উভতি আহিবনে? কোনোবা জোনাক ! কোনোবা শেৱালি !

আকৌ, একে সুৰে সুৰ তুলিমনে, আমি আমাৰ একতাৰ গান।

আকৌ, খেলিমনে আমি, হাৰি হাৰি জিকা বিজয়ৰ খেল।

কোনো ছাৰ-বাইদেৱে সুধিবনে? মোৰ ক্লাছত মন নবহাৰ কাৰণ !

কোনে দিব মোক জন্মাদিনৰ শুভেচ্ছা পত্র !

কোনো বন্ধুৰ হঠাৎ ৰাতি ফ'ন আহিব—

মোক জগাই দি ক'ব—“পোৱাৰোৰতকৈ এৰি অহাৰোৰ ধূনীয়া। কোৱাৰোৰতকৈ নোকোৱাৰোৰ ধূনীয়া। হাঁহিতকৈ উচুপনিবোৰ ধূনীয়া। আদৰণিতকৈ বিদ্যায়বোৰ ধূনীয়া।”

সকলো ভালপোৱা দি যাওঁ, মোৰ সমস্ত আৱেগ,
মোৰ সকলোতকৈ মৰমৰ, মোৰ আপোন,
মোৰ অসম জাতীয় বিদ্যালয়। ◎

ଭାଲ ଲଗା ଦିନଟୋ

◇ ৰাগিনী কাশ্যপ

চতুর্থ শ্রেণী

১৫ তারিখ, ২০২২। অভি, অংশু, মই, মেঘনা
আৰু আমাৰ সকলোৱে মা-দেউতা ভৱণলৈ বুলি
ওলাগোঁ। আমাৰ গাড়ীত ১৭ জন মানুহ গৈছিল।
সেইদিনা মোৰ আটাইতকৈ ভাল লগা দিনটো আছিল।
আমি প্রথমে মৃত্যুঞ্জয় মন্দিৰলৈ গ'লোঁ। তাত পৃথিৱীৰ
সকলোতকৈ ডাঙৰ শিরলিংগটো আছে। এইবাৰ
বৰদোৱালৈ বুলি যাত্রা কৰিলোঁ। বৰদোৱালৈ গৈ
এনেকুৰা লাগিল যেন মই শংকৰদেৱক নিজ চকুৰে
দেখিছোঁ। ত' এটা কথা ক'বলে পাহাৰিছিলোঁৰেই। মই
বৰদোৱাত দুখন গুৰু আসন দেখিছিলোঁ। এখন নতুনকৈ

গঢ়া আৰু এখন শংকৰদেৱেৱে নিজ হাতেৰে গঢ়া। মই
আটাইতকৈ আচৰিত হ'লোঁ এডাল শিলখা গছ দেখি।
গচ্ছডালৰ তলতে বহি শংকৰদেৱেৱে কীৰ্তন-ঘোষা
লিখিছিল আৰু সেই গচ্ছডাল এভিয়াও আছে। কি
আচৰিত। আমি এজন ককাক লগ পালোঁ। ককাজনে
প্ৰায় ৩০ বছৰ ধৰি বৰদোৱা ঠাইখনত আছে। ককাজনে
ক'লে যে, গুৰু শংকৰদেৱেৱে ৭ দিন ৭ বাতি বটবৃক্ষ গচ্ছ
এজোপাৰ তলত নাম-কীৰ্তন কৰিছিল। বৰদোৱাত
আমি আকাশীগংগাৰ পাৰত বহু সময় কঠালোঁ।
বৰদোৱা ভৱণত মই বহু কথাই শিকিবলৈ পালোঁ। ◎

ମାନାହର ଶୁତି

◇ তেজস্বীন মিশ্র

চতুর্থ শ্রেণী

২০২১ চনৰ ১৫ ডিচেম্বৰত মই মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানলৈ যাত্ৰা কৰিছিলোঁ। মোৰ লগত মা-ডেউতা, মামা, ককা, আইতা আৰু বাইদেউ আছিল। আমি পুৱতি নিশা তিনি বজাত যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। পুৱা ৬:৩০ বজাত মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানত উপস্থিত হৈছিলোঁ। প্ৰবেশদ্বাৰত আমি টিকট কাটিছিলোঁ। মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানত জীপ ছাফাৰি আৰু হাতী ছাফাৰি কৰিব পাৰি। আমি জীপ ছাফাৰি কৰিছিলোঁ। আমি দুখন জীপেৰ অৱণ্যৰ মাজলৈ সোমাই গৈছিলোঁ। মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানখন বাঘ আৰু বনৰীয়া ম'হৰ বাবে বিখ্যাত।

হৰিগাই ঘাঁই খাই থকা দেখা পাইছিলোঁ। আমাৰ মন
আনন্দত নাচি উঠিছিল। গাড়ীৰ চালকজনে আমাক
কৈছিল যে পুৱাৰ ভাগত বেছুকৈ জন্তু দেখা পোৱা
যায়। এনেদৰে গৈ থাকোতে আমি টিলিঙা বজোৱাৰ
দৰে এটা শব্দ শুনিছিলোঁ। আমাৰ গাড়ীৰ চালকজনে
কৈছিল যে অৱগত থকা এবিধ মাখিয়ে টিলিঙাৰ দৰে
শব্দ কৰে। এনেদৰে আমি মানাহ নদীৰ পাৰত উপস্থিত
হলোঁ। নদীৰ কাষতে বন বিভাগৰ বাংলো আছে।
মানাহ নৈখন বৰ ধূনীয়া, পানী বৰ চেঁচা। নদীখনৰ
সিটো পাৰে ভূটান। আমি কিছুপৰ তাত কটাই পুনৰ
উভতি আহিলোঁ। আহোতে দুটা বন গাহৰি, গুই সাপ
আৰু এটা গঁড় দেখিছিলোঁ। আমি বাঘ দেখা নাইলোঁ।
আবেলি আমি পুনৰ গুৱাহাটীলৈ উভতি আহিলোঁ।
মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ মধুৰ স্মৃতি মোৰ সদায় মনত
থাকিব।

নতুন ঠাই চোরাব আনন্দ

❖ অভিকপ আকাশ শাণ্তিল্য

পঞ্চম শ্রেণী

নতুন নতুন ঠাইলৈ যাবলৈ পালে মোৰ বৰ স্ফূর্তি
লাগে। সকলোৱে লাগে চাগে'। যোৱা ব'হাগ বিহুত
মাহঁতে পৰিকল্পনা কৰিছিল বোকাখাতলৈ যোৱাৰ।
কথাটো শুনাৱে পৰা মোৰ আনন্দৰ সীমা নাই। কাৰণ
বোকাখাতলৈ গ'লেই আমি কাকচাঙ্গলৈ যোৱাৰ কথা।
কাইফ'লাংছ' জলপ্রপাতৰ কথা শুনি শুনি আৰু ফট'ত
দেখি কিমান যে হেঁপাহ হৈছিল চাবলৈ! অৱশ্যেত
মোৰ আশা পূৰ্ণ হ'ল।

গুৰি বিহুৰ দিনা পুৱাই আমি খানাপাৰাত বাছত
উঠিলোঁ বোকাখাতলৈ বুলি। দুপৰীয়া ১২:০০ মান
বজাত বোকাখাতৰ বাছষ্টেণ্ট নামিলোঁ। বোকাখাতৰ
পেৰা আৰু কলপাতত বাঢ়ি দিয়া পুৰি অসম বিখ্যাত।
দোকান এখনত সোমাই আমিও তাৰ সোৱাদ ল'লোঁ।
তাৰ পাছত গ'লোঁ জেঠাই-জেঠুৰ ঘৰলৈ। বাটতে
আমাৰ বাবে বিছাবা' বৈ আছিল। দুপৰীয়া জেঠাইহ'তৰ
ঘৰত ভাত খাই আমি অৰ্কিড পাৰ্কলৈ ফুৰিবলৈ গ'লোঁ।
কাজিবঙ্গৰ কহৰা চাৰিআলিৰ পৰা মাত্ৰ ২ কিল'মিটাৰ
আঁতৰত থকা এই উদ্যানখন বৰ ধূনীয়া। দুৰ্গাপুৰ নামৰ
গাঁওখনত থকা কাজিবঙ্গ বাস্তীয় অৰ্কিড আৰু
জৈৱবৈচিত্ৰ্য উদ্যানখনত ৫০০ৰো অধিক অৰ্কিডৰ
প্ৰজাতি আছে। লগতে শতাধিক ফল-মূল আৰু ঔষধি
গচৰ প্ৰজাতি আছে। ইয়াত নতুনকৈ এখন বাঁহ উদ্যানো
গঢ়ি তোলা হৈছে য'ত ৪৬ বিধ বাঁহৰ প্ৰজাতি আছে।
অৰ্কিড পাৰ্কত ১২ বিধ বেতৰ প্ৰজাতিও আছে।

অৰ্কিড পাৰ্কখন চাৰিওফালে ফুলেৰে জকমকাই
আছিল। বাৰেবৰণীয়া অৰ্কিডবোৰ দেখি চুকু জুৰ পৰি
গ'ল। তাত আমি বিহুও চালোঁ।

ব'হাগৰ ১ তাৰিখে আমি জেঠাইহ'তৰ লগত যাত্ৰা

কৰিলোঁ কাকচাঙ্গলৈ। চাহ বাগিচাৰ মাজেৰে গৈ গৈ
এসময়ত জলপ্রপাতলৈ যোৱা প্ৰবেশদ্বাৰ পালোঁ।
ঠাইথিনি যে কি ধূনীয়া! বহল পথাৰৰ মাজেৰে এখন
সৰু শিলাময় নৈ পাৰ হ'লোঁ। এই নৈখন ৯ বাৰ পাৰ
হোৱাৰ পাছতহে শেষত গৈ পালোঁ জলপ্রপাতটো।
নৈখনৰ নাম কাকজান। পাহাৰৰ ৩৫ ফুট ওপৰৰ পৰা
নামি আহা জলপ্রপাতটো ওচৰৰ পৰা চাবলৈ আমি
দলঙ্গৰ তললৈ নামি গ'লোঁ। জলপ্রপাতৰ পানী বৰযুগ্মৰ
দৰে আহি আমাক তিয়াই দিলৈ। পানীত নামি বৰ স্ফূর্তি
লাগিল। তাত বহু সময় কটাই আমি জেঠুৰ ঘাই ঘৰলৈ
গ'লোঁ। আচলতে জলপ্রপাতৰ পৰা আহিবলৈ মনেই
যোৱা নাছিল। জেঠুৰ পুৰণি ঘৰত পিঠা-পনাৰ লগতে
কোমল চাউল আৰু আলুপিটিকা খাই কি যে সোৱাদ
লাগিছিল। কাকচাঙ্গলৈ যোৱাৰ কথা মনত পৰিলেই এই
কথাটো মোৰ মনলৈ আহে।

পাছদিনা, মানে ২ ব'হাগত আমি ওলালোঁ
শিৰসাগৰলৈ বুলি। বৎসৰ, কাৰেংঘৰ, তলাতল ঘৰ, শিৰ
দ'ল, বিষণ্ণ দ'ল, দেৱী দ'ল আদি চাই চাই আমি
চৰাইদেউলৈ গ'লোঁ মৈদাম চাবলৈ। চৰাইদেউৰ বাটে
বাটে বহুত হ'চৰি দল আৰু বিহু দল দেখিলোঁ। বাস্তাত
বৈ আমি হেঁপাহ পলুৱাই বিহু চালোঁ। এনেদৰে বিহু মৰা
মই পথম দেখিলোঁ। মৈদামৰ পৰিবেশ বৰ ধূনীয়া।
চাৰিওফালে সেউজীয়া। তাত বহি আমি বহুত ফট'
উঠিলোঁ। আহিবলৈ মনেই নাযায়।

ইমানবোৰ ঠাই ঘূৰি অৱশ্যেত গুৱাহাটীলৈ
উভতিবলৈ লোৱাৰ সময়ত বেয়া লাগিছিল। তথাপি
জেঠুহ'তৰ মৰম আৰু নতুন ঠাই ফুৰাৰ আনন্দেৰে
মনটো ভৰাই লৈ ঘৰলৈ বুলি বাছত উঠিলোঁ। ◎

ডিস্ট্রিগডুর বগীবিল দলঃ

❖ ভার্গুর প্রীতম শইকীয়া

ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀ

২০২২ চনৰ ১৯ জানুৱাৰী, বুধবাৰে মোৰ মামাই
ক'লে, ডিব্রুগড়ৰ বগীবিল দলং চাই আহোঁ। সেইমৰে
মোৰ মা, আইতা, মামা-মামীৰ লগত মই ডিব্রুগড়লৈ
বুলি ওলালোঁ। আমি টিখাঙ্গৰ পৰা ১১:০০ বজাত
ডিব্রুগড় অভিযুক্ত যাত্রা আৰস্ত কৰিলোঁ। মামাই আমাক
গাঁৱৰ ভিতৰোঁ বাস্তাৰ মাজেদি লৈ গৈছে। বাস্তাৰ
দুয়োকায়ে পথাৰ। পথাৰত গৰু-ছাগলীয়ে ঘাঁহ থাই
আছে। দশ্যবোৰ দেখি বহুত ভাল লাগিল।

ଅଳପ ଦୂର ଏଣେକେଯେ ଗଲ୍ଲୋ । ତାର ପାହତ ଆମି
ବାସ୍ତାର ଦୁଯୋକାଯେ ଚାହ ବାଗିଚା ଦେଖିଲୋ । ଚାହଗଛର ମାଜେ
ମାଜେ ଶିରୀୟ ଗଛ । ଚାହ ମଜ୍ଦୁରମଙ୍କଳେ ପାତ ଛିଡି ଆଛେ ।
ଦୁଯୋକାଯେ ଇମାନ ସେଉଁଜୀଯା ପରିବେଶ, କିମାନ ଯେ ଭାଲ
ଲାଗିଛେ । ତାକ ପ୍ରକାଶ କରିବ ପରା ନାହିଁ । ଏହିବୋର ଦେଖି
ମହି ବର ଆନନ୍ଦ ପାଲୋ ।

আমি ডিগ্রগড় জগন্নাথ মন্দিরের মুখ্য দুরাব প্রায় ১২:০০ বজাত পালোঁ। মুখ্য দুরাবমুখত আমি জোতা-

ছেঁগেল খুলি বাখিলোঁ। তাৰ পাছত ভিতৰলৈ সোমাই
গ'লোঁ। মন্দিৰৰ ভিতৰত সোমাই সেৱা জনালোঁ।
মন্দিৰৰ পৰা ওলাই আমি ‘খনিকৰ পাৰ্ক’ পালোঁহি।
কিন্তু সেইদিনা খনিকৰ পাৰ্ক বন্ধ আছিল। তাৰ পৰাই
আমি বগীবিল দলঙ্গলৈ যাত্রা কৰিলোঁ। দলংখন ইপাৰৰ
পৰা সিগাৰলৈ যাওঁতে মাজত জাহাজ আৰু এখন
টুলুঙ্গা নাও দেখিলোঁ। নাওখনত দুজন মানুহে বঠা বাই
যোৱা দৃশ্যটো দেখি ম'বাইলৰ কেমেৰাত সঁচি
ৰাখিলোঁ। দলংখন চাই উভতি আহিলোঁ। কাষতে থকা
হোটেলত মাইঁতে চাহ আৰু জোন পিঠা খালে। মই
চাওমিন, কণী অমলেট খালোঁ। আমি আৰেলি ৪:৪৫
বজাত ঘৰ পালোঁ। ঘৰ পোৱাৰ পাছত ককাই মোক
কেনেকুৱা লাগিল সুধিলে। মই বৰ আনন্দেৰে ভাল
লাগিল বুলি ক'লোঁ। মই দেউতাক ফ'ন কৰি বগীবিল
দলঙ্গৰ কথা ক'লোঁ। সঁচাকৈয়ে বগীবিল দলঙ্গৰ দৃশ্য
অতি মনোৰম। ⑩

ମୋର ପ୍ରିୟ ଠାଇ

ଶାରୀ

ତୃତୀୟ ଶର୍ଣ୍ଣି

২০২২ চনৰ মার্চ মাহৰ ১৮ তাৰিখে মই মামাৰ লগত
গুৱাহাটীৰ জালুকবাৰীত অৱস্থিত ড° ভূপেন হাজৰিকা
সমাধিক্ষেত্ৰলৈ গৈছিলোঁ। তাত গৈ ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ
এটি প্রতিমূর্তি দেখিছিলোঁ। প্রতিমূর্তিৰ ওচৰলৈ গৈ সেৱা
জনাই ভিতৰলৈ সোমাই গ'লোঁ। সোমাই গৈ মই তেখেতৰ
নানান সৃষ্টিবিজিৰ ছবিসমূহ দেখিবলৈ পাইছিলোঁ। ইয়াৰ
উপৰি সেই সময়ত তেখেতে পোৱা বাঁটাসমূহৰ বহতো
ছবি দেখিছিলোঁ। ছবিসমূহ দেখি মোৰ বহুত ভাল লাগিছিলোঁ।

তাত ড° ভূপেন হাজরিকাদেরে বোলছবিত অভিনয় কৰা,
গান গাই থকা ছবিসমূহ দেখি মোৰ সঁচা সঁচা যেন
লাগিছিল। সেইবোৰ দেখি ড° ভূপেন হাজরিকাদেরক
সঁচাকৈ দেখা পোৱা যেন লাগিছিল। তাত গৈ মোৰ বহুত
ভাল লাগিছিল আৰু সেইদিনাৰ পৰা ড° ভূপেন হাজরিকা
সমাধিক্ষেত্ৰখন মোৰ প্ৰিয় ঠাইৰ ভিতৰত এখন হৈ
ৰ'ল। ◎

কয়াকুজিয়া 'ইক' পার্কলৈ গৈছিলোঁ

❖ প্রিয়ানুজ কলিতা

পথওম শ্রেণী

ভ্রমণে মানুহৰ দেহ-মন সতেজ কৰে। ভ্রমণৰ যোগেদি আমি বহুতো নজনা কথা জনিবলৈ পাওঁ। মানুহ যিহেতু প্ৰকৃতিপ্ৰিয় সেয়েহে প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যহীন মানুহক সদায়েই আকৰ্ষণ কৰে।

সেয়া আছিল ২০২০ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহ। চাৰিওফালে ক'ৰোনা-১৯ মহামাৰীৰ বিভীষিকা চলি আছিল। ক'ৰোনা-১৯ মহামাৰীৰ বাবে হোৱা লকডাউনৰ ফলত গৃহবন্দী হৈ থাকি আমাৰ শিশু-মনৰোৰ বৰ অশান্ত হৈছিল। অৱশ্যে ডিচেম্বৰ মাহৰ শেষৰ ফালে লকডাউন অলপ শিথিল হৈছিল। সেয়েহে মই দেউতাৰ লগত দেউতাৰ কৰ্মসূলীলৈ গৈ কেইদিনমান কটাই আহিম বুলি দেউতাৰ লগত ওলাইছিলোঁ। মোৰ দেউতা বঙাইগাঁও জিলাৰ

সমীপৰতী চিৰাং জিলাত টিকিঃসক হিচাপে কৰ্মৰত আছিল। তাত থকাকেইদিনত এদিন দেউতাৰ বন্ধু এজনৰ লগত আমি বঙাইগাঁও জিলাৰ অভয়াপুৰীত থকা কয়াকুজিয়া 'ইক' পার্কলৈ ফুৰিবলৈ গৈছিলোঁ। এইখন বঙাইগাঁও চহৰৰ পৰা ১৫ কিলমিটাৰ দূৰত অৱস্থিত এখন বিখ্যাত পৰ্যটনস্থলী হিচাপে পৰিচিত। শীতকালত বনভোজৰ বাবেও দূৰ-দূৰণিৰ পৰা মানুহ আহে। ফুৰিবলৈ অহাৰ দিনা আমি ৰাতিপূৱৰাই ওলাইছিলোঁ আৰু ১০:৩০ মান বজাত গন্তব্যস্থান পাইছিলোঁ। প্ৰথমে আমি পাৰ্কত প্ৰৱেশৰ মূল্য দি ভিতৰত সোমাইছিলোঁ। ভিতৰত সোমায়েই মোৰ মনটো ভাল লাগি গৈছিল। পাৰ্কখন বহুত ডাঙৰ আছিল আৰু তাত নানা ধৰণৰ বহুবণ্ণী ফুলৰ বাগিচা আছিল। শাৰী শাৰী থকা ফুল গচ্ছবোৰ মাজে মাজে গৈ আমি এখন বৃহৎ বিল দেখা পাইছিলোঁ। বিলখনৰ সৌন্দৰ্য খুব মনোমোহা আছিল। বিলখনৰ মাজত সৰু সৰু দীপ কিছুমান আছিল। দীপবোৰৰ সৌন্দৰ্যও আছিল অতুলনীয়। সেউজীয়া গচ্ছ-গচ্ছনি আৰু ফুলেৰে জাতিক্ষাৰ হৈ আছিল দীপবোৰ। বিলখনত নৌকা বিহাৰৰ ব্যৱস্থা আছিল। যাত্ৰীসকলক এটা দীপৰ পৰা আন এটা দীপলৈ নাৰেৰে লৈ যোৱা হৈছিল। আমিৰ নাৰত উঠিছিলোঁ। বিলখনত নানা ধৰণৰ ৰং-বিবৰণৰ পৰিভ্ৰমী চৰাইবোৰে কিৰীলি পাৰি আছিল। এই দৃশ্যবোৰ দেখি ইমান যে ভাল লাগিছিল মনটো। তাৰ পাছত পাৰ্কৰ চাৰিওফালে ঘূৰি-পকি খুব স্ফুৰ্তি কৰিছিলোঁ আৰু ফট' উঠিছিলোঁ। এনেকৈয়ে দিনটো আনন্দেৰে কটাই এটা সজীৰ মন লৈ সন্ধিয়া উভতি আহিছিলোঁ। আজিও সেই দিনটো মোৰ মনত মধুৰ স্মৃতি হৈ আছে। ◎

ମୋର ମାମାର ସବ

❖ বর্ণিল বৰণ কাশ্যপ

ষষ্ঠ শ্রেণী

২০২০ চনৰ ১০ ডিচেম্বৰ তাৰিখে আমি
গুৱাহাটীৰ পৰা বোকাখাতলৈ বুলি ৰাওনা হৈছিলোঁ।
সেউজীয়া গচ-গচনিয়ে আবৰি থকা ৰাস্তাবে গৈ
থাকোতে কেতিয়ানো নগাঁও পালোঁগৈ গমেই নাপালোঁ।
নগাঁৰত সোমাই ভেবভেৰিস্থিত মহামৃত্যুঞ্জয় মন্দিৰ
দৰ্শন কৰি গধুলিপৰত মামাৰ ঘৰত উপাস্থিত হলোঁ।
পাছদিনা মা-দেউতা, মই আৰু ভণ্টি কাকচাঙ্গলৈ বুলি
সাজু হ'লোঁ, লগত ওলাল বন্ধু ৰূপম আৰু তাৰ মাক-
দেউতাক। কাকচাঙ্গত আমি ৰূপমে কোৱাৰ দৰে বৰ
সুন্দৰ জলপ্রস্থাপন এটি দেখিবলৈ পাইছিলোঁ। আমি তাত
বৰ স্ফূর্তি কৰিলোঁ। পানীত খেলিলোঁ আৰু ফট'ও
তুলিলোঁ।

বহুদিনৰ মূৰত আমি মামাৰ ঘৰলৈ যোৱাত মামাৰ
গা সাতখন-আঠখন হৈ আছিল। এদিন এপাক ভালকৈ
ফুৰি আহোঁ বুলি মামাই কাজিবঙ্গলৈ যোৱাৰ কথা
জনাওঁতে দেউতাই লগে লগে সন্মতি দিলে।
কথামতেই কাম। পাছদিনা ১৩ ডিচেম্বৰৰ দিনা পুৱা
নমান বজাতেই মই, মা-দেউতা, ভট্টি, মামা, মহা-মাঝী
আৰু তেওঁলোকৰ ছোৱালী দুজনীক লৈ আমি মুঠ নজন
মানুহ কাজিবঙ্গ অভিমুখে যাত্রা কৰিছিলোঁ। আমি দুখন
জীপছি ল'ব লগা হৈছিল। সকলো বন্দবস্ত হৈ যোৱাৰ
পাছত বনকৰ্মীজনে কাজিবঙ্গা বাস্তীয় উদ্যানৰ এটা ভাগ
আগবাতলি বনাঞ্চলৰ ভিতৰলৈ সুমুৰাই লৈ গৈছিল।
ঘোৰ অবণ্যেৰে আবৃত কাজিবঙ্গৰ মাজলৈ সোমাই
যাওঁতে প্ৰথমে বৰ ভয় লাগিছিল। কিছুদূৰ যোৱাৰ
পাছত আমি নিচেই ওচৰৰ পৰা তিনিটা গঁড় একেলগে
থিয় হৈ থকা দেখিবলৈ পাইছিলোঁ। টিভিত দেখোঁতে
সৰু যেন লগা গঁড়টো বাস্তৰত এটা প্ৰকাণ্ড জীৱ। গঁড়
দেখি স্ফূর্তিতে কেতিয়ানো চিএঽৰি দিলোঁ গমেই
নাপালোঁ। মই চিএঽৰা দেখি আমাৰ লগত যোৱা

ବନକର୍ମୀ ଦାଦାଜଣେ ଆମାକ ଜୀର-ଜୁଣ୍ଡ ଦେଖିଲେ କୋନୋ
ଧରଣର ହଳସ୍ତଳ ନକରିବିଲେ ଧୂନୀଯାକେ ବୁଜାଇ ଦିଛିଲ ।

যিমানেই আমি কাজিবঙ্গার ভিতৰভাগলৈ গৈ
আছিলোঁ সিমানেই বেছি জীৱ-জন্মবোৰো দেখিবলৈ
পাইছিলোঁ। বনৰীয়া ম'হ, বনৰীয়া কুকুৰা, বনৰীয়া
হাতীয়ে ওটেঙ্গা খাই থকা, ফেটি সাপ, হৰিণা, বনৰীয়া
গাহৰি ইত্যাদি চাবলৈ পাইছিলোঁ। মানুহ দেখি জীৱ-
জন্মবোৰে অলপো ভয় কৰা নাছিল। বাঘ চাবলৈ
নাপালোঁ যদিও বনকমৰ্মীজনে আমাক বাঘে নথ জোঙা
কৰা গচ এজোপা দেখুৱাই দিছিল। নানা ধৰণৰ চৰাই-
চিৰিকটিৰ মাতত বাস্ত্ৰীয় উদ্যানখন বজনজনাই আছিল।
বহুনূৰ আগুৱাই আহি আমি বনৰীয়া দঁতাল হাতীৰ জাক
এটা দেখিছিলোঁ। হাতীৰ জাকটোৰ কাষেৰে লাহেকৈ
পাৰ হৈ যাবলৈ চেষ্টা কৰোঁতে জাকৰ মাজৰ দুটা
হাতীয়ে আমাক খঙত খেদি আহিছিল। তাকে দেখি
আমাৰ দুয়োখন গাড়ীৰ চালক দুজনে খুব বেগেৰে গাড়ী
পিছুৱাই নিছিল। আমি কথমপি আমাৰ প্রাণটো বচাই
যোৱা বাটেৰে উভতি আহিছিলোঁ। দৃশ্যটো মনত
পৰিলে এতিয়াও গাৰ নোম শিয়াৰি উঠে। প্রায়
দুঃংটামান কাজিবঙ্গা ভৰণৰ পাছত আমি ঘৰমুৱা
হৈছিলোঁ। ঘৰলৈ উভতি অহাৰ বাটত আমি অৰ্কিড
উদ্যানখনো চাই আহিছিলোঁ। ঘৰলৈ আহি দিনটোৰ
ভাগৰে আমাক হেঁচি ধৰিছিল যদিও কাজিবঙ্গার
শিহৰণকাৰী স্মৃতিবোৰে মোৰ চকুৰ সমুখত অগা-ডেৱা
কৰি আছিল। বিশেষকৈ হাতীকেইটাই আমাক খেদি
আহিছিল নে আমাক দেখি খেলিবলৈহে আহিছিল সেই
কথাটো মোৰ মনত আজিও প্ৰশ়াবোধক হৈ থাকিব।
শেষত কাজিবঙ্গার মধুৰ স্মৃতি মোৰ মনত সদায় সজীৱ
হৈ থাকিব।

মোৰ মাজুলী ভ্রমণ

❖ কুণ্ডল বেজবৰুৱা

চতুর্থ শ্রেণী

বহু বছৰৰ মূৰত এইবাৰ বাপতি সাহেন ৰঙালী
বিহুত মা-দেউতা আৰু বা'ৰ লগত মাজুলীলৈ বুলি যাত্রা
কৰিলোঁ। মাজুলী পৃথিবীৰ বৃহত্তম নদীদীপ। মাজুলীত
বহুতো সত্ৰ আছে। দেশ-বিদেশৰ পৰা বহুতো পৰ্যটক
প্ৰতি বছৰে মাজুলীলৈ আহে।

৬ এপ্ৰিল, ২০২২ তাৰিখে সন্ধ্যা ৭:০০ বজাত
মই মোৰ মা, দেউতা আৰু বা'ৰ লগত খানাপাৰা বাছ
আস্থানত বিশ্বনাথ ট্ৰেভেলছৰ বাবে অপেক্ষা কৰি
আছোঁ। যথা সময়ত বিশ্বনাথ ট্ৰেভেলছ আহি পালে
আৰু আমি যাত্রা আৰস্ত কৰিলোঁ। লখিমপুৰ হৈ
মাজুলীলৈ যোৱা চুপোৰ বাছখনৰ পৰা পুৱা ৫:০০ বজাত
আমি নামিলোঁ। বিহুৰ কেইদিন মাজুলীত থাকি বহুত

ভাল লাগিল। শ্ৰীকৃষ্ণপাট সত্ৰ, আউনীআটী সত্ৰ,
কমলাবাৰী সত্ৰত সেৱা ল'লোঁ।

যোৱা বছৰ আমাৰ শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুতা কৰিতা
বাইদেৱে পঢ়োৱা 'লৃগাঙ্গৰ আনন্দ' নামৰ পাঠঠোত থকা
মিচিং জনগোষ্ঠীৰ বিষয়ে বহু কথা জানিলোঁ। মাজুলীত
মিচিং লোকৰ লগত চিনাকি হ'লোঁ। তেওঁলোকে
আমাক মিচিং গামোচা উপহাৰ দিলে।

২০ এপ্ৰিলত শ্ৰীকৃৰামসুদেউ থানত সেৱা লৈ
গহপুৰৰ জেঞ্চাইৰ ঘৰলৈ যাত্রা কৰিলোঁ। তাত দুদিন
থাকি পুনৰ গুৱাহাটীলৈ ঘূৰি আহিলোঁ। বহু বছৰৰ মূৰত
কৰা এই ভ্ৰমণটিয়ে মোক আনন্দ দিলে। ◎

চানড়ুবি ভ্ৰমণ

❖ ত্ৰিমাংশু ডেকা

ষষ্ঠ শ্রেণী

২০২১ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহৰ ২৩ তাৰিখে পুৱা ৯
বজাত আমাৰ যাত্রা আৰস্ত হৈছিল অসমৰ কামৰূপ
জিলাৰ দক্ষিণে অৱস্থিত চানড়ুবি বিললৈ। মামা আৰু
মা-দেউতাৰ লগত গৈছিলোঁ। সেইদিনা মোৰ মনটো
আনন্দেৰে ভৱি আছিল। গৈ থাকোঁতে বাস্তাত আমি
আইচক্রীম খাইছিলোঁ। প্ৰায় ১১ মান বজাত আমি
চানড়ুবি পাইছিলোঁ। চানড়ুবিত আমি নাৱত উঠিছিলোঁ।
তাৰ পাছত দুপৰীয়া লুচি খাই আমি প্ৰায় ৩:০০ বজাত
তাৰ পৰা ওলাই প্ৰায় ৫:০০ বজাত ঘৰ আহি
পাইছিলোঁ। অসমৰ এখন বিলৰ ভিতৰত চানড়ুবি বিল
অন্যতম। লোকপ্ৰিয় গোপীনাথ আন্তৰ্জাতিক বিমান

বন্দৰৰ পৰা মাত্ৰ ৪৫ কিলোমিটাৰ দূৰত্বত নামনি অসমৰ
কামৰূপ জিলাৰ দক্ষিণে অসম-মেঘালয় সীমান্তত
অৱস্থিত এই বিল প্ৰকৃতিৰ অনুপম সৃষ্টি। চাৰিওফালে
পাহাৰেৰে ঘেৰা এই ঠাইখনৰ শান্ত আৰু নিৰ্জন
পৰিবেশৰ মাজত এই বিল। এই বিলৰ চাৰিওফালে
থকা প্ৰাকৃতিক পৰিবেশ, বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ গচ্ছ-গচ্ছনি,
জন্ম, চৰাই-চিৰিকটি, পানীত থকা জলজ উদ্ধিদ, মাছ-
কাছ, বিভিন্ন বিদেশী পৰিভ্ৰমী চৰাই আদিয়ে ইয়াৰ
সৌন্দৰ্য বঢ়াইছে। আধুনিক যান্ত্ৰিক সভ্যতাই ঢুকি
নোপোৱা চানড়ুবি বহু পৰিমাণে নিৰ্মল আৰু
প্ৰদুষণমুক্ত। ◎

অৰূপাচল ভ্রমণ

❖ দেবাংগ কলিতা

সপ্তম শ্রেণী

২০১৮ চনৰ ২৭ জানুৱাৰী, শনিবাৰে আমাৰ পৰিয়ালৰ লগতে দেউতাৰ বস্তুৰ কেইটামান পৰিয়ালৰ সৈতে মুঠ ৩১ জনীয়া দল হৈ আমি একেলগে অৰণ্যাচল অভিযুক্ত গৈছিলোঁ। গধুলি ৫:১০ বজাত গুৱাহাটী ষ্টেচনত আমি কামৰূপ এক্সপ্ৰেছত উঠি তিনিচুকীয়া অভিযুক্ত বাণো হৈছিলোঁ। ২৮ তাৰিখ, দেওবাৰে পুৱা ৫:৩০ বজাত আমি তিনিচুকীয়াত নামিছিলোঁ আৰু আগেয়ে ভাৰা কৰি বখা ইন'ভা গাড়ীত উঠি ঢলা-শদিয়া দলঙ্গৰ ওপৰেদি হৈ (ভূপেন হাজৰিকা সেতু) অৰণ্যাচলৰ ৰোয়িং পাইছিলোঁ। দলঙ্গত নামি অলপ সময় তাৰ সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰিছিলোঁ। ৰোয়িঙত থকা ডি.এছ. হোটেল পোৱাৰ পাছত গাড়ীৰ পৰা বস্তু-বাহানি নমাই হোটেলৰ ভিতৰলৈ গৈ নিৰ্দিষ্ট কোঠালিত সোমালোঁ। হোটেলৰ ভিতৰভাগ বৰ চাফ-চিকুণ আছিল। অলপ সময় তাতে জিৰাই গা-পা ধুই আমি ৰোয়িঙত থকা দেওপানী হুদ (Deupane Lake) আৰু তাৰ ওচৰত থকা দেওপানী পাৰ্ক (Deupani Park) চাবলৈ গৈছিলোঁ। হুদৰ বেছিভাগ অংশ

শিলেরেই আবৃত আছিল। তার ওপরত থকা দলখনে বর ধূনীয়া আছিল। ওচৰতে থকা পার্কত আমি প্রায় এক ঘণ্টামান খেলি হোটেললৈ আহিছিলোঁ। গধুলি আমি ৰোয়িঙ্গৰ বজাৰখন চাৰলৈ গৈছিলোঁ। পাছদিনা গা-পা ধুই পুৱা ৬:৩০ বজাত আমি মায়ডিয়ালৈ (Mayodia) যাত্রা কৰিছিলোঁ। মায়ডিয়া হ'ল পাহাৰৰ ওপৰৰ এনেকুৱা এখন ঠাই য'ত থায়েই বৰফ পৰে। দুই ঘণ্টাৰ এই বাটত আমি বহুতো প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য দেখা পাইছিলোঁ। মাজে মাজে কুঁৱলীবোৰেও আমাক আমনি দিছিল। তালৈ গৈ পোৱাৰ পাছত আমি গাড়ীৰ পৰা নামি বৰফবোৰ চুই চাৰলৈ গৈছিলোঁ। তাৰ ৰাস্তাৰ এফালে ওখ পাহাৰ আৰু আনফালে দ খাৰে। তাত আমি প্রায় দুই ঘণ্টামান খেলি উভতিছিলোঁ। সেইদিনা আমাৰ বহুত আনন্দৰ লগতে ভাগৰো লাগিছিল বাবে হোটেললৈ উভতিয়েই আমি কিবা খাই জিৰণি লৈছিলোঁ। তাৰ পাছদিনা হোটেলৰ পৰা বস্ত্ৰবাহনি লৈ তেজু পাহাৰ হৈ প্রায় ৪০০ কিলোমিটাৰ বাট অতিক্ৰম কৰি পৰশুৰাম কুণ্ড পাইছিলোঁ। তাত নামি তাৰ কুণ্ডত স্থান কৰি তাত থকা মন্দিৰসমূহ চাইছিলোঁ। তাৰ পৰা ৪:০০ বজাত উভতি আহি গোল্ডেন পেগোডা (Golden Pagoda) নামৰ বুদ্ধ মন্দিৰ চাইছিলোঁ। তাৰ পৰা পুনৰ আমি তিনিচুকীয়া বেল ষ্টেচনলৈ আহিছিলোঁ। তাত আমি সন্ধিয়া ৬:০০ বজাত গৈ পাইছিলোঁ আৰু ৭:০০ বজাত অহা কামৰূপ এক্সপ্ৰেছত ওভতনি যাত্রা কৰিছিলোঁ। পাছদিনা অৰ্থাৎ ৩১ জানুৱাৰী বুধবাৰে গুৱাহাটী বেল ষ্টেচন পাইছিলোঁ। এই পাঁচদিনীয়া যাত্রা ম্ৰোৰ মনত সদায় সজীৱ হৈ থাকিব। ⑤

কলহী পাৰৰ অনুপম

❖ মণিকা বড়

শিক্ষায়ত্ত্বী, সহ-পাঠ্যক্রম বিভাগ (কঞ্চ সংগীত)

(যোৱা বছৰ আমাৰ পৰিয়ালটো ছমৰীয়া সত্ৰ দৰ্শনৰ বাবে গৈছিলোঁ। তালৈ গৈ লগ পাইছিলোঁ অনুপম নামৰ
শাৰীৰিকভাৱে বিশেষ সক্ষম যুৱকগবাকীক। অনুপমে লেখাটোৰ উৎস।)

সেউজ পথাৰৰ মাজৰ পৰা যেন মৰা কলহী
নদীখন আহি পথৰ প্ৰকাণ্ড প্ৰকাণ্ড বকুলকেইজোপাৰ
কায়েৰে পুনৰ সেউজ পথাৰখনৰ মাজেৰে পশ্চিম
আকাশৰ বুকুৰ মাজলৈ বৈ গৈছে। যেন যাত্ৰীবাহী
ৰেলগাড়ী এখন সত্ৰৰ ওচৰেৰে ধেনুভিয়ায়কৈ
খৰধৰকৈ গন্তব্যস্থানলৈ গতি কৰিছে। মৰা কলহীয়ে
ৰাস্তা আৰু সত্ৰখনক ক্ষতি কৰিব নোৱাৰাকৈ
পৰিকল্পিতভাৱে পকী পাৰ্কুপাইন আৰু ৱেলিং দি সত্ৰ
সমিতিয়ে পথচাৰীৰ সুবিধার্থে ব্যৱস্থা কৰি দিয়াত
স্বাভাৱিকতে সত্ৰখনৰ পৰিবেশটোলৈ এক সুকীয়া
সৌন্দৰ্য কঢ়িয়াই আনিছে। সত্ৰখনৰ সত্তে মৰা কলহীৰ
পৰিবেশটো যেন এখন প্ৰশংস্ত ছবিহে। জোপোহা বকুলৰ
ছাঁ দিয়া চাৰিটা হাটীৰে (চুবুৰীৰ) গাঁওখনৰ ভিতৰত
বৰবিষ্ণুও আতাৰ সত্ৰখনৰ পৰিবেশটো নিৰিবিলি আৰু
মনোৰম। প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতাত অনন্ত নীলা আকাশ,
সোণালী ব'দ, নদী পাৰৰ সৰু-বৰ গছৰ চৰাই-চিৰিকটিৰ
ছন্দিত ধৰনিত নদীৰ নিৰ্মল জলধাৰাই কঢ়িয়াই আনে
আধ্যাত্মিক ভাবৰ মৌনতা। সত্ৰ আৰু নদীৰ মাজৰ
পথটোৱে কোন ক'ত যায়, কোন ক'ব পৰা আহিল, সত্ৰ
দৰ্শনৰ বাবে অহা দৰ্শনার্থীৰ সকলোৱে খা-খবৰ বখাটো
অনুপমৰ দৈনন্দিন কাৰ্য্যসূচী। ক'বলৈ গ'লে
দায়িত্ববোধ। অনুপমে নদীৰ পাৰৰ লোৰ ৰেলিঙুৰ
পাইপত এখন কাঠৰ তক্তাত বহি ৰাতিপুৱাৰে পৰা
দুপৰীয়ালৈ তাৰ নিজস্ব ভাষাবে সন্তাযণ জনোৱাটো
দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য বুলি ভাবিয়েই নিতো সি মধ্য হাটীৰ

পৰা ওলাই আহে। গাঁওখনৰ উপৰি সত্ৰ দৰ্শনার্থীৰ দুই-
একে অনুপমক দুই-এটকা দি যায়। তামোল ভালপোৱা
অনুপমে উক্ত টকাৰে তামোলৰ চাহিদা পূৰণ কৰি
আহিছে। পিঞ্চনত আঁঝুলৈ অহা এটা হাফপেট, পাতল
সেউজীয়া বঙ্গৰ স্পটিং, ওঁঠত তামোলৰ বঙ্গা বং আৰু
মুখত পাতলীয়া কেইডালমান ক'লা ডাঢ়িৰে ২১-২২
বছৰীয়া এজন ডেকা ল'ৰা। এক বঙ্গিয়াল মনৰ যুৱক
অনুপম। বন্দনাই অনুপমৰ ওচৰত থিয় হৈ এশটকীয়া
নোটখন আগ বঢ়াই দিলৈ। সি আনন্দত আঘাতাৰা হৈ
নোটখন হাঁহি হাঁহি প্ৰহণ কৰিলৈ। মুখৰ এমোকোৱা
তামোলৰ পিক নদীলৈ পিকাই দি সি হাঁহি হাঁহি তাৰ
নিজস্ব ভাষাবে চিঞ্চিৰি দিয়াত বন্দনাৰ মনটো বিষাদেৰে
ভৰি পৰিল। অনুপমে ভালকৈ খোজ কাঢ়িব নোৱাৰাৰ
লগতে কথাও ক'ব নোৱাৰে। মৰা কলহীৰ ঘোলা
পানীত অনুপমে পিকাই দিয়া তামোলৰ বঙ্গা পিক
ক্ৰমশং ঘোলালৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল। ধূনীয়া ডেকা ল'ৰা
অনুপম শাৰীৰিকভাৱে বাধাগ্ৰস্ত, কিন্তু গাঁওখনৰ
প্ৰতিগবাকী লোকৰে সি খবৰ বাখে। সত্ৰলৈ অহা
যাত্ৰীসকলক সি সত্ৰখনৰ জন্ম বৃত্তান্তৰ আভাস দিব
বিচাৰে। ক'ব বিচাৰে শ্ৰীকৃষ্ণাধৰদেৱৰ আদেশ মতে
বৰবিষ্ণুও আতাই প্ৰতিষ্ঠা কৰা ঐতিহাসিক ছমৰীয়া সত্ৰৰ
ইতিবৃত্ত।

মৰা কলহীৰ পাৰৰ অনুপমৰ সুন্দৰ হাঁহিটোৱে
কলহী পাৰ সদায় ৰঙিয়াল হৈ থকাৰ কামনাৰে আমি
ঘৰমূৰা হ'লৈঁ। ◎

मेरे प्यारे पापा

◇ कंकना बडो

छठी कक्षा

मेरे प्यारे प्यारे पापा
मेरे दिल में रहते पापा
मेरी छोटी सी खुशी के लिए
सब कुछ सह जाते हैं पापा
पूरी करते हर मेरी इच्छा
उनके जैसा नहीं कोई अच्छा
मम्मी मेरी जब भी डॉटे
मुझे बचाते मेरे पापा
मेरे प्यारे प्यारे पापा। ७

मेरा स्कूल

ਡੇਕਿ ਜੀ ਵਰਮਨ

छठी कक्षा

देखो देखो स्कूल खुला है
चलो पढ़ाई करने को
झगड़ा छोड़ो, वक्त नहीं है
अभी लड़ाई करने को।
अ आ इ ई उ ऊ ए ऐ
हमको पढ़ते जाना है,
पढ़कर ABCD हमको
आगे बढ़ते जाना है।
पढ़ लिख कर ही मंजिल मिलते
चलो पढ़ाई करने को
झगड़ा छोड़ो वक्त नहीं है
अभी लड़ाई करने को।
अनपढ़ नहीं, रहेंगे हम
अपना ज्ञान बढ़ाना है।
बात यही, समझकर हमें
सबको यही समझाना है।
सही समय है जीवन का यह
चलो पढ़ाई करने को
पढ़ लिख कर ही ज्ञान मिलते
हमें पढ़ाई करने को
देखो देखों स्कूल खुला है
चलो पढ़ाई करने को।
झगड़ा छोड़ो वक्त नहीं है
अभी लड़ाई करने को। ○

सुंदर चिड़िया

◆ डिमी पराशर

छठी कक्षा

चीं चीं चीं चीं करती चिड़िया
 फुरफुर-फुरफुर उड़ती चिड़िया
 गाना कितना गाती बढ़िया
 नन्हीं-नन्हीं प्यारी चिड़िया
 तुम भी जब अपना मुँह खोलो
 चिड़िया जैसी मीठी बोलो । ○

तितली

❖ कृष्णाभद्र चौधुरी

छठी कक्षा

रंगी बिरंगी कितनी तितली
मेरे बगीचे में उड़ती रहती
कितनी प्यारी, कितनी सयानी
फूलों पर मुँह लगाती प्यारी
अपने कोमल पंख हिलाती
हमको सुन्दर रूप दिखाती
ये हमारी सुन्दर तितली। ◎

वह दिन भी क्या
दिन थे

◆ ज्योतिस्मिता भागवती

नौवीं कक्षा

वह दिन भी क्या दिन थे,
 जब हम छोटे थे
 आज भी वह दिन मुझे याद है
 जब हम खेलते थे
 मिलते थे और रोते थे,
 शाम को घर आने के बक्त
 हमारी माँ इंतजार करती थी
 अब वह दिन लौटके कभी नहीं आएगा
 वह दिन हमेशा मुझे याद दिलाएगा
 मस्ती भरे वह दिन कभी नहीं आएगा
 वही बाटे मुझे हर रोज सताएगा
 वह दिन भी क्या दिन थे। ○

प्रसिद्ध लेखिका सुधा मूर्ति

❖ हिमान दत्त
छठी कक्षा

भारत के सामाजिक कार्यकर्ता तथा प्रसिद्ध लेखिकाओं में से एक हैं सुधा मूर्ति। उन्होंने भारत की सबसे बड़ी ऑटो निर्माता टाटा इंजीनियरिंग और लोकोमोटिव कंपनी (TELCO) में काम पर रखनेवाली पहली महिला इंजीनियर बनी। सुधा मूर्ति एक बेहद प्रभावशाली लेखिका भी हैं और उन्होंने आम आदमी की पीड़ाओं को अभिव्यक्ति देते हुए आठ उपन्यास भी लिखे हैं। इन सभी उपन्यासों में महिला किरदारों को बहुत ही सुंदर ढंग से दर्शाया गया है।

सुधा मूर्ति का जन्म 19 अगस्त 1950 में उत्तरी कर्नाटक में शिमांव में हुआ था। विवाह से पहले उनका नाम सुधा कुलकर्णी था। उनके पिता का नाम आर. एच.

कुलकर्णी तथा उनकी माता का नाम विमला कुलकर्णी थी।

उन्होंने बी. वी. बी. कालेज ऑफ इंजीनियरिंग एंड टेक्नोलॉजी से इलेक्ट्रिकल इंजीनियरिंग में स्नातक की उपाधि ग्रहण की। वे राज्य में प्रथम आई. जिसके लिए उन्हें कर्नाटक के मुख्यमंत्री से एक रजत पदक प्राप्त हुआ।

उनके कुछ प्रकाशित साहित्य इसप्रकार हैं-

अस्तित्व, आजीच्या पीतडीनील गोष्टी आयुष्याचे धडे गिरवताना, द ओल्ड मैन ऑण्ड हिज गॉड, गोष्टी माण सांच्चा, जेन्टली फॉन्स दबकुला, डॉलर बहू, तीन हजार टाके, थैलीभर गोष्टी, परिधी, परीघ, पितृऋण, पुण्यभूमी भारत, द मैंजिक ड्रम अंड दअदर फेवरिट स्टोरीज, महाश्वेता, वाइज अंण अदरवाइज, सामन्यांतले असामन्य, सुकेशिनी, हाउ आय टॉट माय ग्रॅड मदर टु रीड ऑण्ड अदर स्टोरीज आदि। उन्होंने कई पुरस्कारों से नवाज़ गया है। जो इसप्रकार हैं-

सुधाजी ने कन्नड़, मराठी, अंग्रेजी आदि भाषाओं में कहानी, उपन्यास, बाल साहित्य आदि लिखती है।

डॉक्टरेट ऑफ ला की उपाधि (2011), आर. के नारायण पुरस्कार (2006), राजा-लक्ष्मी पुरस्कार (2004), बुमन ऑद ईयर (2002), मिलेनियम महिला शिरोमणि, कर्नाटक राज्योत्सव, ओजस्वनी पुरस्कार (2000), बेस्ट टीचर पुरस्कार (1995) आदि कई पुरस्कारों से उन्हें नवाजा गया है। ◎

(इंटरनेट की सहायता से)

एक ममतामयी माँ : मदर टेरेसा

◆ स्नेहाश्री गोस्वामी
छठी कक्षा

मदर टेरेसा का जन्म 26 अगस्त, सन् 1910 को स्कॉप्जे (मेसीडोनिया में है अब) के एक व्यवसायी परिवार में हुआ था। मदर टेरेसा के बचपन का नाम एगनेस था। मदर टेरेसा सन् 1928 ई. में आयरलैण्ड में ईसाई ननों की संस्था कोरेटो सिस्टर्स के साथ जुड़ी एवं 6 जनवरी, 1929 को कोलकत्ता के एक कानवेन्ट स्कूल में धर्म शिक्षा तथा भूगोल पढ़ाने भारत आयीं। भारत में रहते हुए उन्होंने यहाँ की गरीबी और दीन-दुखियों की स्थिति को नजदीक से देखा। 10 सितम्बर, 1946 को जब वे दार्जिलिंग जा रहीं थीं तो इसी रेल यात्रा के दौरान उन्हें मानवता की सेवा के लिए कार्य करने का दैवी सन्देश मिला।

कलकत्ता एवं भारत के अन्य नगरों में कुष्ठ रोगियों विकलांगों एवं मानसिक रूप से लाचार लोगों की हालत देखकर उनको बहुत दुःख हुआ। सन् 1948 में उन्होंने भारत की नागरिकता ग्रहण की। इसके बाद 1950 में उन्होंने 'मिशनरीन ऑफ चैरिटीज' की स्थापना की। इस संस्था के माध्यम से उन्होंने कलकत्ता के विभिन्न भागों में अनाथ बच्चों एवं कुष्ठ रोगियों के लिए 'चैरिटी होम' स्थापित किया।

मदर टेरेसा की कहानी एक संघर्ष की कहानी है। जिस समय उन्होंने मानवता की सेवा का संकल्प किया, उस समय उनके पास केवल 5 रूपये थे। उन्होंने शियालदह के पास एक पुराना मकान लेकर अनाथ बच्चों के साथ एक प्यार का घर बनाया। मदर टेरेसा ने विश्वभर के गरीबों, असहाय, कुष्ठ रोगियों और बीमार लोगों की आजीवन सेवा की। सन् 1980 में उन्हें भारत के सर्वोच्च सम्मान 'भारत रत्न' से सम्मानित किया गया। भारत सरकार द्वारा उन्हें पद्मश्री, ब्रिटेन द्वारा 'आईर ओफ द ब्रिटिश इम्पायर' की उपाधि प्रदान की गयी। बनारस हिंदू विश्वविद्यालय ने उन्हें 'डी-लिट' की उपाधि से विभूषित किया गया है।

मदर टेरेसा ईसाई धर्म के प्रचार के लिए भारत आयीं थीं और उन्होंने अपना काम बहुत अच्छी तरह से किया। 9 सितम्बर 2016 को वेटिकन सिटी में पोप प्रांसिस ने मदर टेरेसा की संत की उपाधि से विभूषित किया। उन्होंने मानवता की जितनी सेवा की है उतनी सेवा कई धर्म गुरुओं ने भी नहीं की। 5 सितम्बर सन् 1997 को मदर टेरेसा की मृत्यु हो गयी। ◎

भारत के मशहूर गायक कृष्ण कुमार कुन्नाथ (केके)

❖ अभिलेष मेधि

आठवीं कक्षा

कृष्णकुमार कुन्नाथ, भारत के जाने माने पार्श्व गायक, जिन्होंने हिन्दी के साथ-साथ तेलुगु, मलयालम, कन्नड़ और तमिल फिल्मों में भी प्रमुख गायक का भार अदा किया था। कृष्णकुमार कुन्नाथ जी 'केके' नाम से प्रख्यात हैं।

इस प्रख्यात गायक का जन्म 23 अगस्त, सन् 1968 ई. में दिल्ली में हुआ था। उनके पिता थे सीएस नायर और माता थी कनाकवाल्ली। उनका जन्म एक मलयाली परिवार में हुआ। कृष्णकुमार नई दिल्ली में पले बढ़े। वे दिल्ली के माउंट सेंट मैरी स्कूल के पूर्व छात्र रहे। उनके बॉलीवुड ब्रेक से पहले उन्होंने तगभग 3,500 विज्ञापनों हेतु गीत गाए। उन्होंने 1999 क्रिकेट विश्व कॉप के दौरान भारत के क्रिकेट टीम के समर्थन के लिए “जोश ऑफ इंडिया” गाना भी गाया। इसके बाद, उन्होंने ‘पल’ नामक एक एल्बम रिलीज किया, जिसे सर्वश्रेष्ठ सोलो एल्बम के लिए स्टार स्क्रीन पुरस्कार मिला। इस एल्बम के दो गाने ‘पल’ और ‘यारी’ काफी लोकप्रिय रहे।

वाणिज्य में दिल्ली विश्वविद्यालय से स्नातक होने

के बाद, केके होटल उद्योग में एक विपणन कार्यकारी के रूप में आठ महीने बिताया। कुछ साल बाद, 1994 में, वे मुंबई में आ गए। 1994 में वह लुई बैंको, रंजीत बारोट, शिव माथुर और लेस्ली लुईस को अपना डेमी टेप दिया ताकि संगीत के क्षेत्र में एक ब्रेक मिल सके। चार साल की अवधि में उन्होंने 11 भारतीय भाषाओं में 3,500 से अधिक विज्ञापनों में गाया है। केके ने हिन्दी में 250 से भी अधिक गाने गाये हैं, एवं तमिल और तेलुगु में 50 से भी अधिक गाने गाये हैं।

विख्यात फिल्म निर्देशक विशाल भरद्वाज ने केके को बॉलीवुड में गाने का मौका दिया। उन्होंने बॉलीवुड में अपना कार्यकाल ‘माचिस’ के ‘छोड़ आये हम’ से शुरू किया और आगे चलकर कई और लोकप्रिय गाने गाये। उन्हें अपना पहला सोलो गाना भी विशाल भरद्वाज ने ही दिया। पर यह ‘हम दिल दे चुके सनम’ के ‘तड़प तड़प के’ में उनका भावपूर्णा गायन ही था जिससे उन्हें प्रसिद्धि मिली।

सन् 1991 में भारत में सोनी म्यूज़िक लॉन्च हुआ तो वे एक नए गायक की लॉन्च करना चाहते थे। इस काम के लिए केके को चुना गया, उन्होंने ‘पल’ नामक एक सोलो एल्बम निकाला, जिसके संगीत निर्देशक भी लेस्ली लेविस ही थे। 22 जनवरी 2008 को केके ने अपना दूसरा एल्बम ‘हमसफर’, आठ साल के अंतराल के बाद निकला। ‘आसमे के’ और ‘यह कहाँ मिल गए हम’, के लिए एक अंग्रेजी रॉक बल्लाद ‘सिनेरिया’ भी गया है।

दुर्भाग्य की बात यह है कि, इस सांसारिक सुख तथा इस जगत में अपने सम्मान, ख्यातियों को त्यागकर सिर्फ 53 साल की उम्र में उन्होंने इस दुनिया से विदाई ली। 31 मई 2022 में वे सबको रुलाकर हमारे बींच से चले गये। ◎

भारत के तीन महान संगीतकार : एक आयाम

◇ नवोत्पल शर्मा

आठवीं कक्षा

भारत एक विशाल देश है। भारतीय संगीत की धारा वैदिक युगों से चली आ रही है। युगों के परिवर्तनों के साथ-साथ संगीत की धारा भी काफी अलग पहचान बनाई। इस देश में अनेक लोक गायन की विविध शैलियाँ हमें देखने को मिलते हैं। इस देश के संगीत परंपरा को आगे तक ले जानेवाले तीन महान संगीतकार के बारे में नीचे दिया गया है-

लता मंगेशकर : नाम
ही जिनकी पहचान,
पद्मभूषण, पद्मविभूषण,
दादा साहब फाल्के
पुरस्कार, भारतरत्न आदि
कई सन्मानों से नवाजे

मंगेशकर का जन्म 1929 ई. के 28 सितंबर को इंदौर में हुआ था। लताजी भारत की सबसे लोकप्रिय और आदरणीय गायिका थीं। जिनका छ: दशकों का कार्यकाल उपलब्धियों से भरा पड़ा है। लताजी ने लगभग तीस से भी ज्यादा भाषाओं में फिल्मी और गैर फिल्मी गाने गाये हैं लेकिन उनकी पहचान भारतीय सिनेमा में एक पार्श्वगायिका के रूप में रही है। लताजी का जन्म एक कर्हांडा ब्राह्मण दादा और गोमंतक मराठा दादी के परिवार में इंदौर शहर में सबसे बड़ी बेटी के रूप में पंडित दीननाथ मंगेशकर के मध्यवर्गीय परिवार में हुआ था। दीननाथ मंगेशकर एक रंगमंच के कलाकार तथा गायक थे। इनके परिवार से भाई हृदयनाथ मंगेशकर और बहनें उषा मंगेशकर, मीना मंगेशकर और आशा भोसलेसभी ने पहली बार 'वसंत जोगलेकर' द्वारा निर्देशिते के फ़िल्म कृति हसाल के लिए गाना गाया। उनके पिता नहीं चाहते थे कि लता फ़िल्मों के लिए गाये। इसलिए इस गाने को फ़िल्म से निकाल दिया गया। मगर

उसकी प्रतिभा से 'वसंत जोगलेकर' काफी प्रभावित हुए। पिता की मृत्यु के बाद लता को पैसों की बहुत किललत झेलनी पड़ी और काफी संघर्ष करना पड़ा। उन्हें अभिनय बहुत पसंद नहीं था। लेकिन पिता की असामयिक मृत्यु के कारण से पैसों के लिए लताजी को कुछ हिंदी और मराठी फ़िल्मों में काम करना पड़ा। टाइम पत्रिका ने उन्हें भारतीय पार्श्वगायन की अपरिहार्य और एक छत्र सम्माजी स्वीकार किया है। लता मंगेशकर ने फ़िल्म फेयर पुरस्कार, राष्ट्रीय पुरस्कार, महाराष्ट्र सरकार पुरस्कार, फ़िल्म फेयर का लाइफ टाइम अचीवमेंट पुरस्कार, एन.टी.आर पुरस्कार, नूरजहाँ पुरस्कार, महाराष्ट्र भूषण, भारतरत्न आदि सन्मानों से भी सन्मानित हुए थे।

अतः वैश्विक महामारी कौविड के लिए 6 फरवरी 2022 को मुंबई के बीच केंडी हॉस्पिटल में अलविदा कह गयी। सूर कोकिला लता दीदी हमारे प्रत्येक भारतीय के मन में जीवित रहेंगे।

गुलजार : कवि,
पटकथा लेखक,
गीतकार, निर्देशक,
प्रसिद्ध शायर गुलजार
का जन्म भारत के पंजाब
के दीना गाँव में हुआ
था। जो अब पाकिस्तान

में हैं हैं। गुलजार अपने पिता की दूसरी पत्नी की इकलौटी संतान है। उनकी माँ उन्हें बचपन में ही छोड़कर चल बर्सों। माँ के आँचल की छाया और पिता का दुलार भी नहीं मिला। बंटवारे के बाद उनका परिवार अमृतसर आकर बस गया, वहीं गुलजार साहब मुबर्बई चले गये। वर्ली के एक गेरेज में वे बतौर मेकेनिक का काम करने लगे और खाली समयमें कविताएँ लिखने लगे। फ़िल्म इंडस्ट्री में

वार्थ

हिंदी अल्फाजें

उन्होंने बिमल राय, हृषिकेश मुखर्जी और हेमंत कुमार के सहायक के तौर पर काम शुरू किया। बिमल राय की फ़िल्म 'बंदिनी' के लिए गुलजार ने अपना पहला गीत लिखा। 'चौरस रात' (लघे कथाएँ), 'जानम' (कविता संग्रह), 'एक बूँद चाँद' (कविताएँ), 'रावी पार' (कथा संग्रह), 'रात चाँद और मैं', 'रात पश्चीने की', 'खरारी' आदि कई पुस्तकों लिखे हैं। गुलजार ने कई फ़िल्मों का भी निर्देशक का काम किया। जो इसप्रकार है- 'मेरे अपने', 'परिचय', 'अचानक', 'कोशिश', 'लिबास', 'मौसम', 'इजाजत', 'आँधी', 'मीरा' आदि। गुलजार ने कई फ़िल्मों के लिए भी गीत लिखे हैं- 'ओमकारा', 'रेनकोट', 'पिंजर', 'दिल से', 'दूसरी सीता' आदि। अपनी योगदान के लिए गुलजार साहब को कई सारे पुरस्कारों से भी नवाज़ा गया है- साहित्य अकादमी (2002), फ़िल्मफेयर पुरस्कार (सर्वश्रेष्ठ गीतकार), पद्मभूषण (2004), 2009 में अंग्रेजी चलचित्र 'स्लमडॉग मिलियनेयर' के गीत 'जय हो' के लिए ऑस्कर पुरस्कार, ग्रैमी पुरस्कार (2010), दादा साहब फ़ाल्के सम्मान (2013) आदि।

संतोष आनंद : दक्षिणी दिल्ली के सुखदेव बिहार में रहनेवाले प्रसिद्ध गीतकार संतोष आनंद का जन्म 5 मार्च

1929 में हुआ था। इनकी पहचान ऐसे गीतकार के रूप में है जिनके गानों ने दर्जनों फ़िल्मों को भी बुलंदियों तक पहुँचा दिया। अपनी रचनाओं के माध्यम से उन्होंने देश-दुनिया में अपनी अलग पहचान बनाई। उन्हें बचपन

से ही कविताओं का शौक था। पढ़ाई व नौकरी के दौरान समय निकालकर वह दिल्ली में होनेवाले कवि सम्मेलनों व मुशायरों में भी हिस्सा लेते रहते थे। संतोष आनंद ने हिंदी फ़िल्मों के लिए एक से बढ़कर गीत लिखे। 'मुहब्बत है क्या चीज़', 'इक प्यार का नगमा है', 'जिंदगी की न टूटे लड़ी' आदि जैसे भावुक कर देने वाले गीत लिखनेवाले संतोष आनंद जी को पूरे भारतीय समाज कभी भी नहीं भूल सकता तथा उनके अनमोल योगदान भारतवासियों कभी नहीं भूलना चाहिए।

अतः इन तीन महान संगीतकारों ने भारतीय संगीतधारा को आगे बढ़ाया। ◎

अरुण दास, प्राक्-प्राथमिक श्रेणी

क्रीश्म रैश्य, प्राक्-प्राथमिक श्रेणी

जयशंकर प्रसाद जी की 'कामायनी'

◆ सुनिता बर्सवा
शिक्षिका, हिन्दी विभाग

प्रसिद्ध महाकाव्य
कामायनी का रचयिता
महाकवि जयशंकर प्रसाद जी
है। इसे हिन्दी साहित्य जगत्
में तुलसीदास कृत
रामचरितमानस के बाद हिन्दी

का दूसरा बेजोड़ महाकाव्य माना जाता है। 'रामचरितमानस' की तरह कामायनी का उद्देश्य भी मानवतावादी और कल्याणकारी हैं। इसे प्रसाद जी का सम्पूर्ण चितंन-मनन का प्रतिफलन कहना अधिक उचित होगा। इसका प्रकाशन 1936 ई. में हुआ था। प्रसाद जी का जन्म 30 जनवरी 1890 में वाराणसी काशी के गोवर्धन सराय मोहल्ले के सुँघनी साहु वैश्य परिवार में हुआ था। उनके पिता का नाम देवीप्रसाद साहु था। प्रसाद जी को प्रारंभ में घर पर ही अध्यापक रखकर संस्कृत, हिन्दी, फारसी और उर्दू की शिक्षा दी गई। जब वे बारह वर्ष के थे उनके पिता का देहान्त हुआ। उसके बाद माता और बड़े भाई का भी निधन हो जाने पर उनपर सिर्फ सत्रह वर्ष की आयु में ही परिवार का उत्तरदायित्व आ पड़ा। जयशंकर प्रसाद जी वह व्यक्ति था जिसकी आत्मा में करूणा का जल था। छायावादी कवियों में उनका स्थान श्रेष्ठ माना जाता है।

कामायनी प्रसाद जी की अंतिम काव्यकृति है। इसे आधुनिक हिन्दी साहित्य का सर्वश्रेष्ठ महाकाव्य माना जाता है। कामायनी की कथा का आधार पौराणिक एवं ऐतिहासिक है। ऋग्वेद और शतपथ ब्राह्मण में वर्णित जलप्लावन की घटना से लेकर पुराणों में बिखरी हुई सामग्री का अध्ययन, वर्षों तक चिरंतन-मनन कर कवि ने इसकी रचना की है। इसमें आदि मानव मनु की कथा ली गयी है। 'कामायनी' का कथावस्तु संक्षेप में इस प्रकार है— कामायनी महाकाव्य में (पुरुष) मनु और (नारी) श्रद्धा के संयोग से मानवता को विकसित किया गया है। कथा का प्रारंभ भयंकर जलप्लावन को लेकर होता है। प्रकृति अपनी शक्ति से सारी धरती पर प्रलय का द्रुश्य

उपस्थिति करती है। प्रकृति का तांडव आरम्भ हो जाता है। विकल वासना से युक्त सभी सांसारिक प्राणी मृत्यु की गोद में सो जाते हैं। मनु किसी प्रकार नाव का सहारा लेकर हिमगिरि के उत्तुग शिखर पर पहुँच जाते हैं। मनु अकले ही निराश-हताश अवस्था में वहाँ रहने लगते हैं। एक दिन अचानक धूली भटकी श्रद्धा नामक नारी उन्हें मिल जाती है। धीरे-धीरे मनु और श्रद्धा की संसार आगे बढ़ने लगती है। श्रद्धा अब मनु से अधिक अपने शिशु को दुलार करती है। मनु के लिए यह असहनीय हो जाता है और क्रोधित होकर तथा ईर्ष्यावश मनु श्रद्धा से विलग हो जाते हैं। इसके बाद उसकी भेंट सारस्वत प्रदेश की अधिष्ठात्री 'इडा' से होती है। बाद में इडा, मनु को देश शासन की भार सौंप देती है। पर वहाँ की प्रजा एक दिन इडा पर मनु की अत्याचार और अधिपत्यभाव को देखकर विद्रोह कर उठती है, उससे मनु आहत हो जाते हैं। पश्चाताप में ढूबे मनु अंत में सबको छोड़कर कही ओर चले जाते हैं। तभी मनु को खोजते हुए श्रद्धा वहाँ आ पहुँचती है और अपनी ऊप्र मानव को इडा के पास छोड़कर श्रद्धा मनु के पास पहुँच जाती है। पुनः श्रद्धा उसे हिमालय की आनंदखण्ड की ओर ले जाती है। जहाँ पर्ण शांति थी, निरवता थी।

प्रसाद जी ने इस रचना में मनु के माध्यम से युग-युग की नारी का मनोवैज्ञानिक सामाजिक एवं सांस्कृतिक विश्लेषण प्रस्तुत करने का प्रयास किया है। कामायनी एक साथ मनु और श्रद्धा की, पुरुष और नारी की एवं मनोभावों के विकास की कथा है। इसमें प्रसाद जी ने मनोवैज्ञानिक आधार लेकर मानव की मनोभावनाओं का सुन्दर रूप से चित्रित किया है। इसमें प्राचीन देव-संस्कृति के विकास और अधःपतन के माध्यम से मानव जीवन के विकास की कथा को रूपायित किया गया है।

कामायनी अपनी काव्य गरिमा और महानता के कारण ही विद्वानों में चर्चा-परिचर्चा, चिन्तन और अनुचिन्तन एवं शोध का निरन्तर आकर्षण केन्द्र रही है। ◎

हिन्दी साहित्य में महिला कथाकारों की भूमिका

❖ जिया भार्गव

नवीं कक्षा

जिन्दगी की विभिन्न रंग-विरंग अनुभूति और अभिव्यक्ति को भाषा के माध्यम से प्रकाश करने को ही साहित्य कहलाता है। अर्थात् साहित्य एक कला है। जिसे अनुभूतियों के जरिए सजाया जा सकता है।

हिन्दी साहित्य के हर एक युग में हर एक लेखक ने साहित्य की उन्नति के लिए अथक परिश्रम किया है। इनमें प्रेमचन्द, राष्ट्रकवि रामधारी सिंह दिनकर, राष्ट्रकवि मैथिलीचरण गुप्त, महादेवी वर्मा आदि स्मरणीय व्यक्ति हैं। इनमें से आधुनिक युग की कुछ महिला लेखिकाओं के बारे में यहाँ संक्षिप्त में विवरण दिया गया है-

मनु भण्डारी : हिन्दी साहित्य जगत के एक लोकप्रिय नाम है मनु भण्डारी। उनका जन्म 1931ई. के 3 अप्रैल में मध्य प्रदेश के भानपुरा में हुआ था। उनके बचपन का नाम थी महेन्द्र कुमारी।

उन्होंने अपनी प्रारंभिक शिक्षा अजमेर में आरम्भ की थी। परवर्ती शिक्षा उन्होंने कोलकाता विश्वविद्यालय और बनारस हिन्दू विश्वविद्यालय से प्राप्त की थी। बाद में 'आपका बंटी' नामक ग्रन्थ से उन्होंने जनप्रियता हासिल की थी। उनके द्वारा रचित अनेक नाटक, कहानी, उपन्यास आदि उपलब्ध हैं। इनके बीच में से तीन निगाहों की एक तस्वीर, श्रेष्ठ कहानियाँ, 'मैं हार गई' उनके द्वारा प्रकाशित प्रसिद्ध कहानी है। सन् 1972 और 1971 में उनके दो विख्यात उपन्यास 'आपका बंटी' और महाभोज प्रकाशित हुईं थी। 'बिना दीवारों का घर' (1966) उनकी प्रसिद्ध नाटिका है।

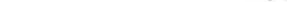
इस महान लेखिका ने सन् 2021 के 15 नवम्बर को इस दुनिया को अलविदा कह दी।

उषा प्रियम्बदा : हिन्दी साहित्य के एक वरिष्ठ लेखिका है प्रियम्बदाजी। सन् 1930ई. के 24 दिसम्बर को इलाहाबाद के एक मध्यवित्त परिवार में उनका जन्म

हुआ था। सन् 1961ई. को उनके द्वारा प्रकाशित प्रथम उपन्यास 'पंचपन खम्बे लाल दीवारे' बहुत ही लोकप्रिय रही थी। उसके बाद एक से बढ़कर एक उपन्यास लिखकर उन्होंने और अधिक जनप्रियता प्राप्त की। 'रुकोगी नहीं राधिका' (1967), 'शेषयात्रा' (1984), 'अन्तर्वशी' (2000), 'भया कबीर उदास' (2007), 'नदी' (2013) आदि उनकी स्मरणीय कृतियाँ हैं। उनकी कहानी 'जिन्दगी और गुलाब के फूल', 'वनवास', 'कितना बड़ा झुंठ', 'मेरी प्रिय कहानियाँ' आदि भी उनकी उल्लेखनीय कृति हैं। उनकी लेखनियों में नारी के जीवन के सुख-दुःख, विर्मशता आदि प्रतिफलित होती है। हिन्दी साहित्य में उनके महान योगदान के कारण उन्हें 1976 सन् में 'प्रेमचन्द पुरस्कार', 2008 में 'पद्मविभूषण' और 'डॉ माटूरि सत्यनारायण पुरस्कार' प्राप्त की थी।

मैत्रेयी पुष्पा : कथाकार मैत्रेयी पुष्पा का जन्म 30 नवंबर 1944 को अलीगढ़ जिले के सिकुरा गाँव के एक गरीब किसान ब्राह्मण परिवार हुआ। मैत्रेयी पुष्पा जी का पूरा नाम पुष्पा हीरालाल पांडेय है। उनके पिता ने उन्हें मैत्रेयी कहकर पुकारते थे और माता पुष्पा कहकर पुकारती थी। पिता और माता के प्रिय नाम मैत्रेयी पुष्पा से साहित्य में प्रवेश किया था। मैत्रेयी पुष्पा के पिता का नाम पंडित हीरालाल पांडेय तथा माता का नाम कस्तुरी थी। उनके जीवनसंगी का नाम डॉ रमेश चन्द्र शर्मा है। मैत्रेयी पुष्पा जी ने सन् 1964 में हिन्दी साहित्य में एम.ए. किया। पुष्पाजी की कृतिव में 'स्मृतिदंश', 'चाक', 'बेतवा बहती रही', 'अगन पाखी' आदि उपन्यास, 'चिहनार', 'ललमनियाँ' आदि कहानियाँ शामिल हैं।

पुष्पा जी ने अपनी लेखनी से दस भ्रष्ट, अश्लील, पुरुषप्रधान समाज का चित्रण किया है, जिसकी भाषा सरल सुगम और भाषिक सौन्दर्यों से परिपूर्ण है। इसके

हिंदी अल्फाजे | वार्ता

कारण उन्हें 'हिन्दी अकादमी द्वारा साहित्य कृति सम्मान' और कथा पुरस्कार 'फैसला' कहानी के लिए मिली थी। 'प्रेमचंद सम्मान', 'साहित्य सम्मान' 'सार्क लिटरेरी अवार्ड' इत्यादि सम्मानों से उन्हें नवाजा गया है।

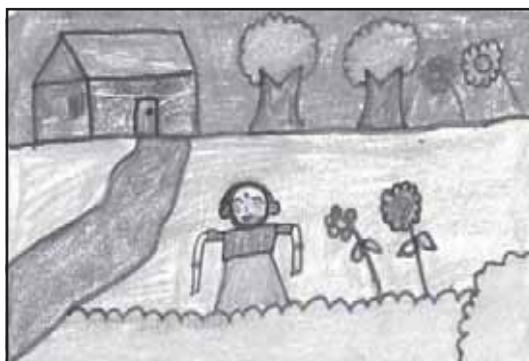
मधु कांकरिया : हिन्दी साहित्य की सुप्रसिद्ध लेखिका मधु कांकरिया का जन्म सन् 1957 ई. में कोलकाता में हुआ। उन्होंने कोलकाता विश्वविद्यालय से अर्थशास्त्र विषय में एम.ए. किया था।

मधु कांकरिया ने हिन्दी की अनेक कविता, उपन्यास, संस्मरण आदि रचना की है। उनकी कुछ प्रमुख रचनाएँ निम्नलिखित हैं— ‘खुले गगन के लाल सितारे’, ‘सलाम आखिरी’, ‘बोलते हुए’, ‘अंत में ईशु’, ‘पत्ता खोर’ इत्यादि तथा इसके अतिरिक्त उन्होंने बहुत से यात्रा वृत्तांत, संस्मरण एवं कविताएँ भी लिखी है। उनकी यात्रा वृत्तांत— ‘बुद्ध’, ‘बारूद और पहाड़’, डायरी— ‘शहर शहर जादु’, ‘बंजारामन’ और ‘बंदिश’ उल्लेखनीय है।

नासिरा शर्मा : हिंदी की प्रसिद्ध कहानीकार और लेखिका हैं नासिरा शर्मा। इलाहाबाद में जन्मी नासिरा जी को साहित्य विरासत में मिला। नासिरा जी ने फारसी भाषा व साहित्य में एम. ए. किया, उर्दु, अंग्रेजी और पश्तो भाषाओं पर उनकी गहरी पकड़ है, लेकिन उनके समृद्ध रचना संसार में दबदबा हिंदी का ही है। सन् 2006 में पारिजात उपन्यास के लिए नासिरा जी को साहित्य अकाडेमी पुरस्कार मिली है। सन् 2019 में नासिरा जी को कागज़ की नाव के लिए 'व्यास सम्मान' से सम्मानित किया गया। 'दहलीज़', 'पथर गली' (नाटक), 'शामी कागज'.

কতিকা দাস, প্রাক-প্রাথমিক শ্রেণী

অভিশ্রী গোস্বামী, প্রাক-প্রাথমিক শ্রেণী

‘संगसार’, ‘खुदा की वापसी’ ‘दूसरा ताजमहल’ (कहानी संग्रह), ‘जिंदा मुहावरे’, ‘जीरो रोड़’, ‘अक्षयवट’, ‘ठीकरे की मंगनी’, ‘सात नदियाँ एक समंदर’, ‘कुईयांजान’ (उपन्यास) आदि उनकी प्रमुख कृतियाँ हैं।

मृदुला गर्ग : हिंदी की सबसे लोकप्रिय लेखिकाओं में से एक हैं मृदुला गर्ग। मृदुला गर्ग को हिंदी अकादमी द्वारा 1988 में साहित्यकार सम्मान, साहित्य भूषण सम्मान, 2003 में 'कठगुलाब' के लिए ज्ञानपीठ का वाग्देवी पुरस्कार, 2004 में व्यास सम्मान, 2013 में 'मिलजुल मन' उपन्यास के लिए साहित्य अकादमी पुरस्कार प्रदान किया गया है। 'उसके हिस्से की धूप', 'वंशज', 'चितकोबरा', 'अनित्या' (उपन्यास), 'समागम', 'मेरे देश की मिट्टी अहा', 'संगति विसंगति', 'जूते का जोड़' (कहानी संग्रह), 'रंग देग', 'चुकते नहीं सवाल' (निर्बंध संग्रह) आदि उनकी कृतियाँ हैं।

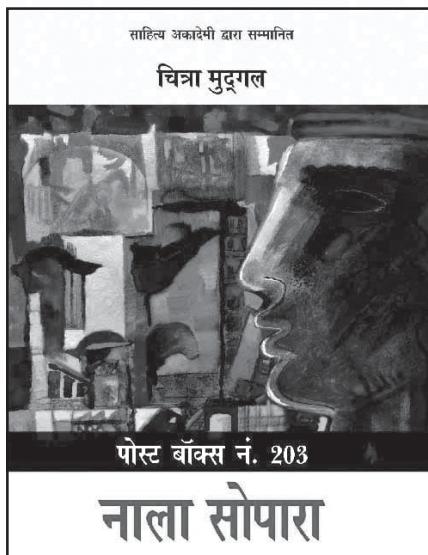
अलका सरावगी : समाज में हर मुद्दे पर आवाज़ उठानेवाली सशक्त कथाकार है अलका सरावगी। अलका सरावगी का जन्म 1960 ई में हुआ। 'शेष कादम्बरी', 'कोई बात नहीं', 'एक ब्रेक के बाद', 'जानकीदास तेजपाल मैनशन', 'एक सच्ची-झूठी गाथा', कुलभूषण का नाम दर्ज है (उपन्यास), कहानी की तलाश में, दूसरी कहानी (कहानी संग्रह) आदि उनकी कृतियाँ हैं। उनकी पहली उपन्यास 'कलि-कथा : वाया बाइपास' के लिए उन्हें साहित्य अकाडमी परस्कार प्रदान किया गया है।

ऊपर हिन्दी के कुछ प्रसिद्ध महिला लेखिकाओं के जीवन के बारे में संक्षिप्त विवरण दिया गया है। ये हिन्दी साहित्य इतिहास में सदा-सदा के लिए अमर रहेंगे। ◎

‘पोस्ट बॉक्स नं. 203 नाला सोपारा’ उपन्यास में चित्रित किन्नर जीवन

❖ उत्पल डेका
शिक्षक, हिन्दी विभाग

हिंदी कथा साहित्य की जाने-माने कथाकार तथा समाज के हर मुद्दे पर आवाज़ उठानेवाली सशक्त रचनाकार चित्रा मुद्रगल का जन्म 10 दिसंबर 1944 को तमिलनाडु के चेन्नई में हुआ था। चित्रा जी की अबतक तेरह कहानी संग्रह, पाँच उपन्यास, तीन बाल उपन्यास, चार बाल कथा-संग्रह, पाँच संपादित पुस्तकें आदि प्रकाशित हुए हैं। ‘एक जमीन अपनी’ (उपन्यास), ‘आवां’ (उपन्यास), ‘गिलिगडु’ (उपन्यास) कहानी संग्रह: ‘भूख’, ‘जहर ठहरा हुआ’, ‘जगदंबा बाबू गाँव आ रहे हैं’, ‘ममला आगे बढ़ेगा अभी’, ‘केंचुल’, ‘ग्यारह लंबी कहानियाँ’, ‘जिनावर’, ‘लाक्षण्यूह’ आदि। ‘बयान’ (लघुकथा संकलन), ‘जीवक’, ‘मणिमेख नवसाक्षरों के लिए: जंगल’, (बाल उपन्यास), ‘तहकानों में बंद’ (कथात्मक रिपोर्टर्ज) आदि। उनके कुछ चर्चित उपन्यासों के लिए उन्हें बहुत सारे पुरस्कारों से भी नवाज़ा गया है। ‘आवां’ उपन्यास के लिए व्यास सम्मान (2003), ‘एक जमीन अपनी’ उपन्यास के लिए फणीश्वर नाथ रेणु सम्मान और ‘पोस्ट बॉक्स नं. 203 नाला सोपारा’ के लिए उन्हें साहित्य अकादमी (2018) पुरस्कार से भी सम्मानित किए गए हैं।

‘पोस्ट बॉक्स नं 203 नाला सोपारा’ चित्रा मुद्रल की बहुचर्चित उपन्यास में कथाकार ने विनोद उर्फ बिन्नी उर्फ बिमली के माध्यम से किन्नरों की संवेदनात्मक अनुभूतियों को अभिव्यंजित करने का प्रयास किया है। उपन्यास की कथा में नायक बिन्नी को जननांग विकलांग के कारण असामाजिक करार देकर परिवार वाले उसे किन्नरों को सुपुर्द कर देते हैं और वह नारकीय सादृश्य जीवन जीने के लिए अभिशप्त हो जाता है। पोस्ट बॉक्स नं 203 नाला

सोपारा के पते पर विनोद द्वारा भेजी गयी चिट्ठियाँ भारतीय समाज के मुँह पर एक करारा तपाचा है। पोस्ट बॉक्स नं 203 नाला सोपारा यह विनोद की चिट्ठियों का भेजने का पता है, लेकिन यह उसके घर का पता नहीं उस इलाके के पोस्ट बॉक्स का पता है। माँ ने कहा है कि वह इसी पते पर चिट्ठियाँ भेजा करें क्योंकि वह अपने परिवार और रिश्तेदारों के लिए मर चुका है। वर्षों पहले लोकलज्ञा के भय से विनोद के पापा ने आस-पड़ोस वालों से उसे मृत घोषित कर दिया था तब से उसे मृत ही मान लिया गया था। बिन्नी को भूल जाना पिताजी के लिए संभव था लेकिन माँ के लिए संभव नहीं था। घर के पते पर वह खट नहीं लिख सकता है। इसलिए नाला सोपारा के एक पोस्ट बॉक्स के

पते पर माँ के लिए खट लिखा करते हैं- “पता पोस्ट ऑफिस का है, मेरे घर का नहीं। मेरे घर का पता क्या कहीं कोई है बा? कैसी विभ्रम की स्थिति में जीता हूँ मैं”। यह पूरी व्यवस्था से पूछा गया सवाल है, जिसने एक बच्चे को अपनी माँ से दूर कर दिया, उसकी शिक्षा पूरी नहीं होने दी, उसकी आँखों में तैर रहे भविष्य के सुनहरे सपने तक को छीन लिया। चित्रा जी ने अपने इस उपन्यास के माध्यम से किन्नर समाज की प्रमुख समस्याओं को उजागर किया है, जिनमें से समाज में उपेक्षा के कारण उत्पन्न कुण्ठित जीवन, यौन समस्या, शिक्षा की समस्या, समाज में किन्नरों के प्रति हीन-भावना, किन्नरों के बहाने स्त्री का अपनी कोख पर अधिकार, किन्नरों को लेकर होती रही राजनीति आदि।

मुंबई के उच्च मध्यमवर्गीय परिवार में जन्मे विनोद बचपन में अपने भाई मंजुल का जननांग देखकर वह अपनी बा वंदना से पूछता है- “बा, मेरे नुनू क्यों नहीं हैं।” यह प्रश्न पूरे उपन्यास की संरचना में भयावहता को लिए हुए दिखाई पड़ता है। विनोद मेधावी छात्र था किंतु 14 साल की उम्र में चंपाबाई उस पर अपने समुदाय का हक जताते हुए लेकर चली जाती है। जिससे सामाजिक, सांस्कृतिक और परिवेश विघटन से उसके भीतर कुंठा का भाव आने लगता है- “जिस ज़िंदगी का हिस्सा मुझे बना दिया गया था, वह इतना आकस्मिक और अविश्वसनीय था कि मेरा किशोरमन उसे किसी भी रूप में पचा पाने में असमर्थ था।”

शिक्षा के अधिकार से वंचित विनोद उर्फ बिन्नी उर्फ बिमली स्वयं को किन्नरों के माहौल में स्वयं को असहज पाता है। बौद्धिक प्रखरता के कारण वह सदैव अपनी अधुरी शिक्षा पूरा करने हेतु संघर्षरत रहते हैं। शिक्षा प्राप्ति के प्रति उसकी लगन को देखकर किन्नरों के सदस्य पूनम उसे अपने संचित पैसे देती है, साथ ही साथ विधायक जी से सिफारिश भी कर आती है। विधायक जी विनोद की शिक्षा पूरा करवाने का आश्वासन देकर अपने यहाँ नौकरी पर रख लेते हैं। विनोद जहाँ किन्नर बिरादरी को

स्वाभिमान और भविष्योन्मुखी बनाकर अंधकारमय जीवन से बाहर करने को कोशिश कर रहे थे, उसी समय उसकी किन्नर साथी पूनम जोशी के साथ दर्दनाक बलात्कार होता है। उसकी तबीयत इतनी गंभीर हो जाती है कि उसे आई.सी.यू. में दाखिल करना पड़ता है— “लेकिन, पोर-पोर टूट जाने के बाद भी लड़ाई के मेरे हथियार जुदा है। इस लोमहर्षक घटना के बाद भी उन हथियारों के मेरे हथियार जुदा है। इस लोमहर्षक घटना के बाद भी उन हथियारों से मेरा भरोसा उठा नहीं। आवेश और विवेक गुत्थमगुत्था हो रहे हैं मेरे भीतर।”

उपन्यास में विनोद के संघर्षरत जीवन की पूरी त्रासदी के उपरांत माँ का ममत्व, स्नेह की चाह ने उसे मुम्बई ले आता है, घर-परिवार पर अधिकार प्राप्त करता है, किन्तु अपने जीवन का सबसे अहम भाग वह ममत्व की छाँव से दूर रहा। उसको लगता है कि अब सबकुछ पाकर भी बहुत कुछ उनके ज़िदंगी से छूटा।

समाज बड़ी तीव्रगति के साथ आगे बढ़ रही है। समाज में परिव्याप्त रुद्धियों, अंधविश्वासों, वर्ण-भेद, बाल-विवाह, विधवा विवाह, छुआ-छूत आदि से काफी हद तक मुक्ति मिली। मगर किन्तु जीवन में रत्ती भर भी परिवर्तन नहीं आयी। भारतीय समाज में इनकी स्थिति अप्पृश्यों से भी बद्तर है। हमारे परंपरावादी समाज कभी भी उनके भीतरी मानवीय प्रवृत्ति को देखने का प्रयास ही नहीं किया। केवल लिंग भेद की दुहर्ई देकर उन्हें समाज की मुख्य धारा से अलग कर दिया जाता है। हम इस परंपरावादी विचारों को छोड़कर तथा उनके अस्तित्व को समझकर उन्हें मुख्यधारा में शामिल करना होगा। तब ही हम सुनहरे भविष्य की आशा कर सकते हैं।

अतः कहा जा सकता है कि 'पोस्ट बाक्स नं 203 नाला सोपारा' चित्र मुद्रण का भूमंडलीकरण के दौर में किन्नरों के नारकीय जीवन का यथार्थ दास्तां है।

संदर्भ सूची :

1. मुद्रगल चित्रा, पोस्ट बाक्स नं. 203 नाला सोपारा,
सामयिक प्राकाशन, चतुर्थ संस्करण : 2019. नई
दिल्ली। ●

तुलसीराम के बहुचर्चित आत्मकथा 'मुर्दहिया : एक नज़र'

❖ हिमाश्री डेका

शिक्षिका, हिन्दी विभाग

डॉ. तुलसीराम का ताल्लुक आजमगढ़ से था, उनके जन्म 1 जुलाई, 1949 को हुआ था। दलित समुदाय में पैदा होने के कारण उनका बचपन कथित मान्यताओं और बंधनों से जूझने के साथ ही सामाजिक एवं अर्थिक कठिनाइयों में बीता। गरीबी और अभाव उनकी जिन्दगी में छाया की तरह रहा, लेकिन आरंभिक जीवन में उन्हें जो अर्थिक, सामाजिक और मानसिक पीड़ा झेलनी पड़ी, उसने उन्हें लेखक बना दिया। उनके साहित्य में उस दौर की मुख्य अभिव्यक्ति हुई है।

बचपन से किताबों के शौकीन डॉ. तुलसीराम को मार्क्सवाद से बहुत संबल और साहस मिला। बनारस आने के बाद वह कुछ लेखकों से जुड़ गए और डॉ. भीमराव अंबेडकर की रचनाओं का गहन अध्ययन किया। इससे उनकी रचना दृष्टि में बुनियादी परिवर्तन हुआ। बनारस हिन्दू विश्वविद्यालय से पढ़ाई समाप्त करने के बाद वह दिल्ली चले गए और जवाहरलाल नेहरू विश्वविद्यालय में अध्यापन करने लगे और बाद में प्रोफेसर भी हुए।

डॉ. तुलसीराम ने अपने लेखन में दलित जीवन के कष्टों, यातनाओं, उपेक्षाओं, प्रताड़ना आदि की खुलकर अभिव्यक्ति की और सामाजिक बंधनों पर जमकर हमला

बोला। उनके द्वारा रचित आत्मकथा 'मुर्दहिया' में दलितों की पीड़ा को रेखांकित करने के साथ साथ अपने गाँव धरमपुर (आजमगढ़) के जरिए उस समय के पूरे भारतवर्ष के गाँवों को ही चित्रित कर दिया है। डॉ. तुलसीराम कहते हैं - "इसमें मेरा दर्द है, मेरे समाज का दर्द है। मेरा पूरा जीवन ही मुर्दहिया है। मुर्दहिया यानी गाँव का वह कोना जहाँ मुर्दे फूँके जाते हैं, मुर्दहिया यानी गाँव का वह हिस्सा जहाँ मेरे हुए जानवरों के चमड़े उतारे जाते हैं।"

तुलसीराम द्वारा अपनी आत्मकथा को मुर्दहिया नाम देना केवल एक शीर्षक मात्र नहीं अपितु उनकी रचना की आत्मा है।

'मुर्दहिया' आत्मकथा में गाँव में घटित हर घटना को अन्ध-विश्वास से जोड़कर देखा जाता है। उल्का पिण्ड का रात में टूटने को भूत समझा जाता है। जब कोई उड़ता हुआ कौआ किसी को पैरों या चोंच से मार देता है तो इसे भी अपशकुन माना जाता है। बचपन में डॉ. तुलसीराम को चेचक निकल आने पर इसमें उनकी एक आँख चले जाने से घरवालों समेट सभी गाँव वाले उन्हें अपशकुन मानते हैं। डॉ. तुलसीराम 'मुर्दहिया' आत्मकथा के माध्यम से पूरे भारतीय देहाती गाँव में फैले अंधविश्वास को अपने गाँव के जरिए बताते हैं। गाँव की दक्षिण दिशा में दलितों को रहने के लिए ब्राह्मणों, ठाकुरों आदि द्वारा विवश किया जाता है, क्योंकि एक अन्धविश्वास के अनुसार किसी भी गाँव की दक्षिण दिशा में ही सर्वप्रथम कोई आपदा या बीमारी आती है।

'मुर्दहिया' की भूमिका में डॉ. तुलसीराम ने लिखा है - 'हमारे गाँव की 'जिओ-पॉलिटिक्स' यानी 'भू-राजनीति' में दलितों के लिए मुर्दहिया एक सामरिक केन्द्र

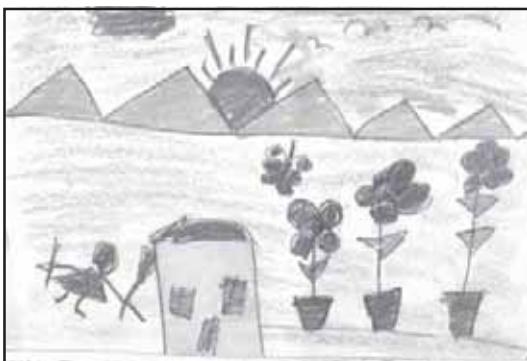
जैसी थी। जीवन से लेकर मरण तक की सारी गतिविधियाँ मुर्दहिया समेट लेती थीं। सबसे रोचक तथ्य यह है कि मुर्दहिया मानव और पशु में कोई फर्क नहीं करती थी। वह दोनों की मुक्तिदाता थी। विशेष रूप से मरे हुए पशुओं के मांसपिंड पर जूझते सैकड़ों गिर्जाओं के साथ कुत्ते और सियार मुर्दहिया की एक कला-स्थली के रूप में बदल देते थे। रात के समय इन्हीं सियारों की 'हुआँ-हुआँ' वाली आवाज उसकी निर्जनता को भंग कर देती थी। हमारी दलित बस्ती के अनगिनत दलित हजारों दुख-दर्द अपने अंदर लिये मुर्दहिया में दफन हो गए थे। यदि उनमें से किसी की भी आत्मकथा लिखी जाती, उसका शीर्षक 'मुर्दहिया' ही होता।"

एक तरफ धरमपुर गाँव अंधविश्वास में ढूबा पड़ा है, वही दूसरी तरफ दलित तुलसीराम ज्ञान हासिल करने के लिए परिवार और समाज की विपरीत परिस्थितियों से जूझते हुए दसवीं कक्षा में प्रथम आते हैं तथा एक होनहार विद्यार्थी के रूप में उनकी ख्याति पूरे गाँव में फैल जाती है। इस प्रकार कठिनाइयों का सामना करते हुए तुलसीराम

कॉलेज में पहुँच जाते हैं, लेकिन उनके ही एक दोस्त द्वारा उनके स्कॉलरशिप के 162 रुपयों में से 81 रुपये चाकू की नोंक पर लूट लेने से तुलसीराम समझ जाते हैं कि मानवीय मूल्यों पर पैसा हावी है।

‘मुर्दहिया’ में गरीबी और भूखमरी का ऐसा पीड़ादायक चित्रण मिलता है, जहाँ किसी अर्थशास्त्री की निगाह शायद ही गई होगी। बरसात के समय कड़की के दिनों में मैदानी चूहों का मांस और बरसाती मछलियाँ खाकर तथा चूहों के बिलों से गेहूँ की बालियों से अनाज निकालना दलित जीवन की विभीषिका को प्रस्तुत करता है।

‘मुर्दहिया’ आत्मकथा में वेदना, आक्रोश व उत्तेजना का उतावलापन नहीं है अपितु इसमें सभी चीजों को बड़ी बारीकियों से पेश किया गया है। तुलसीराम का चमरा और कानवा जैसे अपमानजनक सम्बन्धों से सूचित होते हुए भी इन सभी रूढिवादी परिवेश के बीच से अपना रास्ता निकालते हुए ज्ञान के क्षेत्र में आगे बढ़ना एक प्रेरक प्रसंग के रूप में उभरा है। ◎

জ্যোতিলিন নাথ, প্রাক্-প্রাথমিক শ্রেণী

সৃহান দক্ষ, প্রাক্-প্রাথমিক শ্রেণী

हिन्दी साहित्य में सन्त काव्य

❖ रघुनाथ कुमार

विभागाध्यक्ष, हिन्दी विभाग

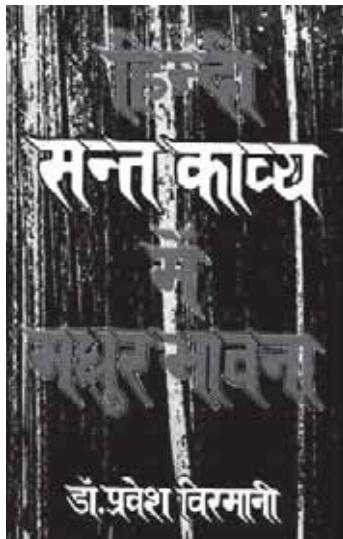
‘सन्त काव्य’ हिन्दी साहित्य-इतिहास के भक्तिकाल का एक अमुल्य निधि है।

हिन्दी साहित्य के सन्दर्भ में भक्तिकाल का तात्पर्य उस काल से है जिसमें मुख्यतः भागवत धर्म के प्रचार तथा प्रसार के परिणामस्वरूप भक्ति आन्दोलन का सुत्रपात हुआ था, और उसकी लोकोन्मुखी प्रवृत्ति के कारण धीरे-धीरे लोक प्रचलित भाषाएँ भक्ति भावना की अभिव्यक्ति का माध्यम बनती गयी और कालान्तर में भक्ति विषयक विपुल साहित्य की बाढ़-सी आ गयी।

भारतीय धर्म-साधना के इतिहास में भक्ति-मार्ग का विशिष्ट स्थान है।

सन्त काव्य : संत काव्य देश की

राजनीतिक, धार्मिक तथा सामाजिक परिस्थितियों के फलस्वरूप विरचित भावनात्मक एंव अनुभूतिप्रवण जन काव्य है। इसका प्रेरणा स्रोत था- सामान्य मानव का हित साधन। फलस्वरूप समाज के लिए न होकर भी सन्त कवियों ने समाज कल्याण का मार्ग अपनाया और जीवन के विभिन्न क्षेत्रों में शोषित और प्रताड़ित मनुष्यों की समस्त प्रवृत्तियों, परिस्थितियों तथा भावनाओं का गम्भीर विचारयुक्त यथा- तथ्य चित्रण किया। सन्त-साहित्य आध्यात्मिक अनुभूतियों का लेखा-जोखा मात्र नहीं है, उसमें तत्कालीन जन-जीवन का प्रतिबिम्ब भी विद्यमान

है।

सन्त काव्य-धारा के दार्शनिक और सांस्कृतिक आधार अनेक हैं, जिनमें से प्रमुखरूपेण उल्लेखनीय है- उपनिषद, शंकराचार्य का अद्वैत-दर्शन, नाथ-पन्थ, इस्लाम धर्म तथा सूफी दर्शन। सन्तों के चिन्तन, जीवन-दर्शन और काव्यधारा पर उपनिषदों का व्यापक प्रभाव है। उपनिषदों के प्रतिपादित ब्रह्म, जीव, जगत और माया सम्बन्धी विचारधारा के साथ ही ब्रह्मा के स्वरूप वर्णन से सम्बन्ध अप्रस्तुत योजनाओं को सन्त कवियों द्वारा प्रायः उसी रूप में ग्रहण कर लिया

गया है।

उपनिषदों के अनन्तर सन्त-काव्यधारा और सन्त-दर्शन का मुख्य आधार है- शंकर का अद्वैत दर्शन। आचार्य शंकर और निर्गुण सन्त कवि दोनों इस विषय में एकमत है कि जीव विशुद्ध ब्रह्मतत्व है, और जो भिन्नता की उपलब्धि होती है, वह माया है। संतों ने आत्मा की सर्वरूपता, सर्वात्मभावना एंव सर्वशक्तिमत्ता प्रतिपादित की है। संत परम्परा में आत्मा की अखण्डता, एकरसता, अद्वैतरूपता और अकथनीयता का प्रतिपादन भी शंकर-सिद्धान्त के अनुरूप है।

संत काव्य और संत दर्शन पर नाथ-पंथ का भी प्रचुर प्रभाव है। नाथपंथी कवियों एवं विचारकों के शून्यवाद, उनके द्वारा गुरु की प्रतिष्ठा और सृष्टि-क्रम, आत्मा-जीव आदि के विषय में उनकी मान्यताओं से सन्त कवि अनेकांशः प्रभावित रहे हैं। सन्त साधना में योग-प्रक्रिया की जो प्रधानता है उसका मूल स्रोत नाथ-पंथी साधना पद्धति है। इस्लाम के सम्पर्क और प्रभाव के कारण सन्तों की विचार-धारा एकेश्वरवाद से प्रभावित हुई। इस्लाम की देन निषेधात्मक अधिक रही, विधेयात्मक कम। मूर्तिपूजा तथा अवतारवाद के बहिष्कार का मूलाधार इस्लाम धर्म में ही है। सत्य यह है कि एकेश्वरवाद उस समय की सबसे बड़ी आवश्यकता थी। अतः कबीर प्रभृति संत कवियों ने हिन्दु-मुसलमान दोनों को एकेश्वरवाद का सन्देश सुनाया, जिसके परिणामस्वरूप जनता को बहुदेवोपासना के अभिशाप से छूटकारा मिला। सन्त-काव्य में दाम्पत्य प्रतीकों की उपलब्धि सूफी-दर्शन के प्रभाव का ही परिणाम है। उस युग में ज्ञानमार्गी सन्त कवियों ने धार्मिक-सांस्कृतिक क्षेत्र की रूढ़ियों की उपेक्षा एवं आलोचना की है। निर्गुण भक्ति के मुख्य संस्थापक स्वामी रामानन्द ने साधना एवं भक्ति के द्वारा शद्रों तथा निम्न वर्गों के लिए भी खोल दिए।

निर्गुण भक्ति का चतुर्थ एवं सबसे महत्वपूर्ण तत्व है— मनुष्य को एक ऐसे विश्वव्यापी धर्म के सूत्रों में निबद्ध करना जहाँ जाति, वर्ग और वर्ण सम्बन्धी भेद न हो। साधना का यह द्वार सबके लिए उन्मुक्त था। इस क्षेत्र में हिन्दू-मुसलमान का भेद भी विलुप्त हो गया।

इस भक्ति का पंचम तत्व है— सहज साधना । सन्तों की भक्ति प्रणाली आनन्द और शांति से संयुक्त शुद्ध अंतःकरण की वह स्वाभाविक शक्ति है जहाँ कृत्रिमता स्वतः विलीन हो जाती है ।

सन्त सम्प्रदाय विश्व सम्प्रदाय है और उसका धर्म विश्वधर्म है। इस विश्वधर्म का मुलाधार है—हृदय की पवित्रता। पवित्रता—सम्मत स्वाभाविक और सात्त्विक आचरण ने ही यहाँ धर्म का बृहत् रूप ग्रहण किया। और यह सब सदगुरु की कृपा से ही संभव है। वह भक्ति और मुक्ति का दाता तथा ज्ञानचक्षुओं का उद्घाटक है। सन्त सम्प्रदाय में गुरु को ब्रह्मा से भी महान माना गया है। कवि कबीर दास जी ने स्वयं कहा है—

गुरु गोविन्द दोऊ खडे काके लागूं पांय ।

बलिहारी गुरू आपने गोविन्द दियो बताय ॥ ◎

सन्दर्भ ग्रंथ : हिन्दी साहित्य का इतिहास, डॉ नगेव (सम्पादक)

My favourite singer—Bob Marley

◆ Anweshan Shivam Anannyam

Class IV

Listening to music is my hobby, especially English songs. I try to sing English songs. English songs are also known as western music. One of my favourite singers of western music is Bob Marley. Bob Marley was born on 6th February, 1945, in Nine Mile, Jamaica. His real name was Robert Nesta Marley, known as Bob Marley. He was a Jamaican singer, lyricist and a musician. He composed many beautiful songs. Some of his popular songs are— Buffalo soldier, No Woman No Cry, Three Little Birds, Sun is Shining etc. His one of the most popular songs is—Buffalo Soldier which is my favourite song. Buffalo Soldier is a “Reggae song”. 'Reggae song' is a kind of Jamaican popular music which is mixed

with rock and soul music. Bob Marley wrote this song about the Black African-American Cavalry Army which is known as Buffalo soldier.

Bob Marley died at an early age of 36 in the year 1981 in Florida, USA. I pay tribute to my favourite singer Bob Marley with his composition—

“He was a buffalo soldier
in the heart of America
stolen from Africa
brought to America
fighting an arrival
fighting for survival.”

Bob Marley will always be remembered in our hearts. ◎

Save the earth

◆ Syeda Nadia Tasheen Rahman

Class VII

Our earth is the only beautiful planet in our solar system. It's the only planet that has life. Since 200 AD, everything was fine but since the development of human culture, cities and modern lifestyle everything has changed. Now, man and other animals have started behaving differently. Man has started using and abusing natural resources to the limit. We have no more crude oil, coal, and fewer forests for wild animals. Our

environment is totally polluted, so we suffer from diseases. We drink polluted water, inhaling the dusty air and so on... As a consequence of all human activities there is an ozone hole, the sea rises, the Antarctic ice caps melt. Now, global warming is so fast that the climate is radically changed. So it's time we stopped doing activities which harm our mother planet. ◎

A Travel Story

❖ Dhrubaakshar Sharma

Class VI

During Rongali bihu (2022) we visited a few places of Upper Assam. We started in the morning on 14 April. Along with us another family also went. I called them *barta* and *barma*. After crossing Nagaon, we stopped at ‘Kaziranga National Park’ and had our breakfast. We saw some animals like— rhino, buffaloes, elephant etc. After that we reached Shivasagar. At first we saw Namdang stone bridge, which was constructed by Ahom king Rudra Singha. In Shivasagar we saw many historical monuments, some of them are—Shiv doul, Bishnu doul, Devi Doul, Gauri doul, Jay doul, Joysagar tank etc. They were also constructed by Ahom king Rudra Singha in his mother Jaymati's memory. Then we visited the famous monuments—Rangghar,

Talatal Ghar and Karengghar. Rangghar was built by Ahom king Promatta Singha and Talatalghar was built by Ahom king Rajeswar Singha. Then we reached Dibrugarh University guest house at night. Next day in the morning we started for Roing and Chowkham in Arunachal Pradesh. We crossed the Brahmaputra river by the famous bridge ‘Dr. Bhupen Hazarika Setu’. In the evening we went to ‘Golden Pagoda’. Golden Pagoda is a beautiful Buddhist temple. On that day a festival named, ‘Poi Sanrken water festival’ was being celebrated in the temple. On our return journey we also saw the Bogibil bridge. It was a great and an enjoyable journey which I will remember for even. ◎

The book 'Diary of a Wimpy Kid'

❖ Jukta Goswami

Class VII

It is an International bestseller, author Jeff Kinney, from United Kingdom (U.K.). What could it be? Of course the book ‘Diary of a Wimpy Kid’! It is a series of total 16 books published until now. It is published by Puffin Book. The 16 books by Jeff Kinney on this series are—

1. Diary of a Wimpy Kid, 2. Rodrick Rules, 3. The Last Straw, 4. Dog Days, 5.

The Ugly Truth, 6. Cabin Fever, 7. The Third Wheel, 8. Hard Luck, 9. The Long Haul, 10. Old School, 11. Double Down, 12. The Getaway, 13. The Meltdown, 14. Wrecking Ball, 15. The Deep End and 16. Big Shot.

The point is once you read any book of this series, you cannot stop until you finish. Even I read 13 books in 19 days. No one

would believe but it's true. Here is a brief review of the first 10 books. The first book is 'Diary of a Wimpy Kid'. In this book the writer has suggested that it's not a diary, it's a JOURNAL. He also said that he does not want any jerk to catch him and get the wrong idea. And when he is rich and famous he will just hand these journals to people because he will have other things to do.

He has a best friend named Rowley Jefferson and his family of five members are his dad Frank Heffley, his mother Susan Heffley, his big brother Rodrick Heffley, his little brother Manny Heffley and himself.

Gregory is a complete introvert and wants to spend his time staying alone at home playing video games all day but his mom wants them to spend time as a family.

The second book is 'Rodrick Rules' which is about how Greg's big brother Rodrick does not study and just sleeps, gets Greg into trouble all the time. Even though even in trouble, it's always fun. So if you don't laugh at least once while reading these books, you're probably a God.

The third book is 'The Last Straw' which is about a bad year of Greg. Greg is having problem to set new year resolution. Also Greg's dad wants him to change his wimpy ways and wants to send him to military academy, but he fails to do so.

The fourth book is 'Dog Days' which is about the Heffleys getting a new dog named Sweety, but regretting it and giving the dog to his (Greg's) grandma and also going to a trip with his best friend Rowley which he never liked. He also came one or two days early to his house. And this is also one of the funniest episodes.

The fifth book is 'The Ugly Truth' which is about Greg and Rowley stop talking to each other and Greg tries to find a new friend. Many things got messed up in

that year of Greg but he ended up being friends with Rowley again.

The sixth book is 'Cabin Fever' which is about what Greg thinks about Santa Clause. He thinks that Santa Clause watches us from south pole and the people who don't celebrate Christmas are lucky because they don't have to act extra good in the month of Christmas. As usual this year of Greg also does not go well.

The seventh book is 'The Third Wheel'. This one is the funniest of all. There are too many things to explain if you don't read it yourself. He says that he knows what was happening when he was not even born. Explaining this might be hard because this thing never ends.

The eighth book is 'Hard Luck.' Greg's worst year is mentioned in this book. Just like the book's name he has the worst luck that year. Well, it was not raining Magic-eight balls like it's shown in the cover, but he chose the ball to decide his future for some days. Once he was hiding in his mom's closet, he found something interesting that he used to wear.

The nineth book is 'The Long Haul' and this is about how they went to a trip on their mini van and won a pig by guessing its weight correctly. They tried to put the pig at pet care but Greg's brother Manny got the pig back and it has been eating their food.

The tenth book is 'Old School', in this book... wait I forgot... oh yeah, in this book his parents told him that the time they were kids, they used to play all day outside but the kids nowadays are always playing on their mobiles, computers and TVs. They told him that he needed to bring those 'good old days' back.

At last I want to say that everybody should go through these books. It won't take long to finish one book, but we will surely have a good time. ◎

Importance of the English Language

◆ Swargam Talukdar

Class VII

Among all the languages of the world only one language is accepted as the international link language and that is English. According to me, the English language is the easiest language. The letters are minimal in number. All the letters are easy to write. One can write a simple and long word with a single stroke of the pen. The pronunciation of the vowels and consonants is also easy to learn. The syllables of a word are also easy to comprehend. Kinds of sentences and patterns of sentences are also very easy to understand. Some long names can easily be abbreviated and thus become easy to express in short. The English language is easy to read at a fast pace and there is no place for laziness and boredom. It can run very fast and jump very high and long.

English is a very lucid and interesting language and it is also called the window of the world as most of the important books in the world are written in English. It has great importance in education. English is used everywhere. It plays an important role in our daily life. It is a massive means of communication. It gives us an opportunity to learn a lot of new things and makes it possible to communicate with people from other countries and also helps us to travel around the world. English is the most dominating language for business, trade, international relations and so on.

In the age of globalization and information technology, English is drawing attention to itself as a language worth learning for the abundant opportunities it provides for individual growth and development. ◎

The Black Hole of Calcutta

◆ Basudha Sanjay

Class IX

So, you're probably thinking about the mysterious, gravitationally massive, horrifying region in space time or simplifying the term 'Black Hole'. We're pretty much familiar with the term, right ? But by the word 'Hole' does it mean there are holes in space time ? It doesn't sound so promising, does it ? Most black holes are

formed when massive stars collapse at the end of their life cycle. The mountain of matter crushed in a single point causes space-time to deform. The term wasn't always been like this. In 1783, John Michell considered the idea of a 'Black Hole' by using the word 'Dark Star'. After that 'Gravitationally Completely Collapsed

Objects' or 'GCCO' term arrived to describe these 'prisons for light'.

Then from where did the phrase 'Black Hole' come from? Let's travel back to the middle of 18th century in India. British officials used to give expensive gifts to Indian kings to get special privileges for trade. In 1756, Siraj-ud-Daulah became the nawab of Bengal. By the time 'British East India Company' started fortifying without the permission of the nawab. Nawab already suspected their intention towards India and ordered both French and British East India Company to stop building forts. However, the British refused his orders. To get a revenge Siraj-ud-Daulah assembled his army and attacked Calcutta in 16th June, 1756. His army included 50,000 infantry, 500 elephants, 50 canons etc. which were enough to defeat British company. On 20th June, 1756 Siraj-ud-Daulah occupied Fort William. 170 British soldiers were imprisoned. Nawab didn't misbehave with war criminals and promised that nobody would behave badly upon them. After that he went to a Britisher's house to rest. Meanwhile a British prisoner shot one of the Nawab's sepoys dead. After hearing the news Nawab was very angry and was advised to put all the prisoners in a Kothri. The Kothri was located in the basement of

নিরঞ্জনা শৰ্মা, প্রাক্তন প্রাথমিক শ্রেণী

Fort William. All the prisoners were put in 18 × 14 feet Kothri without considering anything. The Kothri consisted of only two windows and was made for 3-4 prisoners. But that night 170 soldiers were there in this tiny space. It was so suffocating. Yeah! you've guessed it right. The Kothri got the name 'Black Hole'. And this was the 'Black Hole Tragedy'. Out of 170 people only 23 of them dreadfully survived. Some say, this wasn't a true story. The Britishers in India blamed the whole incident and when the news went all over to England the Britishers went angry and later it triggered to the 'War of Plassey'.

In 1961 physicist Robert H. Dicke was giving a presentation at a conference in Dallas, Texas on his research about 'Gravitationally Completely Collapsed Objects' and he repeatedly used an analogy to the 'Black Hole of Calcutta' to describe them.

So, that's how we got the name 'Black Hole'. The physicist John Wheeler is often credited with popularizing it around the scientific community. So, that is how it is! Never have I ever thought that this type of event would be related to 'Black Hole'. Now whenever I will hear the word 'Black Hole', not only it'll remind me of the cosmological object but also the horrendous story of Calcutta, "The Black Hole of Calcutta." ◎

নেখাতী ডেকা, প্রাক্তন প্রাথমিক শ্রেণী

Airavat : The legendary white elephant that served as Indra's mount

◆ Jini Kashyap

Class VIII

In Hinduism, each of the divine gods and goddesses have their own animal escorts. These are also called as Vahanas (animal vehicles). The literal meaning of a Vahana is something which carries, or pulls. While different gods are associated with different Vahanas or animal escorts, Lord Indra is associated with a white elephant called Airavata.

Airavata is also called as ‘Ardha-Matanga’, meaning ‘elephant of the clouds’, ‘Naga-malla’, meaning ‘the fighting elephant’ and ‘Arkasodaa’, meaning ‘brother of the sun.’

The birth of Airavata had a divine

purpose. The birth of this elephant was planned so that lord Indra could have an animal of his own to serve as his escort. In brief, Airavata was born when Brahma sang sacred Mantras (hymns) over the halves of the eggs shell. These egg shells were of the eggs which the bird Garuda hatched. It is said to have been followed by seven more male and eight female elephants. This is the story behind its birth.

Airavata was made Indra's Vahana. But because of it Indra had to face sage Durvasa's curse. This is because it tampered a garland which was offered to Indra by Durvasa.

So, sage Durvasa cursed Lord Indra that all the gods would be losing their strength, energy, fortune, prosperity and also they would be suffering the symptoms of old age. Indra was shocked to hear the curse, requested sage Durvasa to take back the curse. Durvasa was relentless and merciless, and he explained that he could not take back the curse. But he told that there was a solution for the Devas to regain their youth. Sage Durvasa told that the Devas could regain their youth and would remain youthful forever by drinking the AMRUT (Nectar) that comes out by churning the ‘milk ocean’. Lord Indra accepted the curse and went to seek the refuge of Lord Vishnu

as the Devas alone can't churn the ocean as they lost all their powers due to the curse. Lord Vishnu asked the Devas to approach the Asuras and form an alliance with them to churn the ocean and guarantee them a share of the nectar but Lord Vishnu guaranteed that the nectar would be consumed by only the Devas but not the Asuras. And then one of the greatest episodes of Hindu Mythology, the Samudra Manthan (churning of the sea) began, which was a result of the carelessness of Airavat.

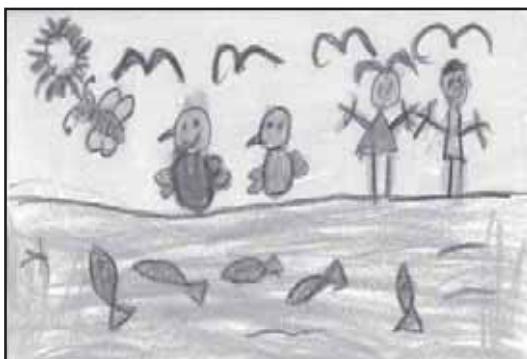
Above mentioned was the story of Airavat who was the cause of Samudra Manthan according to the Ramayana but the Mahabharat had a different version of Samudra Manthan. Mahabharat says that Airavat emerged during the Samudra Manthan which was taken by Indra.

Airavata also stands at the entrance to Swarga, Indra's palace. In addition each of the eight guardian deities, who preside over the points of the compass, sit on an elephant. Each of these deities has an elephant that

takes part in the defence and protection of its respective quarter. Chief among them is Airavata of Indra.

This is the story of one of the greatest and mightiest animal gods which emerged to be a significant figure in Hinduism. The power of Airavat is such that it has emerged to be the king god of the elephants! ◎

দৃষ্টিশিখা শর্মা, প্রাক-প্রাথমিক শ্রেণী

তন্ময় বাজবংশী, প্রাক-প্রাথমিক শ্রেণী

Egyptian Mythology

◆ Mandeep Goswami

Class IX

When people think of mythology, they usually get an idea of gods, monsters and magic. However, people don't realize how mytholoy is connected to human existence and how we will grow and fall as species.

The ancient Egyptian mythology is one of the oldest mythologies in the history of the world. Egyptian mythology is the collection of myths from ancient Egypt, which describes the actions of the Egyptian gods as a means of understanding the world around them. Myths appear frequently in Egyptian writings and arts. In Egyptian mythology the most important myths were those describing the creation of the world. According to the Egyptian mythology, in the beginning there was nothing in the universe; it just consisted of a great chaotic ocean and Benben emerged amidst this primal chaos. Benben was a huge pyramid upon which the creator deity Atum settled. There was a lotus flower with Benben and when it blossomed, it brought the god Ra to the world and light came with him. Ra by himself generated the first generation of Gods. Shu, the god of the air, and Tefnut, the goddess of rain, were born. The universe was enrapt by vast mass of primordial water. Shu and Tefnut plunged into the water to explore. Ra felt afflicated after realizing that his children were taking a long time to return. Fearing never to see them again, he sent his best messenger to find them. Shu and Tefnut returned safe and sound and Ra's joy was so immense that human beings were born from his tears.

After that, Gape, the god of earth, and Knut, the goddess of the sky, were created.

Some other Egyptian Gods are—Osiris, the god of the underworld, Seth, the god of chaos, Anubis, Isis, Horus, Ptah, Hathor, Thoth, the god of writing and wisdom, Bastet, the cat Goddess, Apopis, the god of destruction, etc.

Osiris was one of the most important deities. He also symbolized death. According to the myth, Osiris was a king of Egypt who was murdered and dismembered by his brother Seth. His wife Isis reassembled his body and resurrected him, allowing them to conceive a son, the God Horus. Horus was a sky God associated with war and hunting.

The God Anubis was concerned with funerary practices and the care of the dead. He was usually represented as a jackal or a man with the head of a jackal.

Like any other mythology, Egyptian mythology also has some mythical monsters. Ammit, a mythological character with the head of a crocodile, the forelimbs of a lion, and the hind limbs of a hippopotamus. Ammit was the personification of the man-eating predators so feared by ancient Egyptians.

Apep was a giant mytholigical snake, that stretched for 50 feet from head to tail, was the enemy of Maat, the goddess of truth.

Each variant of a myth represents a different symbolic perspective, enriching the Egyptian understanding of Gods and the world. ◉

Benefits of Walking

◆ Pragyanzu Jagadish

Class X

The first thing a baby learns in his or her life is to walk. From that point of time, a person walks until his or her last breath. Walking is one of the primary skills that a living organism acquires to sustain his life or to find food, shelter, etc. People walk to explore different places around the world, people walk to their workplaces and people also walk for their health. Snakes travel by their whole body, almost all vertebrates can walk but humans or the Homosapiens are one of the few species in the whole world to have the ability to walk with two legs. Humans have acquired this skill while evolving from monkeys who live in the trees to a species that walks on the land. Walking is now an integral part of our lifestyle. People until 19th century did not take walking as an exercise. Because till then everyone nearly walked 10-20 kilometers everyday to bring water, to go to their farms or to travel mostly on foot. But when the steam engine came, people started taking trains and cars instead of walking all over the place. Then people started noticing how the lack of enough walking invited a ton of diseases and it also led to early deaths. Then only people understood the importance of walking. But until 2000 it was not a hype. But later everyone including the developing nations took walking seriously. Nowadays everyone is aware of the importance of walking. Walking is now also a part of

fitness training in all over the world. Walking has many benefits. The first primary benefit of walking is regulation of blood in the body. Walking increases the blood flow from the heart to the different parts of the body. It also increases the blood flow to the brain which improves the memory and it also increases the capacity of our brain to handle information. Walking also regulates the blood pressure thus lowering the risks of heart attack. Walking also refreshes our mind. Our mind detaches itself from the body to watch the beautiful scenes of mother nature. While walking, we burn our excess fat which gives us a slim and healthy body. When we walk a little bit more than the usual amount, our muscles break and when we take rest the muscles join to form bigger and stronger muscles. This is called as the 'tear and join' of muscles. Walking let us explore the nature in its own exciting way. Walking is the simplest form of exercise which can be done by almost everyone with ease. Walking activates the different nerves in our foot which circulates blood all over our foot. Walking helps us to reconnect ourselves with the nature. While we walk, our whole body gets more oxygen and also releases carbon dioxide in a bigger quantity. Walking moves our joints in our feet which increases the joint fluid and it also helps us to make our joints more flexible. Walking also regulates bloods in our upper dermis or our

skin and that is why the more we walk the more our skin becomes free from free radicles and our skin glows. Walking removes free radicles from our most important parts like the liver, the pancreas and from our kidneys which improves the functioning of these important parts. By removing the toxins or free radicles, walking

reducess the chance of development of cancer cells in different parts of our body. At last it is clear that walking improves our health and makes the body slim, skin glowy and the brain a super brain. This is why we all should walk twice a day to keep our body healthy and our mind happy and blissful. ◎

Most Popular Street Food of India

❖ Nimisha Kalita
Class X

India is the land of diverse cultures and traditions and known for its multiplicity. Along with its cultures, languages, religious and natural landscapes, Indian food is also one thing that diversifies India brilliantly. Different cuisines of India make our country stand apart from others.

Street food of India is the most tempting part of the culinary delights of the country. Sold in public areas like markets or stalls, street food is mostly ready to eat food. They can be found at very small price and are really delicious in taste.

Some of the major street food of India offered by different cities are—

Vada Pao, Mumbai :

It is the Indian version of burger and the most popular road side food loved by people of Maharashtra. Vada Pao is the favourite and ultimate staple food product, which is made with a fried potato stuffing called batata vada in the middle of bun-pav. Condiments like chutneys and fried green chillies are added for better taste.

Kathi Roll

This is one of the most popular street food of Kolkata, which is very much loved by all. Kathi Rolls are basically crispy lachha paratha, which are stuffed with various delights like cheese, eggs, mashed potatoes, chicken, meat and vegetables.

Chole Bhature, Delhi

Capital city of India is the best place to enjoy street food in India as it offers them in plenty. Chole Bhature is a popular Punjabi dish but loved by maximum people of India. It is a popular breakfast item and can be found in any road side food-stall and even restaurants.

Some other street food of Delhi are Aloo Chaat, Dahi Bhalle and stuffed paratha.

Kachori, Jaipur

Jaipur is also famous for variety of street food. Its kachori is a real delight for foodies, which comes in variety. Some of the famous variety of Kachories are Mawa Kachori, pyaaz Kachori and dal Kachori. Each of them is super delicious in taste. ◎

Source : Internet

L.P.G. Cylinder Cap Opener

❖ Prayganza Jagadish

Class : X

Have you ever attempted to open a cooking gas cylinder cap without any aid? How was it? Hard, isn't it? I, too, had this experience and this experience pushed me to search for a solution. I tried to find if there was any instrument for opening the cap, but all my labour went in vain. There was no sort of tool available for this. So I started thinking about how I can fix this issue. So I began working on the concept for a gas cylinder cap opener. But, first I would like to brief the problem.

A **gas cylinder** is a pressure container for storage and containment of gases above atmospheric pressure. High-pressure gas cylinders are also called *bottles*. Inside a cooking gas cylinder, the stored content is usually liquified petroleum gas (L.P.G.). When the gas is not in use, a cap may be screwed over the protruding valve to protect it from damage. In the fiscal year 2022, the number of active liquified petroleum gas customers across India was **above 305 million**. So of these 305 million users, almost 90% encounter this annoyance. So, the final by-product would aid all these people. The problem is that the delivery person uses plenty of strength to unlock the safety cap of the cylinder only if it has to be opened at the time of delivery. It needs a higher strength; so merely some muscular individuals can open it. This creates problems for the cook or anyone if no one is there to help.

In the blueprint of this device, we have

kept the size of the device same to that of a gas lighter. The device will be made available within 150 rupees in the market. The device does not need any electricity, it only needs a little force by hand. We will try to minimise the amount of force needed to open the cap. The device will last for years. So this will be good buy for everyone. Currently we are in the developing state. We will try to make it suitable for day to day use within a few months.

I started working on this project in January of 2021. I made the brief sketch and then I took this to Pankaj Sir (Senior teacher of our school) for further direction. From that day till now he has been guiding me to develop this device and we have been working as a duo. In October 2021 sir informed me about INSPIRE AWARD 2021. Then we drafted the necessary script and applied for this award. Principal sir gave me the good news on 29 December. That I acquired the scholarship in my bank account. I am profoundly grateful to the administration headed by Honourable Prime Minister for encouraging me to continue the project and giving me the needed fund. We have been utilizing this fund for developing this device. I will try my best to make this scholarship worthwhile. Finally, I would like to thank Principal Sir, Pankaj Sir, and Bikash Sir for continuously encouraging and supporting me in this project. •

*Note : This Project is selected for
INSPIRE AWARD 2021-2022.*

The Medelua speaks

❖ Rudraakshee Dutta Choudhury

Class X

Now it is time to say goodbye to another batch. I have seen this farewell program for more than two decades, but still I get emotional. They came here as tiny blue birds, crying and running, begging to go home. But now as they stepped into the school for the last time wearing the sky blue shirt, they cried again...

"Oh sorry. I jumped into my emotional story without even introducing myself. Hellooo ! I am Medelua. You know the big fat tree with yellow flowers. The one you see in front of the preparatory classes. Yes, I am that one. Today I have decided to share some of my experiences related to this school to you guys. So that you can feel more attached to your school and cry even more in your farewell."

In late 90's a new construction started around me. I heard that it is going to be a school. That would be really exciting. After living alone by the Railway track, having no one for company, I yearned to see what a school would be like. I remember the dreamers and the founders, sitting under me, planning everything. They had luminous stars in their eyes fueled by the passion for

the school. Their hard work, sweat and tears and dedication, led to the building of an ideal school. Then came the ever enthusiastic young group of teachers ready to do anything to fulfill this dream. And finally, in 1998, came those little children, all in blue and grey. It was like the sky had come to earth with all its beauty and just like

that I got a new address—
Assam Jatiya Bidyalay,
Noonmati, Guwahati-20.

Time really flies. I saw the first batch of the AJB appearing for HSLC. Saw the quietest teacher of the school running in the corridor in excitement as the HSLC results were beyond expectations with a rank in the whole state. After that we never looked back. It has been a long journey with roller coaster of

emotions. I remember Tridib Sir with a "Julunga" and the unruly appearance. There were just so many pictures he painted, so many lines of poems and stories got his touch under my shadow only. How he took the lamp and guided everyone to light. He was the man behind our very own "Geet Mator Godhuli", "Abhigyan Sibir" and so much more. And suddenly, he came near me

again. Not with those sparkling bright eyes but sleeping in eternal sleep. It was like the air stopped flowing, time slowed down as all the teachers, parents and students walked with him for the last time to the Nabagraha Cremation ground. I wanted to go, wanted to cry my heart out. But I am just a tree, aren't I? I silently grieved and kept those memories with me.

And if we are talking about AJB, how can we miss the "Tiger", Principal Banamali Talukdar Sir. The man just radiated strictness and discipline. Under his guidance, the school started to become the brightest star in academics. The number of rank holders increased so much that there was no space to let them stand together on the open stage. He prowled like a tiger in the corridors keeping everyone under discipline. Yet, he also protected them like a tiger protecting his marked area. But on one cursed day, the strict administrator came under my shadow covered with a white shroud.

Another bead of the rosary-Bhaben Bora Sir, one of the dreamers of the school. An engineer who could go to the root of the problems of academics and fix them. He always reached school before 8 in the morning and would get busy correcting the copies of the students. Bora Sir was the inspiration for many children who wanted to catch the stars. But unfortunately, one day, the precious bead of the rosary became a silent star himself.

Another shining bead of this rosary was Krishna Bora Sir. The tall, handsome and soft spoken academician also paid his last visit on the Swargarath under my shadows

(*This is not the history of AJB, but some bits and pieces we have heard and seen put together*)

only. I could not shed tears, but I showered a few of my little yellow flowers on him to pay my last respect.

On a quiet night I remember the "adda" and dance and singing of "Abhigyan Sibir" till midnight. The joy and over excitement of "Geet Mator Godhuli", the melodies of "Alok sandhani" on First January, the goose bumps of the teachers' "naam kirtan" on the "Mahapurush Divas" and many more such incidents. There are so many memories, so many tales that I can speak for hours and it won't end. Through the ages, I have seen the golden bond of friendship, have seen hearts broken and healed, been the first audience of many poems, stories and plays. I have been in drawings and pictures of so many young artists. I have heard the exciting chatters of children saying "In this year's Geet Mator Ghodhuli, that tree is ours. No one will be allowed there." I swell with pride when I feel that everyone cherishes me despite the fact that I am not a living object.

Time changed, people changed but the pure heart of the Assam Jatiya Bidyalay? That remained and will always remain the same. From a single-storey structure, to a five storeyed huge building and the tall construction of the Higher Secondary building, the play group classes became more beautiful while the big open stage and the gallery added new life to the campus. Both AJB and I grew up together and as long as the school stands, I will also stay strong to my roots and strengthen the sacred ground where our own culture and modern education sings together... ◉

The Hints

❖ Sabdi Bharadwaj

Class X

7:33 P.M. The room was filled with laughter. “Good Lord! It must’ve been so awkward!” a woman in her 70’s said while laughing. “Exactly! It was, I really wanted to just get out of there”, replied another woman nearly of the same age. Grey hair was visible near her ears and forehead. But she didn’t feel the need to colour it. Because she found it fancy. “Save some jokes for me too, mother.” a voice came from the kitchen. A lady of about 40 came out while holding a tray with tea. Giving a beautiful smile to the guests, she took a seat in the sofa, making eye contact with the grey haired woman who resembles her.

Ding Dong! “Just a second.” The lady stood as the door bell rang. The moment she opened the door, her eyes fell on the teenage boy all wet in the rain pouring outside. A sudden realisation hit her. She looked at the wall clock. 7:48, it showed. She turned around to look at the boy again. But before she could ask something, the grey haired woman came rushing and embraced the boy in a tight hug. “My dear grandson Mon! Where were you?” Then she noticed his state and said, “Oh my! You’re all drenched! Forgot the umbrella? You should take the umbrella with you. It has been raining these days. Now hurry up and change, or you’ll catch a cold.” With her signature smile, she

patted him on the back. The boy was silent. He nodded, gave her a ‘not so real’ smile and headed upstairs. “Where were you, Mon?” This time his mother asked in a worried tone. “Where else? Tuition.” He answered briefly. “Your tuition class ends around 5:30! Now it’s 7:50! It doesn’t take you 2 hours to reach here, does it?” She came closer to her son. “Where were you?” She was serious. Her voice was cold. Heaving a sigh the boy said, “I was just roaming around. It’s not like I was missing for a day.” He was irritated. “Don’t use that tone with me!” his mother yelled. No one present in the room dared to make a sound. It was a heated situation. “Why do you care?” This time Mon raised his voice. “You don’t understand anything, so stop asking!”

“What do I not understand?”

What does she not understand? No, he can’t tell her because she won’t ‘understand’. So he kept silent.

“Mon, I’m asking you something! Will you please make it clear? You’re behaving weird these days.”

“Why do you even wanna know? If you cared about me, you would’ve searched for me rather than yelling... I’m going to my room.”

Mon headed to his room upstairs. His mother was out of words. “Is everything

alright?" Mon's grandmother whispered to his mother. But the boy heard it anyway.

"What a question!" He thought.

Everything that happened here was alright, wasn't it?

"Don't prepare food for me, I don't have an appetite." saying that he slammed the door.

"No mother..." Mon's mother sighed.

"Don't know what's up with him."

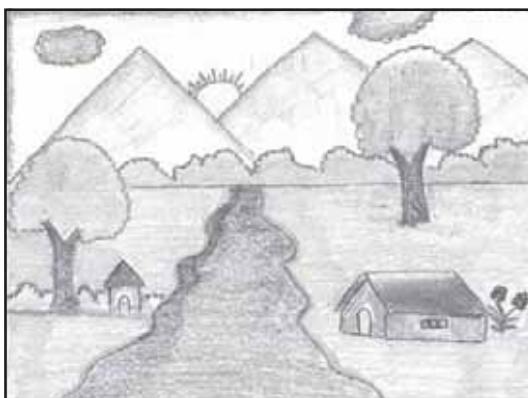
"You should ask if something's bothering him."

"I tried, but how will I keep calm when he talks to me like that?" tears rolled down her eyes.

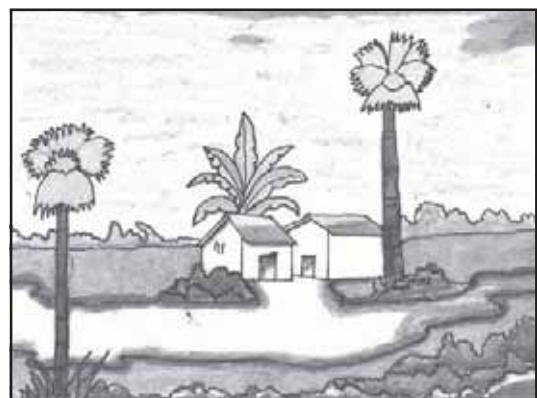
Mon kicked on the side of his wooden bed, getting his toe hurt. But he didn't mind the pain at all. He had an urge to throw something, to break something. But he couldn't. He sat on his bed and gritted his teeth. Don't cry! Don't cry! Mon tried his best to fight back the tears pooled up in his eyes. But he lost it. He cried, silently. As he wiped his tears, he looked at his hand. Small and chubby... He hates it. He hates his hands. He hates his puffy cheeks. He hates his round stomach. He hates that he's sensitive and emotional. He hates that he

cries on stupid things. He hates that he makes his mother cry, too. He hates everything about himself. He hates himself. His arrival disturbed the joyful atmosphere. His mother must be telling about her misery to his grandmother. 'Where were you?' How would have he answered that question? In the park? Hiding and crying? That would have led to another question. 'Why?' Because his bullies made fun of him? A stupid reason to cry on. Even the term 'bully' sounds silly. So it's better to keep quiet. But deep down the boy knows he wants to be understood. And the person who can understand him is only his mother, or at least that's what he thinks. But how will he tell her? He will look like a kid. What if she laughs at him? You can't understand one's feelings unless you feel it yourself. But he wants her to understand. He had given her hints. Didn't she notice that he was depressed?

A bunch of thoughts clouded his mind. Do I have to tell her everything? Doesn't she get the hints? Why can't she talk to me without shouting? How does she expect me to tell her when she's this harsh? Why can't she talk to me like a 'Mother'? Why can't she just understand? ◉

হৰজিৎ বয়, চতুর্থ শ্ৰেণী

দশিত বৰা, চতুর্থ শ্ৰেণী

Forget me nots

❖ Kaangkan Kashyap

Class X

“You can tear the soil apart
But can you tear the sky apart?”

How does the moon of a war-torn town look like. Or in that case the sky. “Fight for peace”, “Fight for peace”, “Fight for peace”, so far as Saddam recalls that’s what grappy used to say to his students. For Saddam peace is skipping school and sleeping for some extra hours, like any other kid in the world. But he isn’t any other kid. He is a kid born out of a storm. The storm in which babies were ripped out of wombs. He escaped the horror though and so he is here now. As the school bus moves through the bumpy road between the ruins of shattered buildings and dreams, the country in shambles is reflected in his gloomy eyes. All the parched soil seeks for is a drop of water to fulfil its sheer painful thirst and to blow the dense layer of dust of the withered forget-me-nots. And only the parched soil doesn’t forget the forget-me-nots. As they drive past the shabby little town and enter the ragged valley road, the eyes of Saddam and his little tiny friends glitter with a bright emerald shine due to the deep evergreen serene beauty of the valley. The gloomy and wrinkled eyes have become the real eyes of the ragged people of the country, from ragged old man to ragged innocent children. But the very brief moment tranquillity reigned their souls— THE PURE PARADISE MOMENT. Fleeting moments like this are surreal for people like them as they come

from everyday horror, they work in this everyday horror, risking their life for food, for their children, for life. We are alive on this earth under one sky yet there are different rules for different beings. Supposedly, the elderly ones deserve it, but do the children likes of Saddam deserve? He wasn’t even once asked before if he wanted to live a life already destined to be shattered. Yet there is a dim light of hopefulness in the hopelessness. Because kids have a weird capacity to dream. Saddam always hears grappy saying him and his young students to dream and “fight for peace”. Within this liveliness of nature, there is a bus full with a bunch of apathetic kids. The kids’ apathy towards the welcoming nature of the valley has a valid reason. They are aware of what is coming, they can foresee the end of this beauty. They are so aware of the situation that they know that Newton’s first law of motion will work on them now and those careless of the surrounding will fall forward while the rest will hold tight to their seats. The check point. Going to school is crossing two towns. Saddam sees two black and brown ants crawling down the windowpane. The black one is a little bigger than the other. Saddam blows away the small one and crushes the other one by closing the window. Somehow a charge of relief passes through him. The bus is pulled over near the side of the road. The side of the road where the forget-me-nots would silently scream for a

little water and eventually they would wilt the next day from the sheer humiliation. The rough steps of boots on them or the piss on them, either way they endure a lot and strangely new ones will bloom again in the parched soil...only to die. But a lot survived too. Saddam observed the men in uniform. He doesn't like them but neither does he hold any grudge against them. He just wants to get back to Grappy and listen to his never ending stories of youthful ventures. Stories of resistance, of loss, of lives. Grappy always tells Saddam to read Neruda. Saddam takes out his tiny waterbottle and sips leisurely. Grappy would insist him on listening to him reading aloud Julius Fuchik's "Notes from the Gallows" over and over again. He hasn't yet but he will. Saddams baby tawiz round his neck itches him. He, with his tiny fingers scratches his skin. His mother made him wear the tawiz when he was three. Grappy said Ammi has gone out for work. He doesn't know what urgent work it is that is taking her 10 days to return from work. Ammi used to pack delicious tiffins. But now with her gone, Grappy's bread with ends that are burnt to crisps is something he has to eat daily. Ammi didn't even say him that she was going somewhere. But since Grappy said she has gone to work, then she will be coming soon. People like Saddam, their lives are driven by hope, that their loved ones will come back. Nor was Ammi's story any different. Her whole life she waited for her

husband. A 24 year old Ammi met Saddam's father under the night sky during the days of great struggle and misery. Soon she used his worldly thoughts to fulfill her lonely passionate soul whereas he used her father's help to expand his ideologies, his belief among people. They were two sides of a coin until one day it made no sense as the men in uniform killed Saddam's father coldblooded. Saddam was hardly 7 then.

The fresh air has turned to dusty air now as they enter the crippled town, Saddam's home town. Saddam knows that he will run to his grandfather as soon he is dropped and will solve the new problems that have been given as homework with Grappy. Then they would talk about history and wait for Ammi to come back from work, a work that never finishes. He loved his life. He loved his grandfather. They enter the market area which is crowded with people like flees over piece of rotten things. But in a fleeting moment everything is blackened. Saddam is engulfed by flames. As he struggles to hold onto something he sees his blood soaked legs, he feels like the black ant he had crushed. The distant screams have faded out. Sometimes even the silence is deafening. He thinks of Grappy. What would he do without him? So, one can tear the sky apart too, then? ◎

"How many centuries do men need to open their eyes?" –Julius Fuchik

Chapter III, CELL 267.

One step towards happiness

◆ Himadri Barman

Class X

Thinking about her exam Alisha was sitting on the platform waiting for the train. The train was at 10:00 pm but she came to the platform early at 7:00 pm as there was no one in her hostel. Everyone went home to celebrate New Year with their family after exam. So she also decided to go home and to have some fun with her little sister, as Issabella, her sister was the only family of her in the world. After their parents' miserable death Alisha was the only roof of Issabella's little hut. She was only 16 and Issabella was only 9 years old when they became orphan. Their cruel uncle and aunt looked after the sisters for their money. But when they got the money they kicked Alisha and Issabella out of their house. From that day Alisha did many part-time jobs and worked hard to give Issabella a better life. Like this her life was going on. Many times she even tried to kill herself but her love towards Issabella stopped her. But she always blamed God for all her misery. She completely lost hope in life and stopped dreaming. Now the only thing she knew was Issabella and money.

"Is there anyone? Can I sit here"—a woman asked Alisha. She looked at the woman from her head to toe. Her complexion was dark but there was something in that woman that attracted Alisha. Her dresses were also too simple, she wasn't wearing any jewellery too, but still she was beautiful. Generally she hates black people. She wanted to say her "No"

but a word 'yes' came out from her mouth automatically. Even Alisha didn't understand what happened but she was curious to know about that woman.

"Where are you going?"—The woman asked Alisha. "My home,...kerala. What about you?" Alisha asked "I live here. Want to see my kids, so going to Jharkhand." "Hmm...how old are your kids? Alisha asked the woman as she wanted to talk, too.

"There are too many. [She laughed] 12 to 20 years old may be. I have an orphanage."

After a while the woman asked Alisha, "Will you mind if I ask you a question? You are going home, then why are you upset? You are meeting your family, you should be happy."

"Family? [Alisha laughed] They are no more. Only my sister is left."

"Don't worry. God will make everything alright."

"God? [She smirked] Is there something like this?

"Why? You don't believe in God?"

"You believe?" she asked.

"How will you live without God?"

"He took half of my life and has given us a miserable life." Alisha sobbed.

"Don't cry. At some point God takes some tests to see our patience. We shouldn't lose our patience. We should have patience to score good in the tests."

"Why are you saying like this? You don't know how it feels to live without parents' love."

"And you don't know how it feels to live without anyone."

"What?" Alisha looked at the woman with a pretty smile. She was crying.

"Yeah. 5 years ago, I lost my husband and my two baby girls, in an earthquake. We were too poor, after the earthquake I became homeless. My luck was with me at that time. Somehow I managed to bring myself out from all the misery. I built a little house & after that I decided to work and came out from my village to the town. Luckily I found the job of a housemaid in a wealthy family. After 1 year I got some money and returned to my village. But my house wasn't there. I asked the people and they said that I couldn't live in their village. They took all my money that I got from my hardwork forcefully and called me a thief. They almost wanted to kill me but fortunately the Sarpanch of the village stopped them. He decided to give me a house near the jungle and gave me a little matress and a few clothes.

One day, I really decided to end my

life. I went to the jungle but suddenly a kid came in front of me. And he took me to a new world. He showed me many homeless hungry kids like him. That day I decided that I would not pass away like the wind. Though the journey was full of thorns, I went through it and with the help of many I made an orphanage. Now this is the biggest orphanage in the city and I have a food company which provides food to the orphanage and I'm very happy. Now tell me is there god or not?

"My train has arrived. I have to go now. Decide about it." The woman left.

Alisha was freezed. She didn't think that people's life could be so sorrowful ! Compared to the woman her life is very joyful. Time passed. She sat there like a statue. Her train came. She stood up. Suddenly she saw a card. "G- food industry, Lucknow.' Isn't it near my college? that means !" A smile covered her face. Positivity filled her heart. She took a seat near the window. Taking a deep breathe she said to herself.

"When I lost hope again, God, just remind me that your plans are better than my dreams." ◎

ବର୍ଣିଲ କାଶ୍ୟପ, ପ୍ରାକ୍-ପ୍ରାଥମିକ ଶ୍ରେଣୀ

ଉତ୍କର୍ଷ ଡି କାଶ୍ୟପ, ପ୍ରାକ୍-ପ୍ରାଥମିକ ଶ୍ରେଣୀ

The City Full of Nobodies

❖ Anubrat Barthakur

Class X

He walks the streets of this mighty city at night, streets that are filled with thousands of people, streets that are home to the homeless, streets that carry the history of this vast city.

He wakes up, goes to work, and at the end of another hardworking day, he finds himself walking the same streets again. Still filled with thousands of people, yet he knows none. Sometimes he wonders if there is any meaning to his life. So many people are born everyday and yet most die without making a name for themselves in the world. But does that mean their life too, was worthless?

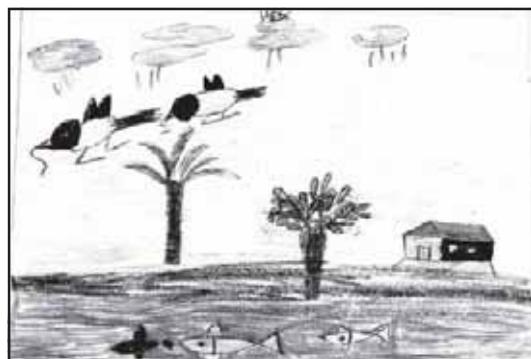
Everyone has a contribution to the society. But somehow only the ones who

have done something exceptionally great or foolishly wrong are remembered. Not every man has to make a name for himself in this world. Some work in the shadows, some in the light. But the eternal truth is that they all work, they work to keep this city alive. They are to this city what organs are to the body.

But people like him are the true soul of this great city. There is no city without them. They wake up early in the morning, they work all day, and at night, they all walk the streets of a city that refuses to sleep. They are known to none, nor do they know anyone. Each one of them wonders if there is any meaning to their life at all. They all go to sleep at night thinking that this city has broken their heart, not knowing that they are the heart and soul of this city. ◎

নিরাজনা শৰ্মা, প্রাক-প্রাথমিক শ্রেণী

প্রজ্ঞানজ্যোতি চৰীয়া, প্রাক-প্রাথমিক শ্রেণী

Walking by the street

◆ Kasturi Bharali

Class XI (Arts)

I was walking by the street,
They joined me.
The bunch of pupils who went together
To catch their dreams.

We went together
Chasing our dreams
To the bridge where the sun sets
And promises us to rise again.

The days are gone,
There we were all together
Running towards our goal,
Now, all apart from each other
Tying our bonds with the memories as knot.

Who says those are the old days !
They will be forever fresh
Like every time we are living in it
When I was even walking by the street. ◎

Dear ‘mom’

◆ Prakista Bora Sarma

Class V

Thank you for your
soften lap...
Thank you for your
selfless love...
Thank you for your
fooding bosoms
Thank you for your
Tender touch
Which taught me to walk...
Mom, you are my mother. ◎

What's Life

◆ Jini Kashyap

Class VIII

What's life?
It's about happiness, success or what ? No!
It's about depression, stress, anxiety...
It's about the toxic people in life...
It's about our dreams...
For which we all surrender our lives..
My pillow knows
How much I cry !
My chair knows
How much stressed I am !
If you really want
to be happy
then you have to know
how to enjoy life, alone ! ◎

O, Lord

❖ Pragyan Saikia

Class VI

O' Lord
 Please look down,
 One of your planets
 In the Universe
 Named the Earth
 Is under turmoil,
 O, Lord,
 Please come down
 Living beings
 On the Earth
 Are under threat
 Penetrated by pandemic
 Being attacked
 By Ghost
 O, Lord
 Please come down
 And save the Earth
 Before it blows down. ◎

Pause for a moment

❖ Chinmoy Nanda Kishore Sarma

Class IX

The waves call me out
 Hold my hand O' Life,
 The past is gone...
 Let it go
 And if sleep beckons,
 Embrace your dreams
 Pause for a moment
 and breathe O' Life.
 I so long for
 A moment of peace
 I so long to open the window
 and let sunshine in
 some things remain incomplete
 Leave them be
 And if sleep beckons
 Embrace your dreams...
 Pause for a moment
 and breathe O' Life... ◎

The Glory of Indian Female Writers in the Field of Indian English Literature

◆ Priom Saikia

Teacher. Dept. of English

India is full of proficient and prolific writers who have contributed immensely in the field of Indian literature. Most of the population know the contributions made by male writers like Rabindranath Tagore, Salman Rushdie, Vijay Tendulkar, and many more. However, the contributions of the Indian female writers cannot be ignored. The skills, the knowledge, and the intelligence of women have never fallen back in raising the prestige of the society. Let us explore a few prolific women writers who have reached great heights in Indian literature and gained fame worldwide.

To begin with, one of the most celebrated authors of India who has gained global recognition is **Arundhati Roy**. Her novel '*The God of Small Things*' has gained tremendous popularity. This novel won the 1997 Booker Prize for Fiction. Moreover, it was one of the best selling books at that time. Another remarkable achievement of Arundhati Roy is the Sahitya Akademi award, which was awarded in the year 2006, for her collection of essays named '*The Algebra of Infinite Justice*'; however, she refused to accept the award.

Another reputed writer, who was nominated at least three times for the Booker Prize, is **Anita Desai**. The Sahitya Akademi Award was awarded to her in 1978 for her wonderful novel '*Fire on the Mountain*'. Her achievements have reached great

heights and it is marked by receiving the Padma Bhushan in 2014 for her contributions to Indian literature. The most significant element of her stories is the humorous tone and, at the same time, the ability to strike one's heart. The author also received the British Guardian Prize for her novel '*The Village by the Sea*'.

The name **Kiran Desai** has a prominent place in Indian literature. She is one of the most prolific authors of India, specifically popular for her novels. She is the second Indian to win the Booker Prize in 2006 for her book '*The Inheritance of Loss*'. Desai received remarkable reviews for her debut novel '*Hullabaloo in the Guava Orchard*'. She is the daughter of Anita Desai and her work is motivated by globalization and the consequence of the country's development on all social classes.

Next, **Jhumpa Lahiri** is an internationally acclaimed author who received such recognition as her writing mostly deals with NRI characters, issues related to immigrants, and the various struggles one has to face in foreign lands. Her simple writing and metaphorical way of describing the nuances of day-to-day life and interestingly revealing the dramas in every person's life could touch the soul of the readers. In addition, a film based on her first novel '*The Namesake*' was directed by Mira Nair in 2006.

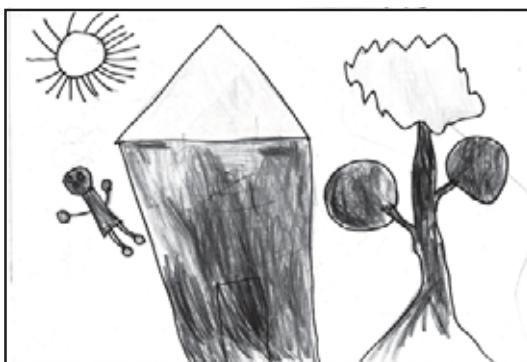
The name **Shashi Deshpande** cannot be missed in the realm of Indian literature. She is an award winning Indian novelist. Her book '*That Long Silence*' has gained her immense fame. She also received the Sahitya Akademi Award for the same novel in 1990 and Padma Shri Award in 2009. She is well-known for addressing the Indian readers instead of the international marketplace. Deshpande successfully gives a glimpse of the social strata of urban society through her characters. However, her focus is mainly on educated women, specifically the middle and upper middle classes, who are in a constant battle for their own space, their place in the family, and in their social and cultural setting.

Sarojini Naidu is a prominent figure in the field of Indian English literature and she was the first woman to become the President of the Indian National Congress. Furthermore, she was also the first woman to be the Governor of a state in India. Her grasp in the field of Indian literature is portrayed through her collection of poetry, known as the '*Golden Threshold*' which was published in the year 1905. Naidu is very

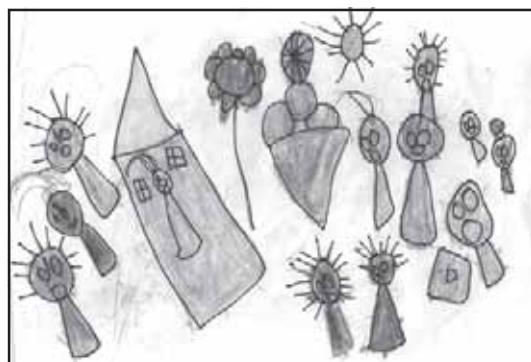
effective in using literary devices, such as imagery style, i.e., her poetry uses the five senses of sight, hearing, taste, touch or smell. Her other famous volumes of poems include '*The Bird of Time*', '*The Feather of the Dawn*' and many more.

Jahnavi Baruah is a known and prolific author from Assam. She received much popularity for her critically acclaimed collection of short stories called '*Next Door*' followed by '*Rebirth*'. In this collection of stories, she beautifully uses the landscape of Assam. She uses her words to take us into the world of innocent longings and complexities of everyday life. She has received the prestigious Author Awards for her '*Undertow*' that was published in 2020.

Thus, in the field of Indian English Literature, women writers have made a tremendous mark and achieved great heights. Their writings reflect the truth of Indian reality. All the major works of such prolific writers have received immense academic attention across the globe. India is full of such prominent female writers who have, undoubtedly, created a mesmerizing space in the hearts of the readers. ◎

নাং অভিন্নপ্রিয়া গগৈ, অংকুর শ্রেণী

বিয়া শর্মা, অংকুর শ্রেণী

A Love Story that Stays with You 'Till the End of Time'

❖ Nisha Devi

Teacher, Deptt. of English

From ‘A Chance Encounter’ through ‘Love is in the Air’ to ‘You are dead to Me’—welcome to the hauntingly beautiful love story of “Till the End of Time.” “Till the End of Time” is the debut novel by

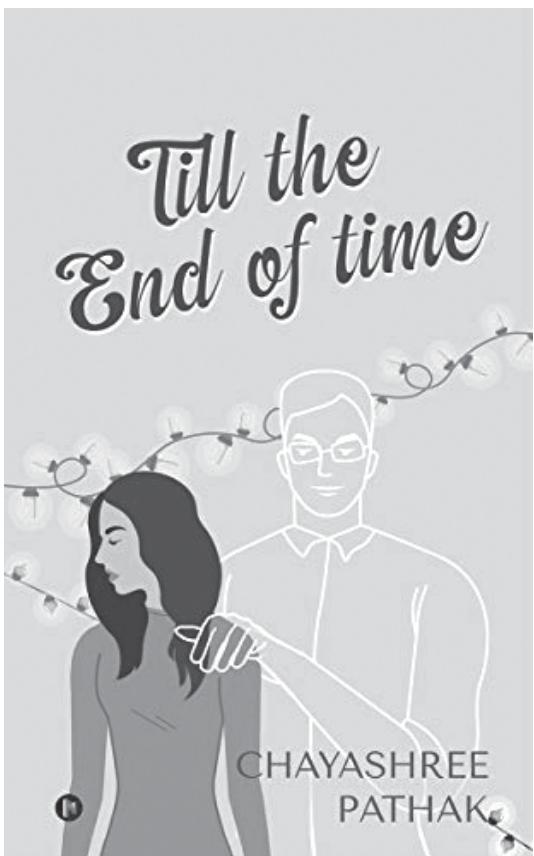
Chayashree Pathak*, a young corporate born and brought up in Guwahati. The book is published by notion press.com. ‘Till the End of Time’ is the story of a girl ‘Riya’; Or it is the story of a boy “Prithvi”. As Kiya says to her brother Prithvi, “If the story has Riya, it will have to have you.”

The novel starts with Prithvi revealing the secrets of Riya’s life to his sister Kiya. We meet Riya-intelligent yet shy and simple. Love or to fall in love with a random guy is the last thing in her mind. She has come to college to study. A serious, motivated, genuine soul. But love happens when you are least prepared for it. “A Chance Encounter” happens and Riya is in love. It is love at first sight. Riya meets Akash, falls for him and learns that Akash loves her too. Prithvi, who has always been in love with Riya chooses to disappear from her life. So, is everything flowers and rainbows in

Riya and Akash’s Love story? Is their love story only about the silver lining and nothing about the cloud? What part does Prithvi play in their story? Why does the book bring tears to one’s eyes? Set in the background of pre-internet and mobile phone era, the innocence of the story will mesmerise you. Specially, the ending of the novel will leave you speechless. That is where the author’s credit lies. The book will make you emotional despite the fact that you have been through simple love stories like this before.

The book has multiple point of views but without causing any confusion. The story is mostly revealed through the thoughts and expressions of either Riya or Prithvi. Some parts are narrated by Prithvi; Riya’s story as seen and felt by Prithvi. Others are purely Riya’s thoughts. The novel is written in a very lucid language and a good flow is maintained throughout the book. Quite fast paced, the last part of the novel catches readers completely off guard.

This is a perfect novel for beginner readers and also for them who would like to read a simple love story with a subtle message. A roller coaster ride of emotion, the young author has successfully embedded reality and authenticity to an otherwise simple high school romance. Highly recommended book for those who lived and experienced teenage during the

pre-internet and mobile phone era. Love, heart break, innocence, friendship and much more... the book is a complete package.

The story beautifully describes the usual college set-up. Riya, the introvert heroine of our story, meets new people, makes friends and becomes the part of a group in the college. Then she meets Akash and at once her world shifts. The world of love is age old yet always new. Riya and Akash dance to the tune of love. Prithvi realizes this and fades in the background. But he has a soulful connection with Riya and it is not possible for him to let her live with her destiny. Whatever it may be. So Prithvi comes back and interferes. Prithvi helps Riya come to terms with her biddeu fears and her insecurities.

They say the road to happiness is always under construction. Same is true with the lives of Riya, Akash and Prithvi.

Do you want to know more about them ? Go grab the book. I am sure you will finish it in one sitting. ◎

* *Chayashree Pathak is an ex-student of Assam Jatiya Bidyalay, Noonmati.*

নৈঞ্চাতী ডেকা, প্রাক-প্রাথমিক শ্রেণী

হর্ষিল কলিতা, প্রাক-প্রাথমিক শ্রেণী

Artificial Intelligence: Its Advancement in the Society

◆ Dimple Talukdar

Dept. of English

Artificial Intelligence has made a strong grasp in today's advancing world. It is a clear indication of several major technological advancements with fascinating, new capabilities. AI has dramatically improved the world and the quality of our lives.

For a better understanding, it is necessary to understand what Artificial Intelligence is. Artificial Intelligence refers to the technology which has enabled systems that can capture and understand their environment in real time while making optimal, real time decisions towards fulfilling specific objectives. This process, indeed, piques the curiosity of all. It is basically powered by processing multiple signals and data streams which are possible through technologies, such as Computer Vision and Natural Language Processing. These technologies make the Aisystem understand pictures, videos, and natural language which can be voice as well as text.

The role of AI is imminent in many fields like business, education, and so on. Technology is rapidly advancing day by day, thus, it is an advantage to assume that the focal point of schools will be only on memory skills and outdated tools for imparting knowledge. Incorporation of technology and education is a way to move forward and accept the change. One of the benefits of using Artificial Intelligence is the *automation* of administrative work as well as *digital assistance*. Thus, the focus of teachers can solely be on the development

of students as paperwork processes are automated with the help of this system. Technology has always played an important role in education, but its current use is more prevalent than ever which is a result of the increased availability of smart devices and web-based curriculum.

The other benefit of AI includes making smart decisions. Artificial Intelligence has always been used to make smarter business decisions. AI technology can coordinate data delivery, analyze trends, develop data consistency, provide forecasts, and quantify uncertainties to make the best decisions for the company. As long as AI is not programmed to imitate human emotions, it will remain unbiased on the matter at hand and will help to make the right decision to support business efficiency.

Another advantage of this system is evident in the field of the *healthcare sector*. The use of Artificial Intelligence solutions in the healthcare sector is becoming increasingly popular these days. Remote patient monitoring technology, for instance, allows healthcare providers to perform clinical diagnoses and suggest treatments quickly without requiring the patient to visit the hospital in-person. AI can also be beneficial in monitoring the progression of contagious diseases and even predict their future effects and outcomes.

In short, Artificial intelligence has massive potential advantages and the list can go on. But the most important role for humans will be to ensure that the rise of the AI doesn't get out of hand. ◎

ଫାଂକେନଟେଇ

❖ খতুমল্লিকা গোস্বামী অষ্টম শ্রেণী

বিজ্ঞান হ'ল কোনো এটা বিষয় বা বস্তুৰ
প্রগালীবদ্ধ অধ্যয়ন। এতিয়ালৈ ঘটা বা ঘটি থকা
প্রায়বোৰ কথাৰেই বিশ্লেষণ বিজ্ঞানে আগ বঢ়াবলৈ
সক্ষম হৈছে।

আমি কোনোরেই ভবিষ্যতে কি হ'ব খিরাংকৈ
ক'ব নোরাবোঁ। কিন্তু কোনো এটা কথা ভবিষ্যতে কি
ক'প ল'ব পাবে তাৰ এটা পূৰ্বানুমান কৰিব পাৰোঁ।
যেনে, পুৱা যদি বতৰ ডাৰৰীয়া হয়, তেন্তে দুপৰীয়া বা
ৰাতিলৈ বৰষুণ হোৱাৰ সন্তানা আছে। যেনিবা বৰষুণ
নহ'ল কিন্তু বৰষুণ হোৱাৰ সন্তানা আছিল আৰু সেয়া
সত্য বা অলীক কল্পনা নহয়। ঠিক তেনেদেৰেই
বিজ্ঞানেও কিছুমান বৰ্তমান ঘাটি থকা ঘটনাই ভবিষ্যতে
কি ক'প ল'ব পাবে বা ভবিষ্যতে ঘাটিৰ পৰা ঘটনাৰ

বিশ্লেষণ আগ বটাব পাবে বা আগ বটায়। যেনে, বহিঃগ্রহত প্রাণীৰ সন্ধান পোৱা, আজিৰ পৰা ২০০০ বছৰ পাছত পৃথিবীৰ অৱস্থা আদি। এই বিশ্লেষণৰেৱ নঘটিবও পাবে বা ঘটিবও পাবে। কিন্তু ঘটাৰ সম্ভাৱনা বেছি আৰু যি সত্য, এই ভাগটোকে সাহিত্যত কল্পবিজ্ঞান বোলে। বৰ্তমানে মানুহে অলীক কল্পনা বা ফেন্টাছি আৰু কল্পবিজ্ঞান একে বুলি ভাবে, কিন্তু দৰাচলতে নহয়। ফেন্টাছি হ'ল এনে এক কল্পনা যি ঘটাৰ কোনো সম্ভাৱনা নাই। কিন্তু কল্পবিজ্ঞানত ঘটাটো সম্ভৱ। যেনে, যদি আমি দুখন উপন্যাস ‘হেৰি পটাৰ’ আৰু ‘টাইম মেচিন’ৰ কথা লওঁ, তেন্তে বিষয়টো আৰু সহজ হ’ব। ‘হেৰি পটাৰ’ৰ যি কাহিনী তাৰ সত্যতা নাই, কাৰণ কাহিনীটোৱ কোনো কথাৰে বৰ্তমান প্ৰমাণ পোৱা নাই বা ঘটাই নাই। কিন্তু ‘টাইম মেচিন’ৰ যিটো কাহিনী অৰ্থাৎ টাইম মেচিন সজা ঘটনাটোৰ সত্যতা আছে। কাৰণ, ইয়াৰ ওপৰত বিভিন্ন পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা চলি আছে।

এই কল্পবিজ্ঞান সাহিত্যের ইতিহাস কিন্তু বেছি
পুরিগ নহয়। প্রকৃতার্থত কল্পবিজ্ঞান সাহিত্য আবস্ত
হৈছিল উন্মৈ শ শতিকাত। পৃথিবীৰ প্ৰথমখন
কল্পবিজ্ঞান উপন্যাস হ'ল ১৮১৮ চনত মেৰি শ্যেলি
ৰচিত 'ফাংকেনষ্টেইন'।

উপন্যাসখনৰ মূল চৰিত্ৰ ভিট্টৰ ফ্ৰাংকেনষ্টেইন।
তেওঁ জেনেভাৰ বাসিন্দা আছিল। তেওঁৰ দেউতাক
অত্যন্ত আন্দৰস্ত লোক আছিল আৰু সমানে উদাৰো
আছিল। ভিট্টৰ মাক-দেউতাকে বহতো গৃহহীন,
দুখীয়া লোকক সাহায্য দিয়াৰ উপৰি এজনী অনাথ
ছেৱালীক তলি লৈচিল। যাৰ নাম আছিল এলিজাৰেথ।

বাখ

বঙ্গজে-বঙ্গমে

তাইক ভিট্টৰ মাক-দেউতাকে নিজৰ জীয়েকৰ দৰে
মৰম কৰিছিল। এবাৰ এলিজাবেথ এক অতি জটিল
ৰোগত আক্ৰান্ত হ'ল। মাকে তাইৰ শুশ্রাব কৰি বেমাৰ
ভাল কৰিলে যদিও এইবাৰ বেমাৰটোৱে মাকক ধৰিলে।
কিন্তু মাক সুস্থ নহ'ল আৰু তেওঁ এদিন চুকাল।

মাকৰ বিয়োগৰ পাছত ভিট্টৰ উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে
বিদেশলৈ যায়। তাত এখন বিশ্ববিদ্যালয়ত তেওঁ
বিজ্ঞানৰ ছাত্র হয়। তেওঁক তাত এম. ৱাল্ডমেন নামৰ
অধ্যাপকজনে বসায়নবিজ্ঞান পাঠুৱাইছিল, যি ভিট্টৰক
যথেষ্ট প্ৰেৰণা দিছিল। তেওঁৰ প্ৰেৰণা আৰু উৎসাহতে
ভিট্টৰে এটা অতি ডাঙৰ আৰিঙ্কাৰ কৰিবলৈ আগ
বাঢ়িল।

তেওঁ সদায়ে কৌতুহলী হৈ আছিল যে এনে কি
শক্তি আছে যিয়ে এসোপা বক্ত-মাংসক জীৱনীশক্তি
দান কৰে। এই বহস্য ভেদ কৰিবলৈ তেওঁ মাজৰাতি
শৃশানলৈ গৈ কৰবোৰ খান্দি তাৰ পৰা মৰা মানুহৰ
হাড়-মূৰ, চকু, নাক, সিৰা-উপসিৰা আদি আনি
পৰীক্ষাগাবত জমা কৰিছিল। এনেদেৱে বিভিন্ন পৰীক্ষা-
নিৰীক্ষা কৰি অৱশ্যেত নৱেম্বৰ মাহত তেওঁ অৱয়বটো
সাজি উলিয়ালে আৰু লগে লগে তাত প্ৰাণৰ সংঘাৰ
কৰিলে। কিন্তু সেই মুহূৰ্ততে যেন তেওঁৰ জীৱনলৈ
কাল অমানিশা নামি আছিল। কাৰণ তেওঁ জন্ম দিছিল
এটা দৈত্যৰহে। প্ৰাণ পায়েই সি ভিট্টৰক মাৰিবলৈ খেদি
গ'ল।

তেওঁ পৰীক্ষাগাবৰ পৰা ওলাই আহি তালৈ
বহুদিন যোৱাই নাছিল। তেওঁ কেৱল ভয়-আতংকত
দিন নিয়াইছিল। লাহে লাহে দৈত্যটোৱে ভিট্টৰৰ এজন
এজনকৈ আত্মীয়ক মাৰিবলৈ ধৰিলে। কাৰণ দৈত্যটোক
এজনী সংগী লাগে, সি বৰ অকলশৰীয়া। কিন্তু ভিট্টৰে
ভাৰিলে যদি দৈত্যটোৱে কোনো সংগী পায় তেন্তে
সিহাঁতে বংশবৃদ্ধি কৰিব আৰু পৃথিৱীত মানুহৰ অস্তি

সংকটত পৰিব। সেয়ে ভিট্টৰে দৈত্যটোৰ প্ৰস্তাৱ
প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল। যাৰ পৰিণতি অতি ভয়াবহ
আছিল। দৈত্যটোৱে কঢ়িয়াই আনিছিল কেৱল মৃত্যু।
প্ৰথমে ভায়েক উইলিয়াম, উইলিয়ামৰ মৃত্যুৰ দোষ
ভনীয়েক জাস্তিনৰ ওপৰত জাপি দি তাইক ফাঁচি
দিয়ালে, তাৰ পাছত ভিট্টৰৰ প্ৰাণৰ বন্ধু হেনৰি,
এলিজাবেথ, দেউতাক আদি সকলোকে মাৰি পেলালে।
ভিট্টৰে আনাই-বনাই ঘূৰি ফুৰিবলৈ ধৰিলে। এবাৰ তেওঁ
ছেইন্ট পিটার্চৰ্চাৰ্গৰ বৰফৰ মাজত শ্ৰেজত উঠি ঘূৰি
ফুৰিছিল। তেওঁৰ অৱস্থা একেবাৰে দুখ লগা হৈছিল।
তেতিয়াই তেওঁৰ ওচৰলৈ এখন জাহাজ আছিল।
যিখন্ত এটা মেৰ অভিযানৰ কেপ্টেইন ৰবাৰ্ট ৱাল্টন
নামৰ এজন বিছ বছৰীয়া ডেকা আৰু দুজনমান অভিজ্ঞ
নাৰিক আছিল। তেওঁলোকে ভিট্টৰক তুলি নি শুশ্রাব
কৰিলে। তাতেই ভিট্টৰে তেওঁৰ জীৱন কাহিনী ৰবাৰ্টৰ
আগত কৈছিল। জাহাজখন লগ পোৱাৰ আগতে
দৈত্যটোৱে ভিট্টৰক কৈ গৈছিল যে ভিট্টৰ থকালৈ সিও
থাকিব। এনেকৈ দিন যোৱাৰ পাছত ভিট্টৰে ৰবাৰ্টক
দৈত্যটো মাৰি পেলাবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। কিন্তু
এনেকৈ ভিট্টৰ বেয়াৰ ফালে ঢাল খালে আৰু এদিন
ভিট্টৰৰ মৃত্যু হ'ল। সেইদিনাখন দৈত্যটো জাহাজখনত
আহি উপস্থিত হ'ল। সি ভিট্টৰক মৃত অৱস্থাত দেখি
উচুপি উঠিল। তেতিয়াই ৰবাৰ্টে তাক মাৰিবলৈ খেদি
গ'ল। কিন্তু সি বায়ুবেগেৰে গুচি গ'ল। তাৰ পাছৰে পৰা
দৈত্যটোক আৰু কোনেও নেদেখিলে।

এনেদেৱেই শেষ হৈছে ‘ফাঁকেনষ্টেইন’। মেৰি
শ্যেলিয়ে কল্পবিজ্ঞান সাহিত্যৰ বাট মুকলি কৰাৰ পাছত
অনেক কল্পবিজ্ঞান কাহিনী ৰচিত হয়। যেনে, এইচ.জি.
ৱেলছৰ ‘টাইম মেচিন’ আৰু ‘দ্য বাৰ অব দ্য ৱল্ডছ’,
জুল ভাৰ্নৰ ‘জাৰ্নি টু দ্য চেণ্টাৰ অৱ দ্য আৰ্থ’, ফাঁক
হাৰবাৰ্টৰ ‘ডুন’, আনা কাভানৰ ‘আইচ’ আদি
কেইখনমান বিখ্যাত কালজয়ী কল্পবিজ্ঞান উপন্যাস। ◎

আন্তঃবাস্তুর বুকাৰ বঁটা

টোকা : আমাৰ বিদ্যালয়ত প্ৰতিদিনে পুৱাৰ সমাৱেশৰ সময়ত কোনো বিজ্ঞ মানুহৰ এটা উক্তি আৰু কোনো এটা বিষয়ৰ চমু টোকা পাঠ কৰা হয়। এই লেখাটোত তেনে উক্তি আৰু টোকা এটা সন্নিৰিষ্ট কৰা হৈছে।

আজিৰ চিন্তা

উপদেশ দিয়া মানুহজনতকৈ উপদেশ বিচৰা মানুহজনে প্রায়ে শ্রেষ্ঠতৰ বুলি প্ৰমাণিত হয়।

—কার্ল ফন ন'বেল

আজির বিষয় : বর্তমান প্রচলিত আন্তঃবাণিজীয় বুকার পূর্বর নাম ‘কল্প-সাহিত্যের বুকার বাঁটা’ আৰু বর্তমানৰ ‘মেন বুকার বাঁটা’ হৈছে ইংৰাজী ভাষাত লিখা আৰু যুক্তবাজ্য বা আয়াৰলেণ্ডত প্ৰকাশিত শ্ৰেষ্ঠ উপন্যাসৰ বাবে প্ৰতি বছৰে প্ৰদান কৰা এক সাহিত্য বিষয়ক বাঁটা। ইয়াক ১৯৬৮ চনত প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয় আৰু ১৯৬৯ চনৰ পৰাই এই বাঁটা প্ৰদান কৰা হয়।

২০২২ চনৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বুকাৰ বঁটা প্ৰাপক উপন্যাসখন হৈছে প্ৰথ্যাত লেখিকা গীতাঞ্জলি শ্ৰীৰ ‘ৰেট সমাধি’। ‘ৰেট সমাধি’ হৈছে এই পৰ্যন্ত ইতিহাসত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বুকাৰ বঁটা প্ৰাপক প্ৰথমখন হিন্দী উপন্যাস। গীতাঞ্জলি শ্ৰীৰ উপন্যাস ‘ৰেট সমাধি’ৰ ইংৰাজী অনুবাদ ডেজী ৰকঠৱে ‘Tomb of Sand’ নামেৰে কৰিছে, যিখনে ২০২২ চনৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বুকাৰ সম্মান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ‘ৰেট সমাধি’ উপন্যাসখন হৈছে গীতাঞ্জলি শ্ৰীৰ পঞ্চমখন উপন্যাস। তেওঁৰ প্ৰথমখন উপন্যাস আছিল ‘মাই’। দুখৰ বিষয় এয়াই আছিল যে নিৰস্তৰ আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ লিখনিৰ পাছতো গীতাঞ্জলি শ্ৰী হিন্দী জগতৰ মাজত অচিনাকি হৈ পৰিছিল। তেওঁ চৰ্চালৈ আহিছিল তেতিয়া যেতিয়া আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বুকাৰ বঁটাৰ দীঘলীয়া তালিকাত ‘ৰেট সমাধি’ৰ নাম অন্তৰ্ভুক্ত হৈছিল। গীতাঞ্জলি শ্ৰীৰ ‘ৰেট সমাধি’য়ে বুকাৰ বঁটা লাভ কৰাৰ পাছত হিন্দী সাহিত্যৰ গৱিমা অধিক বৃদ্ধি পাইছে।

সাহিত্যপ্রেমী গীতাঞ্জলি শ্রী বর্জন মৈলপুরী জিলাত। নিজের মাতৃ প্রথম নাম শ্রী যোগ কবি তেওঁ সাহিত্যের এই জগতখনত গীতাঞ্জলি শ্রী নামেরে প্রখ্যাত হৈ পৰিল। গীতাঞ্জলি শ্রী ভালেমান চুটি গন্ধৰ লগতে ৫ খন উপন্যাসৰ বচয়িতা। তেওঁ ‘ইন্দু শৰ্মা কথা’ সমান বাঁটাবেও সমানিত হৈছিল। তেওঁৰ প্রথম উপন্যাস ‘মাই’ ২০০১ চনত ক্রিস্টার্ড বুক এরার্ড বাবে মনোনীত হৈছিল আৰু গীতা কুমাৰে এই উপন্যাসখন ইংৰাজীলৈ অনৰাদ কৰিছিল। ◎

(উক্ত কথাখনি সংগ্রহ করি উলিয়াইছে নৱম শ্রেণীৰ খ শাখাৰ ছাত্ৰী উৎকলিকা ডেকাই।)

বাখৰ ::::: পুঁথিভঁড়ালৰ টোকণবহীৰ পৰা :::::

অলপ কথা অনেক পোহৰ (প্রথম খণ্ড)

ডাঃ বাজেন্দ্ৰ কুমাৰ ভূঞ্গ

প্রথম প্ৰকাশ : নৰেশ্বৰ, ২০০৯

প্ৰকাশক : অসম শিশু সাহিত্য ন্যাস

মূল্য : ৫০.০০ টকা

সাহসী জীউৰাম

লেখক : এলি আহমেদ

প্রথম প্ৰকাশ : জুলাই, ২০০৬

প্ৰকাশক : অসম শিশু সাহিত্য ন্যাস, গুৱাহাটী

মূল্য : ২৫.০০ টকা

চমু মন্তব্য :

ডাঃ বাজেন্দ্ৰ কুমাৰ ভূঞ্গদেৱৰ দ্বাৰা বচিত এই 'অলপ কথা অনেক পোহৰ' কিতাপখন পঢ়ি মোৰ বৰ ভাল লাগিল। কুৰি শতিকা নেওচি এই শতিকাত, বিশেষকৈ দ্বিতীয় মহাসমৰৰ পাছৰ পৰা বিজ্ঞানৰ প্ৰগতিৰ গতি অত্যন্ত দ্রুত হৈ পৰিচে। ঘনাই ন ন তথ্য আবিস্কৃত হৈছে, আগৰ অনেক তথ্য ভুল বুলি প্ৰতিপৰ হৈছে। আজি বিজ্ঞানীয়ে পৃথিবীৰ বহু উদ্ভৃত, মহাকাশৰ বুকুত গৱেষণা কেন্দ্ৰ স্থাপন কৰি মহাজগতৰ বিভিন্ন বহস্য অধ্যয়ন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। বৈজ্ঞানিক অৱদানৰ ওপৰত আমি ইমান নিৰ্ভৰশীল হৈছোঁ যে বিজ্ঞানক এবি এতিয়া এটাপো আগুৱাৰ নোৱাৰোঁ, এদিনো কটাৰ নোৱাৰোঁ। এইবোৰৰ কাৰণেই আজি সকলোৱে স্বীকাৰ কৰে যে বৰ্তমান যুগটো বিজ্ঞানৰ যুগ আৰু বিজ্ঞান অধ্যয়ন শিক্ষাৰ এক বিশেষ অংগ হোৱা উচিত।

পঢ়াশালিৰ কিতাপখনেই যে ল'ৰা-ছোৱালীৰ মনৰ বিজ্ঞানৰ জ্ঞান আহৰণৰ পৰম ত্ৰুটি দূৰ কৰিব নোৱাৰে, বিজ্ঞানৰ উচ্চ-শিক্ষা লাভ কৰিবৰ বাবে তেওঁলোকৰ মনৰ ধাৰ্তাতি বঢ়াব নোৱাৰে, তাক ভালকৈ উপলক্ষি কৰিয়েই আজিকালি পশ্চিমীয়া দেশবোৰত বিজ্ঞানৰ নানা জটিল, বহস্যময় তথ্যবোৰ সৰু-বৰ অনেক পুঁথিত ধূনীয়া ধূনীয়া বণ্টীন চিত্ৰৰ সহায়েৰে আৰু গঞ্জ বা কথা কোৱাৰ ছলেৰে অতি সহজভাৱে ল'ৰা-ছোৱালীক বুজাই দিবলৈ চেষ্টা কৰিচে। গতিকে আমাৰ ভাৰতবৰ্ষৰ চৰকাৰেও শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত এনে ধৰণৰ পদক্ষেপ লোৱা উচিত। তেওঁয়া আমাৰ এই ভাৰতবৰ্ষই বিশ্বৰ সন্মুখত এখন শিক্ষিত দেশ হিচাপে থিয় হ'ব পাৰিব। ◎

❖ দেৱাংগ কলিতা

সপ্তম শ্ৰেণী

চমু মন্তব্য :

সাহসী জীউৰাম নামৰ কিতাপখনত জীউৰাম নামৰ এজন ল'ৰাৰ দুঃসাহসিক কাহিনী উল্লেখ কৰা হৈছে। জীউৰামে এটা দুখীয়া পৰিয়ালত জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল। তাৰ ঘৰৰ সকলো সদস্য বৰ সহজ-সৱল আছিল। জীউৰামৰ নামটো তাক আইতাকেই দিছিল। আমাৰ জ্ঞাত-অজ্ঞাত এনে বহু চৰিত্ৰৰ ভিতৰত জীউৰামৰ চৰিত্ৰটো অন্যতম। জীউৰাম আছিল এক সজাগতাৰ প্ৰতীক। সজাগতাই মানুহক চৰিত্ৰাবন আৰু ব্যক্তিসম্পন্ন ব্যক্তিক্ষেপে গঢ়ি তোলে। জীউৰাম কম-বেছি পৰিমাণে ঘৰখনৰ, ওচৰ-চুৰুৰীয়াৰ, গাঁওখনৰ উন্নতিৰ হকে সজাগ-সচেতন আছিল। জীউৰামৰ মনটো প্ৰগতিবাদী আছিল।

জীউৰাম আইতাকৰ বৰ মৰমৰ আছিল। আইতাকে জীউৰামক বহুতো নীতি-নিয়মৰ কথা শিকাইছিল। আইতাকে তাক বামায়ণ, মহাভাৰত আদিৰ কাহিনী শুনাইছিল। জীউৰামে দেউতাকৰ সকলো কামতে সহায় কৰি দিছিল। গধুলি চোতালত পাটী পাৰি আইতাকে সাধু কথা শুনাইছিল। দেউতাকৰ কামত সহায় কৰি দিয়াৰ বাবে জীউৰামে স্কুললৈ যাবলৈ সময় পোৱা নাছিল। সেইকাৰণে সি ঘৰতে সময় পালে পঢ়া-শুনা কৰিছিল। এদিন জীউৰামে বানত উটি যোৱা এটি কেঁচুৱাক উদ্ধাৰ কৰিছিল। গাঁৱৰ কোণেও নোৱাৰা কামটো জীউৰামে অতি সহজে কৰি দেখুৱাইছিল। সেইবাবে জীউৰামে এই সাহসিকতাৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰীয় পুৰস্কাৰ পাইছিল। 'সাহসী জীউৰাম'ৰ এই প্ৰগতিবাদী কাহিনীয়ে সকলোকে সজাগতা, সচেতনতাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰি তুলিব। ◎

❖ ড্রিমী পৰাশৰ

ষষ্ঠ শ্ৰেণী

আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকল

অংকুৰ শ্ৰেণী 'ক'

অংকুৰ শ্ৰেণী 'খ'

অংকুৰ শ্ৰেণী 'গ'

প্ৰাক-প্ৰাথমিক শ্ৰেণী 'ক'

আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকল

প্রাক-প্রাথমিক শ্ৰেণী 'খ'

প্রাক-প্রাথমিক শ্ৰেণী 'গ'

প্ৰথম শ্ৰেণী 'ক'

প্ৰথম শ্ৰেণী 'খ'

আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকল

প্ৰথম শ্ৰেণী 'গ'

প্ৰথম শ্ৰেণী 'ঝ'

প্ৰথম শ্ৰেণী 'গ'

দ্বিতীয় শ্ৰেণী 'ক'

আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকল

দ্বিতীয় শ্রেণী 'খ'

দ্বিতীয় শ্রেণী 'গ'

দ্বিতীয় শ্রেণী 'ঘ'

দ্বিতীয় শ্রেণী 'ঙ'

আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকল

তৃতীয় শ্ৰেণী 'ক'

তৃতীয় শ্ৰেণী 'খ'

তৃতীয় শ্রেণী 'গ'

তৃতীয় শ্রেণী 'ঘ'

আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকল

চতুর্থ শ্ৰেণী 'ক'

চতুর্থ শ্ৰেণী 'খ'

চতুর্থ শ্ৰেণী 'গ'

চতুর্থ শ্ৰেণী 'ঝ'

আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকল

পঞ্চম শ্ৰেণী 'ক'

পঞ্চম শ্ৰেণী 'খ'

পঞ্চম শ্রেণী 'গ'

পঞ্চম শ্রেণী 'ঘ'

আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকল

ষষ্ঠ শ্ৰেণী 'ক'

ষষ্ঠ শ্ৰেণী 'খ'

ষষ্ঠ শ্ৰেণী 'গ'

ষষ্ঠ শ্ৰেণী 'ঘ'

আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকল

সপ্তম শ্ৰেণী 'ক'

সপ্তম শ্ৰেণী 'খ'

সপ্তম শ্ৰেণী 'গ'

অষ্টম শ্ৰেণী 'ক'

আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকল

অষ্টম শ্ৰেণী 'খ'

অষ্টম শ্ৰেণী 'গ'

অষ্টম শ্ৰেণী 'ঘ'

নৰম শ্ৰেণী 'ক'

আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকল

নৰম শ্ৰেণী 'খ'

নৰম শ্ৰেণী 'গ'

নৰম শ্ৰেণী 'ঘ'

দশম শ্ৰেণী 'ক'

আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকল

দশম শ্ৰেণী 'খ'

দশম শ্ৰেণী 'গ'

দশম শ্ৰেণী 'ঘ'

একাদশ শ্ৰেণী (বিজ্ঞান)

আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকল

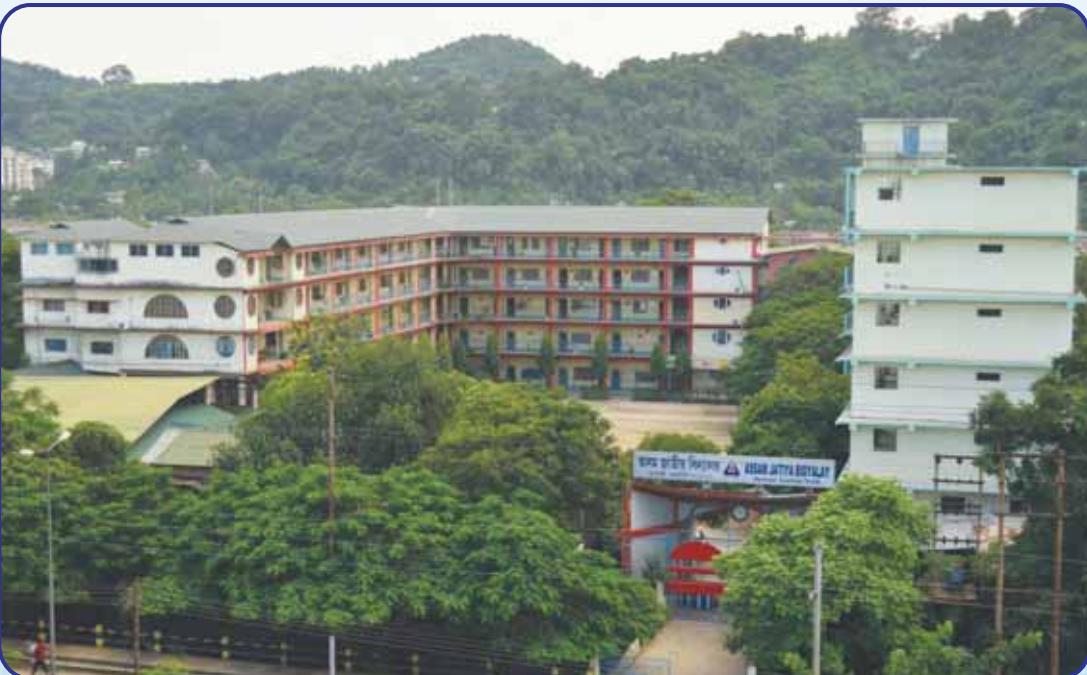
একাদশ শ্ৰেণী (কলা)

দ্বাদশ শ্ৰেণী (বিজ্ঞান)

দ্বাদশ শ্ৰেণী (কলা)

আমাৰ বিদ্যালয়

বিদ্যালয়ৰ গৌৰৰ

বাণীকান্ত কাকতি বৃত্তি

হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত আসমৰ ভিতৰত প্ৰথম দহটা স্থানৰ ভিতৰত স্থান লাভ কৰা
আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীলৈ বাণীকান্ত কাকতি বৃত্তি আগ বঢ়েৱা হয়। ২০২২ চনত আসমৰ
ভিতৰত দশম স্থান লাভ কৰি আমাৰ বিদ্যালয়ৰ সৌৰভ বৰ্মনে এই বৃত্তি লাভ কৰে।

সৌৰভ বৰ্মন

ভবেন কুমাৰ বৰা বৃত্তি

আৰু

হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত বিভিন্ন বিষয়ত বাজ্যৰ ভিতৰত সৰ্বোচ্চ নম্বৰপ্ৰাপ্ত শিক্ষার্থী

হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকলৰ ভিতৰত ইংৰাজী বিষয়ত সৰ্বোচ্চ নম্বৰ লাভ কৰা
শিক্ষার্থীলৈ ভবেন কুমাৰ বৰা বৃত্তি আগ বঢ়েৱা হয়। ২০২২ বৰ্ষত ৯ গৰাকী শিক্ষার্থীয়ে হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত
ইংৰাজী বিষয়ত ১০০% নম্বৰ লাভ কৰি ভবেন কুমাৰ বৰা বৃত্তি লাভ কৰে। শিক্ষার্থীসকল হ'ল— মৌমিতা তালুকদাৰ,
প্ৰিয়ংকা বৰ্মন, বিষ্ণুী কলিতা, মেহা দাস, শ্যাম সমীৰ বৈৰাগী, নীহাৰিকা শইকীয়া, বিজুমণি ডেকা, পৰিষ্মিতা কলিতা
আৰু বাছেল মালিক।

২০২১-২২ শিক্ষাবৰ্ষত হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত বিভিন্ন বিষয়ত বাজ্যৰ ভিতৰত সৰ্বোচ্চ নম্বৰ লাভ কৰা আমাৰ বিদ্যালয়ৰ কৃতী শিক্ষার্থীসকল

মৌমিতা তালুকদাৰ
ইংৰাজী (১০০)

প্ৰিয়ংকা বৰ্মন
ইংৰাজী (১০০)

বিষ্ণুী কলিতা
ইংৰাজী (১০০)

মেহা দাস
ইংৰাজী (১০০)

শ্যাম সমীৰ বৈৰাগী
ইংৰাজী (১০০)

নীহাৰিকা শইকীয়া
ইংৰাজী (১০০),
গণিত (১০০)

বিজুমণি ডেকা
ইংৰাজী (১০০),
গণিত (১০০)

পৰিষ্মিতা কলিতা
ইংৰাজী (১০০),
গণিত (১০০),
উচ্চ গণিত (১০০)

বাছেল মালিক
ইংৰাজী (১০০),
গণিত (১০০),
বিজ্ঞান (১০০),
উচ্চ গণিত (১০০)

বাথৰ

অঞ্জুম ডেকা
গণিত (১০০)

বিকাশ দাস
গণিত (১০০)

রাজনীপ কুমার শর্মা
গণিত (১০০)

রাজনিব মেধি
গণিত (১০০)

মানস প্রতিম ডেকা
গণিত (১০০)

ভার্গৰ দাস
গণিত (১০০),
উচ্চ গণিত (১০০)

দেৱাখ্রাতি বৰা
গণিত (১০০)

অলিম্পিকা চৌধুৰী
গণিত (১০০),
উচ্চ গণিত (১০০)

অভিশ্রাতি শৰ্মা
গণিত (১০০),
বিজ্ঞান (১০০),
উচ্চ গণিত (১০০)

তন্ময়ী বৰ্মন
গণিত (১০০)

সূজন বৰুৱা
গণিত (১০০),
বিজ্ঞান (১০০)

দ্বিয়জ্যোতি দাস
উচ্চ গণিত (১০০)

ক্ৰিষ্ণ অভিনন্দন বৰ্মন
বিজ্ঞান (১০০),
উচ্চ গণিত (১০০)

প্ৰভান্জন শৰ্মা
উচ্চ গণিত (১০০)

জাহিদ হুছেইন
গণিত (১০০),
উচ্চ গণিত (১০০)

মাধুৰ্য জয়ন্ত কলিতা
গণিত (১০০), বিজ্ঞান (১০০),
উচ্চ গণিত (১০০)

খাতুম কুমাৰ বৈশ্য
গণিত (১০০), বিজ্ঞান (১০০),
উচ্চ গণিত (১০০)

খত্ৰিক লোচন দাস
গণিত (১০০),
বিজ্ঞান (১০০)

সৌৰভ বৰ্মন
গণিত (১০০), বিজ্ঞান (১০০),
উচ্চ গণিত (১০০)

শিরানন্দ শর্মা বৃত্তি

উচ্চতর মাধ্যমিক চূড়ান্ত পরীক্ষাত ৯০% বা ততোধিক নম্বর পাই উন্নীর্ণ হোৱা কলা শাখার এগৰাকী আৰু বিজ্ঞান শাখার এগৰাকী শিক্ষার্থীলৈ শিরানন্দ শর্মা বৃত্তি আগ বঢ়েৱা হয়। ২০২১-২২ শিক্ষাবৰ্ষত এই বৃত্তি লাভ কৰে কলা শাখার মালবিকা ডেকাই।

মহিম প্রসাদ ভট্টাচার্য বৃত্তি

উচ্চতর মাধ্যমিক চূড়ান্ত পরীক্ষাত বিদ্যালয়ৰ ভিতৰত প্ৰথম স্থান লাভ কৰা শিক্ষার্থীলৈ এই বৃত্তি আগ বঢ়েৱা হয়। ২০২১-২২ শিক্ষাবৰ্ষত কলা শাখার মালবিকা ডেকাই এই বৃত্তি লাভ কৰে।

মালবিকা ডেকা
(৯৩.২%)

২০২২-২৩ বৰ্ষৰ বিদ্যালয় সপ্তাহৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগীসকল

শ্ৰেষ্ঠা তাৰিক
ভায়লীনা ভৰদ্বাজ, দশম শ্ৰেণী

শ্ৰেষ্ঠা গায়িকা
দিয়াকী দত্ত, নৰম শ্ৰেণী

শ্ৰেষ্ঠ কুইজৰ দল
জহেব জামান, নীলাভজিৎ শৰ্মা,
গীতার্থ শৰ্মা, ভাৰ্গৱ দত্ত
নৰম শ্ৰেণী

প্রতিভাব জিলিঙ্গণ

২০২২ বর্ষত অনুষ্ঠিত বাহ্যিক শিশু-বিজ্ঞান সমাবেহত
প্রকল্প উপস্থাপন করাব বাবে বাজিয়ক পর্যায়লৈ
নির্বাচিত শিক্ষার্থী বাগিনী সংস্কৃতি বর্মন, আৰু
খাতুমল্লিকা গোস্বামী, অষ্টম শ্রেণী।

বিদ্যালয়ৰ নৰম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী স্তুতি কিংকিনী মজুমদাৰে ২০২২ বৰ্ষত
বাজিয়ক আৰু বাহ্যিক ভিত্তিত আয়োজিত Taekwondo
Championshipত অংশগ্ৰহণ কৰি ৭ টা সোণৰ পদক আৰু ৪ টা ৰূপৰ
পদক অৱৰ্জন কৰে। আগষ্ট মাহত ভিয়েটনামত অনুষ্ঠিত হৈ যোৱা 6th
Asian Taekwondo Championshipতো তেওঁ দেশক প্ৰতিনিধিত্ব
কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

২০২২ বৰ্ষত বাজিয়ক পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্তি বিদ্যালয়ৰ স্কাউটৰ
শিক্ষার্থীসকল : বিপুঞ্জয় নাথ, একাদশ শ্ৰেণী (বিজ্ঞান),
মৃত্যুঞ্জয় বায়ন, দশম শ্ৰেণী, গৌৰবজ্যোতি নাথ, দশম
শ্ৰেণী, আৰু দীপাংশু শৰ্মা, দশম শ্ৰেণী।

শিক্ষার্থীর কেমেব্রাত ...

অর্পণা দত্ত, একাদশ শ্রেণী (কলা)

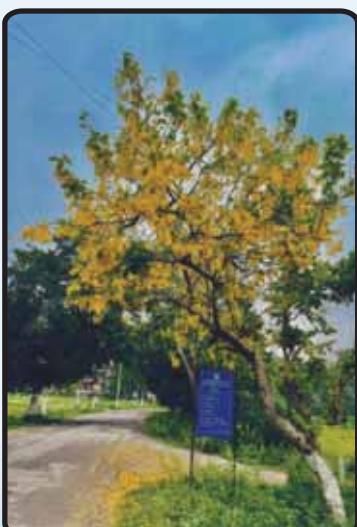
নিবিড় বঙ্গন কুমাৰ, নৰম শ্রেণী

বসুধা সঞ্জয়, নৰম শ্রেণী

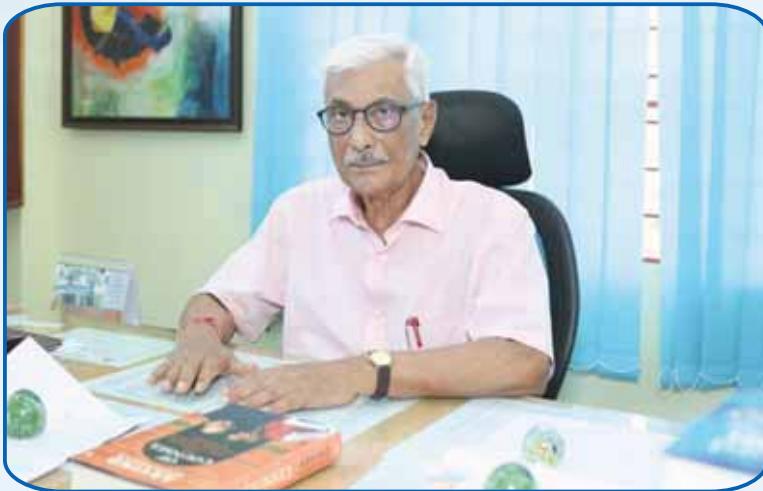
হৃদয় চক্ৰবৰ্তী, একাদশ শ্রেণী (কলা)

মনুম্যায় দাস, যষ্ঠ শ্রেণী

ইভালিনা আজিজ, অষ্টম শ্রেণী

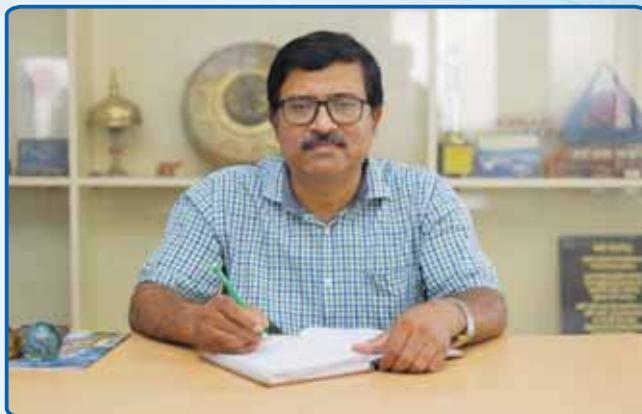
বিশ্বজিৎ নারায়ণ ডেকা, বেঙ্গল

নরেন্দ্র মোহন গোস্বামী, শৈক্ষিক বিষয়া

রোতিনী কুমাৰ গোস্বামী, শৈক্ষিক বিষয়া

রনশ্যাম মোঢ়ি, অধ্যক্ষ

রবীন্দ্র বর্মন, উপাধ্যক্ষ

তপোরাজিতা বৰা, উপাধ্যক্ষ

উচ্চতর মাধ্যমিক শাখার অতিথি শিক্ষকসকল

ড়. উমাপত্রণ শৰ্মা
বসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ
মুখ্যবৰ্ষী, উচ্চতর মাধ্যমিক
বিজ্ঞান বিভাগ

ত্ৰিদিব কুমাৰ চৌধুৰী
পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

গিৰীশ চন্দ্ৰ শৰ্মা
পৰিসংখ্যা বিভাগ

ভায়োলিনা বৰ্মন
সমাজতত্ত্ব বিভাগ

গণিত বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রীসকল

♦ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (বহি) : গীতাঞ্জলী দেৱী, বৰীন্দ্ৰ বৰ্মন (উপাধ্যক্ষ), ঘনশ্যাম মেধি (অধ্যক্ষ), যুথিকা পাটোৱাৰী, নৰজ্যোতি তালুকদাৰ ♦ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (ঠিয় হৈ) : হিৰণ্য কলিতা, নৰজিৎ ডেকা, নিৰেদিতা তালুকদাৰ (বিভাগীয় মূৰবী), কল্যাণী পাটগিৰি, বনানী বৰুৱা কাশ্যপ, বিকাশ তালুকদাৰ

বিজ্ঞান বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রীসকল

♦ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (বহি) : অমৰজ্যোতি কলিতা (বিভাগীয় মূৰবী), পংকজ দত্ত, উদয়া ফুকন, বনানী ডেকা, ছায়াস্মিতা বৈশ্য, দিগন্ত তালুকদাৰ ♦ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (ঠিয় হৈ) : মিথুন ডেকা, অনুৱাগ ডেকা, তুলিকা দত্ত, অংগনা বৰা, মানসজ্যোতি শইকীয়া, সুজিৎ কুমাৰ নেওগা ♦ অনুপস্থিতি: বাগু বুজৰবৰুৱা, চেহনাজ আখতাৰ আহমেদ

অসমীয়া বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বিসকল

◆ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (বহি) : পল্লৰী গোস্মামী, অপৰাজিতা বৰা (উপাধ্যক্ষা), কবিতা পাটগিৰি, কান্তাশ্ৰী গোস্মামী,
ড° লিপিমণি দত্ত, পলাশ কুমাৰ নাথ ◆ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (থিয় হৈ) : দীপক কোচ, জিতেন গোস্মামী, বৰীশ্বিতা শইকীয়া,
গায়ত্রী শইকীয়া, সুদীপ্তা চৌধুৰী, হিমাত্রী বৰা, ভাস্কৰজ্যোতি হালৈ, দোলন বৰা

ইংৰাজী বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বিসকল

◆ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (বহি) : গোপেন বৰ্মন, অপৰাজিতা দত্ত, ডলী চৌধুৰী, বিনয় বিকাশ গণ্গে (বিভাগীয় মুৰব্বী),
জ্যোতিৰেখা কলিতা, জয়ন্ত ডেকা ◆ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (থিয় হৈ) : নৰাশ্বিতা দাস, জ্যোতিকুপা দাস, নিশা দেৱী,
জিতা গণ্গে, ডিম্পল তালুকদাৰ, প্ৰিয়ম শইকীয়া, ভক্তিমালা শইকীয়া, প্ৰীতিলতা পাটগিৰি, পল্লৰী দত্ত

সমাজ বিজ্ঞান বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রীসকল

◆ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (বহি) : কুশল গোস্বামী, অসীম কৃষণ বৰুৱা, ধূৰ শৰ্মা, অপৰ্ণা দেৱী, সোণালী গগৈ,
চন্দনা মেধি চৌধুৰী, নিজৰা গোহাঁই ◆ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (থিয় হৈ) : ৰণিমা শৰ্মা, মানসী বৰুৱা, ৰণুমী কলিতা,
প্ৰণীতা দেৱী, পৰিণীতা চেতিয়া, দৰ্শনা বৰা, ৰাপাচনা কলিতা

সুকুমাৰ কলা বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রীসকল

◆ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (বহি) : পূৰবী বাণী বড়া, কুঞ্জৰ দাস (বিভাগীয় মুৰব্বী), কন্দপৰ্ণ শৰ্মা

কম্পিউটাৰ বিজ্ঞান বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রীসকল

♦ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (বহি) : ৰূপজ্যোতি চেতিয়া, জিৰি বৰ্মন, জোনালী দেৱী, নবনীতা বয় (বিভাগীয় মূৰব্বী)

হিন্দী বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রীসকল

♦ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (বহি) : সুনীতা বৰুৱা, বঘুনাথ কুমাৰ (বিভাগীয় মূৰব্বী), উৎপল ডেকা, হিমান্তী ডেকা

প্রাক-বিদ্যালয় বিভাগৰ শিক্ষয়িত্রীসকল

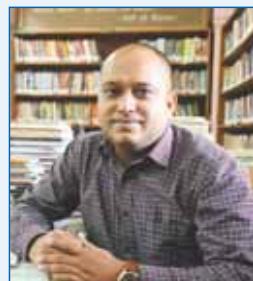
- ♦ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (বহি) : জুলি শইকীয়া (বিভাগীয় মূৰবী), অলকা গোস্বামী, উৎপলা বৰা, জুবি গোস্বামী
- ♦ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (থিয় হৈ) : মধুস্মিতা দেৱী, নমিতা দেৱী, নৰনীতা কলিতা, ৰূমী কলিতা

জাতী বৰুৱা
দৃশ্য-শ্রাব্য বিভাগৰ শিক্ষয়িত্রী

কুসুম দিহিঙীয়া
শাৰীৰিক শিক্ষা বিভাগৰ শিক্ষয়িত্রী

সীমান্ত কলিতা
গ্ৰন্থাগাৰিক

বিদ্যালয় বিভিন্ন বিভাগত কর্মবত বিষয়া কর্মচারী

প্রাক-বিদ্যালয় সহায়িকাসকল

- ◆ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (বহি) : চম্পা কাকতি, বেণু দাস, চম্পা ডেকা।
- ◆ বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (থিয় হৈ) : বৰী দাস, চুমিতা দাস, পিংকু কলিতা।

- ওপৰৰ শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে) : পুজ্জাঞ্জলি কোচ (সহকাৰী গ্রন্থাগারিক), ৰূপশিখা চৌধুৰী, (গ্রন্থাগাৰ সহায়িকা) বৰ্ণালী বৰুৱা (জন সম্পর্কৰক্ষী সহায়ক), ধীৰেন বৰ্মন (জ্যেষ্ঠ কাৰ্যালয় সহায়ক), দিলীপ দাস (অধ্যক্ষৰ কাৰ্যালয় সহায়ক)। ■ মাজৰ শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে) : গৌতম কাশ্যপ ((হিচাপৰক্ষী বিষয়া)), ভূপেন বৰ্মন (হিচাপৰক্ষী সহকাৰী), পংকজ ডেকা (কম্পিউটাৰ অ'পাৰেটৰ), শ্যামসুক ডেকা (কম্পিউটাৰ অ'পাৰেটৰ), দুলাল বনিয়া (কম্পিউটাৰ অ'পাৰেটৰ), বাহুল বৰ্য (কম্পিউটাৰ অপাৰেটৰ)। ■ তলৰ শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে) : দিপেন কলিতা (শিক্ষণ সঁজুলি কোঠাৰ সহায়কাৰী), মহৎ দাস (বিজ্ঞানাগাৰৰ সহায়কাৰী), নৃপেন দাস (বিজ্ঞানাগাৰ সহায়কাৰী), বাকেশ কলিতা (কাৰ্যালয় সহায়ক), বীৰেন কোচ (বিজ্ঞানাগাৰ সহায়কাৰী), ভূপেন কলিতা (কাৰ্যালয় সহায়কাৰী)।

বিদ্যালয়ৰ সহায়কাৰী বিষয়া-কৰ্মচাৰীসকল

বিদ্যালয়ৰ চতুর্থ গোটৰ কৰ্মচাৰীসকল

অজাৰি ন্যাস ছপাশালৰ পৰিচালক আৰু কৰ্মচাৰীসকল

বিদ্যালয় কেণ্টিনৰ পৰিচালক আৰু সহায়কাৰীসকল

বিদ্যালয়ৰ নিৰাপত্তাৰক্ষীসকল

বিদ্যালয়ৰ দ্বাৰাৰক্ষী আৰু গাড়ী চালক

চৌহদ পৰিষ্কাৰ কৰ্ণেতাসকল

বিদ্যালয়ৰ সহ-পাঠ্যক্ৰম বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বীসকল

- ◆ প্রথম শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে) : বৰ্ণনী দেৱী, প্ৰিয়াক্ষী পূজাৰী, চেহনাজ শিখা বহমান, জ্যোতিৰেখা ঠাকুৰীয়া, মণিকা বৰা, আল্লনা ফুকন, শিখামণি ডেকা, বাধা বড়ো, পূৰবী বাণী বৰা, হেমাংগিনী মজুমদাৰ।
- ◆ দ্বিতীয় শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে) : পলাশী কলিতা, খণেন কলিতা, জিতুমণি বৈশ্য, প্ৰণৱ দাস, প্ৰদ্যুৎ মিশ্র, খনীন্দ্ৰ পাঠক, আবুল হুছেইন, ঝঁঁ স্বগীয়াৰী, লিপিকা দেৱী, বীণা চৌধুৰী সেন ডেকা, পদুমী মেধি।
- ◆ তৃতীয় শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে) : কুঞ্জ দাস, প্ৰদীপ চন্দ্ৰ কলিতা, তুতুল শৰ্মা, অটল ডেকা, কংকন ডেকা, প্ৰাঞ্জল কুমাৰনাথ, নয়নমণি কলিতা, জয়ন্ত ভৰালী, মৃণাল দাস, ভৱেশ শৰ্মা।
- ◆ চতুর্থ শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে) : জিতেন বৈশ্য, বদন চন্দ্ৰ দাস, বিবাজ দাস, কৰ্পাংকৰ শৰ্মা, মৌচম কুমাৰ বাজখোৱা, বৰুলমণি দাস, দীপেন চন্দ্ৰ ডেকা, সুজিত দাস, মনোজ চক্ৰবৰ্তী, কন্দৰ্প শৰ্মা, বঞ্জিত মিশ্র, মনোজ কুমাৰ শৰ্মা।
- ◆ অনুপস্থিত : বঞ্জীৰ গঁগৈ, বিশেষৰ গোস্বামী, অৰূপজ্যোতি হালৈ, হিমাদ্রী লক্ষ্মী

আলোকচিত্রিত বিদ্যালয়ৰ উল্লেখযোগ্য দিন

২০২২ চনৰ ১ জানুৱাৰীৰ পৰা ২৩ অক্টোবৰলৈ

‘বাখৰ’ উন্মোচনৰ মুহূৰ্ত, ১ জানুৱাৰী, ২০২২ ; উন্মোচক : বন্তি শেনছোৱা, বিশিষ্ট গন্ডকাৰ, ঔপন্যাসিক

বিদ্যালয়ৰ ‘প্রতিষ্ঠা দিবস’ৰ মুখ্য অতিথি, বিশিষ্ট গন্ডকাৰ,
ঔপন্যাসিক বন্তি শেনছোৱা ; ১ জানুৱাৰী, ২০২২

উন্নিশতম প্রতিষ্ঠা দিবসৰ বিশিষ্ট অতিথি গুৱাহাটী
পৌৰ নিগমৰ আয়ুক্ত দেৱাশিষ শৰ্মা ; ১ জানুৱাৰী, ২০২২

২০২১ বৰ্ষৰ ‘শিশু সাহিত্য অকাডেমী বটা’ প্ৰাপক মণাল কলিতাক সম্বৰ্দ্ধনা জ্ঞাপন ; ১ জানুৱাৰী, ২০২২

‘প্রতিষ্ঠা দিবস’ৰ এটি মুহূৰ্ত ; ১ জানুৱাৰী, ২০২২

‘শিল্পী দিবস’ উপলক্ষে কপকোঁৰলৈ শ্রদ্ধাঞ্জলি
১৭ জানুৱাৰী, ২০২২

‘বাস্তীয় বিজ্ঞান দিবস’ উপলক্ষে চি. ডি. বৰগলৈ শ্রদ্ধাঞ্জলি
২৮ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২২

‘অভিজ্ঞান শিবিৰ’ আৰু ‘অভিজ্ঞান সভা’ৰ আমন্ত্ৰিত অতিথি
ডঃ নন্দীগোপাল মহস্ত, উপদেষ্টা, শিক্ষাবিভাগ, অসম চৰকাৰ

‘অভিজ্ঞান শিবিৰ’ত শিক্ষার্থীৰ সৈতে অন্তৰংগ আলাপত
বিশিষ্ট মনোৰোগ বিশেষজ্ঞ মেথিলী হাজৰিকা ;
১০ এপ্ৰিল, ২০২২

২০২১-২২ বর্ষের হাইস্কুল শিক্ষান্ত পরীক্ষার্থীর অভিজ্ঞান শিল্পিত উপস্থিত থকা একাংশ শিক্ষার্থী

২০২১-২২ বর্ষের উচ্চতর মাধ্যমিক চূড়ান্ত পরীক্ষার
পরীক্ষার্থীর অভিজ্ঞান সভাত উপস্থিত থকা
বিজ্ঞান শাখার একাংশ শিক্ষার্থী

২০২১-২২ বর্ষের উচ্চতর মাধ্যমিক চূড়ান্ত পরীক্ষার
পরীক্ষার্থীর অভিজ্ঞান সভাত উপস্থিত থকা
কলা শাখার একাংশ শিক্ষার্থী

‘বঙালী চ’ৰা’ উদ্ঘাপনৰ এটি মুহূৰ্ত ; ১৩ এপ্ৰিল, ২০২২

‘বঙালী চ’ৰা’ উদ্ঘাপনৰ এটি মুহূৰ্ত ; ১৩ এপ্ৰিল, ২০২২

প্ৰীতি ফুটবল খেলৰ আৰম্ভণি মুহূৰ্ত ; ২৩ এপ্ৰিল, ২০২২

৩০ এপ্রিল, ২০২২ তাৰিখে ইংৰাজী ভাষাৰ প্ৰয়োগশালা আৰু
স্মাৰ্ট শ্ৰেণীকোঠাৰ উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ সভাত ভাষণৰত
অৱস্থাত অসমৰ মাননীয় শিক্ষামন্ত্ৰী ডাঃ ৰণজিৎ পেণ্ডু

৩০ এপ্রিল, ২০২২ তাৰিখে ইংৰাজী ভাষাৰ প্ৰয়োগশালা আৰু
স্মাৰ্ট শ্ৰেণীকোঠাৰ উদ্বোধক অসমৰ মাননীয় শিক্ষামন্ত্ৰী
ডাঃ ৰণজিৎ পেণ্ডুৰ সম্পৰ্কে

অসমৰ মাননীয় শিক্ষামন্ত্ৰী ডাঃ ৰণজিৎ পেণ্ডুৰ দ্বাৰা
স্মাৰ্ট শ্ৰেণীকোঠাৰ দ্বাৰা উন্মোচন, ৩০ এপ্রিল, ২০২২

৩০ এপ্রিল, ২০২২ তাৰিখে ইংৰাজী ভাষাৰ প্ৰয়োগশালা আৰু
স্মাৰ্ট শ্ৰেণীকোঠাৰ উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ সভাত ভাষণৰত
অৱস্থাত অজাৰি পৰিচালনা সমিতিৰ সচিব ডাঃ নাৰায়ণ শৰ্মা

‘মহাপূৰণ দিবস’ত শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বীৰ নাম
প্ৰসংগৰ অনুষ্ঠান ; ১৭ মে’, ২০২২

‘মহাপূৰণ দিবস’ত শিক্ষার্থীৰ অনুষ্ঠান ; ১৭ মে’, ২০২২

‘মহাপুরুষ দিবস’ত শিক্ষার্থীর বরগীত পরিবেশন
১৭ মে’, ২০২২

প্রফেছাৰ পি. ডি. লেলেৰ দ্বাৰা বিজ্ঞানভিত্তিক
প্ৰদশনীমূলক বক্তৃতা অনুষ্ঠান ; ১৯ মে', ২০২২

‘সাধু শুনো অনুষ্ঠান’ত সাধু কৈ থকা অৱস্থাত বিশিষ্ট
অভিনেত্ৰী চেতনা দাস ; ২৮ মে', ২০২২

ষষ্ঠি-সপ্তম শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থীৰ সৈতে কথোপকথন অনুষ্ঠানত
মনোৰোগ বিশেষজ্ঞ জয়ান্ত্ৰী বুঢ়াগোহাঁই ; ১১ জুন, ২০২২

‘বিষ্ণু বাভা দিবস’ত বাভাদেৱলৈ শ্ৰদ্ধাঙ্গলি।
লগতে বিদ্যালয়ৰ অভিভাৱক স্বৰ্গপ প্ৰয়াত কৃষ্ণ কুমাৰ বৰাদেৱ
আৰু শিক্ষার্থী বক্তাৰ দন্ত চৌধুৰীলৈ শ্ৰদ্ধাঙ্গলি।

‘সদো অসম আন্তঃ জাতীয় বিদ্যালয় বিষ্ণুও বাভা সংগীত প্রতিযোগিতা’
বিচারকদ্বয় প্রধ্যাত সংগীতজ্ঞ বমেন বৰুৱা আৰু বমেন চৌধুৰী ; ২ জুলাই, ২০২২

‘বিষ্ণুও বাভা দিৱস’ৰ আমন্ত্ৰিত অতিথি গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ৰ
ইতিহাস বিভাগৰ জ্যেষ্ঠ প্ৰবক্ষা নৰেন পাটগিৰি ;
২ জুলাই, ২০২২

‘বিষ্ণুও বাভা দিৱস’ৰ অনুষ্ঠানত ভাষণৰত
অৱস্থাত অজাৰি পৰিচালনা সমিতিৰ
সভাপতি দিলীপ কুমাৰ দত্ত চৌধুৰী

‘সন্দো অসম আন্তঃ জাতীয় বিদ্যালয় বিষ্ণুও বাবা সংগীত প্রতিযোগিতা’ত অংশগ্রহণ কৰা প্রতিযোগীসকল ;

২ জুলাই, ২০২২

কেবিয়ার পৰামৰ্শদান অনুষ্ঠানৰ অতিথি আমেৰিকাৰ
“Sam Houston State University” ৰ
অৰ্থনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপক
ড° হিৰণ্য কুমাৰ নাথ ; ৩ আগষ্ট, ২০২২

‘স্বাধীনতা দিবস’ উপলক্ষে পতাকা উত্তোলন ; ১৫ আগষ্ট, ২০২২

বিজ্ঞান প্রদর্শনী প্রতিযোগিতার এটি মুহূর্ত ;
২০ আগস্ট, ২০২২

সদৌ অসম ভিত্তিত আয়োজিত বিজ্ঞান প্রদর্শনী প্রতিযোগিতার
এটি মুহূর্তত গুৱাহাটী IIT ৰ গণিত বিভাগৰ অধ্যাপক,
ৰেংলাৰ ড° অনুপম শইকীয়া ; ২০ আগস্ট, ২০২২

সদৌ অসম ভিত্তিত বিজ্ঞান প্রদর্শনী প্রতিযোগিতাত পুৰষ্কাৰপ্ৰাপ্ত শিক্ষার্থীসকল ; ২০ আগস্ট, ২০২২

২০২২ বৰ্ষৰ ৰাষ্ট্ৰীয় বিজ্ঞান দিৱস উপলক্ষে প্ৰকাশিত আলোচনী ‘প্ৰভাত’ উন্মোচনৰ এটি মুহূৰ্ত ; ২০ আগস্ট, ২০২২

বিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন শিক্ষার্থী প্ৰাৰম্ভ দাস, মণিময় বুজৰবৰুৱা আৰু বিশাল চৌধুৰীৰ সৈতে
শিক্ষার্থীৰ মুকলি আলাপ ; ২৬ আগষ্ট, ২০২২

শিক্ষক দিবসৰ বিশেষ অতিথি অসমৰ মহামহিম ৰাজ্যপাল
প্ৰফেছাৰ জগদীশ মুখী মহোদয়ৰ সম্বৰ্দ্ধনা ;
৫ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২২

শিক্ষক দিবসৰ বিশেষ অতিথি অসমৰ মহামহিম ৰাজ্যপাল
প্ৰফেছাৰ জগদীশ মুখী ; ৫ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২২

শিক্ষক দিবস উপলক্ষে কটন মহাবিদ্যালয়ৰ গণিত বিভাগৰ অৱসৰপ্রাপ্ত মুৰৰী
অধ্যাপক ড° তাৰকেশ্বৰ চৌধুৰীৰ সম্বৰ্দ্ধনা ; ৫ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২২

বাথৰ

শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রীর দিক্বলন কর্মশালাৰ সমল ব্যক্তি
ড° অৱনী কুমাৰ ভাগৱতী, অৱসৰ প্রাপ্ত মূৰব্বী অধ্যাপক,
ভূগোল বিভাগ, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় ;
১৩ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২২

শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রীর দিক্বলন কর্মশালাৰ সমল ব্যক্তি
চলচ্চিত্ৰ সমালোচক, গল্পকাৰ, বিতোপন বৰবৰা ;
১৩ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২২

‘সাহিত্য দিবস’ৰ বিশিষ্ট অতিথি অৰূপা পটংগীয়া কলিতা ;
১৪ অক্টোবৰ, ২০২২

‘সাহিত্য দিবস’ত শিক্ষার্থীৰ অনুষ্ঠান ;
১৪ অক্টোবৰ, ২০২২

অসমৰ বিভিন্ন প্রান্তৰ জাতীয় বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রীৰ
বাবে এজবেকেৰ দ্বাৰা আয়োজিত প্ৰশিক্ষকৰ বাবে প্ৰশিক্ষণ
কাৰ্যসূচীত ইংৰাজী বিভাগৰ সমল ব্যক্তি গুৱাহাটী
বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধ্যাপিকা পদ্মিনী বৰুৱা ;
১৫ অক্টোবৰ, ২০২২

অসমৰ বিভিন্ন প্রান্তৰ জাতীয় বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রীৰ
বাবে এজবেকেৰ দ্বাৰা আয়োজিত প্ৰশিক্ষকৰ বাবে
প্ৰশিক্ষণ কাৰ্যসূচীত সমাজ বিজ্ঞান বিভাগৰ সমল ব্যক্তি
দিশপুৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক ড° অজয় মিত্র ;
১৫ অক্টোবৰ, ২০২২

সহ-পাঠ্যক্রম বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ মুকলি কাৰ্য্যসূচী

'কলা সংগম', ৮ অক্টোবৰ, ২০২২

স্বকীয় পরিচয়েৰ আমাৰ প্ৰাক্তন শিক্ষার্থী...

উল্লিখিত নামেৰে ‘বাখৰ’ত এক নতুন শিতানৰ আৰম্ভণি কৰা হৈছে। ‘বাখৰ’ৰ পৰৱৰ্তী সংখ্যাবোৰতো এই শিতানৰ প্ৰকাশ অব্যাহত থাকিব।

এই শিতানৰ উদ্দেশ্য হৈছে আমাৰ বিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন শিক্ষার্থীসকল ; যিসকলে নিজৰ দক্ষতা তথা শ্ৰমেৰে নিজে বাছি লোৱা কৰ্মক্ষেত্ৰত সুনাম আৰ্জিবলৈ সক্ষম হৈছে, তেওঁলোকৰ সাম্প্রতিক চমু পৰিচয় দাঙি ধৰা। এই শিতান তেওঁলোকৰ প্ৰতি অভিনন্দনসূচক আৰু তেওঁলোকৰ সফলতাত আমি আনন্দিত হোৱাৰ চিন। তেওঁলোকৰ সফলতাই বিদ্যালয়খনকো গৌৰবাপৰ্যট কৰে। লগতে বৰ্তমানৰ শিক্ষার্থীসকলকো এই শিতানে অনুপ্ৰাণিত কৰিব বুলি আমি আশা কৰোঁ।

সমাজখন সুকলমে চলিবলৈ হ'লে সকলো বৃত্তি অথবা কৰ্মক্ষেত্ৰৰে থয়োজন আছে। যেনে— শিক্ষক, গবেষক, বিজ্ঞানী, চিকিৎসকৰ পৰা অভিযন্তালৈ; খেতিয়ক, ব্যৱসায়ীৰ পৰা শিল্পী, সাহিত্যিকলৈ; বাজনীতি, ক্ৰীড়াৰ পৰা ওকালতিলৈ। কৰ্মক্ষেত্ৰত নিজৰ নিজৰ দক্ষতা দেখুৱাবলৈ সক্ষম হোৱা এনে সকলো প্ৰাক্তন শিক্ষার্থীৰেই সাম্প্রতিক পৰিচয়ৰ একোটি চমু আভাস এই শিতানৰ জৰিয়তে দাঙি ধৰিবলৈ আমি চেষ্টা কৰিম। বৰ্তমানলৈ সংগ্ৰহ কৰা তথ্যৰ সহায়ত বাখৰ’ৰ এইটো সংখ্যাত কেইগৰাকীমান প্ৰাক্তন শিক্ষার্থীৰ এনে পৰিচয় দাঙি ধৰা হ'ল।

AJBians today : a series on where our ex-students are

Part-I

CHAYASHREE PATHAK (HSLC Batch : 2001)

Current Position: HR Manager, L & T Infotech, USA. She has established herself as an author with her debut novel ‘Till the End of Time.’

ABHIJIT PHUKAN (HSLC Batch : 2001)

MBBS from Assam Medical College, Dibrugarh, MD from Gauhati Medical College, Guwahati ; DM (Hematology and Hemato Oncology) from NRS Medical College, Kolkata.

Current Position : Senior Consultant and HOD, Department of Hematology, Hemato-Oncology and Bone Marrow Transplant Department, Apollo Hospital, Guwahati.

AMIT KR. ROY CHOUDHURY (HSLC Batch : 2001)

Current Position : Assistant Professor, Department of Education, Nowgong Girls' College, Nagaon, Assam.

GAURAV GOSWAMI (HSLC Batch : 2001)

Current Position : Teaching Associate, Post Graduate Department of Law, Gauhati University, Guwahati.
Pursuing PhD. in Law.

ALAKESH KALITA (HSLC Batch : 2002)

A well received name in the milieu of contemporary Assamese poetry and literature. He has five collections of poetry namely “Bhaskar”, “Boga Phul Aru Tejar Taap”, “Joabelir Baxanta”, “Nisphal Utsav” and “Parasmriti”. Professionally he is a small scale entrepreneur.

HIMADRI KALITA (HSLC Batch : 2003)

Completed PhD from Institute of Advanced Study in Science and Technology (IASST), Guwahati.

Current Position: Assistant Professor, Guwahati College.

ROHAN KUMAR DAS (HSLC Batch : 2004)

PhD from IIT Guwahati, Post Doctoral from National University of Singapore, Singapore.

Current Position : Reasearch & Development (R&D) Manager, Fortimedia, Singapore.

ABANTIKA PARASAR (HSLC Batch : 2004)

MA in Museology from National Museum Institute, New Delhi

Current Position : District Musuem Officer for Jorhat and Majuli district under Govt, of Assam. Executive Board member of 1COM India, the Indian Sub-Committee of International Council of Museums. Achieved Sahitya Sabha Fellowship for research in the field of traditional Jatra Theatre. Number of published books : 6

NABANITA ADHIKARI (HSLC Batch : 2004)

Current Position : Assistant Professor, Electrical Engineering Department, National Institute of Technology (NIT), Silchar. Doing Postdoctoral Research in Poland.

DHRITI MAHANTA (HSLC Batch : 2005)

PhD in Chemistry from IIT, Guwahati, Post Doctoral fellowship : Department of Chemistry, Saint Louis University, MO,USA

Current Position : Assistant Professor, Department of Chemistry, Gauhati University, Guwahati.

ANAMIKA SARMA (HSLC Batch : 2005)

Current Position : Assistant Manager ; Industries, Commerce & Public Enterprise Deptt in the District Industries & Commerce Centre, Kamrup (M).

PARIMITA ROYCHOUDHURY (HSLC Batch : 2005)

Current Position : Assistant Professor in the Department of Community Medicine, Dhubri Medical College and Hospital, Dhubri.

ANGSHUMAN DAS (HSLC Batch : 2005)

Current Position : Process Operation Officer, Numaligarh Refinery Ltd., Assam.

PLAWAN DAS (HSLC Batch : 2006)

Completed PhD in Mathematics from Chennai Mathematical Institute, Chennai.

Current Position : Post Doctoral Fellow, Kerala School of Mathematics, Kozhikode, Kerala, India.

MRIDUSMITA ROYCHOUDHURY (HSLC Batch : 2006)

BTech, MTech, PhD in Mechanical Engineering.

Current Position : Assistant Professor at NIT, Kadakatla, Tadepalligudem, Andhra Pradesh.

RAJDEEP SARMA (HSLC Batch : 2006)

Current Position : Deputy Manager in the R & D Division of Radar Strategic Business Unit of Bharat Electronics Limited, Ghaziabad, India.

PREETY KONGKANA (HSLC Batch : 2006)

Model and actor in Assamese film industry. Working on many VCDs, TV serials like, 'Ardhangini', 'Agni', 'Chandmarir Nandini' etc., music videos since 2012. 'Raghupati' and 'Mahabahu' are two films that will be released this year.

TANMOY SHARMA (HSLC Batch : 2007)

Recipient of the Yale University Fellowship (2017-2023), International Wenner-Gren Foundation Doctoral Dissertation Grant (2020-2022), New York.

Research fields : Sociocultural anthropology, development studies, environmental humanities.

Current Position: PhD Candidate and Teaching Fellow, Department of Anthropology, Yale University, New Haven, Connecticut, USA.

PRERONA DAS (HSLC Batch : 2007)

PhD from National University of Singapore, Singapore.

Current Position : Postdoctoral Research Fellow, Singapore Management University.

MANASHI ADHIKARY (HSLC Batch : 2008)

Current Position : Post Doctoral Researcher, Advance Research Center for Nanolithography, Amsterdam, Netherlands.

VISHAL CHOUDHURY (HSLC Batch : 2008)

MSc in Physics from IIT, Roorkee, Completed PhD on Nonlinear and LASER Optics from Indian Institute of Science (IISc), Bengaluru.

Current Position : Post Doctoral Researcher, Max Plank Institute for the Science of Light, Germany.

MRINAL MAZUMDAR (HSLC Batch : 2008)

BTech from NIT, Silchar ; MTech from IIT, Guwahati

Current Position : Sr. Section Engineer at North Lakhimpur.

NABAMALLIKA BHAGAWATI (HSLC Batch : 2008)

MA in Hindustani Classical Music from Miranda House, University of Delhi, New Delhi.

Current Position : Music teacher at Delhi Police Public School, New Delhi, Music Therapist for differently abled students, Voice over artist for Assamese Language in commercial studios of New Delhi.

MONIMOY BUZARBARUA (HSLC Batch : 2008)
 BTech and MTech in Aerospace Engineering from IIT, Bombay ;
 PhD From The University of California Berkeley, USA.

Current Position : Senior Applied Scientist in Amazon's "Robotics and Artificial intelligence" Org, Seattle, USA.

PRANAYNIL SAIKIA (HSLC Batch : 2008)

BTech in Mechanical Engineering from VIT University, Vellore; MTech in Construction Technology & Management from IIT, Delhi ; PhD in Energy Science and Engineering from IIT, Delhi. Thesis Title: Investigation of Thermal Retrofitting Options for Improving Building Energy Performance.

Current Position : Postdoctoral Researcher at Cardiff University, United Kingdom.

JINTU KUMAR SARMA (HSLC Batch : 2009)

Current Position : City Project Officer, Directorate of Municipal Administration, Department of Housing and Urban Affairs, Govt, of Assam. Present posting- Bokakhat Municipal Board, Dist-Golaghat.

MAHENDRA MOHAN DAS (HSLC Batch : 2009)

Studied at IIM Indore, IIT BHU, Varanasi.

Current Position : Client Relationship Manager at Cognizant, London, United Kingdom.

KAKALI PRIYOM GOSWAMI (HSLC Batch: 2009)
 B. E. From Assam Engineering College ; MTech from IIT, Delhi ;
 PhD from IIT, Guwahati.

Current Position : Assistant Engineer, Public Health Engineering Department, Mangaldoi Division, Darrang.

MRIDUSMITA KALITA (HSLC Batch : 2009)

Current Position : District Museum Officer, Barpeta. Pursuing PhD at the Department of History, Gauhati University, Guwahati.

NAYANMONI MEDHI (HSLC Batch : 2009)

Current Position : Assamese Community Support Specialist, Inshorts (Media Organisation), NOIDA, UP.

TARANGINI DAS (HSLC Batch : 2009)

Current Position : Assistant Professor, Deptt of Education, Kamrup College, Chamata.

PREETISH KAKATI (HSLC Batch : 2009)

Graduated from Assam Engineering College, Higher Studies from University of California Irvine, USA.

Current Position : PhD Candidate, Structural and Earthquake Engineering, University of British Columbia, Vancouver, USA.

CHINMOY NARAYAN KOWAR (HSLC Batch : 2010)

Current Position : Sales Head of North-East at Micro-Star International Co. Ltd, Taiwan.

SANDHYA HAZARIKA (HSLC Batch : 2010)

7th Assam State Award winner as a best debut Actor (Nodi mathu boi)

Current Position : Working as a Dance cover producer with the National platform “SAREGAMAMUSIC”, Work Profile : Assamese films-Hero, Ghost of Maikhuli, Akoman, Ultio : Series-Neul; Six Short movies ; Six Stage plays ; More than 15 TV serials (Channel-DD kissan and Doordarshan).

ADHIRAJ KASHYAP (HSLC Batch : 2010)

Post Graduation in Physics - Tezpur University - 2017

Current Position : Studying Film Direction and Screenplay writing in Film and Television Institute of India (FTII), Pune. A practicing filmmaker who has made “Brocken Spectre” (2018), “The Fragrance of Fallen Parijats”, “Makhfi”, “In the lap of the Mountain” and various other projects at FTII.

AYAN SHARMA (HSLC Batch : 2011)

Current Position : PhD Research Scholar, Department of History, University of Virginia, Charlottesville, Virginia, USA ;
Focus of research- Twentieth century South Asian History.

ANKITA PATOWARY (HSLC Batch : 2011)

Current Position : Graduate Engineer (Civil), PWD Roads, Govt of Assam.

DHRITIMAN BARMAN (HSLC Batch : 2011)

Current Position : PhD Student: Department of Science, Technology and Society, Virginia Polytechnic Institute and State University, USA.

ANGSHUMAN KALITA (HSLC Batch : 2011)

Current Position : Medical Officer and Incharge, Rainadabri PHC, Kokrajhar.

NEELAKSHI DEVI (HSLC Batch : 2011)

Current Position : Accountant, Barpeta Civil Hospital.

QUEEN DAS (HSLC Batch : 2011)

Current Position : Research Associate, Assam Engineering College, MTech in Polymer Science and Technology, Tezpur University.

PARTHO PRATIM BORO (HSLC Batch : 2011)

MSc in Mathematics from University of Delhi.

Current Position : Customer Assistant, SBI, Madgharia Branch.

GUNJAN SARMA (HSLC Batch : 2011)

Secured 17th rank in ACS cadre in 2020.

Current Position : Assistant Commissioner cum Executive Magistrate, Diphu, Karbi Anglong.

BISWAJIT THAKURIA (HSLC Batch: 2011)

BFA in painting from Kala Bhavana, Visva Bharati in 2020 with 1st Rank in Painting., MFA in painting from Kala Bhavana, Visva Bharati in 2022 with 1st Rank in Painting.

Participated in Exhibitions and Camps : • All India National Art exhibition, Himachal State Museum , Shimla, 2017, • 2nd All India Art Exhibition organized by Kala Uday Society, Kurukshetra, Haryana, 2018, • Young Santiniketan Artists Exhibition organized by SSVAD, 2019, • “Unity in Diversity” a national art workshop organized by Centre For Cultural Resources Training (CCRT).

TRIDIB RAJKHOWA (HSLC Batch : 2011)

JE from Assam Engineering Institute, Guwahati.

Current Position : Junior Engineer, Indian Oil Corporation Ltd.

MONALISHA BORAH (HSLC Batch : 2011) MBA

Current Position : Consultant- Supply Chain Management, Company: Hitachi, Hyderabad.

RUBINA AHMED (HSLC Batch : 2011)

PhD Research Scholar in the Department of Zoology, Gauhati University, Guwahati.

HIRAK JYOTI KALITA (HSLC Batch : 2011)

B.Sc, Guwahati College.

Current Position : Junior Engineer, Indian Oil Corporation Limited, Digboi Refinery.

SPANDAN CHOUDHURY (HSLC Batch : 2011)

BS-MS : IISER, Pune (Physics) ; PhD : Max Planck Institute for extraterrestrial Physics, Munich, Germany (Astronomy)

Current Position : Postdoc, Korea Astronomy and Space Science Institute (KASI), South Korea.

ANKUR JYOTI GOSWAMI (HSLC Batch : 2012)

Graduated from National Institute of Technology, Calicut. Branch-Mechanical Engineering.

Current Position : Assistant Manager at Maruti Suzuki India Limited.

SUBHRANGSHU PRATIM SARMA(HSLC Batch: 2013)

Graduation from Hindu College, Post Graduation and M.Phil from Jawaharlal Nehru University, New Delhi

HARSHITA MADHAV (HSLC Batch : 2013)

MA in History,University of Delhi

Current Position : Project Associate (Documentation) Indira Gandhi National Centre for the Arts, New Delhi, Ministry of Culture, Government of India.

BIKRAM JYOTI DAS (HSLC Batch : 2013)

Current Position : General Manager, Lenskart.

TRIDIB DAS (HSLC Batch : 2013)

B.Tech in Marine Engineering from Indian Maritime University, Kolkata Campus

Current Position : Junior Officer at BW Maritime Pvt. Ltd., Singapore.

ABHIGYAN GOSWAMI (HSLC Batch: 2014)

Current Position : PhD Research Scholar, High Power Laser and Nonlinear Photonics Laboratory. Departments : Centre for Nano Science and Engineering, Department of Instrumentation and Applied Physics, Indian Institute of Science, Bengaluru.

ABHISHEK KUMAR SHARMA (HSLC Batch : 2014)

Graduated from NIT, Silchar in Mechanical Engineering

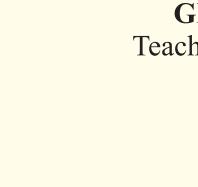
Current Position: Associate Consultant at Capgemini, India.

SANJEETA KAKATI (HSLC Batch : 2014)

Master of Social Science Work in Clinical and Community, Christ University, Bengaluru.

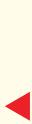
Current Position : Program and Placement Coordinator, WinVinaya Foundation, Bengaluru.

GITANGSHU DEVA SARMA (HS Batch : 2014)

Teacher at Bal Bhartis Public School, Jotiya, Guwahati.

KABYANIL TALUKDAR (HSLC Batch : 2016)

Current Position : Chief Technology Officer at Invision Webtech Private Limited.

Co-founded Rong Ghor, an educational institute focused on child development, Co-founded Speedcubing Guwahati, largest community of speedcubers in North East India. International achievements : Gold Medal in 3x3 blindfold Asian Championship, Japan (2014), World record holder in 3x3 blindfold mean category, Limca Book of Records holder, Gold Medal in 3x3 blindfold category, World championship, Brazil (2015), Guiness Book of world record (By solving most numbers of Rubik's cubes in an hour by a team - 2016)

MRINMOY KALITA (HSLC Batch : 2017)

Current Position : Working at a Documentation Project, North Eastern Social Research Centre.

বাখ

অষ্টাবিংশতিম সংখ্যা, বাখৰ সম্পাদনা সমিতিৰ তত্ত্বাবধায়ক শিক্ষক-শিক্ষয়িত্রীসকল

বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (বহি) : জুলি শইকীয়া, অপৰাজিতা দত্ত, ধৰে শৰ্মা, বঘুনাথ কুমাৰ (আহুয়ায়ক)
বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে (থিৰ হৈ) : জিৰি বৰ্মন, পূৰবী বাণী বৰা, ছায়াস্মিতা বৈশ্য, কবিতা পাটগিৰি, মিথুন ডেকা।

অষ্টাবিংশতিম সংখ্যা, বাখৰ সম্পাদনা সমিতিৰ শিক্ষার্থী সদস্যসকল:

প্ৰথম শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে) : আভিলোষা বৰ্মন, বৰষা বাণী কলিতা, জিয়া ভাৰ্গৱ, সান্ধী প্ৰিয়ন্ধা, শ্যামলিমা পাঠক, দীক্ষিতা কাশ্যপ, উৎকলিকা ডেকা।

দ্বিতীয় শাৰী (বাঁওফালৰ পৰা ক্ৰমে) : জহেব জামান, অঞ্জেৰা মেধি, কুঁঠলী বৰ্মন, ধৃ-বৰ্ণা বৰগোঁহাই, খ্যাতি তৃষ্ণা দেৱী, নিবিড় বঙ্গন কুমাৰ, অসীম বৰ্মন।

বানপানীত জীয়াই থাকিব পৰা শস্য : পৰীক্ষাগাৰৰ পৰা খেতিপথাৰলৈ—এক প্ৰয়াস

- ❖ খ্রিস্তুমন্দির গোস্বামী
- ❖ বাগিচী সংস্কৃতি বর্মন

অসম এখন নদীমাত্রক দেশ। ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু বৰাক
তথা ইয়াৰ উপনৈসমূহৰ পৰা হোৱা বানপানীয়ে বঞ্চিত
খেতিপথাৰ বিধ্বস্ত কৰি থৈ যায়। কৃষকসকলৰ পানীত
হাঁহ নচৰা অৱস্থা হয়। মূলতঃ এই বানপানীৰ বাবেই অসমৰ
কৃষকসকল খাদ্য সংকটৰ লগতে আৰ্থিক সংকটৰো
সম্মুখীন হয়। সেয়ে বানপানীৰ দৰে প্ৰাকৃতিক দুর্যোগৰ
পৰা কৃষকসকলক বক্ষা কৰিবলৈ বিজ্ঞানীসকলে
বানপানীতো জীয়াই থাকিব পৰা কেইবাবিধো ধান আৱিষ্কাৰ
কৰি উলিয়াইছে। কিন্তু বহু সময়ত দেখা গৈছে যে আমাৰ
কৃষকসকলৰ মাজত শিক্ষা আৰু সজাগতা নথকা বাবে
বিজ্ঞানীসকলৰ আৱিষ্কাৰসমূহ পৰীক্ষাগাবতে সীমাবদ্ধ হৈ
থাকে। সেয়ে বিজ্ঞানীসকলৰ আৱিষ্কাৰসমূহ কৃষক ৰাইজৰ
ওচৰলৈ লৈ গৈ ইয়াৰ উপকাৰিতা সম্পর্কে সজাগ কৰি
তুলিব পাৰিলৈ, স্বাভাৱিকতে কৃষকসকল লাভবান
হ'লেহুন্তেন। এই ক্ষেত্ৰত আমি ছাত্ৰ সমাজে আমাৰ পঢ়া-
শুনাৰ মাজতে কৃষকসকলক সচেতন কৰি তোলাৰ বাবে
উদ্যোগ গ্ৰহণ কৰিব পাৰোঁ। এই উদ্দেশ্য আগত বাখিয়ে
আমি 'বানপানীত জীয়াই থাকিব পৰা শস্য : পৰীক্ষাগাবৰ
পৰা খেতিপথাৰলৈ—এক প্ৰয়াস' শীৰ্ষক প্ৰকল্পটো হাতত
লৈছোঁ। আশা কৰিছোঁ আমাৰ এই ক্ষুদ্ৰ প্ৰয়াসে
বানপানীপীড়িত কৃষকসকলক কিছু পৰিমাণে হ'লেও
সকাহ দিবলৈ সক্ষম হ'ব।

শস্যৰ গচ্ছোৰ দুসপ্তাহ পর্যন্ত পানীৰ তলত থাকিলেও
কোনো ক্ষয়-ক্ষতিৰ সমুখীন নহয়। এনে ধৰণৰ
শস্যবোৰকে বানপানী প্রতিৰোধী শস্য বুলি কোৱা হয়।
এনে শস্যৰ খেতি কৰিলে কৃষকসকল বানপানীৰ পৰা
হ'ব পৰা সন্তোষ্য লোকচানৰ পৰা হাত সাবিৰ পাৰি।
গতিকে দেখা যায় যে এই বানপানী প্রতিৰোধী অধিক
উৎপাদনশীল শস্যৰ দ্বাৰা খাদ্যৰ সংকট ৰোধ কৰিব
পাৰি আৰু ই প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্যও বিনষ্ট নকৰে। আমি
এনে শস্যৰ কৃষি পদ্ধতিক জনপ্ৰিয় কৰিবলৈ আমাৰ
প্ৰকল্পটো প্ৰস্তুত কৰি উলিয়াইছোঁ।

এই ক্ষেত্রে সজাগতা সৃষ্টির বাবে আমি
বানপানীত পীড়িত এই অঞ্চলের কৃষকসকলক লগ
করাৰ পৰিকল্পনা কৰিছিলোঁ। পৰিকল্পনা অনুসৰি আমি
ৰাইজৰ মাজত সজাগতা সভা, প্ৰদৰ্শনীমূলক আদি
অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ। ইয়াৰ উপৰি সজাগতা সৃষ্টিৰ বাবে
আমি বৈদ্যুতিন তথা ছপা প্ৰচাৰ মাধ্যমতো সহায়
লৈছিলোঁ। খেতিৱকসকলক এই বিষয়ে আকৰ্ষিত
কৰিবলৈ কৃষি গৱেষণা কেন্দ্ৰৰ পৰা এনে সঁচ সংগ্ৰহ
কৰি কৃষকক যোগান ধৰিছিলোঁ।

এই প্রকল্পটো করি আমি গম পালোঁ যে আমাৰ
কৃষকসকল এনে আধুনিক পদ্ধতিৰ লগত একেবাৰেই
চিনাকি নহয়। এই ক্ষেত্ৰত উপযুক্ত সজাগতা আৰু
প্ৰশিক্ষণে বানপানীৰ পৰা হ'ব পৰা সমস্যাৰ লগত
মোকাবিলা কৰিবলৈ নিশ্চয়কৈ সহায় কৰিব।

ଆମାର ଏই ପ୍ରକଳ୍ପିତ ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରତ ସହାୟ-
ସହଯୋଗିତା ଆଗ ବଡ଼ୋରାବ ବାବେ କୃଧିବିଜ୍ଞାନ କେନ୍ଦ୍ର
ମରିଗାଁଓ, ପୋହର ଏଥି' ପ୍ରତିଟିଚାର କୋମ୍ପାନୀ ଲିମିଟେଡ
ଆରୁ କୁଷକମ୍ବଲାଲୈ କୃତଭ୍ୱତା ଭାଗନ କରିବୋଣ୍ଠା ।

(টোকা : এই প্রবন্ধটো ২০২১ চনৰ বাস্তুয়ি শিশু বিজ্ঞান মন্দিৰৰ হত বাড়িয়ের পর্যায়লৈ নির্যাচিত হৈছিল। প্রবন্ধটোৰ তত্ত্বার্থয়ৰ আগছিল বিদ্যালয়ৰ বিজ্ঞান বিভাগৰ শিক্ষার্থী বাণ বুজৰবৰুৱা।)

বিদ্যালয়ৰ উল্লেখযোগ্য দিন, ২০২২-২৩

(১ জানুৱাৰী, ২০২২ৰ পৰা ২৩ অক্টোবৰ, ২০২২)

- ১ জানুৱাৰী, ২০২২ :** বিদ্যালয়ৰ উন্নতিশীলতম প্রতিষ্ঠা দিৱস উদ্বাপন। মুখ্য অতিথিৰূপে উপস্থিত থাকে গুৱাহাটী পৌৰনিগমৰ আয়ুক্ত দেৱাশিস শৰ্মা, বিশিষ্ট গল্পকাৰৰ তথা ঔপন্যাসিক বন্তি শেনছোৱা। এই অনুষ্ঠানতে পাঞ্চ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক তথা শিশু সাহিত্য অকাডেমি ব'ং বিজয়ী মণ্ডল কলিতাক সম্বৰ্দ্ধনা জ্ঞাপন কৰা হয়। উক্ত অনুষ্ঠানত বিদ্যালয়ৰ ২০২০-২১ বৰ্ষৰ বার্ষিক মুখ্যপত্ৰ ‘বাখৰ’ উন্মোচন কৰে বন্তি শেনছোৱাই।
- ১৭ জানুৱাৰী :** বিদ্যালয়ৰ প্রাণ্গনত একাংশ শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বী তথা কৰ্মচাৰীৰ উপস্থিতিত ক'ভিড বিধি অৱলম্বন কৰি অনুষ্ঠুপীয়াকৈ শিল্পী দিৱস উদ্বাপন কৰা হয়। বিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ঘনশ্যাম মেধিয়ে ক'পকোৰৰ প্রতিচ্ছবিত শ্রদ্ধা জ্ঞাপন কৰে। লগতে বিদ্যালয়ৰ একাংশ শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বীয়ে জ্যোতি সংগীত পৰিবেশন কৰে।
- ২৪ ফেব্ৰুৱাৰী :** বিদ্যালয়ত ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণৰ প্রতিচ্ছবিত শ্রদ্ধাঙ্গলি জনাই অনুষ্ঠুপীয়াকৈ বিজ্ঞান দিৱস উদ্বাপন।
- ৯, ১০ এপ্ৰিল :** হাইস্কুল শিক্ষাস্তৰ পৰিকল্পনা সকলৰ অভিজ্ঞান শিবিৰ আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ চূড়াস্তৰ বৰ্ষৰ শিক্ষাস্তৰ সভা। মুখ্য অতিথিৰূপে উপস্থিত থাকে অসম চৰকাৰৰ শিক্ষা বিভাগৰ উপদেষ্টা ড° ননীগোপাল মহন্ত। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সৈতে অন্তৰ্ভুক্ত আলাপ অনুষ্ঠানত উপস্থিত থাকে মনোৰোগ বিশেষজ্ঞ ড° মৈথিলী হাজৰিকা আৰু বিশিষ্ট কেৰিয়াৰ পৰামৰ্শদাতা ড° গৌৰাঙ্গ কুমাৰ শৰ্মা।
- ১৩ এপ্ৰিল :** ৰঙালী বিহু উপলক্ষে বিদ্যালয়ৰ চোতালত ৰঙালী চ'ৰা উদ্বাপন কৰা হয়। বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বী, শিক্ষার্থী তথা প্রাক্তন শিক্ষার্থীকে ধৰি প্ৰায় দুই শতাধিক লোকে মুকলি বিহুত অংশগ্ৰহণ কৰে।
- ২৩ এপ্ৰিল :** প্ৰীতি ফুটবল খেল অনুষ্ঠিত হয়।
- ২৬-২৯ এপ্ৰিল আৰু ২ মে' :** বিদ্যালয় সপ্তাহৰ সাহিত্য, নৃত্য, সংগীত, অভিনয়, বাদ্যবাদন প্রতিযোগিতাসমূহ অনুষ্ঠিত হয়।
- ৩০ এপ্ৰিল :** অসমৰ মাননীয় শিক্ষামন্ত্ৰী ড° ৰগোজ পেঞ্চ ডাঙৰীয়াই বিদ্যালয়ৰ ‘ইংলিচ লেংগুৱেজ লেব’ আৰু ‘স্মাৰ্ট ক্লাউডৰম’ উদ্বোধন কৰে।
- ১৭ মে' :** বিদ্যালয়ত মহাপুৰুষ দিৱস উদ্বাপন। মহাপুৰুষ দিৱস উপলক্ষে আয়োজিত হোৱা সদৌ অসম ভিত্তিক বচনা প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল ঘোষণা আৰু পুৰস্কাৰ বিতৰণ।
- ২১ মে' :** নৰম আৰু দশম শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থীৰ মাজত প্ৰদৰ্শনীমূলক বক্তৃতাৰ অনুষ্ঠান।
- ২৮ মে' :** সপ্তম আৰু অষ্টম শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থীৰ মাজত প্ৰদৰ্শনীমূলক বক্তৃতাৰ অনুষ্ঠান।
- ২০ জুন :** বিদ্যালয়ৰ পুৱাৰ সমাৰেশত অনুষ্ঠুপীয়াকৈ বিষুও বাভা দিৱস উদ্বাপন। উক্ত দিনা অধ্যক্ষ মহোদয়, পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি, সচিব মহোদয়ৰ লগতে বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বীসকলে ৰাভাদৰেৰ প্রতিচ্ছবিৰ সন্মুখত বন্তি প্ৰজ্ঞালন কৰে।

- ২ জুলাই : সদৌ অসম আন্তঃ জাতীয় বিদ্যালয় বিষ্ণু বাভা সংগীত প্রতিযোগিতার আয়োজন। এই প্রতিযোগিতাখনিত বিচারক হিচাপে থাকে বিশিষ্ট গীতিকার, সুরকার বমেন চৌধুরী, বিশিষ্ট সংগীত পরিচালক বমেন বৰুৱা আৰু বিশিষ্ট শিল্পী আলেখ্য চক্ৰবৰ্তী। উক্ত দিনস উপলক্ষে বিদ্যালয়ৰ প্রাচীৰ পত্ৰিকা উন্মোচন কৰা হয়।
- ৩ আগষ্ট : ছেম হিউটন ষ্টেইট ইউনিভার্সিটিৰ, টেক্সাসৰ (ই.এছ.এ.) অৰ্থনীতিৰ অধ্যাপক ড° হিৰণ্য কুমাৰ নাথে আষ্টমৰ পৰা দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থীসকলক কেৰিয়াৰ সম্পর্কে পৰামৰ্শ আগ বঢ়ায়।
- ১৬ আগষ্ট : বিদ্যালয়ত ৭৫ সংখ্যক স্বাধীনতা দিৱস উদ্বাপন। অধ্যক্ষ মহোদয়ে পতাকা উত্তোলন কৰে।
- ২০ আগষ্ট : বিজ্ঞানভিত্তিক প্রতিযোগিতা আৰু প্ৰদৰ্শনী আয়োজন কৰা হয়। উদ্বোধনী অনুষ্ঠানত মুখ্য অতিথিৰূপে আইআইটি গুৱাহাটীৰ অধ্যাপক তথা ৰেংলাৰ অনুপম শইকীয়া উপস্থিত থাকে। সদৌ অসম ভিত্তিত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃ বিদ্যালয় বিজ্ঞান প্ৰদৰ্শনী প্রতিযোগিতাৰ পূৰ্বস্থাৰ বিতৰণ।
- ২৬ আগষ্ট : বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত কৃতিত্ব অৱৰ্জন কৰা আজাৰিৰ প্ৰাক্তন শিক্ষার্থীসকলৰ দ্বাৰা বৰ্তমান অধ্যয়নৰত শিক্ষার্থীসকলক অনুপ্ৰাণিত কৰাৰ উদ্দেশ্যে বিদ্যালয়ত ‘মিট দ্য এলাম্বাই’ (Meet the Alumni) শীৰ্ষক কাৰ্যসূচীৰ আৰম্ভণি কৰা হয়। উক্ত দিনা প্ৰাক্তন শিক্ষার্থী প্ৰাৱন দাস, মণিময় বুজৰবৰুৱা, বিশাল চৌধুৰী উপস্থিত থাকে।
- ৫ ছেপেটেন্বৰ : শিক্ষক দিৱস উপলক্ষে ৯:০০ বজাৰ পৰা ১০:০০ বজালৈ আংকুৰ শ্ৰেণীৰ পৰা সপ্তম শ্ৰেণীলৈ শিক্ষার্থীসকলে বিভিন্ন অনুষ্ঠান পৰিবেশন কৰে। আকৌ বাতিপুৱা ১১:৩০ বজাৰ পৰা মুকলি মঞ্চত আষ্টম শ্ৰেণীৰ পৰা দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থীসকল উপস্থিত থাকি বিভিন্ন কাৰ্যসূচী অনুষ্ঠিত কৰে। এই অনুষ্ঠানত অসমৰ মাননীয় ৰাজ্যপাল অধ্যাপক জগদীশ মুখীৰ লগতে উপস্থিত থাকে কটন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যাপক তাৰকেশ্বৰ চৌধুৰীদেৱ।
- ৮ অক্টোবৰ : সহ-পাঠ্যক্ৰম বিভাগৰ শিক্ষক-শিক্ষিয়ত্বীৰ ‘কলা-সংগম’ শীৰ্ষক অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত হয়।
- ১৪ অক্টোবৰ : বিদ্যালয়ত সাহিত্য দিৱস উদ্বাপন। সাহিত্যৰথী লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ স্মৃতিত আয়োজিত এই অনুষ্ঠানৰ মুখ্য অতিথি হিচাপে উপস্থিত থাকে বিশিষ্ট কথাশিল্পী অৰূপা পটংগীয়া কলিতা।
- ১৫, ১৬ আৰু ২২, ২৩ অক্টোবৰ : প্ৰশিক্ষক প্ৰশিক্ষণৰ কাৰ্যসূচী অনুষ্ঠিত হয়। ◎

বাখ

বিদ্যালয় সপ্তাহ, ২০২২

সাহিত্য, নৃত্য, অভিনয়, সংগীত প্রতিযোগিতা
অসম জাতীয় বিদ্যালয়, নুনমাটি, গুৱাহাটী-২০

ফলাফল

সাধু কোরা

ছবি অঁকা

প্রথম শ্রেণী

- প্রথম : অশ্বিন বৰ্মন (খ)
দ্বিতীয় : বিতোপন কলিতা (গ)
তৃতীয় : অংকুশ ডেকা (খ)
সমুদ্ব কাশ্যপ (ঙ)
অগস্ত্য অনুপম (গ)
তৃতীয় : দিব্যাঞ্চি চহৰীয়া (গ)
দীক্ষা বৰুৱা (ঘ)
ত্ৰিবেণী চক্ৰবৰ্তী (ঙ)
উদগনিমূলক : কাব্যদীপ বুজৰবৰুৱা (ক)

দ্বিতীয় শ্রেণী

- প্রথম : হিয়ান কাশ্যপ (ঙ)
দ্বিতীয় : হায়ানজেয়াতি বৈশ্য (খ)
আয়ুষ্মি দিহিঙ্গীয়া (গ)
তৃতীয় : উদীগন বৰ্মন (খ)
বিষ্ণুপিয়া হাজৰিকা (খ)
প্রিদিপিয়া কাকতি (খ)
ঝাষিকন্যা লাহন (ক)
কৃষ্ণমান কলিতা (গ)
বৰুৱা শৰ্মা (গ)
পৰিধি প্ৰজ্ঞাৰঞ্জনী মানৱ (গ)
সৰুদ্বৰাগ শইকীয়া (ঘ)

অসমীয়া পদ্য

- প্রথম : নিশিতা গোস্বামী (ক)
হৰ্ষিতা কাশ্যপ (খ)
দ্বিতীয় : প্ৰজ্ঞান কলিতা (ঙ)
দিব্যাঞ্চি চহৰীয়া (গ)
দীক্ষা বৰুৱা (ঘ)
তৃতীয় : কুঁহি পাঠক (ঘ)
মায়ংক ডেকা (ঙ)
কৃতিকা ভট্টাচার্য (ঙ)

প্রথম শ্রেণী

- প্রথম : তনভী ভৰালী (ক)
দ্বিতীয় : আৰেষা বৰুৱা (গ)
তৃতীয় : জেৰিফা বাহিদ (ঘ)
উদগনিমূলক : দেৱাংগনা এন তালুকদাৰ (গ)

দ্বিতীয় শ্রেণী

- প্রথম : প্ৰাচুৰ্য কলিতা (গ)
দ্বিতীয় : বৰুৱা শৰ্মা (গ)
তৃতীয় : কৃষ্ণমান কলিতা (গ)

তৃতীয় শ্রেণী

- প্রথম : সন্দিপন ডেকা (খ)
দ্বিতীয় : ধান্যাতা তামুলী (গ)
তৃতীয় : ত্ৰ্যা দেৱী (ঘ)

চতুর্থ শ্রেণী

- প্রথম : জিচান বয় (খ)
দ্বিতীয় : ভাগৱী নন্দা গোস্বামী (গ)
তৃতীয় : ধৃতাঞ্জি ভৰদ্বাজ (খ)
উদগনিমূলক : নিবিড় কাশ্যপ (খ), বিকি বাজবংশী (ঘ)

হাতৰ আখৰ

তৃতীয় শ্রেণী

- প্রথম : হিমদ্যুতি বাচ্যস (গ)
দ্বিতীয় : সন্দিপন ডেকা (খ)
ৰাজ্যাঞ্চি দাস (গ)
তৃতীয় : প্ৰিয়াঞ্চি শৰ্মা (গ)
ধান্যাতা তামুলী (গ)

চতুর্থ শ্রেণী

- প্রথম : মেঘেয় আহোম (খ)
দিশাস্ত জি. কুমাৰ (খ)
দ্বিতীয় : নিয়াদ চয়ন ওজা (খ)
তৃতীয় : জিজ্ঞাসা শৰ্মা (গ), প্ৰিয়াংশু প্ৰীতিশ শৰ্মা (গ)

English Rhymes

দ্বিতীয় শ্রেণী

মনমযুবী মেধি (ক), বিস্মিতা দাস (ক)
 হৰদীপ কলিতা (ক), হৃদয় নাথ (ক)
 বিষুণ্পিয়া হাজৰিকা (খ), দেবাংগী বৰ্মন (খ)
 প্রিলিপ্রিয়া কাকতি (খ), স্লিঙ্গাখিখা লহকৰ (খ)
 বিদ্যার্ঘৰ কাশ্যপ (খ), প্রাচুৰ্য তালুকদাৰ (খ)
 আয়ুক্তী দিহিতীয়া (গ), বৰষা শৰ্মা (গ)
 পৰিধি প্ৰজ্ঞাবঙ্গনী মানৱ (গ), কৃফীল গার্গ (গ)
 প্রাচুৰ্য কলিতা (গ), ডিস্পী ঠাকুৰীয়া (ঘ)
 তুষাণী কাশ্যপ (ঘ), প্ৰাগজিৎ শৰ্মা (ঘ)
 নিবিড় সুবাস কাশ্যপ (ঘ), তৃষ্ণা মেধি (ঙ)
 হিয়ান কাশ্যপ (ঙ)

থিতাতে লিখা অসমীয়া কবিতা

পথওয়/যষ্টি শ্রেণী ('খ' শাখা)

প্রথম : নিষ্ঠা বৰগোহাঁই (যষ্টি-গ)
 দ্বিতীয় : মান্যতা শৰ্মা (পথওয়-খ)
 তৃতীয় : দীমানজ্যোতি কলিতা (যষ্টি-খ)

সপ্তম/অষ্টম ('গ' শাখা)

প্রথম : নৰোংপল শৰ্মা (অষ্টম-খ)
 দ্বিতীয় : গহনা চৰ্বৰতী (সপ্তম-ক)
 তৃতীয় : ঝাতুমল্লিকা গোস্বামী (অষ্টম-গ)
 তৃতীয় : প্ৰজ্ঞলিতা বড়া (অষ্টম-গ)
 সপ্তমৰ্ষ বৰদলৈ (অষ্টম-ক)

নৰম/ দশম ('ঘ' শাখা)

প্রথম : গীতার্থ শৰ্মা (নৰম-গ)
 দ্বিতীয় : আনতাৰা মুবাছছিৰা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)
 তৃতীয় : দৃষ্টিপ্ৰিয়া কচাৰী (নৰম-ক)

থিতাতে লিখা অসমীয়া গদ্য

পথওয়/যষ্টি শ্রেণী ('খ' শাখা)

প্রথম : নিষ্ঠা বৰগোহাঁই (যষ্টি-গ)
 দ্বিতীয় : সিদ্ধাৰ্থ কলিতা (পথওয়-ঘ)
 তৃতীয় : সুগন্ধা দাস (পথওয়-গ)

সপ্তম/অষ্টম ('গ' শাখা)

প্রথম : প্ৰজ্ঞলিতা বড়া (অষ্টম-গ)
 মেধাজ্যোতি নাথ (সপ্তম-ক)
 দ্বিতীয় : গহনা চৰ্বৰতী (সপ্তম-ক)
 তৃতীয় : প্ৰজ্ঞানজ্যোতি পৰাশৰ (সপ্তম-খ)
 ঝাতুমল্লিকা গোস্বামী (অষ্টম-গ)

নৰম/ দশম ('ঘ' শাখা)

প্রথম : প্ৰজ্ঞলু জগদীশ (দশম-ক)
 দ্বিতীয় : জোনাক নন্দা শৰ্মা (দশম-ক)
 তৃতীয় : দৃষ্টিপ্ৰিয়া কচাৰী (নৰম-ক)
 বিতুপৰ্ণা ডেকা (নৰম-ক)
 উদগনিমূলক : হিয়া ডেকা (দশম-গ)

থিতাতে লিখা ইংৰাজী থিম

সপ্তম/অষ্টম ('গ' শাখা)

প্রথম, দ্বিতীয়, তৃতীয় বিৰেচিত নহ'ল
 উদগনিমূলক : প্ৰজ্ঞলিতা বড়া (অষ্টম-গ)
 মেধাজ্যোতি নাথ (সপ্তম-ক)
 তন্ময় সুত (সপ্তম-ক)
 ঝাতুমল্লিকা গোস্বামী (অষ্টম-গ)

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

প্রথম : প্ৰজ্ঞলু জগদীশ (দশম-ক)
 দ্বিতীয় : ৰদ্রাক্ষী দন্ত চৌধুৰী (দশম-খ)
 তৃতীয় : কাংকান কাশ্যপ (দশম-ঘ)
 আনাতাৰা মুবাছছিৰা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)
 উদগনিমূলক : চিনা চৰ্বৰতী (দশম-ঘ)

ইংৰাজী হাতৰ আখৰ

তৃতীয়/চতুৰ্থ শ্রেণী ('ক' শাখা)

প্রথম : নিয়াদ চয়ন ওজা (চতুৰ্থ-খ)
 সন্দিগ্ন ডেকা (তৃতীয়-খ)
 দ্বিতীয় : আৰ্জিয়াছ হাজান (চতুৰ্থ-ক)
 ৰাজনী দাস (তৃতীয়-গ)
 ধৰ্বাক্ষী মজুমদাৰ (তৃতীয়-ঘ)
 তৃতীয় : নৰনীত হাজৰিকা (তৃতীয়-ক)
 নীলোংপল দাস (তৃতীয়-গ)
 মাইৰা বৰদলৈ (তৃতীয়-ঘ)

পথওয়/যষ্টি শ্রেণী ('খ' শাখা)

প্রথম : ৰক্তিম তহবিলদাৰ (পথওয়-খ)
 জ্যেতিপ্লান ডেকা (যষ্টি-খ)
 দ্বিতীয় : হিমিকা দন্ত (যষ্টি-খ)
 তৃতীয় : ড্ৰিমী পৰাশৰ (যষ্টি-ক)
 সমৃদ্ধি শৰ্মা (যষ্টি-খ)

বাখ

আকস্মিক বক্তৃতা

পথওয়/ষষ্ঠ শ্রেণী ('খ' শাখা)

প্রথম : ধীমানজ্যোতি কলিতা (ষষ্ঠ-খ)

দ্বিতীয় : নিষ্ঠা বৰগোহাঁই (ষষ্ঠ-গ)

তৃতীয় : বক্তৃম তহবিলদাব (পঞ্চম-খ)

সপ্তম/অষ্টম ('গ' শাখা)

প্রথম : মেধাজ্যোতি নাথ (সপ্তম-ক)

দ্বিতীয় : জিজ্ঞাস বিবেক (সপ্তম-খ)

প্রজ্ঞনিতা বড়া (অষ্টম-গ)

তৃতীয় : প্রভাংশু কোশিক (অষ্টম-গ)

বিশাল চৌধুরী (অষ্টম-গ)

নৰম/ দশম ('ঘ' শাখা)

প্রথম : নীলাভ জিৎ শৰ্মা (নৰম-ক)

দ্বিতীয় : প্রজ্ঞাঙ্গু জগদীশ (দশম-খ)

তৃতীয় : লয়ন বঙ্গন শইকীয়া (নৰম-ক)

আনতাৰা মুবাছুৰা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)

অসমীয়া কবিতা আৰুত্তি

তৃতীয়/চতুর্থ ('ক' শাখা)

প্রথম : আৰ্জিয়াছ হামান (চতুর্থ-ক)

বাগিণী কাশ্যপ (চতুর্থ-ঘ)

দ্বিতীয় : প্ৰিয়াংশু প্ৰীতিশ শৰ্মা (চতুর্থ-গ)

সুপ্ৰতীক সঞ্জীৱ ডেকা (চতুর্থ-ক)

তৃতীয় : জৈষেৱ চৌখাম (চতুর্থ-ঘ)

হৰ্ষিতা শৰ্মা (চতুর্থ-গ)

উদগানিমূলক : ফ্ৰাইতা কাশ্যপ (তৃতীয়-খ)

ইবন চিৰিং (চতুর্থ-খ)

পথওয়/ষষ্ঠ শ্রেণী ('খ' শাখা)

প্রথম : নিনাদ নেৰুত প্ৰকাশ (ষষ্ঠ-খ)

দ্বিতীয় : মান্যতা মঞ্জিষ্ঠা নাথ (পঞ্চম-ঘ)

তৃতীয় : ভায়লীনা বৰা (ষষ্ঠ-ঘ)

উৰৰা হাজৰিকা (পঞ্চম-ক)

সপ্তম/অষ্টম ('গ' শাখা)

প্রথম : গুঞ্জনীত পৰাশৰ (সপ্তম-খ)

দ্বিতীয় : ঝাতুমল্লিকা গোস্বামী (অষ্টম-গ)

তৃতীয় : কৰণ কাশ্যপ (সপ্তম-খ)

নৰম/ দশম ('ঘ' শাখা)

প্রথম : খ্যাতিত্বণ দেৱী (নৰম-ঘ)

দ্বিতীয় : আনতাৰা মুবাছুৰা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)

তৃতীয় : সমাদৃতা শৰ্মা (নৰম-ঘ)

ইংৰাজী কবিতা আৰুত্তি

পথওয়/ষষ্ঠ শ্রেণী ('খ' শাখা)

প্রথম : নিনাদ নেৰুত প্ৰকাশ (ষষ্ঠ-খ)

দ্বিতীয় : ভায়লীনা বৰা (ষষ্ঠ-ঘ)

অংশু মেধি (পঞ্চম-গ)

তৃতীয় : মনীষ ভূঁঞ্জ (ষষ্ঠ-ঘ)

সপ্তম/অষ্টম ('গ' শাখা)

প্রথম : ঝাতুমল্লিকা গোস্বামী (অষ্টম-গ)

দ্বিতীয় : প্ৰজ্ঞনিতা বড়া (অষ্টম-গ)

গুঞ্জনীত পৰাশৰ (সপ্তম-খ)

তৃতীয় : বোহিত গাঁওখোৱা (অষ্টম-ক)

নৰম/ দশম ('ঘ' শাখা)

প্রথম : হিমানিশা বৈশ্য (নৰম-গ)

দ্বিতীয় : শাকী ভৰদ্বাজ (দশম-খ)

আনতাৰা মুবাছুৰা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)

তৃতীয় : কাংকান কাশ্যপ (দশম-ঘ)

হিন্দী কবিতা আৰুত্তি

ষষ্ঠ/সপ্তম/অষ্টম ('গ' শাখা)

প্রথম : নিনাদ নেৰুত প্ৰকাশ (ষষ্ঠ-খ)

দ্বিতীয় : অনৱণ্ণা গোস্বামী (ষষ্ঠ-ঘ)

নৱোংপল শৰ্মা (অষ্টম-খ)

তৃতীয় : ঝাতুমল্লিকা গোস্বামী (অষ্টম-গ)

বোহিত গাঁওখোৱা (অষ্টম-ক)

নৰম/দশম('ঘ' শাখা)

প্রথম : নিবিড় বঞ্জন কুমাৰ (নৰম-খ)

দ্বিতীয় : চিনা চক্ৰবৰ্তী (দশম-ঘ)

হিমানিশা বৈশ্য (নৰম-গ)

তৃতীয় : কংকী গোস্বামী (নৰম-খ)

একক অভিনয়

তৃতীয়/চতুর্থ শ্রেণী ('ক' শাখা)

প্রথম : অভিজ্ঞান দীপক বৰগয়াৰী (চতুর্থ-গ)

চতুর্থী শিৰম (চতুর্থ-খ)

দ্বিতীয় : বাগিণী কাশ্যপ (চতুর্থ-ঘ)

তৃতীয় : পৰিঙ্গা প্ৰাণি (চতুর্থ-খ)

ধীৰ কাশ্যপ (চতুর্থ-ঘ)

উদগানিমূলক : শিগা ভৰদ্বাজ (চতুর্থ-খ)

হিমদুৰ্যুতি বাচ্যস (তৃতীয়-গ)

পঞ্চম/ষষ্ঠ শ্রেণী ('খ' শাখা)

- প্রথম : অনুবণ্যা গোস্বামী (ষষ্ঠ-ঘ)
- দ্বিতীয় : ভায়লীনা বৰা (ষষ্ঠ-ঘ)
- তৃতীয় : জিয়ান বঞ্জন শইকীয়া (পঞ্চম-গ)
- নিনাদ নেঞ্জত প্রকাশ (ষষ্ঠ-খ)
- তৃতীয় : হর্ষিতা গোস্বামী (ষষ্ঠ-খ)
- উদগনিমূলক : উমিকা বশিষ্ঠ (ষষ্ঠ-খ)
- ধানিসা বৰ্মন (পঞ্চম-গ)

সপ্তম/অষ্টম ('গ' শাখা)

- প্রথম : বিরিখ ক্ষত্রিয় (অষ্টম-খ)
- দ্বিতীয় : কৰণ কাশ্যপ (সপ্তম-খ)
- তৃতীয় : গুঞ্জনগীত পৰাশৰ (সপ্তম-খ)
- সপ্তমৰ্থ বৰদলৈ (অষ্টম-ক)

নৰম/ দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : লয়ান বঞ্জন শইকীয়া (নৰম-ক)
- দ্বিতীয় : অনুন্নত বৰ্যাকুৰ (দশম-খ)
- সাঙ্কী প্ৰিয়ম্বদা (নৰম-গ)
- তৃতীয় : শাৰ্কী ভৰদাজ (দশম-খ)
- উদগনিমূলক : মধুস্মিতা দলে (দশম-ঘ)

বাদ্য বাদন

তৰলা

তৃতীয়/চতুর্থ ('ক' শাখা)

- প্রথম : নিয়াদ চয়ন ওজা (চতুর্থ-খ)
- দ্বিতীয় : মেঞ্জেয় আহোম (চতুর্থ-খ)
- তৃতীয় : জ্ঞানাংকুৰ বৰদলৈ (চতুর্থ-ক)
- জিতান্ধৰ চত্ৰবৰ্তী (তৃতীয়-ক)

পঞ্চম/ষষ্ঠ ('খ' শাখা)

- প্রথম : প্ৰাকিন্ত বৰা (পঞ্চম-গ)
- দ্বিতীয় : অংশু মেধি (পঞ্চম-গ)
- তৃতীয় : বিৰেচিত নহ'ল
- উদগনিমূলক : বৰ্গময় প্ৰধানী (ষষ্ঠ-ঘ)

সপ্তম/অষ্টম ('গ' শাখা)

- প্রথম : বিৰিখ ক্ষত্রিয় (অষ্টম-খ)
- দ্বিতীয় : প্ৰজ্ঞা কাশ্যপ (অষ্টম-ঘ)
- তৃতীয় : অংকুৰণ কৌশিক শৰ্মা (অষ্টম-ক)

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : জ্ঞান পাঠক (দশম-খ)
- দ্বিতীয় : ৰণিত ত্ৰিনয়ন (দশম-গ)
- তৃতীয় : বেদান্ত শৰ্মা (নৰম-ঘ)

বেহেলা

তৃতীয়/চতুর্থ ('ক' শাখা)

- প্রথম : জৈষঞ্জ চৌখাম (চতুর্থ-ঘ)
- দ্বিতীয় : পুৰাপঞ্জী দাস (চতুর্থ-ঘ)
- তৃতীয় : তৃণমেউজ দাস (চতুর্থ-খ)
- উদগনিমূলক : বিয়ান দাস (চতুর্থ-খ)

পঞ্চম/ষষ্ঠ ('খ' শাখা)

- প্রথম : মনীয় ভূঁঢ়া (ষষ্ঠ-খ)
- দ্বিতীয় : মনদীপ কৰ্মকাৰ (পঞ্চম-ক)
- তৃতীয় : প্ৰাকাম্য প্ৰকাশ হাজৰিকা (ষষ্ঠ-খ)
- উদগনিমূলক : দেৱপ্ৰতিম ডেকা (পঞ্চম-ঘ)

সপ্তম/অষ্টম ('গ' শাখা)

- প্রথম : হাবিকেশ শৰ্মা (সপ্তম-গ)
- দ্বিতীয় : প্ৰয়াস দেৱচোধুৰী (সপ্তম-ক)
- তৃতীয় : হৰ্ষিত গণ্গৈ (সপ্তম-গ)
- উদগনিমূলক : মধুস্মিতা দাস (অষ্টম-ঘ)

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : শাৰ্কী ভৰদাজ (দশম-খ)
- দ্বিতীয় : চিনা ভৰদাজ (দশম-ঘ)
- তৃতীয় : অনন্যা বৰকটকী (দশম-ঘ)

গিটাৰ

সপ্তম/অষ্টম ('গ' শাখা)

- প্রথম : আদিত্য কাশ্যপ (অষ্টম-গ)
- দ্বিতীয় : বিৰিখ ক্ষত্রিয় (অষ্টম-খ)
- তৃতীয় : জ্যোতিষ্মান দাস (অষ্টম-খ)
- উদগনিমূলক : বাজকুমাৰ নাথ (অষ্টম-গ)

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : জিয়ুও বৰ্মন (নৰম-খ)

চোল বাদন

তৃতীয়ৰ পৰা দশম

- প্রথম : মেঞ্জেয় আহোম (চতুর্থ-খ)
- দ্বিতীয় : উন্মিলন পৰাশৰ (অষ্টম-খ)
- তৃতীয় : পাৰ্থপ্ৰতিম পাঠক (অষ্টম-ঘ)
- উদগনিমূলক : হিমদ্যুতি বাচ্যস (তৃতীয়-গ)
- ভৈৰবজ্যোতি শৰ্মা (চতুর্থ-ঘ)

সত্ৰীয়া

তৃতীয়/চতুর্থ ('ক' শাখা)

- প্রথম : এমিলি বৰগোহাণ্ডি (চতুর্থ-ঘ)
- দ্বিতীয় : হৰ্ষিতা শৰ্মা (চতুর্থ-গ)

বাখি

তৃতীয় : ভাগৰী নন্দা গোস্বামী (চতুর্থ-গ)
পরিণীতা দাস (চতুর্থ-ঘ)

পঞ্চম/ষষ্ঠি ('খ' শাখা)

প্রথম : কৃষ্ণজিতা কলিতা (পঞ্চম-গ)
দ্বিতীয় : অবিহণা কলিতা (ষষ্ঠি-ক)
তৃতীয় : ধানিসা বর্মন (পঞ্চম-গ)

সপ্তম/অষ্টম ('গ' শাখা)

প্রথম : জুগিতৰা কাশ্যপ (অষ্টম-গ)
দ্বিতীয় : নিষ্ঠা তালুকদাব (সপ্তম-গ)
তৃতীয় : স্বর্গম তালুকদাব (সপ্তম-ক)

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

প্রথম : সাঙ্কী প্ৰিয়স্বদা (নৰম-গ)
দ্বিতীয় : হিমানিশা বৈশ্য (নৰম-গ)
ৰূদ্রাঙ্কী দত্ত চৌধুৰী (দশম-খ)
তৃতীয় : বৰবাৰা বাণী কলিতা (নৰম-ঘ)

ভৰত নাট্যম

ষষ্ঠি, সপ্তম, অষ্টম ('গ' শাখা)

প্রথম : জনাজ্ঞনী বৰদলৈ (অষ্টম-গ)
দ্বিতীয় : মাঞ্জলী দাস (ষষ্ঠি-ঘ)
তৃতীয় : নিতুঞ্জিতা কলিতা (ষষ্ঠি-ঘ)

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

প্রথম : খ্যাতি ত্ৰফণ দেৱী (নৰম-ঘ)
ৰূদ্রাঙ্কী দত্ত চৌধুৰী (দশম-খ)
দ্বিতীয় : অলিভিয়া দাস (নৰম-ঘ)
তৃতীয় : সুস্মিতা তালুকদাব (নৰম-খ)
ধূ-বৰ্ণা বৰগোহাঁই (নৰম-ঘ)

আধুনিক নৃত্য

তৃতীয়/চতুর্থ ('ক' শাখা)

প্রথম : পৰিণীতা দাস (চতুর্থ-ঘ)
দ্বিতীয় : চয়নিকা কাশ্যপ (চতুর্থ-ঘ)
তৃতীয় : বাগিচী কাশ্যপ (চতুর্থ-ঘ)
উদগনিমূলক : মেহনা দাস (তৃতীয়-খ)
চতুর্থী শিৰম (চতুর্থ-খ)
হিমদ্যুতি বাচাস (তৃতীয়-গ)
দৰ্শিল শৰ্মা (তৃতীয়-গ)
ইশিতা নাথ (চতুর্থ-ঘ)

পঞ্চম/ষষ্ঠি ('খ' শাখা)

প্রথম : কৃষ্ণজিতা কলিতা (পঞ্চম-গ)
দ্বিতীয় : হিমাংগী দেৱী (পঞ্চম-গ)

তৃতীয় : স্বৰ্ণি ভট্টাচার্য (ষষ্ঠি-ক)

মেহান্তী গোস্বামী (ষষ্ঠি-ক)

উদগনিমূলক : শিল্পীশ্রুতি কুমাৰী (ষষ্ঠি-ক)

নিয়াবকণা দাস (ষষ্ঠি-ঘ)

ধানিসা বৰ্মন (পঞ্চম-গ)

সপ্তম/অষ্টম ('গ' শাখা)

প্রথম : তেজাপঞ্চী দিহিতীয়া (সপ্তম-খ)

দ্বিতীয় : ভূমিষ্ঠা শৰ্মা (অষ্টম-ক)

তৃতীয় : ঋতুমল্লিকা গোস্বামী (অষ্টম-গ)

জনাজ্ঞনী বৰদলৈ (অষ্টম-গ)

উদগনিমূলক : মধুস্মিতা দাস (অষ্টম-ঘ)

তনুশী কাশ্যপ (অষ্টম-ক)

আৰচী আহমেদ (সপ্তম-ক)

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

প্রথম : কৃষণ কাশ্যপ (নৰম-ক)

দ্বিতীয় : ৰূদ্রাঙ্কী দত্ত চৌধুৰী (দশম-খ)

তৃতীয় : হিমানিশা বৈশ্য (নৰম-গ)

উদগনিমূলক : অভিলাষা বৰ্মন (নৰম-ক)

হিয়া ডেকা (দশম-গ)

জাহৰী পাঠক (দশম-খ)

সংগীত

'ক' শাখা- তৃতীয়, চতুর্থ

বৰগীত

প্রথম : বৃষ্টি ডেকা (তৃতীয়-খ)

দ্বিতীয় : বাগিচী কাশ্যপ (চতুর্থ-ঘ)

তৃতীয় : দিশান্ত জি. কুমাৰ (চতুর্থ-খ)

বিষ্ণু বাভা সংগীত

প্রথম : দিশান্ত জি. কুমাৰ (চতুর্থ-খ)

দ্বিতীয় : চতুর্থী শিৱম (চতুর্থ-খ)

তৃতীয় : বৃষ্টি ডেকা (তৃতীয়-খ)

উদগনিমূলক : প্রাণ্য পুৱাগ হাজৰিকা (চতুর্থ-খ)

বাগিচী কাশ্যপ (চতুর্থ-ঘ)

শিপা ভৰদ্বাজ (চতুর্থ-খ)

লোকগীত

প্রথম : বৃষ্টি ডেকা (তৃতীয়-খ)

দ্বিতীয় : জিতাঙ্কৰ চৰঞ্চৰতী (তৃতীয়-ক)

তৃতীয় : দিশান্ত জি. কুমাৰ (চতুর্থ-খ)

উদগনিমূলক : ইবন চিৰিং (চতুর্থ-খ)

দৃঢ়পদ নৃপতি কাশ্যপ (চতুর্থ-ঘ)

জ্যোতি সংগীত

- প্রথম : দিশান্ত জি. কুমাৰ (চতুর্থ-খ)
 দ্বিতীয় : বাগিচী কাশ্যপ (চতুর্থ-ঘ)
 তৃতীয় : স্মিথা শৰ্মা (তৃতীয়-ঘ)
 উদ্দগনিমূলক : জিতাক্ষৰ চক্ৰবৰ্তী (তৃতীয়-ক)
 হৰ্ষিতা শৰ্মা (তৃতীয়-ঘ)

ভূপেন্দ্র সংগীত

- প্রথম : বৃষ্টি ডেকা (তৃতীয়-খ)
 দ্বিতীয় : দিশান্ত জি. কুমাৰ (চতুর্থ-খ)
 জিতাক্ষৰ চক্ৰবৰ্তী (তৃতীয়-ক)
 তৃতীয় : ইবন চিৰিং (চতুর্থ-খ)
 উদ্দগনিমূলক : হৰ্ষিতা দাস (চতুর্থ-ক)
 প্লাজ পুৱাগ হাজৰিকা (চতুর্থ-খ)

আধুনিক গীত

- প্রথম : বৃষ্টি ডেকা (তৃতীয়-খ)
 দ্বিতীয় : দিশান্ত জি. কুমাৰ (চতুর্থ-খ)
 তৃতীয় : দিজৰাজ ঠাকুৰীয়া (চতুর্থ-ক)
 উদ্দগনিমূলক : বাগিচী কাশ্যপ (চতুর্থ-ঘ)

‘খ’ শাখা- পঞ্চম, ষষ্ঠ

বৰগীত

- প্রথম : নিষ্ঠা বৰগোহাঁই (ষষ্ঠ-গ)
 দ্বিতীয় : নিয়ৰকণা দাস (ষষ্ঠ-ঘ)
 তৃতীয় : মেহান্তি গোস্বামী (ষষ্ঠ-ক)
 বৰ্ণালী লহকৰ (ষষ্ঠ-খ)

বিষ্ণু বাভা সংগীত

- প্রথম : সৃষ্টি ভট্টাচার্য (ষষ্ঠ-ক)
 দ্বিতীয় : মেহান্তি গোস্বামী (ষষ্ঠ-ক)
 সুমন খনিকৰ (পঞ্চম-খ)
 তৃতীয় : নিষ্ঠা বৰগোহাঁই (ষষ্ঠ-গ)
 গৰিমা পাঠক (ষষ্ঠ-খ)

লোকগীত

- প্রথম : সৃষ্টি ভট্টাচার্য (ষষ্ঠ-ক)
 দ্বিতীয় : নিষ্ঠা বৰগোহাঁই (ষষ্ঠ-গ)
 নিয়ৰকণা দাস (ষষ্ঠ-ঘ)
 তৃতীয় : সুমন খনিকৰ (পঞ্চম-খ)
 জ্যোতিষ্মান দাস (পঞ্চম-গ)

জ্যোতি সংগীত

- প্রথম : নিষ্ঠা বৰগোহাঁই (ষষ্ঠ-গ)
 দ্বিতীয় : সুমন খনিকৰ (পঞ্চম-খ)

তৃতীয় : যুগান্তৰ কাশ্যপ (পঞ্চম-খ)

বাগিচী শিৱম (ষষ্ঠ-ক)

ভূপেন্দ্র সংগীত

- প্রথম : নিষ্ঠা বৰগোহাঁই (ষষ্ঠ-গ)
 দ্বিতীয় : সুমন খনিকৰ (পঞ্চম-খ)
 জ্যোতিষ্মান দাস (পঞ্চম-গ)
 তৃতীয় : জিয়ু বঞ্জন সোনোৱাল (পঞ্চম-ক)
 দিব্যজ্যোতি ভট্টাচার্য (ষষ্ঠ-ঘ)
 শ্ৰেষ্ঠা শৰ্মা (পঞ্চম-ঘ)

আধুনিক গীত

- প্রথম : সুমন খনিকৰ (পঞ্চম-খ)
 দ্বিতীয় : যুগান্তৰ কাশ্যপ ঠাকুৰীয়া (পঞ্চম-ঘ)
 জ্যোতিষ্মান দাস (পঞ্চম-গ)
 তৃতীয় : নিয়ৰকণা দাস (ষষ্ঠ-ঘ)
 অহিৰণ্য অন্তৰীপ (পঞ্চম-ঘ)

খেয়াল

- প্রথম : নিষ্ঠা বৰগোহাঁই (ষষ্ঠ-গ)
 দ্বিতীয় : জ্যোতিষ্মান দাস (পঞ্চম-গ)
 তৃতীয় : প্ৰিয়াসী কলিতা (ষষ্ঠ-গ)
 সমৃদ্ধি শৰ্মা (ষষ্ঠ-খ)

ভজন

- প্রথম : নিষ্ঠা বৰগোহাঁই (ষষ্ঠ-গ)
 দ্বিতীয় : মেহান্তি গোস্বামী (ষষ্ঠ-ক)
 তৃতীয় : সৃষ্টি ভট্টাচার্য (ষষ্ঠ-ক)
 সুমন খনিকৰ (পঞ্চম-খ)

‘গ’ শাখা- সপ্তম, অষ্টম

বৰগীত

- প্রথম : জিনি কাশ্যপ (অষ্টম-ঘ)
 দ্বিতীয় : প্ৰজ্ঞা কাশ্যপ (অষ্টম-ঘ)
 তৃতীয় : মেধাজ্যোতি নাথ (সপ্তম-ক)

বিষ্ণু বাভা সংগীত

- প্রথম : মেধাজ্যোতি নাথ (সপ্তম-ক)
 দ্বিতীয় : জিনি কাশ্যপ (অষ্টম-ঘ)
 তৃতীয় : জিলমিল জোনাক (অষ্টম-গ)

লোকগীত

- প্রথম : পূজা বৰ্মন (সপ্তম-ক)
 দ্বিতীয় : মেধাজ্যোতি নাথ (সপ্তম-ক)
 তৃতীয় : জিনি কাশ্যপ (অষ্টম-ঘ)

বাখি

উদগনিমূলক : বিশাখা ভবদাজ (সপ্তম-গ)

জ্যোতি সংগীত

প্রথম : জিনি কাশ্যপ (অষ্টম-ঘ)

দ্বিতীয় : মেধাজ্যোতি নাথ (সপ্তম-ক)

তৃতীয় : পুজা বর্মন (সপ্তম-ক)

জিলমিল জোনাক (অষ্টম-গ)

উদগনিমূলক : জ্যোতির্ময় দাস (অষ্টম-খ)

ভূপেন্দ্র সংগীত

প্রথম : জিনি কাশ্যপ (অষ্টম-ঘ)

দ্বিতীয় : মেধাজ্যোতি নাথ (সপ্তম-ক)

তৃতীয় : পুজা বর্মন (সপ্তম-ক)

জ্যোতির্ময় দাস (অষ্টম-খ)

উদগনিমূলক : চায়েছ চৰনম (সপ্তম-গ)

আধুনিক গীত

প্রথম : জিনি কাশ্যপ (অষ্টম-ঘ)

দ্বিতীয় : মেধাজ্যোতি নাথ (সপ্তম-ক)

তৃতীয় : পুজা বর্মন (সপ্তম-ক)

জয়শ্রী গোস্বামী (সপ্তম-ক)

উদগনিমূলক : জিলমিল জোনাক (অষ্টম-গ)

জ্যোতির্ময় দাস (অষ্টম-খ)

খেয়াল

প্রথম : মেধাজ্যোতি নাথ (সপ্তম-ক)

দ্বিতীয় : জিনি কাশ্যপ (অষ্টম-ঘ)

তৃতীয় : জয়শ্রী গোস্বামী (সপ্তম-ক)

ভজন

প্রথম : জিনি কাশ্যপ (অষ্টম-ঘ)

দ্বিতীয় : প্ৰজ্ঞা কাশ্যপ (অষ্টম-ঘ)

তৃতীয় : পুজা বর্মন (সপ্তম-ক)

‘ঘ’ শাখা- নৰম, দশম

বৰগীত

প্রথম : বনানী শৰ্মা (নৰম-ঘ)

দ্বিতীয় : দিয়াকী দত্ত (নৰম-খ)

তৃতীয় : বণিত ত্ৰিনয়ন (দশম-গ)

বিষ্ণুও ৰাতা সংগীত

প্রথম : দিয়াকী দত্ত (নৰম-খ)

দ্বিতীয় : অভিলাষা বৰ্মন (নৰম-ক)

তৃতীয় : খ্যাতিত্তৃষ্ণা দেৱী (নৰম-ঘ)

সাক্ষী প্ৰিয়স্বদা (নৰম-গ)

লোকগীত

প্রথম : বনানী শৰ্মা (নৰম-ঘ)

দ্বিতীয় : দিয়াকী দত্ত (নৰম-খ)

খ্যাতিত্তৃষ্ণা দেৱী (নৰম-খ)

তৃতীয় : অভিলাষা বৰ্মন (নৰম-ক)

প্ৰাৰ্থনা শৰ্মা (নৰম-খ)

উদগনিমূলক : জেচমিলা পাৰবিল (নৰম-ক)

জ্যোতি সংগীত

প্রথম : দিয়াকী দত্ত (নৰম-খ)

দ্বিতীয় : প্ৰাৰ্থনা শৰ্মা (নৰম-ঘ)

অভিলাষা বৰ্মন (নৰম-ক)

তৃতীয় : খ্যাতিত্তৃষ্ণা দেৱী (নৰম-ঘ)

উদগনিমূলক : প্ৰত্যুষী ভূঞ্জ (নৰম-ক)

ভূপেন্দ্র সংগীত

প্রথম : দিয়াকী দত্ত (নৰম-খ)

দ্বিতীয় : বনানী শৰ্মা (নৰম-ঘ)

তৃতীয় : অভিলাষা বৰ্মন (নৰম-ক)

উদগনিমূলক : বণিত ত্ৰিনয়ন (দশম-গ)

আধুনিক গীত

প্রথম : অভিলাষা বৰ্মন (নৰম-ক)

দ্বিতীয় : খ্যাতিত্তৃষ্ণা দেৱী (নৰম-ঘ)

অসীম বৰ্মন (নৰম-খ)

তৃতীয় : প্ৰাৰ্থনা শৰ্মা (নৰম-ঘ)

অল্পান কাশ্যপ (দশম-ক)

উদগনিমূলক : হিমশিখা শৰ্মা (দশম-ক)

খেয়াল

প্রথম : খ্যাতিত্তৃষ্ণা দেৱী (নৰম-ঘ)

জোনাকনন্দা শৰ্মা (দশম-ক)

দ্বিতীয় : সাক্ষী প্ৰিয়স্বদা (নৰম-গ)

তৃতীয় : প্ৰাৰ্থনা শৰ্মা (নৰম-ঘ)

ভজন

প্রথম : প্ৰাৰ্থনা শৰ্মা (নৰম-ঘ)

দ্বিতীয় : অভিলাষা বৰ্মন (নৰম-ক)

তৃতীয় : দিয়াকী দত্ত (নৰম-খ)

শ্ৰেষ্ঠ গায়ক : দিয়াকী দত্ত (নৰম-খ)

তর্ক

ষষ্ঠ, সপ্তম আৰু অষ্টম শ্ৰেণী (কশাখা)

প্ৰথম : মেধাজ্যোতি নাথ (সপ্তম-ক)

দ্বিতীয় : বোহিত গাঁওখোৱা (অষ্টম-ক)

তৃতীয় : নিষ্ঠা বৰগোহাইঁই (ষষ্ঠ-গ)

তৃতীয় : জ্যোতিৰ্ময় দাস (অষ্টম-খ)

সুদীপ্ত কলিতা (অষ্টম-ক)

উদগনিমূলক : ৰঙ্গিম ডেকা (ষষ্ঠ-ক)

নৰম আৰু দশম শ্ৰেণী (খশাখা)

প্ৰথম : ভায়লীনা ভৰদ্বাজ (দশম-ক)

দ্বিতীয় : আনতাৰা মুবাছছিৱা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)

উৎকলিকা ডেকা (নৰম-খ)

তৃতীয় : নীলাভজিৎ শৰ্মা (নৰম-ক)

অৰ্গৰ শৰ্মা (নৰম-খ)

শ্ৰেষ্ঠ তাৰিক : ভায়লীনা ভৰদ্বাজ (দশম-ক)

কুইজ

কশাখা

প্ৰথম : প্ৰব্ৰান্দৰ পাঠক (অষ্টম-ঘ)

বিয়ম কুমাৰ ডেকা (অষ্টম-ঘ)

প্ৰভাংশু শেখৰ কৌশিক (অষ্টম-ঘ)

বিশাল চৌধুৰী (অষ্টম-গ)

দ্বিতীয় : বাগিণী সংস্কৃতি বৰ্মন (অষ্টম-গ)

কৃষ্ণি দেৱী (অষ্টম-গ)

ইন্দ্ৰনী ডেকা (অষ্টম-ক)

তনুশ্রী কাশ্যপ (অষ্টম-ক)

তৃতীয় : ঝাতুমল্লিকা গোস্বামী (অষ্টম-গ)

বিৰিখ ক্ষত্ৰিয় (অষ্টম-খ)

অভিলেখ মেধি (অষ্টম-গ)

আদিত্য কাশ্যপ (অষ্টম-গ)

খশাখা

প্ৰথম : জহেব জামান (নৰম-ক)

ভাগৰ দত্ত (নৰম-ক)

গীতার্থ শৰ্মা (নৰম-গ)

নীলাভজিৎ শৰ্মা (নৰম-ক)

দ্বিতীয় : জিয়া ভাগৰ (নৰম-ঘ)

কুঁৰঙ্গী বৰ্মন (নৰম-ঘ)

সমাদৃতা শৰ্মা (নৰম-ঘ)

প্ৰাৰ্থনা শৰ্মা (নৰম-ঘ)

তৃতীয় : চিনা চক্ৰবৰ্তী (দশম-ঘ)

বিয়েলিনা ভৰদ্বাজ (দশম-ঘ)

ভায়লীনা ভৰদ্বাজ (দশম-ক)

দেৱলীনা ভট্টাচার্য (দশম-ঘ)

স্বৰচিত গল্প

'ঘ' শাখা

প্ৰথম : বাস্তৰ দাস (পঞ্চম-ঘ)

দ্বিতীয় : বাজদীপ শৰ্মা (পঞ্চম-গ)

তৃতীয় : প্ৰাকিষ্ট বৰা (পঞ্চম-ঘ)

শৈভিক শৰ্মা (পঞ্চম-ঘ)

গশাখা

প্ৰথম : শৈভাঙ্গী হাঁলৈ (অষ্টম-গ)

দ্বিতীয় : গহনা চক্ৰবৰ্তী (সপ্তম-ক)

তৃতীয় : ঝাতুমল্লিকা গোস্বামী (অষ্টম-গ)

গুণ্ঠনগীত পৰাশৰ (সপ্তম-ঘ)

'ঘ' শাখা

প্ৰথম : ৰহদাকী দত্ত চৌধুৰী (দশম-ঘ)

দ্বিতীয় : চিনা চক্ৰবৰ্তী (দশম-ঘ)

তৃতীয় : সাক্ষী প্ৰিয়মদা (নৰম-গ)

আনতাৰা মুবাছছিৱা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)

থিতাতে লিখা অসমীয়া কবিতা

নৰম/ দশম ('ঘ' শাখা)

প্ৰথম : গীতার্থ শৰ্মা (নৰম-গ)

দ্বিতীয় : আনতাৰা মুবাছছিৱা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)

তৃতীয় : দৃষ্টিপ্ৰীয়া কছাৰী (নৰম-ক)

থিতাতে লিখা অসমীয়া গদ্য

নৰম/ দশম ('ঘ' শাখা)

প্ৰথম : প্ৰজাঞ্জু জগদীশ (দশম-ক)

দ্বিতীয় : জোনাক নন্দা শৰ্মা (দশম-ক)

তৃতীয় : দৃষ্টিপ্ৰীয়া কছাৰী (নৰম-ক)

বিতুপৰ্ণা ডেকা (নৰম-ক)

উদগনিমূলক : হিয়া ডেকা (দশম-গ)

থিতাতে লিখা ইংৰাজী থিম

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

প্ৰথম : প্ৰজাঞ্জু জগদীশ (দশম-ক)

দ্বিতীয় : ৰহদাকী দত্ত চৌধুৰী (দশম-ঘ)

তৃতীয় : কাংকান কাশ্যপ (দশম-ঘ)

আনতাৰা মুবাছছিৱা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)

বাখি

উদ্গনিমূলক : চিনা চক্ৰবৰ্তী (দশম-ঘ)

আকস্মিক বজ্রতা

নৰম/ দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : নীলাভজিৎ শৰ্মা (নৰম-ক)
- দ্বিতীয় : প্ৰজাঞ্জু জগদীশ (দশম-খ)
- তৃতীয় : লয়ন বঞ্জন শইকীয়া (নৰম-ক)
- আনতাৰা মুৰাছছিৱা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)

অসমীয়া কবিতা আৰুত্তি

নৰম/ দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : খ্যাতিত্রয়ণ দেৱী (নৰম-ঘ)
- দ্বিতীয় : আনতাৰা মুৰাছছিৱা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)
- তৃতীয় : সমাদৃতা শৰ্মা (নৰম-ঘ)

ইংৰাজী কবিতা আৰুত্তি

নৰম/ দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : হিমানিশা বৈশ্য (নৰম-গ)
- দ্বিতীয় : শাক্ষী ভৰদ্বাজ (দশম-খ)
- আনতাৰা মুৰাছছিৱা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)
- তৃতীয় : কাংকান কাশ্যপ (দশম-ঘ)

হিন্দী কবিতা আৰুত্তি

নৰম/দশম('ঘ' শাখা)

- প্রথম : নিবিড় বঞ্জন কুমাৰ (নৰম-খ)
- দ্বিতীয় : চিনা চক্ৰবৰ্তী (দশম-ঘ)
- হিমানিশা বৈশ্য (নৰম-গ)
- তৃতীয় : কংকী গোস্বামী (নৰম-খ)

একক অভিনয়

নৰম/ দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : লয়ন বঞ্জন শইকীয়া (নৰম-ঘ)
- দ্বিতীয় : অনুৱৰত বৰ্যাকুৰ (দশম-খ)
- সাক্ষী প্ৰিয়স্বদা (নৰম-গ)
- তৃতীয় : শাক্ষী ভৰদ্বাজ (দশম-ঘ)
- উদ্গনিমূলক : মধুস্মিতা দলে (দশম-ঘ)

বাদ্য বাদল

তৰলা

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : জ্ঞান পাঠক (দশম-খ)
- দ্বিতীয় : বণিত ত্ৰিনয়ন (দশম-গ)
- তৃতীয় : বেদান্ত শৰ্মা (নৰম-ঘ)

বেহেলা

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : শাক্ষী ভৰদ্বাজ (দশম-ঘ)
- দ্বিতীয় : চিনা চক্ৰবৰ্তী (দশম-ঘ)
- তৃতীয় : অনন্যা বৰকটকী (দশম-ঘ)

গিটাৰ

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : জিয়ুও বৰ্মন (নৰম-খ)

সত্ৰীয়া

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : সাক্ষী প্ৰিয়স্বদা (নৰম-গ)
- দ্বিতীয় : হিমানিশা বৈশ্য (নৰম-গ)
- ৰদ্বাক্ষী দন্ত চৌধুৰী (দশম-খ)
- তৃতীয় : বৰষা বাণী কলিতা (নৰম-ঘ)

ভৰত নাট্যম

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : খ্যাতিত্রয়ণ দেৱী (নৰম-ঘ)
- ৰদ্বাক্ষী দন্ত চৌধুৰী (দশম-খ)
- দ্বিতীয় : অলিভিয়া দাস (নৰম-ঘ)
- তৃতীয় : সুস্মিতা তালুকদাৰ (নৰম-খ)
- ধূ-ৰ্বণ বৰগোহাহিণ (নৰম-খ)

আধুনিক নৃত্য

নৰম/দশম ('ঘ' শাখা)

- প্রথম : কৃষও কাশ্যপ (নৰম-ক)
- দ্বিতীয় : ৰদ্বাক্ষী দন্ত চৌধুৰী (দশম-খ)
- তৃতীয় : হিমানিশা বৈশ্য (নৰম-গ)
- উদ্গনিমূলক : অভিলাষা বৰ্মন (নৰম-ক)
- হিয়া ডেকা (দশম-গ)
- জাহৰী পাঠক (দশম-খ)

'ঘ' শাখা- নৰম, দশম

বৰগীত :

- প্রথম : বনানী শৰ্মা (নৰম-ঘ)
- দ্বিতীয় : দিয়াক্ষী দন্ত (নৰম-খ)
- তৃতীয় : বণিত ত্ৰিনয়ন (দশম-গ)

বিষ্ণু বাভা সংগীত

- প্রথম : দিয়াক্ষী দন্ত (নৰম-খ)
- দ্বিতীয় : অভিলাষা বৰ্মন (নৰম-ক)
- তৃতীয় : খ্যাতিত্রয়ণ দেৱী (নৰম-ঘ)
- সাক্ষী প্ৰিয়স্বদা (নৰম-গ)

লোকগীত

- প্রথম : বনানী শর্মা (নরম-ঘ)
 দ্বিতীয় : দিয়াকুই দত্ত (নরম-খ)
 খ্যাতিত্ত্বণ দেৱী (নরম-ঘ)
 তৃতীয় : অভিলাষা বৰ্মন (নরম-ক)
 প্রার্থনা শর্মা (নরম-খ)
 উদ্গনিমূলক : জেচমিনা পাৰবিন (নরম-ক)

জ্যোতি সংগীত

- প্রথম : দিয়াকুই দত্ত (নরম-খ)
 দ্বিতীয় : প্রার্থনা শর্মা (নরম-ঘ)
 অভিলাষা বৰ্মন (নরম-ক)
 তৃতীয় : খ্যাতিত্ত্বণ দেৱী (নরম-ঘ)
 উদ্গনিমূলক : প্ৰত্যুষী ভুঞ্চ (নরম-ক)

ভূপেন্দ্র সংগীত

- প্রথম : দিয়াকুই দত্ত (নরম-খ)
 দ্বিতীয় : বনানী শর্মা (নরম-ঘ)
 তৃতীয় : অভিলাষা বৰ্মন (নরম-ক)
 উদ্গনিমূলক : ৰণিত ত্ৰিনয়ন (দশম-গ)

আধুনিক গীত

- প্রথম : অভিলাষা বৰ্মন (নরম-ক)
 দ্বিতীয় : খ্যাতিত্ত্বণ দেৱী (নরম-ঘ)
 অসীম বৰ্মন (নরম-খ)
 তৃতীয় : প্রার্থনা শর্মা (নরম-ঘ)
 অঞ্জন কাশ্যপ (দশম-ক)
 উদ্গনিমূলক : হিমশিখা শর্মা (দশম-ক)

খেয়াল

- প্রথম : খ্যাতিত্ত্বণ দেৱী (নরম-ঘ)
 জোনাকলন্দা শর্মা (দশম-ক)
 দ্বিতীয় : সাকুই প্ৰিয়স্বদা (নরম-গ)
 তৃতীয় : প্রার্থনা শর্মা (নরম-ঘ)

ভজন

- প্রথম : প্ৰার্থনা শর্মা (নরম-ঘ)
 দ্বিতীয় : অভিলাষা বৰ্মন (নরম-ক)
 তৃতীয় : দিয়াকুই দত্ত (নরম-খ)
 শ্ৰেষ্ঠ গায়ক : দিয়াকুই দত্ত (নরম-ঘ)

তর্ক

- নৰম আৰু দশম শ্ৰেণী (খ-শাখা)
- প্রথম : ভায়লীনা ভৰদ্বাজ (দশম-ক)
 দ্বিতীয় : আনতাৰা মুবাছুছিৰা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)
 উৎকলিকা ডেকা (নরম-খ)
 তৃতীয় : নীলাভজিৎ শৰ্মা (নরম-ক)
 অৰ্গৰ শৰ্মা (নরম-ঘ)
 শ্ৰেষ্ঠ তাৰিক : ভায়লীনা ভৰদ্বাজ (দশম-ক)

কুইজ

খ-শাখা

- প্রথম : জহেব জামান (নরম-ক)
 ভাৰ্গৱ দত্ত (নরম-ক)
 গীতাৰ্থ শৰ্মা (নরম-গ)
 নীলাভজিৎ শৰ্মা (নরম-ক)
 দ্বিতীয় : জিয়া ভাৰ্গৱ (নরম-ঘ)
 কুঁঠলী বৰ্মন (নরম-ঘ)
 সমাদৃতা শৰ্মা (নরম-ঘ)
 প্রার্থনা শৰ্মা (নরম-ঘ)
 তৃতীয় : চিনা চক্ৰবৰ্তী (দশম-ঘ)
 বিয়েলীনা ভৰদ্বাজ (দশম-ঘ)
 ভায়লীনা ভৰদ্বাজ (দশম-ক)
 দেৱলীনা ভট্টাচার্য (দশম-ঘ)

স্বৰচিত গল্প

'ঘ' শাখা

- প্রথম : বৰদ্বাজুই দত্ত চৌধুৰী (দশম-ঘ)
 দ্বিতীয় : চিনা চক্ৰবৰ্তী (দশম-ঘ)
 তৃতীয় : সাকুই প্ৰিয়স্বদা (নরম-গ)
 আনতাৰা মুবাছুছিৰা হক খন্দকাৰ (দশম-ক)

বাখি

সাহিত্য দিবস, ২০২২ৰ বাজ্যিক ভিত্তি অনুষ্ঠিত প্ৰবন্ধ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

‘ক’ শাখা : (মঠ আৰু সপ্তম শ্ৰেণী)

বিষয় : “পদ্যৰ গদ্য কপ, নিৰ্বাচিত পদ্য : গচ্ছভালপোৱা
কক্ষাৰ খ্ৰ”

প্ৰথম : ক) গহনা চক্ৰবৰ্তী (সপ্তম শ্ৰেণী)
অসম জাতীয় বিদ্যালয়, মুনমাটি, গুৱাহাটী
খ) অনিৰুদ্ধ গণে (মঠ শ্ৰেণী)
অসম জাতীয় বিদ্যালয়, মুনমাটি, গুৱাহাটী

দ্বিতীয় : ক) যুগৱৰতা মহস্ত (মঠ শ্ৰেণী)
সৰলা বিৰলা জ্ঞানজ্যোতি, উত্তৰ গুৱাহাটী
খ) লিজা বৰা (সপ্তম শ্ৰেণী)
গোলাঘাট জাতীয় বিদ্যালয়

তৃতীয় : ক) ঝিৰিপাণ বৰা (সপ্তম শ্ৰেণী)
দেৱগাঁও জাতীয় বিদ্যালয়
খ) জিয়া দাস (মঠ শ্ৰেণী)
জালুকবাৰী জাতীয় বিদ্যালয়

‘খ’ শাখা : (অষ্টম আৰু নৰম শ্ৰেণী)

বিষয় : “গদ্যৰ পদ্য কপ, তিনিটা মাছৰ কথা, পঞ্চতন্ত্ৰৰ
সাথু।”

প্ৰথম : পুৰবদিশা শৰ্মা (নৰম শ্ৰেণী)
বঙ্গমাটি বহুমুখী জাতীয় বিদ্যালয়,
বাদুলীপাব, গোলাঘাট

দ্বিতীয় : প্ৰজনিতা বড়া (অষ্টম শ্ৰেণী)

অসম জাতীয় বিদ্যালয়, মুনমাটি, গুৱাহাটী

তৃতীয় : ক) অংকিত ভূঁঞ্চ (অষ্টম শ্ৰেণী)
গোলাঘাট জাতীয় বিদ্যালয়

খ) গীতার্থ শৰ্মা (নৰম শ্ৰেণী)
অসম জাতীয় বিদ্যালয়, মুনমাটি, গুৱাহাটী

‘গ’ শাখা : (দশম, একাদশ আৰু দ্বাদশ শ্ৰেণী)

বিষয় : “অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ প্ৰতিষ্ঠাত পদ্ধনাথ
গোহাঞ্জিৰুৰৰ ভূমিকা”

প্ৰথম : হেমস্ত বৰা (একাদশ শ্ৰেণী)
গোলাঘাট জাতীয় বিদ্যালয়, গোলাঘাট

দ্বিতীয় : তন্ময়ী বৰুৱা (দ্বাদশ শ্ৰেণী, কলা)
অসম জাতীয় বিদ্যালয়, মুনমাটি, গুৱাহাটী

তৃতীয় : মৃগাঙ্ক কলিতা (দ্বাদশ শ্ৰেণী)
গান্ধী স্মৃতি উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়, দৰং

বিজ্ঞান দিবস, ২০২২ৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

ৰচনা প্ৰতিযোগিতা

পঞ্চম আৰু ষষ্ঠ শ্ৰেণী

প্ৰথম : সপ্তিতৰ গোস্বামী (পঞ্চম গ)

দ্বিতীয় : অংশু মেধি (পঞ্চম গ)

তৃতীয় : মনীষ ভূঁঞ্চ (ষষ্ঠ খ)

সপ্তম আৰু অষ্টম শ্ৰেণী

প্ৰথম : জ্যোতিশিখা গোস্বামী (অষ্টম খ)

দ্বিতীয় : দেবাংগ কলিতা (সপ্তম খ)

তৃতীয় : দিব্যজিত ডেকা (অষ্টম ক)

নৰম আৰু দশম শ্ৰেণী

প্ৰথম : দীপ্যমান কলিতা (নৰম খ)

দ্বিতীয় : অনয় ফুকন (নৰম খ)

তৃতীয় : চিনা চক্ৰবৰ্তী (দশম ঘ)

বিজ্ঞান পৰীক্ষা

পঞ্চম, ষষ্ঠ আৰু সপ্তম শ্ৰেণী

প্ৰথম : সপ্তিতৰ গোস্বামী

দ্বিতীয় : জ্যোতিষ্মান দাস } (সপ্তম খ)
গুৰুনগীত পৰাশৰ }

তৃতীয় : ত্যঃঁ শৰ্মা, জয়ন্তী গোস্বামী, পূজা বৰ্মন (সপ্তম ক)

অষ্টম, নৰম আৰু দশম শ্ৰেণী

প্ৰথম : হিমাংশু ডেকা, ধৰবজেয়োতি মহস্ত,
বিভৰ কাশ্যপ (অষ্টম খ)

দ্বিতীয় : খ্যাতিত্বও মহস্ত, কুঁৰলী বৰ্মন,
বনানী শৰ্মা (নৰম ঘ)

তৃতীয় : বিবেচিত নহ'ল।

বিজ্ঞান আর্হি

পথওয়, যষ্ঠ আৰু সপ্তম শ্ৰেণী

- প্ৰথম : নিষ্ঠা বৰগোহাঁই, ভাৰষা তালুকদাৰ,
মিৰাঙ্গা পি. দাস (যষ্ঠ গ)
দ্বিতীয় : ক) বিয়ান দাস, ছাইনস্থিত বৰুৱা,
কৌস্তুভ কাকতি (পঞ্চম ক)
খ) অপেক্ষা দেৱৰ্ধি, ধানিচা বৰ্মন (পঞ্চম গ)
তৃতীয় : ক) নিয়ৰ কণা দাস, চায়েছা মাহৰিণ জামান,
নিতুশ্মিতা কলিতা (যষ্ঠ ঘ)
খ) নেহা চৰনাম, দেৱপৰ্ণা দাস,
মমতা পাচোৱান (সপ্তম খ)

অষ্টম, নৰম আৰু দশম শ্ৰেণী

- প্ৰথম : নবোংপল শৰ্মা (অষ্টম খ)
দ্বিতীয় : গীতাৰ্থ শৰ্মা, ধীমানজ্যোতি বৰুৱা,
বেদান্ত শৰ্মা (নৰম ক)
তৃতীয় : মামন ডেকা, দৃষ্টিপ্ৰিয়া কাকতি,
দিক্ষিতা কাশ্যপ (নৰম ক)

বিজ্ঞান প্ৰকল্প

পথওয়, যষ্ঠ আৰু সপ্তম শ্ৰেণী

- প্ৰথম : দেৱাংগ কলিতা
নিৰ্বাপন কাশ্যপ } (সপ্তম খ)
অভিজিত কলিতা }
দ্বিতীয় : হৃষীকেশ ডেকা,
হিমনজ্যোতি কাশ্যপ } (যষ্ঠ গ)
বৎশ কলিতা }
তৃতীয় : আৰাধ্য বড়া, উদিস্থিত শালৈ (পঞ্চম খ)

অষ্টম, নৰম আৰু দশম শ্ৰেণী

- প্ৰথম : চিম্যা ডেকা
দেৱজিৎ ডেকা } (অষ্টম ক)
কৃতাৰ্ধ ডেকা }
দ্বিতীয় : হিমান কিশোৰ দাস
দীপ্যামান কলিতা } (নৰম খ)
সমীৰণ কাশ্যপ বৰ্মন }
তৃতীয় : বসুধা সংজয়
কৃপালিনি চাংমা } (নৰম ক)
প্ৰত্যুষী ভুঞ্জ

বিজ্ঞান দিৱস, ২০২২ৰ বাজ্যিক ভিত্তিত অনুষ্ঠিত প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

আৰ্হি প্ৰতিযোগিতা

- প্ৰথম : আৰ্হি : Smart Alert with emergency
brake.
ইলভিচ মোস্টান শইকীয়া (দশম)
বাইহান ফিৰদৌচ (দশম)
বিতুৱাজ কৌশিক (দশম)
(অসম জাতীয় বিদ্যালয়, নুনমাটি, গুৱাহাটী)
দ্বিতীয় : আৰ্হি : Alpha-v.1
বিহান আনচাৰি, আগাস্ত্যা আৰ অঞ্জন,
মাজুলী শইকীয়া (নুনমাটি পাইক স্কুল, গুৱাহাটী)
তৃতীয় : আৰ্হি : গেছীয় প্ৰদূষক নিষ্কাসক
কুনাল ভট্টাচাৰ্য, অনচিত শৰ্মা, মৃন্ময় নাথ
(অসম জাতীয় বিদ্যালয়, নুনমাটি, গুৱাহাটী)

প্ৰকল্প

- প্ৰকল্পৰ নাম : Uses of Aloe vera
প্ৰথম : ৰাকিজিতা শইকীয়া, জ্যোতিশ প্ৰিয়ম বৰা,
যুগান্তৰ নেওগ (অস্বিকাগিবি বায়চোধুৰী জাতীয়
জাতীয় বিদ্যালয়, বিশ্বনাথ চাৰিআলি)

- দ্বিতীয় : প্ৰকল্পৰ নাম : সৌৰশক্তিৰ সহায়ত যান-বাহন
নিয়ন্ত্ৰণ

- পূজা কলিতা, বশি পূজা (পশ্চিম গুৱাহাটী)
জাতীয় বিদ্যালয়, নুনমাটি, গুৱাহাটী)
তৃতীয় : প্ৰকল্পৰ নাম : বিদ্যুৎ শক্তিক চুম্বকীয় শক্তিলৈ
কৰ্পাস্তৰ
আদিত্য বৰদলৈ, নিলপলান দেউৰী,
সুপিতা পাতৰ
(শংকৰদেৱ জাতীয় বিদ্যালয়, মাহগুৰি, নগাঁও)

পৰীক্ষা

- পৰীক্ষাৰ নাম : DNA experiment on Banana
প্ৰথম : আংশুমান ৰাজখোৱা, বাপিছ কমল দলৈ,
ভাৰ্গৱ বৰা (অস্বিকাগিবি বায়চোধুৰী জাতীয়
বিদ্যালয়, বিশ্বনাথ চাৰিআলি)
দ্বিতীয় : পৰীক্ষাৰ নাম : Calorific value of food
জিয়া ভাৰ্গৱ, বৰষা বাণী কলিতা, অঘেয়া মেধি
(অসম জাতীয় বিদ্যালয়, নুনমাটি, গুৱাহাটী)
তৃতীয় : পৰীক্ষাৰ নাম : Kidozz World (app)
খাতিয়া ছচ্ছেইন, নন্দনী দাস
(মাৰিয়া পাইক স্কুল, গুৱাহাটী)

বিদ্যালয়ৰ বাহিৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাত শিক্ষার্থীৰ অংশগ্ৰহণৰ সফলতাৰ খতিয়ান

- National Sports Council, Nepal Karate Federationৰ সহযোগত Merryland English School Gokarneshwar 5 Branch : Nayabasti Goju-Ryu Karate-Do-এ আয়োজন কৰা Invitational International Karate Championship-2022ত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ পঞ্চম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ অনুগ্ৰহ ঠাকুৰীয়াই দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।
- গৌৱাং অধ্যয়ন চক্ৰৰ উদ্যোগত কমাৰ্চ কলেজ কোকৰাবাৰৰ সহযোগত বিষুও বাভা দিৱস উপলক্ষে সদৌ অসম ভিত্তি গণশিল্পী বিযুপ্রসাদ বাভাৰ প্ৰতিকৃতি অংকন প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ নৰম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী দীক্ষিতা কাশ্যঘে তৃতীয় স্থান লাভ কৰিছে।
- ভৰেন্দ্ৰনাথ শহীকীয়া শিশু কল্যাণ ন্যাসৰ উদ্যোগত ‘আ ক খ’ৰ সহযোগত আয়োজন কৰা ড° ভৰেন্দ্ৰনাথ শহীকীয়াৰ জীৱন সৃষ্টি বিষয়ক সদৌ অসম ভিত্তি আয়োজিত স্কুল কুইজ প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ প্ৰিয়াংশু প্ৰীতিশ শৰ্মাই প্ৰথম পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছে। শিক্ষার্থীগৰাকীয়ে ভাৰতীয় শিক্ষণ মণ্ডল, নলবাৰী জিলা সমিতিৰ দ্বাৰা আয়োজিত স্কুল কুইজ প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান লাভ কৰিছে। উক্ত প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ উদ্দীপনা শৰ্মাই দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰিছে।
- ‘অসম গ্ৰহণেলা’ত অসম প্ৰকাশন পৰিয়দ আৰু সদৌ অসম পুঁথি প্ৰকাশক আৰু বিক্ৰেতা সংস্থাৰ উদ্যোগত গুৱাহাটীৰ চানমাৰিৰ অসম অভিযান্ত্ৰিক প্ৰতিষ্ঠানৰ খেলগথাৰত শিশুৰ দিন উপলক্ষে আয়োজন কৰা ‘খ’ শাখাৰ চিৱাংকণ প্ৰতিযোগিতাত নৰম শ্ৰেণীৰ দীক্ষিতা কাশ্যঘে তৃতীয় স্থান, ‘ক’ শাখাৰ আকস্মিক বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতাত নৰম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ জ্যেতিৰ্ময় দাসে প্ৰথম স্থান, নিম্ন শাখাৰ কুইজ প্ৰতিযোগিতাত অষ্টম শ্ৰেণীৰ ময়ংক পাঠকে প্ৰথম স্থান লাভ কৰে।
- ‘আ আ ক খ’ৰ উদ্যোগত আয়োজিত সদৌ অসম ভিত্তি আসম বিষয়ক লিখিত কুইজ প্ৰতিযোগিতাত নৰম শ্ৰেণীৰ অনুৰাগ গঁগৈয়ে দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰে।
- আজাদী কা অমৃত মহোৎসৱ আৰু আকাশবাণী গুৱাহাটীৰ মহাবজত জয়ন্তী বৰ্ষ উদ্বাপনৰ সৈতে সংগতি ৰাখি আকাশবাণীৰ আঞ্চলিক বাতৰি বিভাগে এনটিপিচি বঙ্গইগঁৰৰ সহযোগত আয়োজন কৰা প্ৰতাপ বৰদলৈ সৌৰৰণি বাতৰি পড়া প্ৰতিযোগিতাৰ ক শাখাত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ পঞ্চম শ্ৰেণীৰ অহিৰণ অস্তৰীপে প্ৰথম পুৰস্কাৰ লাভ কৰে।
- আজাদী কা অমৃত মহোৎসৱ উপলক্ষে ভাৰত চৰকাৰৰ সাংস্কৃতিক মন্ত্রালয়ে বিশ্ব পৰিবেশ দিৱস উপলক্ষে আঞ্চলিক বিজ্ঞান কেন্দ্ৰত আয়োজন কৰা পঞ্চাৰ কমপিটিছন্ত গ শাখাত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ নৰম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী দীক্ষিতা কাশ্যঘে প্ৰথম স্থান লাভ কৰে; একেটি অনুষ্ঠানতে ক শাখাৰ চিৱাংকণ প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ প্ৰাচুৰ্য কলিতাই প্ৰথম স্থান লাভ কৰে; আৰু দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ কলোল মজুমদাৰে তৃতীয় পুৰস্কাৰ লাভ কৰে।
- Seiko Kai Karate International, India-ই জনকপুৰ, নতুন দিল্লীত আয়োজন কৰা All India Independence Cup Karate Champhioship-2022-ত Sub Junior শাখাত দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী কংকনা ভট্টই ব্ৰঙ্গৰ পদক লাভ কৰে।

- Pollution Control Board, Assam-এ বাজ্যিক চিরিয়াখনাত বিশ্ব পরিবেশ দিরস উপলক্ষে আয়োজন কৰা চিরাংকণ প্রতিযোগিতাত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী পৰিধি প্ৰজাৰঞ্জনী মানৱে দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰে।
- Assam State Karate Association, A.S.K.A.-ৰ অধীনত All Assam Wado-Kai Karate Association-এ আয়োজন কৰা All Assam Wado-Kai Karate Championship-2022 ত চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ শুভম দাসে দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰে।
- Sanskriti Bharat, Kharagpur-এ আয়োজন কৰা International Online Dance প্রতিযোগিতাৰ ‘খ’ শাখাত ভাৰতীয় ধৰ্মপদী নৃত্য সত্ৰীয়াত চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ ভাগৰী নন্দা গোস্বামীয়ে প্ৰথম স্থান লাভ কৰিছে।
- Save Bharalu (Bharalu Bachao) Abhijanৰ লগত সংগতি ৰাখি আয়োজন কৰা সদৌ অসম ৰচনা লিখা প্রতিযোগিতাত চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ বাস্তৱ দাসে তৃতীয় পুৰস্কাৰ লাভ কৰে।
- MyGov Assam-এ আয়োজন কৰা তুলিকাত ভূপেন মামা শীৰ্ষক অনলাইন চিরাংকণ প্রতিযোগিতাত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ পঞ্চম শ্ৰেণীৰ বাস্তৱ দাসে প্ৰথম পুৰস্কাৰ লাভ কৰে।
- International Japan Karate-Do Association (IJKA)-ৰ অধীনত International Japan Karate-Do Association (India)ই Badminton Stadium Paddem, Mapusa, Guaত আয়োজন কৰা 1st Hanshi S. Kato Cup National Karate Tournament-ত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ দশম শ্ৰেণীৰ ডেভিদ দাসে তৃতীয় স্থান লাভ কৰে।
- বিশ্ব জল দিৰস উপলক্ষে Indian Himalayan River Basins Council-এ আয়োজন কৰা

চিৰাংকণ প্রতিযোগিতাত নৰম শ্ৰেণীৰ দীক্ষিতা কাশ্যপে তৃতীয় পুৰস্কাৰ লাভ কৰে।

- All India Chess Federation, World Chess Federation-এ অসম ডাউন-টাউন বিশ্ববিদ্যালয়ত আয়োজন কৰা 4th Ayodhana International Fide Rating Chess Tournament, 2022ত উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ ভিতৰত দশম শ্ৰেণীৰ প্ৰকাশ নাথে দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰিবলৈ সকলম হৈছে।
- Kamrup Metro District Tackwondo Association & Modern English School-এ যুটীয়াভাৱে আয়োজন কৰা 1st All Assam Inter-School Tackwondo Championship-2022ত ষষ্ঠ শ্ৰেণীৰ জুনাইদ আছলামে ছাৰ জুনিয়ৰ শাখাত ব্ৰঙ্গল পদক লাভ কৰে।
- Ministry of Youth & Sports-ৰ অধীনত National Sports Council Nepal Karate Federation-এ আয়োজন কৰা Invitational International Karate Championship-2022ত সপ্তম শ্ৰেণীৰ কংকন শৰ্মাই তৃতীয় স্থান লাভ কৰি ব্ৰঙ্গল পদক লাভ কৰে।
- Karate Association of India (KAI)-ৰ অধীনত All India Dhammadika Kai Karate Federation-এ আয়োজন কৰা 12th Dhammadaka Kai Cup Karate Championship-2022 ত সপ্তম শ্ৰেণীৰ প্ৰিয়াংশু ডেকাই কৰ্কুত পদক লাভ কৰে।
- ‘অ আ ক খ’ৰ উদ্যোগত আয়োজন কৰা সদৌ অসম ভিত্তি অসম বিষয়ক লিখিত কুইজ প্রতিযোগিতাত নৰম শ্ৰেণীৰ পিযুষ ডেকাই দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছে।
- শিৰসাগৰ জিলাৰ অন্তৰ্গত বকতা পাৰিজাত অঞ্চলৰ জাতীয় বিদ্যাপীঠ, পাৰিজাতৰ ৰূপালী জয়ন্তী বৰ্ষ উপলক্ষে অসম ভিত্তি অনুষ্ঠিত কৰা

বাখৰ

‘ক’ শাখাৰ গল্ল প্ৰতিযোগিতাত নৰম শ্ৰেণীৰ উৎকলিকা ডেকাই তৃতীয় স্থান লাভ কৰে।

- Mind Sports Foundation & Assam Jatiya Bidyalay-এ আয়োজন কৰা 9th Raktabh Dutta Choudhury Memorial North East School Chess Championship-2022ত দশম শ্ৰেণীৰ প্ৰকাশ নাথে প্ৰথম স্থান (বিশেষ) লাভ কৰে।
- ১৯ৰ পৰা ২৩ জুলাই, ২০২২লৈ গুৱাহাটী কৰ্মাচাৰ কলেজত আয়োজন কৰা Scout and Rover 2021-22 Testing Campত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ স্কাউটৰ দলটিয়ে ৰাজ্য পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছে। দলটিৰ সদস্যসকল হ'ল—দশম শ্ৰেণীৰ দীপাংশু শৰ্মা, মৃত্যুঞ্জয় বায়ন, গৌৰবজ্যোতি নাথ আৰু একাদশ শ্ৰেণীৰ ঋপুঞ্জয় নাথ।
- ২০২২ বৰ্ষত অসম সাহিত্য সভাৰ বিদ্যায়তনিক কেন্দ্ৰ প্ৰাচ্যবিদ্যাৰ্ঘণৰ ড° মহেশ্বৰ নেওগ অসমতত্ত্ব গৱেষণা সংস্থাৰ দ্বাৰা ৰাজ্যিক ভিত্তিত আয়োজিত প্ৰথম প্ৰতিযোগিতাৰ ‘ক’ শাখাত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ নৰম শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থী সাক্ষী প্ৰিয়ম্বদাই যুটীয়াভাৱে দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰে।
- ২০২২ বৰ্ষত অসম অলিম্পিক সহাই আয়োজন কৰা অসম যুৱ অলিম্পিকত আৰ্টিষ্টিক জিমনাস্টিকৰ বিংচ শাখাত আমাৰ বিদ্যালয়ৰ নৰম শ্ৰেণীৰ শিক্ষার্থী কৃষ্ণ কাশ্যপ গণেয়ে ব্ৰঙ্গৰ পদক লাভ কৰে। ◎

২০২১-২২ বৰ্ষৰ হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাৰ পৰীক্ষার্থীসকল

দশম (ক)		দশম (খ)
১। বৈশালী বশিষ্ঠ	১৬। সংহিতা শৰ্মা	৩২। বাছেল মালিক
২। দৰ্শিতা চৌধুৰী	১৭। সংযুক্তা কাকতি	৩৩। সৃজন বৰুৱা
৩। দিপাঞ্জিতা পাঠক	১৮। মেহা দাস	৩৪। স্বৰগম সংগীত
৪। গায়ত্রী কলিতা	১৯। চুইটী তালুকদাৰ	৩৫। বাজনীৰ মেধি
৫। গীতার্থী কলিতা	২০। অভিনন্দন ভূঞ্গ	
৬। ইলিপ্তা দেৱী	২১। অনুৰাগ অধিকাৰী	১। অভিশ্রুতি শৰ্মা
৭। কংকনা বৰা	২২। অবিনন্দন কাকতি	২। আফিনা বহমান
৮। কৃষ্ণি কলিতা	২৩। বিমান বৰুৱা	৩। অংকিতা দাস
৯। মেঘালী কৌশিক	২৪। ধৃতিস্মান বৈশ্য	৪। অনুশিখা ডেকা
১০। নিহাৰিকা শঙ্কীয়া	২৫। দীপাংকৰ কলিতা	৫। বৰুৱা ভূঞ্গ
১১। অলিম্পিতা পৰাশৰ	২৬। কল্পজ্যোতি ভৰদ্বাজ	৬। বিদিশা দাস
১২। পংকিতা শৰ্মা	২৭। নিতুপন ডেকা	৭। বৃষ্টিনা হাজৰিকা
১৩। প্ৰিয়াকৃষ্ণী শৰ্মা	২৮। পৰাগ জ্যোতি বৰ্মন	৮। দিব্যাঞ্জিতা কলিতা
১৪। প্ৰিয়ংকা দত্ত	২৯। প্ৰাঞ্জল বৈশ্য	৯। দৃষ্টি নয়না দাস
১৫। বিজুমণি ডেকা	৩০। বাহুল বৰুৱা	১০। গাগী বৰ্মন
	৩১। ৰিতম গোস্বামী	

১১। হর্ষিতা গঙ্গৈ	৬। হর্ষিতা শইকীয়া	৩। হিমাঞ্জলি দাস
১২। মৌমিতা তালুকদার	৭। হিমাঞ্জলি কলিতা	৪। জয়লক্ষ্মী নাথ
১৩। মুনমী মেধি	৮। কৃষাণি কলিতা	৫। কমিতা বর্মন
১৪। নৱমল্লিকা তামুলী	৯। মানসী কলিতা	৬। মনালী দত্ত
১৫। প্রেরণা কলিতা	১০। নিষ্ঠা কাশ্যপ	৭। নয়না বয়
১৬। বিম্পী কলিতা	১১। পরিষ্মিতা কলিতা	৮। নিরবেদিতা কলিতা
১৭। তাপসী বর্ঠাকুৰ	১২। প্রিয়ংকা বর্মন	৯। নিহারীকা দাস
১৮। তন্ময়ী বর্মন	১৩। বীমা হালৈ	১০। প্রণামী তালুকদার
১৯। উর্মিমালা শর্মা	১৪। বিচিতা কাশ্যপ	১১। প্রার্থনা পাটোৱারী
২০। আদিত্য ভৰালী	১৫। শতাব্দী কলিতা	১২। প্রেরণা শর্মা
২১। বাস্তু বসুমতাৰী	১৬। সিমাঞ্জী সাহা	১৩। বাথিমণি কাশ্যপ
২২। বিকাশ দত্ত	১৭। অনুজ বর্মন	১৪। স্নেহা কলিতা
২৩। হায়কেশ গোস্বামী	১৮। ভাগৰ দাস	১৫। সুপ্রিয়া গোস্বামী
২৪। হায়কেশ কলিতা	১৯। বিকাশ দাস	১৬। তৰালী দেৱী
২৫। জ্যোতিৰ্ময় শর্মা	২০। বিশ্ব নাৰায়ণ দাস	১৭। অঞ্জল ডেকা
২৬। লেনিন বৰুৱা	২১। ধূতিমান শর্মা	১৮। অংকুৰ বায়চৌধুৰী
২৭। মানস প্রতিম ডেকা	২২। জর্জ জিঙ্গাস বৰদালৈ	১৯। অৰ্ব কাশ্যপ
২৮। মিষ্টি হালৈ	২৩। হিমাংশু ছেঁটী	২০। বৰ্ণিল কৃষণ পাঠক
২৯। নৱজ্যোতি তালুকদার	২৪। হীৰকজ্যোতি বর্মন	২১। বিশাল ভৰদ্বাজ
৩০। নচিকেতা	২৫। জ্যোতিৰ্ময় কাশ্যপ	২২। দিব্যজ্যোতি দাস
৩১। প্রজ্ঞান শর্মা	২৬। জ্যোতিৰ্ময় শর্মা	২৩। জুমন চন্দ্ৰ বর্মন
৩২। ঋতিক লোচন দাস	২৭। মাধুৰ্য্য জয়ন্ত কলিতা	২৪। মৃদুপৰন দাস
৩৩। ৰোহন শর্মা	২৮। নৱজিত পাটোৱারী	২৫। নয়নজ্যোতি হালৈ
৩৪। সিদ্ধার্থ ভৰদ্বাজ	২৯। বাজকমল শইকীয়া	২৬। পঞ্জীয় কলিতা
দশম (গ)		
১। অলিম্পিকা চৌধুৰী	৩। শ্যাম সমীৰ বৈৰাগী	২৭। বাজদীপ কুমাৰ শৰ্মা
২। ভাস্তু বনিয়া	৪। তন্ময়ী কলিতা	২৮। বৰ্কিম অভিনন্দন বর্মন
৩। বিপাঞ্জী কাকতি		২৯। বৰ্কিম কমল ভৰদ্বাজ
৪। বৃষ্টি শিখা কাশ্যপ	দশম (ঘ)	
৫। চন্দ্ৰাস্মিতা দাস	১। দেবশ্রুতি বৰা	৩০। বিপুঞ্জ্য নাথ
	২। ধূতিস্মিতা হালৈ	৩১। বিতম কুমাৰ বৈশ্য
		৩২। চানি কলিতা
		৩৩। জাহিদ হছেইন

বাখি

২০২১-২২ বর্ষৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক (কলা শাখা)ৰ পৰীক্ষার্থীসকল

- ১। দীপজ্যোতি বড়ো
- ২। বিষ্ণুবাত বৰা
- ৩। সিদ্ধার্থ দত্ত
- ৪। মানস প্রতিম চৌধুরী
- ৫। চিন্ময় বৰ্মন
- ৬। অংকুৰ দিহিঙ্গীয়া
- ৭। ভগৱান কলিতা
- ৮। দৃষ্টান্ত পাটোৱারী
- ৯। হাদিশা কলিতা
- ১০। মালবিকা ডেকা
- ১১। বন্দিতা কলিতা
- ১২। কৌশিক ভট্টাচার্য
- ১৩। অনুভূতি ডেকা
- ১৪। কংকনা শৰ্মা
- ১৫। দীক্ষিতা ডেকা
- ১৬। দিপশিখা ভূঞ্জ
- ১৭। অংগনা ভাগৱতী
- ১৮। জাহুরী বৈশ্য
- ১৯। চুমি কলিতা
- ২০। কৃষণমণি ডেকা
- ২১। তৃষ্ণা কলিতা
- ২২। হিমাশ্রী কাশ্যপ
- ২৩। জিনমণি দলৈ
- ২৪। অংকিতা ডেকা

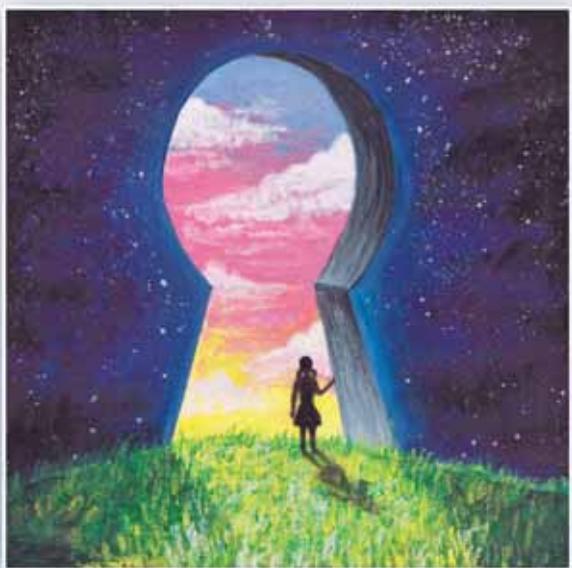
২০২১-২২ বর্ষৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক (বিজ্ঞান শাখা)ৰ পৰীক্ষার্থীসকল

- ১। অবিনাশ মেধি
- ২। মাধুব্য শালৈ
- ৩। মানস প্রতীম বৰুৱা
- ৪। নির্মল শৰ্মা
- ৫। হায়িকেশ শৰ্মা
- ৬। কৌশিক শৰ্মা
- ৭। মানৱ শৰ্মা
- ৮। চাহিলাৰ বহমান
- ৯। আকাশ বৰুৱা
- ১০। হিমাংশু শৰ্মা
- ১১। হিমশিখৰ হাঁলৈ
- ১২। সুপ্রতিম গোস্বামী
- ১৩। অংকুৰ ডেকা
- ১৪। অনুভূতি গঁগে
- ১৫। সমৰজ্যোতি দাস
- ১৬। চাথিল আনছারী
- ১৭। বিশাল কাশ্যপ শালৈ
- ১৮। জ্যোতিষ্মান কাশ্যপ
- ১৯। সুধাকৃষ্ণ পৰাশৰ
- ২০। লুকুমণি দাস
- ২১। হিমাশ্রী বৰ্মন
- ২২। পৰিস্মিতা কলিতা
- ২৩। নয়নিকা দত্ত
- ২৪। পূৰবী শইকীয়া
- ২৫। নাজিয়া যাছিমিন
- ২৬। নুপুৱাক্ষী দাস
- ২৭। কৃষ্ণক্ষী বড়ো
- ২৮। জুলফিয়াৰা চুলতানা
- ২৯। সংগীতা বাজ
- ৩০। ধৃতাশ্রী কলিতা
- ৩১। মোচুমী ঠাকুৰীয়া
- ৩২। কংকিতা দত্ত

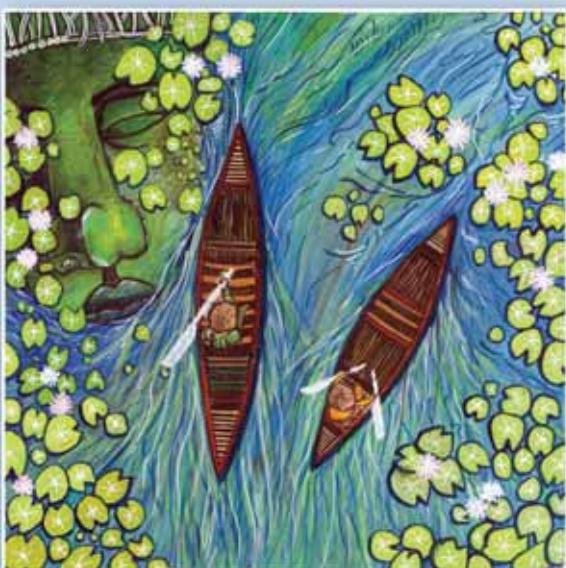
এই সংখ্যা বাখৰৰ বাবে সংগ্ৰহীত বেটুপাতৰ একাংশ

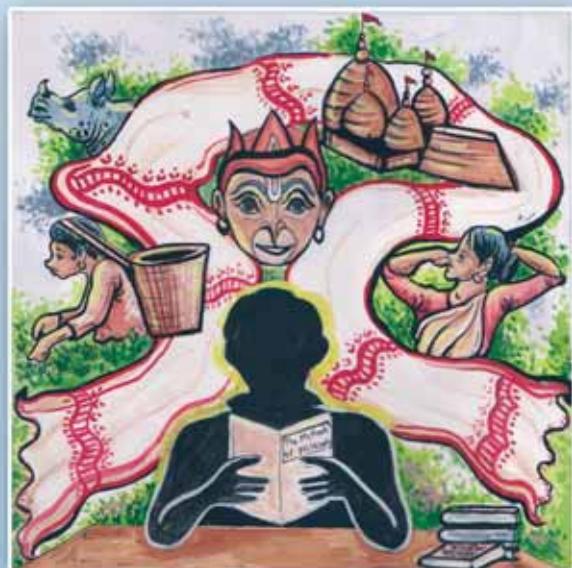
কাকলি কলিতা, অষ্টম 'ঘ'

চেমিনা খানম, দাদুশ (বিজ্ঞান)

নিতুশ্মিতা কলিতা, দশম 'ক'

অন্ধচিত শৰ্মা, দশম 'গ'